

NGUYỄN ĐÌNH PHÙNG

TIẾNG GỌI VỰC SÂU

ibach.info

Tiếng Gọi Vực Sâu

Tác giả: Nguyễn Đình Phùng

Thể loại: Tiểu Thuyết

Biên tập: Oanh2

Bìa: Oanh2

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1

iển nắng chói chan, không một cơn gió. Bầu trời xanh trong vắt không một cụm mây. Chiếc ghe nhỏ dập dềnh theo từng cơn sóng vỗ vào, không di chuyển. Chiếc ghe như một chấm nhỏ giữa lòng đại dương mênh mông, vô định, im lìm như một cây nín. Lữ đứng thẳng người đảo mắt nhìn suốt một vòng chân trời, chàng không thấy bóng dáng của một chiếc tàu nào xuất hiện.

Đã hai ngày rồi, chiếc ghe nhỏ bị hỏng máy nằm yên một chỗ và hy vọng của đoàn người trên chiếc ghe vượt biên tìm tự do là được một tàu buôn nào của ngoại quốc đi ngang để vớt. Như những câu chuyện của những người vượt biên trước viết thư từ Mỹ kể lại, may mắn được tàu Mỹ vớt và được vào Hoa Kỳ ngay. Những câu chuyện kể thêm mắm muối kèm với những hình ảnh gợi về. Những chiếc xe bóng lọng, nhà cửa đồ sộ, hình ảnh của vùng đất tự do huy hoàng. Những ước mơ giờ đã thành sự thật.

Đoàn người nằm bẹp trong chiếc ghe mỏng mảnh cũng chỉ ước muốn như vậy và cầu mong một chiếc tàu Mỹ đi ngang. Hay bất cứ một tàu buôn ngoại quốc nào khác cũng được. Và xin đừng là một chiếc tàu của bọn cướp biển Thái Lan.

Lữ cảm thấy trách nhiệm với gần ba chục người trên chiếc ghe vượt biên mỏng mảnh này. Chàng và Sơn tổ chức cuộc vượt biên và chàng tự trách mình đã quá tin tên thợ máy, bảo đảm cho chiếc máy đuôi tôm thừa sức vượt biển. Giờ đây chiếc ghe nằm ỳ, và đồ ăn thức uống mang theo đã bắt đầu gần cạn. Sơn lại gần Lữ và cũng đảo mắt nhìn chân trời. Sơn chép miệng:

- Không một chiếc tàu nào! Tôi lo quá! Có hai đứa nhỏ lại lên cơn sốt nữa. Nước uống mình cũng sắp hết rồi. Không biết xoay sở ra sao đây!

Lữ nhìn bạn thương hại. Chỉ mấy ngày đã thấy Sơn già đi vài tuổi. Lữ trấn an:

- Không sao đâu! Tôi nghĩ thế nào mình cũng gặp được chiếc tàu đi ngang qua đây.

- Còn bọn cướp Thái Lan thì sao? Mình nằm yên một chỗ như vậy là miếng mồi cho bọn nó. Gặp bọn nó thì sao hả Lữ?

Lữ cười gằn:

- Tôi thủ sẵn cả rồi! Đừng lo!

Chàng tin rằng mình sửa soạn đầy đủ. Lữ đã nghe nhiều về chuyện những tên cướp biển. Những chuyến vượt biên không may. Những người đàn ông bị giết và đàn bà bị hãm hiếp. Những người đồng hành với chàng và Sơn trong chuyến đi này cũng đã biết và đề phòng. Đàn bà đã uống sẵn thuốc ngừa thai một tháng trước khi đi. Và Lữ cũng đã đề phòng. Chàng quyết sẽ không thể để chuyện bất hạnh có thể xảy ra, nếu chẳng may gặp bọn cướp biển Thái Lan.

Sơn nhìn quanh vòng chân trời một lần nữa. Một chấm đen hình như vừa xuất hiện ở phía Đông Nam. Chàng khẽ nói với Lữ:

- Nhìn kìa Lữ!

Lữ gật đầu. Chàng cũng vừa để ý thấy. Lữ đưa ống dòm lên và neho mắt nhìn, chấm đen còn quá nhỏ để chàng có thể phân biệt được đây là một chiếc tàu, một chiếc ghe khác hay một vật gì. Chấm đen lớn dần. Lữ nhìn bằng ống dòm không rời ra nữa. Sơn sốt ruột hỏi:

- Có phải tàu buôn không?

Lữ không trả lời. Chàng như bất động không buông tay ra khỏi ống dòm. Và chàng trả lời, giọng lạnh như băng:

- Không! Không phải tàu buôn!

Sơn giật chiếc ống dòm khỏi tay Lữ và đưa lên mắt nhìn. Chàng thốt ra một tiếng chửi thề. Hai người cùng không nói. Một lúc, Lữ quay sang bảo Sơn:

- Cậu biết mình phải làm gì chứ?

Sơn gật đầu. Họ đã bàn tính trước khi đi. Từng bước một. Những điều sẽ phải làm khi gặp trường hợp gì. Diễn tiến sẽ như thế nào và nếu xảy ra theo chiều hướng đó sẽ phải hành xử ra sao? Lữ không muốn sự việc xảy ra ngoài vòng tính toán của chàng. Nhưng không ai có thể tính hết được mọi chuyện, như chuyện hỏng máy ghe và nằm ỳ ở đây đã 2 ngày. Và bây giờ là bọn cướp biển Thái Lan.

Vì chấm đen đang lớn dần ở góc chân trời phía Đông Nam đó là một chiếc ghe khác, lớn hơn ghe của họ, Không phải là một chiếc ghe vượt biên, tả tơi, xiêu vẹo và hiền hòa. Mà là một chiếc ghe màu đen bóng loáng, có những vạch trắng hai bên, trông dữ dằn như một loài ác quỷ. Lữ nhìn qua ống dòm đã có thể thấy dáng của một vài người lỗ nhỏ, tay cầm súng. Chiếc ghe cướp biển đang xả hết tốc lực về phía những người vượt biên, hung hãn như thú dữ gặp mồi ngon. Những tên giặc biển người Thái đang cười nói chỉ trỏ, chắc chắn sẽ được ít vàng, nữ trang và thỏa mãn với những người đàn bà Việt không còn hơi sức để kháng cự và cũng không dám chống lại nếu muốn toàn mạng.

Sơn dặn từng người. Tất cả phải nằm mẹp xuống khoang của ghe, không gây ra tiếng động. Đừng nhòm dậy hay chạy nhốn nháo. Mọi sự Lữ và Sơn sẽ lo. Hãy tìm cách

che thân càng kỹ càng tốt. Vì chàng và Lữ sẽ chống trả lại bọn cướp biển này.

Sau khi lấy ra khẩu M16 và trao cho Lữ một khẩu. Chàng cũng đưa cho Lữ một trái lựu đạn. Vũ khí Lữ và chàng đã mua lại được bằng một giá cắt cổ từ một tên cán bộ tham nhũng. Không hiểu hẳn kiếm ở đâu được ra những thứ bị cấm đoán và kiểm soát gắt gao này. Nhưng Lữ đã có người móc nối và tìm được người chịu bán. Chàng không bao giờ tổ chức vượt biên nếu không kiếm được ít nhất là hai khẩu súng này. Và quả lựu đạn chàng hy vọng chưa bị hoen rỉ.

Lữ và Sơn mỗi người ngồi bệt xuống một góc ở đầu và mũi ghe. Lữ hờm sẵn súng và chàng chỉ để nửa phần đầu ló lên để quan sát chiếc ghe bọn cướp biển. Chàng đưa ống dòm nhìn. Chiếc ghe hiện ra rõ ràng và chàng có thể nhìn thấy từng tên cướp. Tất cả đứng trên ghe. Đầu tên nào cũng chít khăn. Những khuôn mặt đen đui, cháy nắng hiện ra dần. Mỗi đứa đều cầm súng. Lữ đếm. Tất cả có 6 đứa. Những tên cướp bình thường làm nghề đánh cá ở vịnh Thái Lan nay trở thành những tên giặc biển từ khi có làn sóng người đi vượt biên.

Những người Việt Nam bỏ nước ra đi mang theo tất cả những gì quý giá còn sót lại đã được đổi thành vàng. Và những tên cướp biển thấy rằng chận những chiếc ghe mỏng mảnh của đám người Việt khốn khổ này dễ dàng. Tiền kiếm được mỗi lần cướp một món lớn bằng cả năm đánh cá. Tại sao chúng lại để cơ hội này qua đi. Và còn những người đàn bà để làm thú tiêu khiển. Người chồng nào chống cự đều bị bắn bỏ và quăng xác xuống biển. Những tên cướp biển đã quen mùi, mỗi tên đã tham dự cả chục lần cướp như thế này, vàng bạc thu được mỗi lần nặng tay, lại không sợ bị trừng phạt. Tại sao phải đi đánh

cá tiếp trong khi cướp biển đã cho chúng một cuộc sống huy hoàng?

o O o

Thomchan nhìn chiếc ghe của những người Việt vượt biên hiện rõ dần và hẳn cảm thấy có điều gì không ổn. Chiếc ghe quá nhỏ để ra khơi. Hẳn không thể nào hiểu được tại sao những người Việt Nam này có thể liều mạng đến mức đó. Hẳn sẽ không bao giờ dám đặt chân lên một chiếc ghe như vậy dù ngay sát bờ, đừng nói đến vượt trùng dương với cả một đoàn người.

Chiếc ghe đứng yên tại chỗ. Hông máy hay có nguyên do gì khác? Thường mỗi lần gặp mỗi, hẳn phải đuổi bắt. Những chiếc tàu vượt biên lớn hẳn thường không đụng đến vì tàu quá đông người, hẳn cũng không biết có thể kèm chế hết được không và sợ một số tàu có vũ khí. Nhưng càng về sau, các chuyến vượt biên càng dùng ghe nhỏ dần. Có lẽ tàu lớn đã đi hết rồi, Thomchan phỏng đoán như vậy. Những chiếc ghe với hai ba chục người, hẳn và bọn đàn em đuổi theo bắt kịp dễ dàng. Máy tàu hẳn là loại tối tân và mạnh nhất, những chiếc ghe vá vúi, máy cũ rích, yếu xìu làm sao chạy thoát được. Hầu như không có ghe nào hẳn cướp có ai mang vũ khí theo. Thomchan đoán những kẻ vượt biên đã phó mạng sống cho Trời, coi như vượt biên sống chết theo số, không có ai nghĩ đến mang theo vũ khí để phòng thân hay tự vệ.

Càng dễ dàng cho hẳn! Những người vượt biên như những con cừu non để cho hẳn làm thịt, tước đoạt mọi sự, muốn cho sống là được sống. Hẳn muốn bắt ai chết, người đó phải chết. Đàn bà nào hẳn ưng, hẳn hãm hiếp tại chỗ. Thiếu nữ nào còn son trẻ, hẳn bắt đi. Những ổ điểm ở Changmai trả rất cao giá cho những cô gái Việt này. Thomchan thấy mình như một ông Trời con, một thứ thần

thánh. Hắn nắm quyền sinh sát trên những chiếc ghe bị hắn bắt gặp và thỏa mãn những điều hắn muốn, còn điều gì hơn nữa!

Thomchan nghĩ rằng chiếc ghe trước mặt đây hỏng máy nên đứng yên một chỗ. Nhưng tại sao có vẻ yên lặng quá đáng. Những lần trước cướp, hắn có thể thấy những người vượt biên đứng lố nhố tử đằng xa. Những khuôn mặt thất thần như bị chôn chân một chỗ khi tàu hắn đến gần. Những tiếng huyên náo hắn nghe khi còn cách ghe vượt biên vài sải tay bỗng nhiên im bật khi hắn đến sát. Thomchan có thể đánh hơi sự sợ hãi từ xa và hắn cảm thấy niềm khoái lạc khi biết rằng mình đã gây cho đám người khốn khổ đó niềm tuyệt vọng và đem lại cho họ bóng dáng của tử thần. Nhưng lần này khác. Có một điều gì đó khác thường với chiếc ghe này. Không một bóng người trên ghe. Không một tiếng động. Chỉ có tiếng máy của tàu Thomchan đang tiến lại gần.

Thomchan thoáng có ý nghĩ quay lui. Hắn linh cảm điều bất thường. Còn bao nhiêu chiếc ghe khác đang lênh đênh trên mặt bể để hắn đánh cướp. Bao nhiêu cơ hội khác. Chiếc ghe này chắc cũng không béo bở gì. Và Thomchan không thích những điều lạ, điều bất ngờ. Nhưng hắn chỉ nghĩ vậy và vẫn mặc cho tàu thẳng tiến. Đi cả ngày hôm nay đã gần về chiều, hắn chưa gặp một con mồi nào. Hắn mới thua món bạc quá nặng tối hôm trước, cần phải kiếm ít vàng để gỡ lại số tiền mất tối hôm qua. Và còn thằng Saphang nữa! Tên này có vẻ muốn ra làm ăn riêng, không chịu phục tùng hắn như trước. Bây giờ quay lui nó sẽ cười vào mũi. Không chừng nó sẽ rủ mấy thằng kia đi với nó. Mất mấy tên bộ hạ này Thomchan sẽ mất mối làm ăn. Cần phải giữ thể diện và phải tiến tới vậy.

Thomchan ra lệnh cho tàu chậm lại. Hấn nhét vào bụng khẩu Beretta. Thomchan để cho đàn em mang súng tự động. Hấn muốn rõ ra mình là người cầm đầu. Thomchan quay lại bảo tên bộ hạ đứng gần để sửa soạn quăng giây móc vào thành chiếc ghe của đoàn người vượt biên để kéo sát vào nhau. Chiếc tàu cướp biển chậm dần, tên đàn em của Thomchan đứng thẳng người quay tít giây để ném. Lưỡi móc vừa dính vào thành chiếc ghe, tên Thái đang sửa soạn để kéo thì một tràng đạn nổ đòn. Tên đàn em Thomchan ngửa người ra sau, máu trước ngực phun ra có vòi. Hấn ngã xuống sàn tàu đánh bịch và Thomchan kinh hoàng trở mắt nhìn.

CHƯƠNG 2

ữ hờm sẵn súng và chàng ra dấu cho Sơn để đợi. Chàng muốn bọn cướp biển đến gần hơn nữa trước khi nổ súng. Và chàng muốn diệt bọn chúng, không phải chỉ để bọn cướp thấy ghe chàng có vũ khí và chúng sẽ rút lui để kiếm con mồi khác. Lữ đã nghe nhiều về bọn giặc cướp Thái trước khi chàng sửa soạn chuyển đi. Những người đi trước đã viết thư về kể lại. Những thảm cảnh do bọn giặc này gây ra chàng đã nghe bao nhiêu người nguyền rủa. Lữ đã sửa soạn đầy đủ để phòng trường hợp chuyển ghe chàng gặp cướp. Thâm tâm chàng có lẽ cũng muốn như vậy. Và nếu chàng chỉ dọa để bọn chúng ngại ngừng và quay tàu đi, một chuyến ghe khác sẽ bị bọn chúng bắt gặp. Những người không có gì để tự vệ sẽ gặp thảm cảnh. Lữ thấy mình có thể làm được gì chàng sẽ làm để tránh cho những chuyến vượt biên khác. Và chàng trừ được tên cướp biển nào, dù có nguy hiểm và phải đổi mạng sống của chính mình chàng, chàng cũng bằng lòng.

Lữ đợi cho tên giặc cướp tung dây móc cặp vào ghe chàng trước khi nổ súng. Sơn cũng hiểu ý chàng và hai người cùng bắn. Tên vừa quăng móc bị hạ ngay, một tên khác cũng trúng đạn nằm lăn. Những tên kia nằm rạp cả xuống và bắt đầu bắn trả. Tiếng đạn rít lên trao đổi giữa chiếc ghe vượt biên và chiếc tàu cướp biển. Sơn nhìn bạn, súng của hai người chỉ có hai băng đạn. Bọn cướp biển còn bốn tên với vũ khí chắc chắn nhiều hơn của hai người. Lữ nhìn lại Sơn và gật đầu. Chàng nhếch mép cười. Nụ cười tàn nhẫn, dữ dội. Nụ cười Sơn chỉ thấy trong những lúc nguy hiểm nhất hai người đã trải qua. Trong những trận đánh

kinh hoàng của mùa hè đỏ lửa năm đó, và sau này, khi hai người cùng bỏ trốn từ trại cải tạo và bị lòng bắt gắt gao.

Lữ hất đầu ra hiệu cho Sơn bắn để bọc cho chàng. Sơn ria những tràng đạn dài về phía tàu bọn cướp biển. Không tên nào dám ngóc đầu lên. Lữ tháo kíp lựu đạn và đếm đúng 3 giây, chàng nhô người lên khỏi thành chiếc ghe, nhắm hướng chính xác và quăng trái lựu đạn sang đúng giữa lòng tàu.

o O o

Thomchan như điên cuồng. Hắn đã đánh hơi thấy điều bất tường trong chuyến đi ăn hàng này. Đêm trước hắn đã thua ván bài quá lớn, ván bài hắn đã tưởng ăn chắc. Vậy mà bị lật ngược và hắn bị lột sạch túi. Bao nhiêu vàng cướp được cả tuần phải trao cho kẻ khác. Đã thế, con nhân tình lại bỏ hắn đi theo ngay tên được bạc. Cả ngày chạy tàu trên biển để lòng ghe vượt biên của người Việt không thấy bóng dáng chiếc nào. Đến khi gặp được chiếc này lại rơi phải ổ kiến lửa.

Thomchan đã muốn quay lui và bỏ chạy ngay sau loạt đạn đầu tiên từ ghe bên kia. Mặc kệ cho hai tên đàn em vừa bị hạ và thằng Saphang đang lũng lộn. Hắn biết đã gặp thứ dữ, chạy thoát thân là hay nhất.

Nhưng hắn không dám ngóc đầu dậy. Đạn phía bên kia bắn quá sát. Hơn nữa, quay tàu ngay lúc này cũng vô ích. Dây móc lưới câu đã cắm cứng vào thành ghe bên kia, có xả máy chạy cũng chỉ lôi ghe kia đi theo. Muốn thoát khỏi dây tự hắn đã buộc vào này, Thomchan phải bò lại phía tên bộ hạ quăng dây vừa bị đốn ngã để cắt dây. Thomchan vừa bắt đầu bò thì một tràng đạn bắn xả từ ghe kia làm hắn phải chúm đầu xuống ngưng bò.

Vừa dứt làn đạn, Thomchan ngừng đầu lên để nhìn. Một vật gì tròn bồng rơi ngay trước mặt hắn. Thomchan nhìn há hốc miệng định kêu nhưng không kịp. Ý nghĩ cuối cùng đến trong đầu hắn trước khi thân xác nổ tung là quả thật hắn đã không chịu theo linh tính để ở nhà không đi ăn hàng ngày hôm nay.

o O o

Lữ nghe tiếng lựu đạn nổ chát chúa và thổi phào. Chàng chỉ sợ quả lựu đạn duy nhất quá cũ, bị sét và thành quả lựu đạn thối. Mùi khói bay khét lẹt và không còn một tiếng động. Mặt biển trở lại yên tĩnh. Lữ nằm đợi thêm vài phút. Không một tiếng súng bắn trả lại từ tàu bên kia. Lữ nhô người lên khỏi thành ghe. Chàng ria thêm một loạt đạn cho chẵn ăn. Vẫn không có phản ứng gì từ tàu bọn cướp biển. Và Lữ bắt đầu thấy ngọn lửa bốc lên.

Chiếc tàu cướp biển đã bắt đầu cháy. Lữ và Sơn cùng đứng thẳng người. Điều này chứng tỏ trái lựu đạn đã hạ được cả bốn tên còn lại. Sơn chạy lại ôm lấy bạn cười khoái trá. Chàng đứng khựng lại khi Lữ lấy tay gạt ra:

- Khoan ăn mừng! Mình còn việc phải làm!

Lữ chỉ tay về phía máy ghe. Sơn hiểu ngay. Chàng chạy đi lấy kìm và đồ nghề khác rồi nhảy ùm xuống biển bơi lại phía máy tàu bọn cướp biển. Lữ cũng nhảy theo bạn và chàng leo lên tàu. Sáu tên cướp nằm sóng soài, mảnh ghim đầy ngực. Một tên to lớn nhất trong bọn có vẻ đầu đàn nằm chết miệng há hốc. Đôi mắt hắn trợn trừng đầy vẻ uất hận. Lữ cười gằn:

- Chúng mày chết là đáng đời! Giết hại biết bao người Việt chúng tao! Cho chúng mày biết là còn có người trừng phạt tội ác bọn bay!

Chàng giúp Sơn để gỡ chiếc máy đuôi tôm của bọn cướp. Ngọn lửa từ thùng xăng bị lựu đạn nổ bắt cháy càng ngày càng bốc cao. Họ gỡ được máy tàu vừa kịp lúc. Lữ bơi về ghe trước và quăng dây để Sơn buộc chặt vào máy. Phụ thêm với hai người biết bơi trong đoàn người vượt biên nữa, họ đưa máy tàu lên được ghe.

Chiếc tàu bọn cướp giờ đây đã bị lửa bao phủ gần hết. Lữ tháo dây móc do bọn cướp lúc này quăng sang để tránh xa ngọn lửa trên chiếc tàu cháy bùng bùng. Lữ cảm thấy hài lòng với chính mình. Từ lâu lắm chàng mới có lại được cảm giác này. Cảm giác đã hoàn tất xong một công tác. Và thành công.

Chàng đã diệt được bọn cướp biển, tránh cho đoàn người trên ghe chàng tai họa, những chuyến ghe vượt biên sau ít nhất cũng đỡ được rủi ro gặp bọn cướp này. Tuy còn quá nhiều bọn cướp khác nhưng ít nhất cũng đỡ được một bọn. Và chàng có được một chiếc máy tàu mới, mạnh đủ để tiếp tục cuộc hành trình vượt biên.

o O o

Lữ tập họp tất cả mọi người trên ghe. Phần lớn còn khoảng hốt sau trận nổ súng vừa qua, nhưng ai cũng cảm thấy may mắn. Mọi người nhìn Lữ và Sơn như những cứu tinh. Lữ cất tiếng:

- Chúng ta diệt được bọn cướp và lấy được máy tàu để chạy tiếp là Trời còn thương chúng ta. Nhưng xin bà con hiểu cho. Khi đến được trại tỵ nạn, xin nhớ là chúng ta chưa bao giờ gặp bọn cướp biển này và không hề có chuyện gì xảy ra. Xin tất cả mọi người đừng hờ miêng gì với một ai, cho đến khi tất cả chúng ta được sang được một nước thứ ba. Tôi sẽ giữ súng để tiếp tục đề phòng

cho đến khi đến được gần đảo, lúc đó chúng tôi sẽ vất xuống biển. Xin bà con nhớ dùm.

Lữ biết chắc sẽ không ai dám hở môi về chuyện diệt bọn cướp biển này. Nhưng chàng vẫn phải phòng trước. Chàng sẽ không thể sang Mỹ được nếu vụ này đến tai nhà cầm quyền trên đảo. Những tên cướp biển này trên nguyên tắc cũng như chính phủ Thái vẫn cho chúng chỉ là những người đánh cá và không hề có cướp biển ở vịnh Thái Lan. Mọi người trên chiếc ghe vượt biên đều hiểu cả, nhưng Lữ đã nhìn vào mắt từng người. Chàng biết khi họ nhìn vào ánh mắt chàng, mỗi người sẽ biết điều chàng nói là điều họ phải làm. Và sẽ không ai dám hở môi!

CHƯƠNG 3

ữ bước chậm rãi trên con đường từ apartment của chàng đến tiệm Don's Hamburger, nơi chàng làm việc được hơn một tuần nay. Lữ thích đi sớm khi trời mới tờ mờ sáng, chàng vừa đi vừa thở hít không khí lành lạnh của buổi sáng California, vùng đất hứa của những người bên kia bờ đại dương. Những ngày trời đẹp với bầu trời trong xanh và không khí sạch sẽ ở thành phố Los Angeles này thực ra cũng hiếm. Lữ đã tưởng tượng thành phố thiên thần lúc nào cũng đầy nắng, trong sáng như những phim xi nê chàng vẫn xem nhưng không phải. Los Angeles thường mù mù với khói xe, ngột ngạt khó thở nhiều hơn là những ngày nắng đẹp như hôm nay. Lữ cười thầm. Dĩ nhiên quay xi nê họ phải chọn ngày đẹp trời để quay, ai lại quay vào những ngày trời ô nhiễm toàn khói bao giờ!

Lữ ở trại tỵ nạn bên đảo sang đã được hơn một tháng. Chàng muốn đi làm ngay. Lữ muốn sống ngay vào đời sống Hoa Kỳ, chàng đã chờ gần nửa năm để được sang đây và chàng muốn hội nhập càng sớm càng tốt. Sơn có người cô ở Toronto, chàng nóng lòng muốn rời khỏi đảo ngay. Hôm trước khi đi hai người ra bãi biển ngồi nói chuyện. Sơn nói:

- Tôi nghĩ mình đã sang một trang sách khác cho cuộc đời của mình. Nhiều lúc thấy không thể tưởng tượng cuộc đời có thể thay đổi nhanh chóng và dễ dàng như vậy được. Năm năm trước mình đi hành quân với nhau. Rồi cùng vào tù với nhau. Vượt trại cải tạo với nhau. Vượt biên với nhau. Bây giờ mỗi đứa một ngả. Không biết 5 năm, 10 năm nữa sẽ ra sao?

Lữ nghĩ thầm: "Anh chàng chắc mặc cảm tội lỗi bỏ bạn bè đi trước". Lữ cười:

- Ăn thua gì Sơn! Mình bỏ nước, đứa nào có cơ hội đi trước thì đi chứ sao. Đẳng nào cũng sẽ lăn xả vào cuộc đời mới rồi, đâu có cơ hội gặp nhau mấy nữa. Cậu định sang Canada sẽ làm gì?

Sơn trả lời:

-Tôi sẽ đi học lại. Ở Việt Nam mình chưa được học đến nơi đến chốn, tôi sang đến nơi sẽ tìm cách học tiếp. Bà cô có hứa giúp mình thời gian đầu. Còn Lữ định tính sao?

Lữ trầm ngâm không đáp. Chàng sẽ làm gì chàng cũng không biết nữa. Nhưng có một điều chàng biết chắc, chàng sẽ phải thành công. Chàng sẽ dùng tất cả nỗ lực và ý chí để thành công, với bất cứ giá nào. Và vì thế chàng đã nhất quyết chờ để được đi Mỹ. Chỉ ở xứ này mới có đủ cơ hội để cho những người quyết tâm như chàng thành công. Thành công lớn! Đối với Lữ không có những chiến thắng nửa vời. Cũng như khi đi hành quân chàng đã không bao giờ trở về khi chưa đạt được mục tiêu cấp trên giao phó. Cũng như khi gặp hải tặc Thái, chàng đã không muốn chỉ dọa để chúng bỏ đi không động đến ghe chàng. Chàng đã phải tiêu diệt đến tận cuối cùng, để trừ hậu họa cho những người vượt biên sau. Lữ chưa biết mình sẽ làm gì. Nhưng chàng biết sang đến Mỹ mọi con đường sẽ mở ra cho chàng. Lữ nói với Sơn:

- Tôi chưa biết nữa! Mình sẽ liên lạc với nhau. Cậu làm gì cho tôi biết, tôi làm gì cũng sẽ báo cho cậu. Đến đâu hay đến đó.

Sơn đồng ý. Họ chia tay nhau sau hôm đó. Lữ nhận được địa chỉ của Sơn báo cho chàng khi sang tới Canada và khi Lữ được đi Mỹ chàng cũng báo địa chỉ cho Sơn để biết

nhưng cũng không có liên lạc nào khác. Ngay cả gọi điện thoại cũng không. Cuộc đời mới trước mặt còn quá nhiều chuyện. Lữ nghĩ tình bạn cũng sẽ thay đổi với cuộc đời. Mỗi người sẽ có những khúc rẽ riêng tư, giòng đời làm sao chảy mãi một hướng. Tình bạn dù có thắm thiết nhưng cũng là do khung cảnh của cuộc đời ở quê hương Việt Nam cũ tạo ra. Sơn vẫn mãi là bạn chàng nhưng Lữ nghĩ Sơn đã cảm nhận và hiểu được sự tất nhiên và cần thiết của những thay đổi. Mỗi người đã lật qua một trang sách mới cho đời mình.

Lữ quẹo vào con đường La Brea và đi thêm một quãng để đến chỗ làm việc. Chàng kiểm được chân bồi bàn cho tiệm bán hamburger này. Lương tối thiểu và công việc quần quật nhưng Lữ không màng. Chàng cần phải học Anh văn thêm và với vốn liếng tiếng Anh quá kém cỏi, có được việc làm vậy là may rồi. Lữ thấy không gì bằng lăn xả vào làm việc ngay. Và làm bồi bàn bắt buộc phải nói với khách hàng là cách nhanh nhất để thực hành tiếng Anh.

Tiệm Don's Hamburger dĩ nhiên không phải là một tiệm ăn sang trọng. Nằm trong khu South Central của Los Angeles cũng không phải là chỗ Mỹ trắng lui tới nhiều. Khách hàng của tiệm ăn là Mỹ đen, Mễ và những người Đại Hàn làm ăn với hai giống dân này. Nhiều người đã khuyên Lữ phải đề phòng khi làm tại khu này. Lữ cảm ơn nhưng chàng cũng không ngại lắm. Chàng nghĩ chàng đủ sức đối phó với bất trắc. Và hình như bao giờ sự bắt đầu của chàng cũng phải là từ chỗ khó khăn nhất!

Lữ đến sớm. Tiệm chưa mở. Người chủ tiệm da trắng gốc Do Thái thường ít khi nào sai giờ mở cửa. Chàng không ưa lão ta lắm vì lão có vẻ bủn xỉn nhưng chàng tán phục sự làm việc của người chủ tiệm. Một người cũng cương

quyết thành công bằng bất cứ giá nào, không quản ngại điều gì. Như chàng!

Lữ đứng dựa lưng vào tường châm thuốc hút. Chàng thấy một chiếc xe thể thao mui trần vừa dừng lại bên vệ đường của tiệm Don's Hamburger. Một thiếu nữ da trắng, tóc vàng với khuôn mặt đẹp một cách sắc sảo bước xuống. Một chiếc xe mới, đẹp, mắc tiền dừng lại khu này là sự lạ. Đàn bà da trắng dám hỏ lánh đến đây lại càng đáng ngạc nhiên hơn nữa. Nàng thiếu nữ tóc vàng tiến đến gần tiệm ăn và mở sắc lòi ra một chùm chìa khóa. Con gái của Don Lavitz! Con ông chủ tiệm! Lữ không bao giờ ngờ rằng lão già Don lại có con gái đẹp như vậy. Và ông già Don sao không ra mở tiệm lại để con gái ra. Thực là nguy hiểm.

Và quả thực là một điều không nên làm chút nào. Lữ thoáng thấy hai tên đen từ góc đường bên kia đang băng sang tiến về phía tiệm ăn. Cô gái đang loay hoay mở khóa. Hai tên đen một cao một thấp còn trẻ nhưng khuôn mặt đã đầy vẻ đe dọa của những kẻ sinh ra và lớn lên trong khung cảnh của tội ác, bắn giết và ma túy. Hai đứa đến sát cô gái. Người thiếu nữ quay lại để thấy lưỡi dao lóe lên trong tay tên đen cười nhe hàm răng trắng ớn. Tên kia nắm lấy tay cô gái. Người thiếu nữ giơ chân lên đá và bắt đầu la cầu cứu.

Lữ biết đã đến lúc phải can thiệp. Chàng tiến tới gần tên đang nắm tay cô gái và dùng sống bàn tay chặt thật mạnh vào cổ tên này. Tên đen khụy người xuống dưới đòn chặt cổ của Lữ. Tên đen thứ nhì quay người lại, một lưỡi dao đã xuất hiện trong tay hắn. Lữ tung người lên đá. Con dao bay khỏi tay. Chàng bồi thêm một cú đá khác, tên này cũng ôm bụng gục xuống. Lữ hét dọa một tiếng lớn và cả hai tên bỏ chạy. Đã lâu lắm Lữ mới có dịp dùng lại nghề võ của mình, sống ở xứ này trong một khu phố

bạo lực nhan nhản, có một tí miếng võ phòng thân và được dịp cứu người như hôm nay quả thật cũng không uổng công tập cực khổ. Lữ thầm nghĩ khi đỡ người thiếu nữ dậy. Chàng ngạc nhiên khi nàng gạt phắt tay chàng ra và tự nhóm dậy. Nàng nói:

- Không cần anh đỡ! Tôi có thể tự bảo vệ lấy tôi!

Lữ vừa tức giận vừa buồn cười. Cô nàng không biết ơn thì chớ còn tỏ vẻ khó chịu! Chàng không nói gì chỉ cười mỉm và dựa lưng vào tường chờ người thiếu nữ mở cửa. Nàng quay lại hỏi:

- Anh làm ở đây?

Lữ gật đầu. Nàng nhìn chàng từ đầu đến chân. Khuôn mặt nàng dịu lại dần. Một điều gì đó vừa thoáng hiện trong đầu nàng và nàng giơ tay cho Lữ bắt:

- Tôi là Miram. Ba tôi bị bệnh không ra làm hôm nay. Tôi ra mở cửa cho ông. Một chút nữa có người nhà tôi đến thế. Anh có thể bắt đầu dọn bàn ghế ra được rồi.

Nàng ngừng lại một chút và nói tiếp, giọng nhỏ như hơi ngưng:

- Cám ơn anh! Ba tôi đã không chịu cho tôi ra đây một mình nhưng tôi không nghe. Cũng may có anh!

Lữ chỉ đáp lại một cách khách sáo:

- Không có gì!

Chàng vẫn hơi bực mình vì cử chỉ đầu tiên của người thiếu nữ. Nhưng chàng không thể bực mình lâu. Nàng quá đẹp. Tóc vàng, mắt xanh màu lục, nàng toát ra vẻ quyến rũ của một con ngựa bất kham, đầy bướng bỉnh nhưng cũng đầy vẻ đáng yêu. Chàng chắc hẳn ông già Dave phải cưng chiều cô con gái lắm. Và không bảo được người con mình,

có lẽ muốn làm gì phải được chiều theo như vậy. Kể cả việc xuất hiện ở chỗ tiệm ăn không được an ninh lắm này.

o O o

Miriam nhìn người thanh niên Việt Nam làm công cho cha nàng và nàng cảm thấy kỳ lạ. Một cảm giác khó hiểu xâm chiếm lấy nàng. Nàng đã khẳng khăng không nghe lời người cha già và nhất định dành lấy việc ra mở cửa tiệm ăn. Ý tưởng ra hàng ăn để trông coi trong một lúc thay cho cha bị bệnh bỗng dưng đến và nàng nhất định thực hiện. Mặc dù nàng chưa hề để ý đến công việc làm ăn của gia đình bao giờ. Miriam được cưng chiều từ nhỏ, bất cứ điều gì nàng muốn, nàng đều được, Và chưa ai dám trái ý nàng.

Miriam nhìn Lữ một lần nữa. Nàng hiểu cảm giác đó là gì, cảm giác nhiều lần nàng đã biết. Miriam học năm thứ ba của đại học UCLA, môn tâm lý học. Nàng muốn biết nhiều về cuộc đời, tương quan giữa con người là điều làm nàng say mê, muốn tìm hiểu. Và vì thế nàng đã đi tìm tình yêu. Như một sự học hỏi, như một điều cần biết rõ, như một thứ ứng dụng cho các bài học trong giảng đường. Miriam đã quen nhiều người đàn ông, đã có nhiều cuộc tình nhưng nàng vẫn đi tìm. Những hấp dẫn đến rồi đi, những say mê thoáng vụt qua và chợt tắt. Miriam quan niệm tình yêu như một thứ kinh nghiệm sống, càng có nhiều cuộc đời càng phong phú. Càng nhiều kỷ niệm, tâm tư càng sống động, dồi dào. Và Miriam muốn sống trọn cuộc đời nàng, đầy đủ, để không bao giờ sẽ phải hối tiếc rằng đời quá ngắn, chưa sống đủ một đời.

Miriam đã biết nhiều người đàn ông. Những sinh viên cùng học với nàng và những mối tình lẻ, ngắn ngủi. Những người đàn ông lớn tuổi, chững chạc, địa vị, nhiều kinh nghiệm nhưng không giữ chân nàng được lâu. Những

chàng thanh niên ở một giai cấp khác với những cuộc tình pha một chút nguy hiểm. Nhưng Miriam chưa hề có một người tình Á châu bao giờ. Nàng trước kia vốn không thích người Đông phương. Họ khép kín quá, không cởi mở trong giới bạn bè nàng giao thiệp. Và họ ăn nói quá lịch sự, quá nhỏ nhẹ, chừng như chỉ sợ người đối diện phiền lòng. Nhưng lần này khác. Lữ trông như một tài tử đóng phim võ hiệp Tàu nàng tình cờ được xem một lần. Không nhớ rõ lắm, tên nàng cũng không biết, hình như Bruce gì đó. Và nàng nghe nói anh chàng này chết sớm, trong một khung cảnh cũng khá ly kỳ.

Lữ trông hao hao như người tài tử Tàu đã chết. Nhất là với ngón võ chàng đã dùng để cứu nàng khỏi hai tên da đen định ăn cướp. Trông Lữ đầy mạnh bạo, nam tính, điều mà nàng hằng đi tìm nơi những người đàn ông đã đi qua đời nàng nhưng ít khi nào bắt gặp. Và vẻ nguy hiểm, đe dọa toát ra từ khuôn mặt chàng. Như một kẻ sát nhân, như một người không từ bất cứ chuyện gì để đạt được ước muốn. Miriam thấy mình bị kích thích, nàng bị hấp dẫn khi nghĩ đến những cảm giác mới lạ nàng sẽ biết đến. Từ Lữ. Từ người thanh niên Việt Nam nói tiếng Anh còn ngọng nghịu đến từ một xứ sở nào nàng hầu như không nghe đến và cũng chẳng cần biết đến. Người đàn ông Đông phương đầu tiên nàng sẽ được biết như một người tình của nàng, ít nhất trong khoảng thời gian này!

CHƯƠNG 4

Lữ biết Miriam chú ý đến mình và chàng cảm thấy thích thú. Người thiếu nữ tóc vàng, mắt xanh màu lục, con của ông chủ quán theo dõi chàng bằng mắt đăm đăm khi chàng khuân bàn ghế sửa soạn cho một ngày làm việc trong tiệm ăn. Nàng có một vẻ đẹp quyến rũ kỳ lạ. Cách ăn mặc của nàng hấp dẫn, bắt mắt và đầy khêu gợi của dục tình bỏng cháy, nhưng khuôn mặt và ánh mắt lộ ra những tương phản của một đầu óc thông minh, nhiều tâm tư và khúc mắc. Lữ có thể nhận biết ngay điều khác biệt giữa nàng và một người đàn bà đẹp bình thường khác. Bằng cặp mắt sắc sảo của nàng. Bằng thái độ và kiểu cách của nàng. Nhưng Lữ bị thu hút nhiều hơn cả do thân hình và vẻ gợi tình của nàng.

Lữ chú ý đến những người đàn bà như đối tượng của dục tình. Chàng chưa hề tha thiết với một ai để có thể gọi là tình yêu. Chàng tìm đến với đàn bà do một nhu cầu, một đòi hỏi, ở đó không có chút gì của tình cảm. Như một thứ tiền trao cháo múc, một sự trao đổi sòng phẳng không vướng víu, phiền lụy. Vì thế từ khi lớn lên, Lữ đã chỉ biết những cô gái điếm và liên lạc của chàng với người khác phái chỉ là những vụ mua bán. Chàng có đôi người đến với chàng không phải vì tiền bạc nhưng cũng chỉ hoàn toàn vì sự ham muốn thể xác. Những người đàn bà của một thành phố Sài gòn trác táng xưa, những cô gái bán bar, bia ôm, những người đàn bà thiếu vắng bóng dáng hơi hướng của người chồng, tìm đến chàng để thỏa mãn một sự cần thiết.

Lữ đã lâu lắm chưa biết đến đàn bà. Kể từ những ngày sửa soạn cuộc vượt biên, những ngày trên đảo, thời gian

đầu sang đến Mỹ. Và một người đàn bà đẹp như Miriam lại tóc vàng mắt xanh khác lạ, chú ý đến chàng với vẻ khêu gợi dục tình đầy mời gọi. Lữ cảm thấy có lẽ vận hên của chàng đã bắt đầu. Và cũng vừa đúng lúc!

o O o

Mirian lại gần Lữ hỏi:

- Anh làm đây đã lâu chưa?

Lữ đang xếp mấy chiếc ghế dựng ngược trên bàn xuống đất và để lại cho ngay ngắn, chàng ngừng đầu lên để nhìn Miriam đang ngồi trên một ghế đầu cao, dựa tay vào quỳ. Chiếc váy màu trắng kéo trễ lên cặp đùi thon dài, bắt chéo. Lữ đáp:

- Tôi mới làm đây thôi. Ba cô bệnh có nặng không?

Nàng trả lời:

- Ông bị bệnh tim. Hôm nay ông bị đau ngực phải đi khám gấp. Chắc phải vài ngày nữa ba tôi mới ra làm việc lại. Anh từ xứ nào đến?

- Tôi đến đây từ Việt Nam. Cô có biết gì về Việt Nam không?

- Tôi chỉ nghe nói về cuộc chiến tranh Việt Nam. Lúc đó tôi còn quá nhỏ. Anh nói chuyện về xứ của anh cho tôi nghe được không?

Lữ mỉm cười. cô nàng cần biết gì về Việt Nam! Muốn có dịp để nói chuyện thêm với chàng! Thật là giản dị và tiện lợi. Lữ nhận thấy một đặc tính tốt của người Mỹ. Muốn gì nói ra ngay, không cần úp mở, che giấu. Chàng đáp lại:

- Tôi sẽ kể cho cô nghe nhiều câu chuyện hay về Việt Nam xứ tôi. Với một điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Cô dạy tôi tiếng Anh và luyện giọng cho tôi.

Miriam gật đầu. Lữ thấy cần đánh mạnh ngay. Chàng nói một câu chưa hề dùng đến để nói với người đàn bà Việt Nam nào mới quen:

- Cô có cặp đùi đẹp quá!

Miriam ngạc nhiên. Nàng tưởng người Á châu giữ gìn, không cởi mở, không ngờ chàng này táo bạo khen một câu sỗ sàng như vậy. Nhưng nàng cảm thấy thích thú. Và tự hào. Nàng biết nàng hấp dẫn và người thanh niên Việt này cũng không ra ngoài thông lệ đó. Nàng đã muốn người đàn ông nào, người đó làm sao từ chối nàng được!

Miriam mỉm cười, nói giọng thản nhiên như coi đó là lời khen bình thường:

- Cám ơn anh!

o O o

Miriam hẹn Lữ sẽ trở lại đón chàng vào buổi tối để cùng đi ăn và nghe chàng kể về xứ sở của chàng. Một cái cố. Lữ thầm nghĩ và cười thầm. Chàng chưa quen với kiểu tấn công trước của cô gái Mỹ này. Nhưng chàng không thấy gì lúng túng hay ngỡ ngàng, trái lại là đặng khác. Lữ cảm thấy chút tự hào và khoan khoái, cô con gái ông chủ quán trẻ đẹp và đa tình có vẻ chịu chàng, lại là cơ hội để chàng tập luyện Anh văn thêm. Còn gì bằng!

Lữ nhớ lại những lời đùa cợt hồi còn ở bên đảo. Độc thân như bọn chàng, muốn luyện Anh văn cho nhanh cho giỏi, cách tốt nhất là cặp ngay với đàn bà Mỹ. Sơn đã đùa:

- "Tao sẽ bắt một con đen cho lạ. Tán bọn trắng chắc khó. Trắng đen ăn nhằm gì! Miễn là đàn bà là được rồi! Có tí da tí thịt để nắm ôm cho êm, rồi bắt nó luyện giọng cho

mình. Nói tiếng Anh ngày đêm giỏi mấy hồi. Tiếng Anh cừ rồi mình kiếm đường khác!"

Lữ gật gù công nhận Sơn nói có lý. Nhưng Mỹ đen chắc chàng chịu hàng. Và bây giờ chàng sẽ có Miriam cho những bước đường đầu tiên của chàng ở đất Mỹ. Quả là buồn ngủ gặp chiếu manh! Lữ thấy mình may mắn, chàng vừa chân ướt chân ráo đến xứ này đã kiếm được việc làm ngay, dù chỉ là lương tối thiểu. Tình cờ đã khiến chàng giải cứu cho Miriam, và nàng đã có cảm tình với chàng. Một người con gái đẹp và quyến rũ như tài tử màn bạc! Cũng không uổng công cho chàng đã cực khổ để vượt biên sang đây! Và Lữ càng tin tưởng sự thành công sẽ đến với chàng. Có thành công nào chẳng khởi đầu bằng một sự may mắn đâu? Lữ thầm nghĩ và chàng vui vẻ làm việc trong cái náo nhiệt, ồn ào và bận rộn của tiệm Don's Hamburger.

o O o

Họ đi bên nhau trên con đường bằng gỗ chạy ra cột cầu của bãi biển Santa Monica. Miriam mặc chiếc quần jean bó sát để lộ cặp đùi dài tròn lẳn của nàng. Chiếc áo thun với bộ ngực căng phồng. Nhiều chiếc đầu quay lại nhìn, thèm thuồng. Lữ cảm thấy hãnh diện. Chàng cảm ơn Thượng đế đã cho chàng chiều cao trên mức trung bình của người Việt. Vì Miriam dù đi dép thấp cũng đã xấp xỉ bằng chàng, nàng vừa người không to quá nên đi với chàng cũng xứng. Lữ không bao giờ có thể chấp nhận người đàn ông thấp nhỏ hơn người đàn bà đi cùng. Có lẽ chàng macho thật! Miriam cũng nhận thấy thế và đã giảng nghĩa cho chàng từ ngữ này. Là chàng có đặc điểm đầy nam tính, của kẻ đi chinh phục, của người xông pha và nàng thích điều đó.

Miriam hỏi chàng trong tiệm ăn lộ thiên, đầy gió lộng của biển thổi vào:

- Anh sẽ làm gì sau này? Tôi biết anh chỉ làm tạm thời ở tiệm Don's Hamburger, người như anh đâu làm đó mãi được.

Lữ nhìn ra xa về phía bãi cát nơi những cặp tình nhân đang ôm nhau đi trong ban đêm sát với những con sóng nhỏ đổ vào:

- Tôi cũng chưa biết. Nhưng tôi sẽ làm giàu!

- Tôi cũng nghĩ anh sẽ thích kiếm ra tiền. Ở đây, tiền là tất cả! Danh vọng không là gì nếu không có tiền. Học hành nhiều, hiểu biết nhiều cũng chỉ đi làm công cho người giàu. Người giàu, tiền nhiều có tất cả mọi sự ở xứ này.

Lữ không đáp lại. Mọi sự còn xa vời quá. Hiện tại tiền lương chàng chỉ đủ ăn và thuê phòng. Chàng sẽ còn phải làm việc nhiều để đạt được ý muốn. Và rất nhiều may mắn nữa. Lữ nói:

- Thôi đừng nói chuyện kiếm tiền nữa. Mình đi dạo trên bãi cát một chút đi. Miriam chưa phải về ngay chứ?

Miriam lắc đầu. Hai người sánh vai nhau đi dọc theo triền nước, sóng nhỏ lăn tăn chạy vào bãi không đủ làm ướt chân. Miriam chỉ tay về phía biển khơi, chỉ là một màn đen thẫm:

- Quê hương của anh ở phía bên kia bờ Thái Bình Dương phải không?

Lữ gật đầu:

- Xứ tôi nghèo khổ, có lẽ chẳng có gì đáng kể cho Miriam nghe.

Miriam không nói gì. Thật sự nàng cũng chẳng cần biết đến. Nàng thích người thanh niên này, vậy thôi. Xứ sở của chàng nàng đâu màng đến!

Miriam đi sát vào người Lữ. Hơi nóng từ người chàng làm nàng rạo rục. Và mùi nồng, ngai ngái của người đàn ông làm nàng bỗng thèm muốn. Miriam đi chúi người về phía trước như vấp ngã. Lữ vội ôm lấy nàng. Nàng vòng tay ôm lấy cổ Lữ và kéo đầu chàng xuống. Lữ hôn nàng, nồng nàn, ngẫu nhiên. Chàng hôn như một người thèm khát lâu ngày, kéo dài miên man không muốn dứt. Ngực và đùi nàng ép hẳn vào người Lữ và chàng cảm thấy cơ thể chàng căng phồng như muốn nổ tung. Chàng ghì chặt nàng và họ đứng hôn nhau trên bãi cát, say đắm như một cặp nhân tình đã yêu nhau từ lâu lắm, và xa cách lâu ngày mới được gặp lại.

Miriam gỡ tay Lữ và nàng nói, giọng nàng lạc và khàn:

- Đi về apartment em đi anh Lữ!

Lữ trước giờ là người không tin vào số mệnh. Chàng cho thuyết định mệnh và sự tin tưởng vào phần số của mỗi người là dấu hiệu của sự yếu đuối. Bị thất bại hay gặp điều gì không được như ý mong muốn không lẽ cứ đổ vào số mệnh? Lữ thầm nghĩ thế mỗi khi nghe người nào than thở và quy mọi việc vào Trời, vào định mệnh. Chàng cho mọi sự do mình định đoạt, quyết định, việc gì không hay xảy đến là ở mình. Việc tốt, xông xẻ cũng do mình tạo ra. Dĩ nhiên có sự tình cờ. Có sự may mắn, rủi ro, nhưng Lữ nghĩ rằng điều may rủi chẳng qua cũng nằm ở trong chữ tình cờ. Và Lữ không tin có sự sắp đặt nào trước của mệnh số cả.

Như việc chàng gặp Miriam và trở thành người tình của nàng. Đó chỉ là sự ngẫu nhiên của một gặp gỡ, tạo ra do hành động của chàng, của nàng, ở một thời gian và

không gian. Nhưng Lữ phải công nhận một điều. Là cuộc đời của hai người đã thay đổi hẳn vì họ đã gặp nhau. Đêm đó họ đã ân ái cuồng nhiệt, dữ dội, tưởng chừng như cả thế gian chỉ còn lại hai người, đi ngược trở lại vào thời hồng hoang, nguyên sơ mà ở đó mọi sự đã được cô đọng thành dục tình, thành bản năng duy nhất. Trong căn apartment của Miriam trên đường Butler gần bãi biển Santa Monica, Lữ có lúc nghĩ rằng chàng đã gặp được vườn địa đàng cho riêng chàng, nơi đó chỉ có mình chàng là đàn ông và Miriam là đàn bà với những cuộc ái ân không bao giờ ngưng nghỉ.

Chàng chưa bao giờ gặp được một người tình nồng nhiệt như Miriam và kích thích chàng nhiều như người con gái da trắng, tóc vàng và mắt xanh màu lục này. Có lẽ vì sự khác lạ, có lẽ vì niềm tự hào được vuốt ve, hay chỉ giản dị bởi vì đã quá lâu Lữ chưa gần đàn bà, chàng không biết rõ nữa. Nhưng một điều Lữ chắc chắn. Là chàng đã được tận hưởng những xúc cảm mạnh mẽ nhất, những tê dại kỳ thú nhất mà một cuộc ái ân có thể đem lại. Và ghi sâu vào tâm khảm chàng, giữ gìn trong ký ức chàng không bao giờ quên được về đêm đầu tiên tại đất Hoa Kỳ, ân ái với người con gái da trắng đẹp như những người đẹp chàng chỉ được thấy trên màn ảnh.

CHƯƠNG 5

Miriam đã có nhiều cuộc tình và nhiều người đàn ông trong đời nàng, nhưng chưa bao giờ nàng có cảm giác bị lôi cuốn như với người đàn ông đến từ phía bên kia bờ biển Thái Bình này. Lữ có sự thu hút của điều khác lạ, của một niềm bí ẩn nào đó, pha lẫn một chút đe dọa, của một dĩ vãng có thể rất ghê gớm nhưng cũng đầy kích động cho sự tò mò nơi nàng. Miriam không hiểu rõ điểm nào nơi Lữ đã làm nàng bị hấp dẫn nhiều đến thế. Nhưng khi đi cạnh Lữ trên bãi biển, nàng hiểu ngay. Đó là mùi nồng nàn từ người Lữ toát ra, bao phủ lấy nàng và nàng không cưỡng lại được. Như một con ngựa cái từ đấng xa đã đánh hơi thấy mùi của con ngựa đực đầu đàn đang phóng mình trên đồng cỏ rộng mênh mông. Và đã phải chạy theo để được thở hít trong mùi nồng đó, để được chìm đắm và giao hòa cùng mùi vị của loài đực đã chỉ huy và sai khiến bản năng tối thượng.

Nàng đã có cảm giác đó. Và cũng một sự thúc giục cấp bách đó. Miriam đã đạt được những khoái cảm nàng chưa hề biết đến, những tuyệt vời mà trước đây nàng chưa bao giờ được hưởng. Tất cả chỉ vì mùi nồng nơi người Lữ. Mùi của người đàn ông nàng đi tìm tự bao lâu nay, mùi nàng được nếm thử và cảm thấy mê hoặc như một người bắt đầu đi vào con đường nghiện ngập. Của một thứ ma túy đáng yêu nhưng cũng trói buộc như loại bạch phiến tinh tuyền.

o O o

Don Lavitz nhìn đám thực khách ngồi chật hết tiệm Don's Hamburger và cảm thấy hài lòng. Chưa bao giờ tiệm ăn

trong khu South Central này lại đông khách đến thế. Lavitz có thêm ba tiệm ăn khác nữa ở những khu khá hơn của thành phố Los Angeles và tuy tiệm này thu vào được ít nhất và vấn đề an ninh càng ngày càng trở nên đáng ngại, ông vẫn giữ tiệm không sang lại cho người khác. Vì tiệm này là khởi đầu, là nguồn gốc cho sự sung túc của gia đình Lavitz. Cũng như một thứ tình đầu. Không bao giờ gặt bỏ được. Don Lavitz đã nghĩ thế và tiếp tục mở cửa mặc dù số người đến ăn ngày một ít dần.

Cho đến khi có chàng thanh niên Việt Nam mới vừa đặt chân đến xứ Mỹ vào làm ở tiệm Don's Hamburter này, Lữ bắt đầu bằng việc chạy bàn. Lavitz đã phải đuổi nhiều người làm chân này trước Lữ. Làm bê bồi, đến trễ về sớm, gây lộn với khách hàng, ăn cắp, đủ mọi thứ chuyện nhưng tệ nhất là trong 5 người chạy bàn, ít nhất có 4 tên nghiện. Cũng không thể nào khác được. Khu này ma túy đã chiếm ngự từ lâu. Lavitz không muốn được ai khác và đành chịu nên người làm vài bữa đã phải thay người khác luôn. Lữ khi mới làm việc đã để ý đến điều đó. Chàng đề nghị với Lavitz để chàng phân chia công việc cho mấy tên chạy bàn khác và canh chừng về chuyên dùng tiệm ăn làm nơi mua bán ma túy. Lavitz bằng lòng ngay. Mấy tên bồi da đen lúc đầu phản kháng nhưng đến khi chàng lộ vài ngón karate ra, tất cả rằm rắp nghe lời không dám hó hé gì nữa.

Công việc chạy đều, khách hàng đã hài lòng hơn trước. Không còn những cảnh khách đến ăn tức giận đứng dậy bỏ đi ra vì không mang đồ ăn ra sớm, bồi hỗn láo hay gọi món này mang ra món khác. Lavitz thấy Lữ quả được việc và bắt đầu tăng lương cho chàng. Lữ đưa đề nghị khác cho Lavitz. Chàng nói:

- Ông có bao giờ nghĩ đến chuyện thêm món ăn trong thực đơn không?

Lavitz nhìn Lữ từ đầu đến chân và hỏi lại:

- Anh có biết tên của tiệm là gì không? Don's Hamberger! Chúng ta chỉ có những món ăn ngay, giản tiện. Không thể thêm nhiều món được!

- Tôi nghĩ chúng ta có thể thêm một hai món đặc biệt nào đó khác với những tiệm ăn khác để lôi cuốn khách hàng hơn.

- Anh có đề nghị gì?

- Tôi biết một món ăn Việt Nam nhiều người Mỹ thích gọi là chả giò. Giống như eggrolls của Tàu nhưng ngon hơn nhiều.

- Anh biết làm món ăn này hay sao?

Lữ cười:

- Không! Tôi không biết làm bếp, nhưng tôi biết chỗ sản xuất chả giò. Món ăn làm sẵn, giản dị. Ông cứ để tôi thử mời một vài khách hàng quen ăn. Tôi nghĩ họ sẽ thích!

Lữ đã bắt đầu thân với một số khách hàng đến ăn thường ngày. Những người làm cho công sở ở gần đây, những chủ nhân của một số tiệm gần đó. Chàng vui vẻ bắt chuyện với nhiều khách hàng. Thực sự mục đích để nói tiếng Anh cho dạn và lưu loát, nhưng cũng có nhiều người thích chàng và Lữ cũng bông đùa, hỏi han như thân thiết lắm. Lữ không phải loại người dễ dàng, vui vẻ tự nhiên nhưng chàng thấy trong xã hội này, khả năng giao thiệp, làm cho người khác có cảm tình với mình quyết định chuyện thành công một phần lớn. Và ngược với bản tính của chàng, Lữ đã cố gắng để tự tạo cho mình thành người bắt thiệp, dễ bắt chuyện, làm thân. Lữ cũng ngạc nhiên thấy mình có thể thay đổi một cách không mấy khó khăn. Có lẽ khi nói tiếng Anh, không phải tiếng mẹ đẻ, việc khoác cho mình một bộ mặt thân thiện, vui tươi một cách giả

tạo dễ dàng hơn nhiều, ít cần phải cố gắng như khi dùng tiếng Việt với người đồng hương.

Lữ lái xe xuống khu Tiểu Sài Gòn của thành phố Westminster, chàng vào một tiệm chuyên làm chả giò và đặt ít phần chả giò mang về chỗ làm. Lữ mời một số khách quen ăn và Lavitz thấy ngay chàng nói đúng. Món ăn bắt đầu được nhiều người gọi. Khách mới do bạn bè giới thiệu cũng tăng lên dần. Lavitz bắt đầu nhìn Lữ bằng một cặp mắt khác.

o O o

Don Lavitz đến từ Ba Lan. Sống sót từ một trại tập trung của Đức quốc xã cùng với một người chị lớn, Lavitz đến Mỹ lúc mới 18 tuổi. Chàng thiếu niên Lavitz đã phải làm đủ nghề, vật lộn với cuộc sống. Đi làm ban ngày, học ban đêm, Lavitz đã leo dần từng bậc thang trong xã hội. Những thành công cũng nhiều. Thất bại cũng lắm. Hai mươi năm trước, Lavitz sau một lần đầu tư vào thị trường chứng khoán đã mất sạch mọi sự. Với chút vốn liếng còn lại, Lavitz mở tiệm ăn giản dị tấm thường này và nhận thấy rằng sự làm ăn lâu bền đều phải bắt đầu bằng những gì tầm thường và giản dị.

Ước mơ làm giàu nhanh chóng đã nguội lạnh, tiệm ăn Don's Hamburger cũng đã đem lại sự sung túc cho Lavitz và người vợ hiền hậu và cô con gái duy nhất. Những tiệm ăn khác mở sau này ở những khu sang trọng hơn đã sau cùng cho Lavitz tạm hài lòng với sự thành công của mình. Không phải là những thành công ghê gớm như ước muốn, nhưng ít nhất cũng là một thành công khiêm nhường trong nghề mở tiệm ăn. Và một ngôi nhà trên đồi đường Mullholand Drive cũng là biểu tượng cho một tài sản đáng kể. Miriam muốn gì được nấy, kể cả những chiếc xe sport

mắc tiền. Lavitz đã không thể từ chối Miriam được, nhất là sau ngày vợ chết lúc Miriam mới lên 8.

Lavitz có cảm tình với Lữ. Ông nhìn thấy bóng dáng mình mấy chục năm trước ở chàng trẻ tuổi đến từ một xứ khốn cùng bên kia bờ Thái Bình Dương. Cũng như Lavitz đã sống sót trong trại tập trung, đến được vùng đất hứa và đã nhất định để làm giàu. Bằng mọi giá. Và cũng đã phải trả bằng nhiều mồ hôi, nước mắt và đau khổ. Lavitz có thể thấy từng ý nghĩ trong cặp mắt sắc của người thanh niên. Những ước muốn, sự cương quyết, và niềm thôi thúc. Những gì Lavitz đã trải qua! Lavitz muốn thấy Lữ thành công. Và ông nhìn, theo dõi Lữ, đoán đường đi nước bước của Lữ một cách thích thú. Như một trò chơi thú vị. Như một người đã ra khỏi mê hồn trận của cuộc đời và đứng trên cao nhìn xuống người đi sau mình loay hoay, chạy ngược xuôi, nhảy vọt, vấp ngã, tìm cách ra khỏi những khúc khuỷu, ngã rẽ của cuộc đời. Và tìm đến lối ra sau cùng ở dưới chân của cầu vồng ngũ sắc, nghĩ rằng có một hũ vàng đang chờ đón mình nơi cửa ra.

Điều Lavitz không bằng lòng nhưng không làm gì hơn được là khi thấy Miriam lại tiệm ăn thường xuyên và đi cùng với Lữ. Lavitz chiều và sợ cô con gái. Ông không cảm thấy khó chịu khi thấy Miriam cặp với một người khác màu da. Lavitz là dân gốc Do Thái và đã nếm mùi bị kỳ thị. Miriam cũng đã có những người tình Lavitz phải lắc đầu ngán ngẩm. Lữ còn là điều may mắn nếu quả tình Miriam nghĩ đến chuyện lâu dài. Nhưng Lavitz hy vọng là không. Ông đã nhiều lần tự hỏi tại sao cô con gái cứng đờ nhất không thể yêu một người bình thường. Như một anh bác sĩ, một chàng luật sư, hay một thương gia thành công giàu có. Những người có căn bản vững chắc để sống thoải mái trong xã hội này. Tại sao Miriam không chọn lựa sự bình thường như những cô gái khác?

Không phải Lavitz không bằng lòng vì Lữ chưa có gì, vừa chân ướt chân ráo tỵ nạn tại xứ này. Lavitz mong muốn thấy Lữ thành công. Nhưng Lavitz cũng là người thực tế. Đây là vùng đất hứa nhưng cũng là nơi chốn của bao giấc mộng tan tành. Những người di dân đến từ một xứ khác như Lữ với ý chí làm giàu đầy dẫy trên đất Mỹ như cát ngoài bãi biển. Ý chí không chưa đủ. Còn phải có tài năng. Còn phải có những cá tính đặc biệt nếu muốn thành công lớn. Còn phải có cơ hội. Còn phải nhận biết cơ hội đang xảy đến để nắm đúng lúc, đúng chỗ. Và còn phải may mắn. May mắn này tiếp nối bằng may mắn khác. Không ngừng. Cho đến khi nào vững chãi đủ để may mắn không đến nữa, mọi sự cũng không sụp đổ như tòa lâu đài xây trên cát.

Lavitz đã sống nhiều, đã trải qua nhiều chặng đường. Ông ước tính cả triệu người mới có một người thành công lớn, cả vạn người mới có người thành công trung bình. Thành công nho nhỏ dễ hơn, một trăm người di dân sang đây để làm giàu cũng được một người. Còn lại sống đủ ăn. Nhưng Lavitz đâu muốn cô con gái quý tính chuyện lâu dài với người đủ ăn! Phần trăm thành công cho những người như Lữ quá ít ỏi, ông hy vọng cuộc tình của cô con gái với người làm công này cũng sẽ thoáng qua như những cuộc tình khác của Miriam. Một kinh nghiệm sống. Như lời người con gái đã có lần giải thích cho người cha của thế hệ trước, không khi nào hiểu và chấp nhận được nếp sống bây giờ.

CHƯƠNG 6

ữ đứng dậy đi ra trước hệ thống âm thanh để giữa phòng và chàng lấy một cuộn băng bỏ vào máy. Lữ tìm được một ít băng của thập niên 50-60 trong đám băng ngổn ngang của Miriam, những bài nhạc chàng ưa thích. *Smoke gets in your eyes* của The Platters, *Stranger in the night* do Frank Sinatra, *Unforgettable*, *Autumn Leaves* của Nat King Cole... Lữ thường thích để những bài nhạc này nghe sau khi ân ái với Miriam, điều thuốc trên môi và nằm trên giường lim dim tận hưởng. Bên cạnh là Miriam với mồ hôi đọng trên mi, trên má và chảy dài trên bờ ngực trần. Lữ đã có lúc nghĩ rằng sự sung sướng của cuộc tình không phải ở những lúc ái ân nhưng ở những giây phút sau đó, nằm bên cạnh người đàn bà nửa thức, nửa tỉnh trong niềm hạnh phúc mệt mỏi, nghe một bản nhạc ưa thích và hút một điếu thuốc. Cuộc đời thực sự lắng đọng quả đáng được sống, được hưởng, từng phút, từng giây một.

Lữ đã dọn về ở hẳn trong căn apartment của Miriam trên đường Butler. Căn phòng chàng mượn quá chật hẹp và ở trong một khu tồi tàn, thiếu an ninh. Cả Miriam và Lữ đều nhận thấy sự vô lý của việc chàng thuê căn phòng đó trong khi đêm nào Miriam cũng đến tiệm ăn đưa chàng về apartment của mình. Chỗ Miriam ở là một building nhỏ với 8 căn apartment, khang trang, lịch sự gần góc đường Santa Monica Boulevard và khu nhà thương Wadsworth Veterans Hospital. Từ đó ra đại học UCLA chỉ mất chừng 5 phút lái xe qua khu Westwood để thương của vùng phía Tây thành phố Los Angeles. Tiền thuê căn apartment này của Miriam đã gấp bốn năm lần tiền thuê phòng của Lữ.

Chàng hơi ngại ngùng về việc dọn về chỗ ở của Miriam. Nàng cười:

- Bỏ tính macho của anh đi Lữ! Em cho anh thuê lại một phòng của apartment thì cũng vậy chứ!

- Cũng được! Tiền thuê bên kia anh đưa em coi như anh thuê lại. Điện nước anh chia đôi với em. Có thể anh mới về ở được!

Lữ xách chiếc vali nhỏ chứa ít quần áo và lái chiếc xe cũ rích đến ở hẳn với Miriam. Tài sản chàng chỉ có thế. Lữ nhìn chiếc xe bạc màu loang lổ, móp trước móp sau đậu cạnh chiếc xe mui trần đắt tiền của Miriam. Chàng sốt ruột tự hỏi không biết bao giờ mới đủ tiền để sắm một chiếc xe mới, đừng nói đến chiếc xe lộng lẫy như xe Miriam. Khởi đầu bằng bàn tay trắng như chàng quả thật khó khăn. Nhưng Lữ tự tin ở mình. Càng khó khăn chàng càng nhất quyết, những gì người khác làm được chàng cũng sẽ thực hiện được.

Lữ lim dim nằm nghe tiếng hát Nat King Cole, Miriam cũng đã tỉnh hẳn. Nàng chột cất tiếng:

- Anh phải đi học lại, anh Lữ!

Lữ quay sang nhìn nàng, ngạc nhiên. Chàng dụi mắt điều thuốc:

- Tại sao em nghĩ vậy?

- Anh muốn làm giàu,, muốn thành công, anh phải học thêm!

Lữ không nói. Chàng nghĩ lại về chuyện học hành của mình. Lữ đã học hết tú tài và vào đại học. chàng ghi danh ở đại học khoa học, năm đầu tiên chứng chỉ Toán Lý Hóa. Những môn học lý thuyết vô bổ vì không ứng dụng được. Học xong chỉ đi dạy học lại vì Việt Nam có gì đâu để thực nghiệm cho khoa học! Phần lớn sinh viên những năm đầu

như chàng cũng chỉ ghi danh học để chờ ngày đi lính. Và Lữ đã nhập ngũ sau ngày rút chúng chỉ Toán Lý Hóa. Những năm dài trong chiến tranh, chàng giữ được mạng sống là may, còn nghĩ gì đến chuyện học thêm. Miriam khơi chuyện đi học làm Lữ phải suy nghĩ. Có lẽ Sơn nói đúng. Học ở Việt Nam như chàng và Sơn quả thực chưa có gì. Lữ hỏi lại Miriam:

- Em nghĩ anh nên đi học về môn gì?
- Em không biết anh thích học ngành gì. Nhưng nếu muốn làm ăn, buôn bán, làm giàu, anh nên biết về business. Anh có thể ghi danh học tối ở community college. Muốn làm ăn lớn sau này anh nên học về đầu tư, tài chính. Nhiều thứ lắm. Em không bao giờ để ý về tiền bạc nên không rành, nhưng em có thể hỏi cho anh.

Lữ nhìn vào mắt nàng. Đôi mắt xanh màu lục. Anh tưởng chúng ta tìm đến nhau vì thể xác, vì tò mò cho cuộc tình mới lạ. Tại sao em phải lo lắng cho anh? Tại sao em nghĩ đến chuyện đường dài của anh? Lữ hỏi nàng thành tiếng:

- Tại sao em tự nhiên nghĩ đến chuyện này?
- Em nghĩ đến ba em. Anh có nhiều điểm giống ông. Ba em lúc trước cũng vừa đi học, vừa đi làm. Ông nói có hai loại người, một loại học để học, một loại học để làm. Ông học xong những điều cần biết để làm giàu.
- Anh không nghĩ đi học để làm giàu được. Nhưng anh sẽ theo lời khuyên của em.

Lữ thấy Miriam có lý. Chàng sang Mỹ chưa bao lâu, đời sống bên này chưa hiểu rõ nhiều, tiếng Anh nhờ Miriam đã khá hơn đôi chút nhưng vẫn chưa đủ để giao tiếp với người Mỹ một cách xuông xẻ. Đi học thêm vào buổi tối là điều hay hơn cả. Chàng còn quá nhiều thứ cần biết. Và chàng sẽ học những điều cần phải học cho business

chàng sẽ có trong tương lai. Điều hành, quản trị, kế toán, sổ sách, thuế má... chàng sẽ phải tìm hiểu. Và khi có tiền rồi, chàng cần phải biết làm sao để tiền đẻ ra tiền. Những người giàu có ở đất Mỹ này là những người biết dùng tiền để sinh sôi nảy nở. Biết đầu tư đúng lúc, đúng chỗ.

Lavitz có lần đã nói với chàng. Là những người giàu nhất ở California này đều làm giàu bằng buôn bán nhà cửa, đất đai, đầu tư vào bất động sản, phát triển đất hoang, xây cất... Không ai trở thành người giàu bằng cách đi làm công cho người khác cả. Chàng sẽ phải học về những điều Lavitz nói này. Để có khái niệm, để hiểu biết, và khi thời cơ đến, chàng ít nhất đã được sửa soạn để nắm lấy, để khai thác. Người sửa soạn sẵn có thể không bao giờ có được cơ hội, nhưng người không sửa soạn, không hiểu biết, sẽ không biết cơ hội đang đi qua, đừng nói đến chuyện giơ tay chụp lấy và dùng được cơ hội đó.

Lữ muốn mình xứng đáng với sự may mắn và thời cơ chàng tin chắc sẽ xảy đến cho chàng, một ngày nào đó trong tương lai. Vì chàng đã muốn như thế!

Lữ vòng tay ôm lấy Miriam. Chàng vừa nghĩ đến một điều. Về sự khuyến khích chàng đi học lại của Miriam. Nàng là con độc nhất của ông già Lavitz, chủ nhân của 4 tiệm ăn đông khách tại thành phố Los Angeles này, nàng sẽ là người thừa hưởng sản nghiệp của ông bố để lại trong khi nàng không hào hứng một chút nào về việc trông coi, làm ăn. Và nàng muốn chàng đi học về business, về quản trị, sổ sách, giấy tờ. Có lẽ nào đôi mắt xanh màu lục của người con gái Do Thái kia đã nhìn chàng khác hơn một người tình tạm bợ, một tò mò mới lạ của dục tình nhiều đòi hỏi.

Không lẽ vì ông bố mắc bệnh đau tim nặng có thể chết bất cứ lúc nào, nàng đã muốn có một người đàn ông để

nương tựa, để giúp nàng trong việc điều hành cơ sở của ông bố. Không lẽ nàng đã chọn chàng, một người tỵ nạn sang tại Hoa Kỳ chưa được bao lâu, chưa biết gì nhiều về cuộc sống ở đây, khả năng chưa chứng tỏ gì được nhiều, không lẽ sự may mắn đã đến ngay trước mắt chàng, đang nằm cạnh chàng, mềm mại, nóng hổi, ép sát vào người chàng, vuốt ve kích thích chàng.

Lữ bàng hoàng về những ý nghĩ đó. Thời cơ đâu phải chờ đợi gì xa vời trong tương lai. Thời cơ của chàng đang ở hiện tại, ngay lúc này, thể hiện bằng sự bùng bùng bốc lửa của thân thể Miriam, trên đôi môi mọng đòi hỏi sự thỏa mãn đến tận cùng. Chàng biết nàng đã không thể rời bỏ được chàng, như một kẻ đã ăn phải bả, bị bùa mê thuốc lú do những cảm giác và hoan lạc chàng đem lại cho nàng. Lữ nhếch mép cười, nụ cười như ngày nào đó trên biển Đông Hải chàng đã cười khi tháo chốt lựu đạn tung sang thuyền của bọn cướp biển Thái Lan. Và chàng đề lên người Miriam, vận dụng những khả năng của người đàn ông để làm người đàn bà vừa lòng, để sự may mắn và thời cơ của chàng bị khóa chặt, không thể rời chàng ra được.

CHƯƠNG 7

Don Lavitz gọi Lữ vào phòng làm việc sát cạnh nhà bếp của tiệm ăn. Căn phòng nhỏ, bề bộn giấy tờ. Một chiếc bàn nhỏ đặt giữa phòng với hai chiếc ghế chông chơ. Lữ chưa bao giờ bước vào phòng này của Lavitz. Chàng không ngờ nơi làm việc của người chủ tồi tàn đến thế. Có lẽ tất cả những người giàu, có tiền đều sên so, không bao giờ tiêu xài hoang phí. Tiền chỉ để trong nhà băng hay để làm ăn. Mọi sự chi tiêu cho cá nhân đều tối thiểu. Có thể họ mới giàu được. Lữ thăm nghĩ khi kéo ghế ngồi. Lavitz lên tiếng trước:

- Tôi nghe Miriam nói anh đi học vào buổi tối. Việc học anh đến đâu rồi?

Lữ nhìn Lavitz, hơi ngạc nhiên. Ông già không mấy vẻ hài lòng khi thấy Miriam cặp với chàng. Có lẽ trái với dự đoán Miriam sẽ chán chàng sau hai ba tháng, Lavitz thấy cô con gái quý vẫn đi với chàng gần nửa năm và sốt ruột chẳng? Lữ trả lời:

- Tôi học về business. Cũng theo được. Tôi học chương trình 2 năm.

Don Lavitz gật gù:

- Tốt lắm! Miriam nói anh học rất nhanh. Nhưng học không chưa đủ. Phải thực hành nữa. Anh nghĩ thế nào nếu tôi cho anh làm manager tiệm này?

Lữ thót người trong bụng. Tim chàng đập sai nhịp hai cái liền. Cơ hội chàng đã đến rồi! Ông già Lavitz nói tiếp:

- Tôi cần Vincent lên trên tiệm ở San Gabriel để trông coi. Vincent ở tiệm South Central này đã hơn mười năm rồi

bây giờ muốn dọn nhà lên trên đó. Tôi sẽ bảo Vincent huấn luyện cho anh trong một tháng trước khi anh trông coi hẳn.

Lữ nói nhanh như sợ Lavitz đổi ý:

- Cám ơn ông! Tôi sẽ cố gắng làm hết sức!

Lavitz nói tiếp:

- Dĩ nhiên anh sẽ được tăng lương. Vincent làm lâu rồi nên lương cao, anh sẽ được 30 ngàn một năm. Sau một năm, nếu tiệm đông khách hơn, tôi sẽ trả anh bằng lương Vincent bây giờ. Cuối năm nếu thật khá, tôi sẽ cho anh tiền thưởng.

Lữ nhận lời ngay. Điều này quả thật ngoài mong ước của chàng. Chắc hẳn Miriam đã phải nói ra nói vào với ông bố nhiều. Tiền lương tuy chưa phải ghê gớm gì, nhưng sang Mỹ mới được một năm như chàng đã được trông coi hẳn một tiệm ăn, sai khiến hơn mười mấy người làm công Mỹ đen, Mỹ trắng, Mễ nâu cũng không phải chuyện thường.

Lữ tự hứa với lòng chàng sẽ phải làm sao để số khách và tiền thu vào sau sáu tháng sẽ tăng gấp đôi. Chàng sẽ chứng tỏ cho ông già Lavitz và nhất là Miriam, đã chọn đúng người. Bước khởi đầu cho sự thành công của chàng là tiệm Don's Hamburger này, sẽ phải trở thành tiệm ăn đông khách nhất vùng South Central, tiệm ngon nhất, tiệm được khách hàng ưa thích nhất, lịch sự nhất.

Trong đầu Lữ bao nhiêu cái nhất khác của tiệm ăn của chàng hiện ra. Vì đây là tiệm ăn của chàng. Chưa phải là quyền sở hữu, nhưng cũng đã gần như thế. Ông già Lavitz không còn cách nào khác hơn là sửa soạn cho chàng, dù muốn dù không, cho sản nghiệp mà Lavitz sẽ để lại cho cô con gái độc nhất. Lữ không phải là người ông chọn lựa cho Miriam, cho tương lai của người con gái

quý, cho tài sản ông đã mất bao công khó gầy dựng được. Nhưng Lavitz không còn cách nào khác hơn được. Miriam đã quá mê mệt chàng trai đến từ một xứ nghèo khổ bên kia bờ biển Đông, nàng đã không thể rời xa Lữ ra được Lavitz đã thấy và hiểu điều đó. Và đành chấp nhận.

o O o

Lữ say sưa với công việc. Sau khi học với Vincent được một tháng, chàng đã thông thạo tất cả. Sổ sách, chi thu, lương nhân viên, sổ thuế, đặt hàng, giao hàng... chàng có thể làm lấy một mình. Trong thời gian phụ Vincent để tập. Lữ đa ghi nhận những điểm thiếu sót, những sai lầm nhưng Lữ khôn ngoan không nói gì, không phê bình một câu. Chàng lảng lảng để ý và suy nghĩ cách để cải thiện, sửa đổi khi Lữ chính thức lên làm manager. Chàng không muốn Vincent bị mất mặt và đem lòng thù oán chàng, nói xấu chàng với Lavitz. Vincent là bạn từ thuở nhỏ của Lavitz, hai người coi nhau như anh em. Lữ không dại gì để Vincent thấy chàng tài giỏi hơn, có nhiều sáng kiến hơn. Trái lại chàng còn khen ngợi Vincent, lấy lòng để ông ta có cảm tình với chàng. Lavitz nghe Vincent ca tụng Lữ, tuy chưa tin tưởng hẳn cũng bớt phần e dè về quyết định đưa Lữ lên làm manager trông coi tiệm. Ngày cuối trước khi rời tiệm để Lữ chính thức trông coi một mình, Vincent nắm tay Lữ dặn dò:

- Tôi biết anh có tài. Tiệm ăn này chỉ là khởi đầu cho anh, nhưng nên nhớ điều này Lữ: đừng ép buộc sự may mắn nhiều quá. Mỗi người chỉ được Trời cho một số lượng may mắn hạn định. Đừng dùng để hết sự may mắn của mình quá sớm!

Lữ nhìn Vincent không hiểu. Ông già này sâu sắc hơn mình tưởng. Lữ trầm nghĩ. Nhưng ông ta ngụ ý gì? Lữ băn khoăn một thoáng nhưng chàng quên ngay. Chàng

còn đang bị kích thích nhiều vì nhiệm vụ mới và sự hãnh diện, tự hào đang xâm chiếm chàng. Hơi đâu để ý đến lời lảm cẩm.

Lữ bắt đầu tìm cách để tăng số khách hàng của tiệm. Chàng nghiên cứu về thành phần khách hàng ở đâu đến, làm việc gì, khách quen trở lại thường xuyên vì lý do gì. Các tiệm ăn cạnh tranh lân cận được chàng theo dõi đặc biệt. Chàng tìm hiểu ưu khuyết điểm của tiệm chàng, của tiệm ăn cạnh tranh, về món ăn, về cách hầu bàn, về địa điểm. Lữ đặt ra chương trình, kế hoạch để vượt xa các tiệm khác và để kéo khách ăn về tiệm chàng, như một người bày binh, bố trận, nhất quyết tranh thắng cho bằng được.

Một lợi thế Lữ thấy bắt đầu khai thác ngay là sự thay đổi của vùng South Central với số người Đại Hàn đổ về làm ăn buôn bán ở vùng này. Những tiệm tạp hóa, chợ, tiệm rượu do người Đại Hàn làm chủ bắt đầu mọc lên như nấm và lan tràn dần khắp vùng. Khách tới tiệm ăn của Lữ càng ngày càng đông dân gốc này. Lữ giao thiệp vui vẻ, hòa đồng, thêm một vài món Đại Hàn trong thực đơn, chẳng mấy chốc tiệm Lữ đã trở thành chỗ cho họ lui tới. Lữ hài lòng khi thấy tiệm Don's Hamburger đủ mọi màu da đồng đều và ngày một tấp nập. Chàng cũng tìm ra những phạm trù trong việc đặt hàng, trong nhà bếp để cắt giảm những thứ thừa thãi, không cần thiết.

Lữ nhiều lúc cười thầm vì thấy mình như một người nội trợ hà tiện, chặt chiu. Nhưng chàng quyết để mức thu tăng vọt nhanh chóng và mức tiêu giảm tối đa. Để chứng tỏ cho Lavitz và Miriam thấy với chàng trông coi, tiền lời của tiệm ăn sẽ lên nhanh vùn vụt.

Sau 3 tháng trông coi., Lữ hãnh diện đưa số tính toán cho Lavitz xem. Số khách ăn đã tăng lên 30%. Tiền lời thu

vào được tăng hơn 50%. Lavitz thật sự ngạc nhiên. Tiệm ăn này chưa bao giờ có số thu cao như vậy. Lavitz nói:

- Giỏi lắm Lữ! Cứ đà này không chừng mình phải mở rộng tiệm hơn nữa.

Lữ không nói gì. Lavitz nhìn mắt Lữ và hiểu ngay. Ông nói:

- Tôi nghĩ rằng anh phải được trả công xứng đáng hơn. Anh muốn sao?

Lữ phân vân. Chàng không muốn Lavitz nghĩ mình tham lam nhưng ngược lại, chàng cũng không muốn bị thiệt thòi. Chàng đã bỏ quá nhiều công sức để tiệm ăn phát đạt hơn. Và Lữ đã học được một tính tốt của người Mỹ xứ này là sự chấp nhận công bằng để cả hai bên cùng lợi. Lữ quan sát và tìm hiểu những người khách quen đến ăn, chủ nhân các cửa hàng, dịch vụ, công ty, về sự giao dịch, làm ăn của họ. Và chàng nhận thấy một điều. Sự thành công của họ nằm trong sự công bằng, chàng nghe họ nói luôn đến từ ngữ fairness. Chàng thấy người Mỹ có lý, và tại sao người Mỹ thành công hơn những giống dân khác trên thế giới. Sự lờn gạt, chiếm phần lợi về mình quá đáng chỉ tạo được ưu thế lúc đầu và phù du. Không ai để bị gạt đến lần thứ nhì, cũng như không ai chịu sự thiệt thòi quá lâu. Vấn đề là biết sự công bằng, biết thế nào là fair. Chàng trả lời với Lavitz:

- Tôi nghĩ ngoài số lương mỗi tháng, ông trả tôi thêm tiền thưởng tùy theo số lời nhiều ít. Lấy mức của tháng này làm căn bản, ông chi cho tôi 40% số sai biệt của tháng tới nếu tiếp tục lời nhiều hơn nữa.

- Anh đòi hỏi hơi nhiều nghe Lữ! Anh mới sang Mỹ được hơn một năm. Được như vậy là quá lắm rồi! Tôi cho anh 30%.

- 35%!

Lavitz cười, giơ tay cho Lữ bắt:

- Giỏi lắm Lữ! Anh bắt đầu thành businessman rồi! 35% là con số đúng. Anh học hỏi nhanh lắm. Và đừng để Miriam buồn! Nhớ kỹ điều đó Lữ ạ!

CHƯƠNG 8

ũ có cảm giác nóng nơi cổ. Chàng quay đầu lại nhìn. Cặp mắt của người đàn bà Á châu ngồi ở dãy ghế phía sau bên trái trong lớp học đang nhìn chàng đăm đăm. Thấy Lũ nhìn lại, người đàn bà nhoẻn miệng cười. Hàm răng trắng, đều, và nụ cười rộng lộ đầy vẻ vui tươi thân thiện. Cặp má lúm đồng tiền càng làm tăng vẻ duyên dáng của người đàn bà. Đôi mắt dài, có đuôi đầy vẻ đa tình pha một chút lẳng lơ nhưng vẫn giữ được vẻ lịch sự của người sinh trưởng trong tầng lớp khá giả, gia thế. Nàng có vẻ đẹp của một người đàn bà biết mình đẹp và quyến rũ. Lũ hơi dội lại. Đã lâu chàng chưa để ý đến vẻ đẹp của người đàn bà nào khác ngoài Miriam. Miriam như một con rắn quấn lấy cổ chàng, không cho chàng phút nào rời ra. Và lúc nào cũng như hỏa diệm sơn bùng cháy với những đòi hỏi của dục tình không ngưng nghỉ. Lũ vẫn nồng nhiệt đáp ứng nhưng chàng đôi lúc có cảm giác ngộp thở. Lũ mỉm cười với người đàn bà lạ, mới vào học lớp về kế toán với chàng được ít ngày. Vẻ tươi mát của người đàn bà Á Châu làm chàng cảm thấy tò mò. Nàng là người Tàu, Thái hay Việt Nam? Chàng chưa đoán được với chỉ nhìn mặt không.

Nàng tiến lại phía chàng khi lớp học chấm dứt và hỏi bằng tiếng Anh:

- Ông có phải người Việt không?

Lũ cười đáp lại bằng tiếng Việt. Đã hơn nửa năm nay chàng chưa nói câu tiếng Việt nào với ai:

- Vâng! Tôi người Việt. Bà đi học ở đây lâu chưa?

Nàng giơ tay cho chàng bắt. Bàn tay dài, ngón nhỏ với móng tay sơn màu đỏ đậm.

- Tôi tên Uyên. Tôi mới vào học ở đây được vài tuần. Ông ngồi học có vẻ chăm chỉ quá. Tôi học môn này thấy buồn ngủ nhưng thấy ông hăng say học nên định bắt chước đây!

Lữ cười. Chàng tự giới thiệu và nói:

- Cũng bắt buộc thôi! Tôi đâu thích gì nhưng vì công việc nên không học không được.

- Ông làm ngành gì mà tối đi học thêm đều đặn như vậy?

- Tôi trông coi một tiệm ăn cho người khác. Tôi không muốn giao mọi sự cho người khác về giấy tờ nên phải học thêm để làm lấy được. Bà thì sao? Một người đẹp như bà sao lại học môn khô khan này.

Uyên cười rạng rỡ. Lữ thầm nghĩ trên đời chắc không có người đàn bà nào không vui thích khi được khen đẹp. Càng đẹp lại càng thích được khen để tin chắc mình như vậy. Nhưng quả tình chàng thấy Uyên đẹp thật!

- Tôi làm về real estate. Tôi định làm thêm về đầu tư nên phải đi học lại! Ông ở vùng nào?

- Tôi ở Santa Monica nhưng xuống Long Beach này học. Bà ở đâu?

- Tôi ở Huntington Beach. Vậy là chúng ta gặp nhau ở nửa đường!

Nàng cười. Ánh mắt càng long lanh đa tình. Người đàn bà có lẽ đẹp nhất ở tuổi trên dưới 30 như người đàn bà tên Uyên trước mặt chàng bây giờ. Khi đã chín mùi, khi đã biết thế nào là tình yêu, biết thế nào là cuộc đời và đã biết đủ về đàn ông. Người đàn bà đẹp ở tuổi này có tất cả

sự hấp dẫn và quyến rũ của một quả vú sữa căng tròn, chín tới và ngọt lịm, mê say lòng người. Lữ hơi bất ngờ về câu trả lời ngụ ý của Uyên. Chàng cảm thấy xao xuyến. Lữ bất giác nhìn xuống bàn tay nàng. Lúc này bắt tay chàng không để ý. Ngón tay áp út nàng đeo một chiếc nhẫn vàng nhỏ, mỏng mảnh, ép chặt vào da như muốn che dấu và lẫn biến, không cho ai nhận thấy. Như thế sự hiện hữu của chiếc nhẫn là điều bắt buộc, không có không được.

Uyên bắt gặp ánh mắt nhìn của Lữ. Nàng cười tự nhiên:

- Ông xã tôi hôm nay đến đón chậm. Tôi lại phải chờ lâu rồi. Ông Lữ có ai đến đón không?

Uyên nheo mắt nhìn chàng. Nụ cười của nàng mang một vẻ đồng lõa nào đó. Như một mồi mọc. Như một rủ rê. Nàng không hề dấu diếm sự thu hút của Lữ đối với nàng và nàng biểu lộ ra điều đó, không ngượng ngùng, không che đậy. Lữ trả lời:

- Không! Tôi lái xe đến đây. Tôi còn một lớp 8 giờ rưỡi nữa!

Uyên nhìn đồng hồ. Nàng nói gần như reo lên:

- A! Còn 15 phút nữa! Mình vào cafeteria ngồi uống nước đi! Ông xã tôi cả nửa giờ nữa mới tới. tôi ngồi chờ một mình buồn quá! Ông có rảnh không?

Nàng nói liến thoắng không để Lữ trả lời và kéo tay chàng đi về cafeteria. Lữ đi theo, chàng ngạc nhiên về sự bạo dạn của Uyên. Có lẽ Uyên sang Mỹ lâu rồi! Lữ thầm nghĩ. Chàng chưa có dịp giao thiệp nhiều với người đồng hương từ khi sang đến đây. Suốt ngày bù đầu với công việc, đi học thêm buổi tối và đêm khuya với Miriam. Lữ không còn chút thời giờ nào. Và chàng cũng không cảm thấy nhu cầu gặp gỡ và giao thiệp với người cùng quê hương. Có lẽ

chưa cần thì đúng hơn! Lữ nghĩ đây cũng là dịp tốt để làm quen với những người Việt khác. Nhất là khi người đó là một người đàn bà đẹp như Uyên. Và có vẻ có cảm tình nhiều với chàng!

Căn phòng của cafeteria gần giờ đóng cửa vắng hoe. Lữ và Uyên lấy nước uống và ra bàn ngồi. Nàng hỏi Lữ, giọng nửa đùa nửa thật:

- Ông ngồi với tôi có ngại không? Có sợ cô nào hiểu lầm rồi nổi ghen không?

- Bà không ngại tại sao tôi phải ngại? Bà sang Mỹ lâu chưa?

- Tôi sang từ 75. Ông Lữ chắc mới sang?

- Tôi sang được hơn 1 năm. Cũng mới bắt đầu quen dần!

Uyên hỏi lại ngạc nhiên:

- Ông sang mới một năm! Tôi cứ ngỡ ông sang đây lâu rồi! Những người mới sang bên này có vẻ tôi nhận ra ngay, thường phải vài năm mới thấy khác. Ông như người ở đây cũng phải 6, 7 năm!

Lữ mỉm cười không nói. Nhờ Miriam cả! Không có nàng và không có tiệm Don's Hamburger, chắc Lữ vẫn còn vẻ ngơ ngác của một người Việt tỵ nạn tìm cách hội nhập với đời sống bên này và loay hoay vật lộn với kế sinh nhai. Chàng hỏi Uyên:

- Bà làm nghề buôn bán nhà cửa? Tôi nghe nói ở đây nhiều người làm giàu bằng nghề này lắm?

- Cũng đủ ăn thôi anh! Uyên mới vào làm nghề này. Thấy thiên hạ làm ăn quá nên nhảy ra làm thử. Trước kia Uyên làm nhà băng.

Lữ để ý đến sự thay đổi cách xưng hô của Uyên. Giọng nàng càng ngọt ngào, mềm dịu. Người đàn bà cười bằng

cả ánh mắt, gấn chặt lấy mắt chàng. Lữ chợt thấy một vẻ tương đồng nào đó giữa người đàn bà ngồi trước mặt chàng và Miriam. Cũng khuôn mặt sáng bừng của ước muốn, cũng luồng mắt đong đưa của mời gọi. Uyên như người thiếu thốn bỗng tìm được món ngon ngay trước mắt. Và sẽ không thể bỏ qua được. Nàng nhìn chàng như người nhâm nhi một món khai vị, để sự khoan khoái tỏa ra khắp châu thân, để sự kích thích tăng lên một lúc một nhiều, trước khi chính thức bắt đầu vào tiệc.

Nàng hỏi chàng về công việc tại tiệm ăn. Khi Lữ cho biết chàng là manager của tiệm. Uyên trợn tròn mắt:

- Anh sang đây mới một năm mà làm manager tiệm rồi à! Đặc biệt lắm đấy nhé! Tiệm đó khá lớn. Uyên có đi ăn tiệm ở dưới Orange County này. Trên South Central thì không dám bén mảng đến. Anh như vậy là giỏi lắm đấy!

- Cũng gặp may thôi. Làm sao bằng Uyên đi bán nhà được!

Lữ cũng thay đổi cách xưng hô. Chàng thấy khó giữ sự khách sáo, xa cách khi Uyên tấn công chàng càng lúc càng mạnh. Nàng như không rời mắt chàng ra nữa. Nàng hỏi chàng số điện thoại và cho chàng số của văn phòng nàng. Uyên nói:

- Chắc Uyên sẽ còn phải gặp anh nhiều. Phải bán cho anh một cái nhà Uyên mới thôi! Với lại phải đầu tư nữa! Thời buổi này anh không làm giàu mau thì uống lắm!

Uyên chợt đứng dậy. Nàng chìa tay cho Lữ bắt:

- Chồng Uyên tới đón kia rồi! Anh học ở đây mỗi ngày phải không? Uyên học ba buổi tư, năm, sáu. Hai ngày nữa gặp lại anh. Đêm nay anh ngủ nhiều mộng đẹp nhé! Uyên sẽ ngủ rất ngon đêm nay! Nhờ anh đấy!

Nàng nhìn Lữ đăm đũi. Ra đến cửa nàng còn ngoái cổ lại. Như gửi một hứa hẹn. Như đã bắt đầu sự đan dít. Như đợi chờ một thỏa mãn. Lữ nhìn theo, thấy bóng người chồng xuống xe đón vợ. Và chàng cảm thấy niềm bấn khoăn của thương hại lớn dần trong lòng chàng.

Reply With Quote Reply With Quote

CHƯƠNG 9

Uyên lên xe ngồi cạnh Vấn và trả lời qua quít với chồng. Nàng còn đang mãi nghĩ về chàng thanh niên mới gặp. Và nhớ lại cặp mắt sâu, dữ dội, nụ cười mạnh bạo của Lữ. Dáng người cao và đôi vai rộng. Mái tóc cắt ngắn và đôi lông mày rậm. Nàng nhớ từng cử chỉ của người đàn ông, từng cái nhìn để thấy mình thèm muốn, để sự khát khao làm nàng bồn chồn. Uyên quay sang nhìn Vấn. Tại sao Vấn không được như Lữ. Tại sao nàng không hề cảm thấy sự kích thích nào khi gần Vấn. Và tại sao nàng lấy Vấn làm chồng!

Uyên gặp Vấn trong nhà băng nơi nàng làm việc. Nàng làm teller, ngồi đếm tiền, nhận tiền và trả tiền. Công việc nhàm chán với số lương ít ỏi. Điều khổ sở nhất là nhìn những số tiền khổng lồ của người khác, để biết rằng có nhiều người rất giàu, rất nhiều tiền, ký những tấm ngân phiếu bằng cả hai, ba năm tiền lương của nàng một cách dễ dàng. Như thể chỉ là một ít bạc lẻ, không đáng quan tâm đến. Uyên mơ ước ngày nào nàng cũng sẽ có tương mục với những con số đáng kể như thế. Để có được sự kính trọng. Để có những cái nhìn đổi khác khi số tiền còn trong tương mục hiện lên màn ảnh nhỏ của chiếc computer và người manager của nhà băng chạy vội đến, xun xoe, niềm nở, với nụ cười cầu tài, hèn hạ nở trên môi.

Uyên đã nghĩ nhà băng nơi nàng làm việc có lẽ phải gọi là thánh đường thì đúng hơn. Một thánh đường của đồng tiền, nơi đó giá trị của con người được đo lường một cách giản dị và rất chính xác bằng số tiền hiện có trong tương

mục. Không hơn không kém. Rất khoa học và thực tiễn. Và không ai có thể phàn nàn gì được!

Vấn làm việc ở nhà băng lâu hơn nàng vài năm và đã được làm ở phòng trong, nơi cho vay tiền. Vấn cũng đã bắt đầu học được cung cách của một người làm nghề ngân hàng, chuyên nghiệp, khinh khỉnh với những kẻ ít tiền, gặp khó khăn trong việc buôn bán và cần vay tiền của nhà băng. Tuy nhiên gặp những kẻ có tiền, chủ xí nghiệp hay những kẻ thế lực, Vấn sẵn sàng cúi rạp mình, khúm núm cầu thân ngay. Vấn đã chú ý đến nàng khi Uyên mới vào làm và tìm cách tán nàng. Chàng mời nàng đi ăn, mua hoa hồng tặng nàng mỗi ngày cuối tuần, săn sóc nàng từng ly từng tí. Để mong được nàng để ý đến. Để nàng ban cho một nụ cười, một cái nhìn. Vấn là một người bình thường trên mọi phương diện. Chàng không cao, không thấp, không thể gọi là đẹp trai nhưng cũng không đến nỗi xấu quá. Vấn không có một nét gì đặc biệt. Một người có thể hòa lẫn vào đám đông một cách dễ dàng, không ai chú ý đến và cũng không ai cảm thấy cần phải để ý đến.

Chàng biết mình, biết giới hạn của mình và vị trí của mình. Và vì thế Vấn cảm thấy hài lòng với cái có thể tạm gọi là thành công của chàng. Chàng cũng sang năm 75 như Uyên, cũng bắt đầu từ những khó khăn chung của những người tỵ nạn mới sang. Nhưng Vấn đã đi học lại. Xin được việc ở nhà băng, chàng đã kiên trì, leo lên từng bước, chậm chạp nhưng chắc chắn, làm vừa ý cấp trên và chàng đã đạt được từng kết quả một, để có được địa vị không đến nỗi lảm trong ngân hàng Bank of America này.

Vấn tương đối thành tựu trong công việc nhưng đối với đàn bà, Vấn thất bại hoàn toàn. Chàng đã để ý đến rất nhiều người nhưng không được người nào chàng cho là xứng đáng để ý lại. Vì ngược lại với công việc làm, Vấn

không ý thức được chỗ đứng của mình trong vấn đề tình cảm. Chàng thích những người đàn bà đẹp, nầy nở, khêu gợi. Chàng chỉ chú ý đến những người ăn nói duyên dáng và có trình độ học thức khá. Vấn muốn tìm một người đàn bà hoàn toàn cho mình. Và theo ý chàng, người đàn bà hoàn toàn là một người đàn bà đẹp, đẹp vẫn là điều căn bản, ăn nói hay, có duyên, biết làm ăn để cùng chàng kiếm tiền, làm giàu. Và sau cùng phải là người có học. Vấn đi tìm đã nhiều năm nhưng những người hội đủ điều kiện của chàng không thấy chàng là người xứng đáng với họ. Những người có cảm tình với chàng, Vấn đều chê. Vì phần lớn là những người nhan sắc quá bình thường. Dù học cao, bằng cấp. Hoặ dù có tiền, làm ăn giỏi.

Gặp Uyên lần đầu tiên, Vấn đã mê nàng ngay. Uyên có gần đủ những đặc điểm Vấn đi tìm nơi người đàn bà. Nàng đẹp, khêu gợi. Nàng ăn nói ngọt ngào, quyến rũ. Nàng cũng học hành khá. Chỉ một điều Vấn không hiểu rõ là nàng có phải là người làm ăn, kiếm tiền giỏi không? Nhưng Vấn không quan tâm mấy nữa. Sắc đẹp của Uyên đã làm chàng ngây ngất, và Vấn nhất định chiếm hữu nàng cho bằng được.

Uyên không chú ý đến Vấn lúc đầu. Nàng có quá nhiều người chạy theo, sẵn đón. Những người mê nàng Uyên không nhớ hết. Những kẻ chỉ muốn thể xác nàng, những kẻ bị hấp dẫn vì thân hình gợi cảm, nhìn nàng với những cặp mắt thèm muốn, dâm dật. Những người thanh niên có đầu óc cao hơn, làm thơ, viết sách để tặng nàng. Những kẻ mang bằng cấp cao để hy vọng nàng để ý đến. Những người thương gia mang tiền ra để mong mỏi ôm được nàng trong vòng tay. Uyên cũng đi chơi với nhiều người nhưng nàng không chú ý đặc biệt đến một ai. Cho đến khi gặp Huy.

Nàng đã yêu Huy bằng mỗi tình đầu của nàng. Mỗi tình không tính toán. Của mê say và lãng mạn. Của những lần hẹn hò và đi chơi cuối tuần. Của những ngày đi cắm trại với một đám bạn quen tại Yosemite. Của những đêm khiêu vũ đến 2 giờ sáng. Của những ước mơ để một ngày làm đám cưới. Nhưng Uyên đã sai lầm khi nàng dâng hiến tất cả cho Huy. Sự trong trắng của nàng. Tình yêu không tính toán của nàng đã là bắt đầu cho sự đau khổ đầu đời. Vì Huy sau khi được hưởng thể xác nàng, ân ái với nàng, đã bắt đầu thay đổi. Nàng không còn là một bí mật để khám phá nữa, nàng không còn sự hấp dẫn của trái cấm nữa. Và Huy đã chán nàng để chạy theo một mối tình khác, kích thích hơn, khó khăn hơn.

Uyên uất hận đến nỗi có thể tự tử được. Ước mộng làm đám cưới với Huy đã tan theo mây khói để lại cho nàng một vết đấng không thể xóa nhòa được. Và nàng đã chán đời hàng mấy tháng liền. Những ngày đầu làm tại Bank of America là lúc Uyên bị khủng hoảng đến cực độ. Vấn đến với nàng đúng lúc để xoa dịu phần nào vết thương cho Uyên. Vấn không có gì để Uyên chú ý đến. Vấn không thể nào sánh với Huy trên mọi phương diện. Nhưng Vấn ít nhất cũng mang lại cho nàng một chút tự tin. Rằng nàng vẫn đẹp. Vẫn nhiều người mê say, sẵn sàng quy lụy dưới chân nàng để xin chút tình yêu. Và trên đời đâu phải chỉ có mình Huy!

Uyên nhận lời lấy Vấn vì tự ái, vì nàng không thể chấp nhận được sự thật phũ phàng là nàng đã bị bỏ rơi. Như một chiếc giẻ rách. Như một bông hoa đã bị hút hết nhụy. Nàng phải lấy chồng trước khi Huy lấy vợ. Để chứng tỏ cho Huy biết rằng nàng không cần. Để Huy biết rằng bỏ nàng là một sự sai lầm lớn lao. Uyên lấy Vấn không một chút tình yêu, chỉ vì nàng cần có người đàn ông để làm chồng, để có một đám cưới linh đình tại nhà hàng lớn

nhất quận Cam này. Vãn đã xuất hiện đúng lúc trong cuộc đời của Uyên. Môi giới bằng nhà bằng nơi làm việc của nàng, thánh đường của đạo giáo tôn thờ tiền bạc nơi đó không có tình cảm, không có tình người. Nói gì đến tình yêu đẹp đẽ và vẹn tuyền như nàng vẫn hằng mơ tưởng từ thuở mới lớn.

Uyên có lúc nghĩ nàng sai lầm lớn khi nhận lời lấy Vãn. Hôn nhân không phải là câu trả lời cho mặc cảm thua thiệt, bị Huy bỏ rơi và ý muốn chứng tỏ cho người yêu cũ nàng không cần. Nàng không có chút tình yêu nào với Vãn, nàng cũng không thấy điểm gì nơi Vãn để nàng kính trọng. Và Uyên đôi lúc tự hỏi tại sao nàng vẫn còn ở với Vãn!

CHƯƠNG 10

yên hỏi Lữ khi lớp học vừa tan:

- Anh Lữ có biết gì về xe không? Xe Uyên lái vừa đến trường thì chết máy, không hiểu chút nữa ra có nổ máy chạy được không?

Lữ hỏi lại:

- Uyên nói sao? Ông xã không đón bữa nay à? Tôi biết chút ít về xe, để tôi ra xem cho Uyên.

Uyên chỉ chỗ đậu xe cho chàng và đứng xem Lữ loay hoay với dàn máy. Nàng nhìn cánh tay vạm vỡ, bắp thịt nổi sần cứng của Lữ và chợt có ý nghĩ so sánh với Vãn. Tại sao nàng không gặp Lữ sớm hơn? Uyên cúi người nhìn theo Lữ xuống máy xe. Nàng chưa bao giờ biết máy xe gồm những bộ phận gì, bình điện ở đâu. Uyên nghĩ rằng đàn ông được sinh ra đời để làm những chuyện này cho đàn bà. Và những việc khác nữa! Uyên hỏi Lữ:

- Xe Uyên sao anh? Có lái về được không?

- Tôi chắc bị hỏng alternator. Tôi nghĩ để tạm xe ở đây, ngày mai gọi garage đến kéo về sửa. Để tôi đưa Uyên về cho.

- Có phiền anh không? Anh đưa Uyên về thì còn gì bằng!

Lữ mỉm cười lắc đầu. Chàng càng lúc càng thấy người đàn bà cùng lớp kế toán với chàng này thật dễ thương và quyến rũ. Nhưng người chồng đâu? Lữ hơi ngạc nhiên khi thấy Uyên không đả động gì đến việc gọi báo cho chồng biết chuyện hỏng xe. Đã mấy hôm nay chàng để ý thấy Uyên lái xe đến trường, không nhờ chồng đưa đón như trước.

Chàng đưa Uyên ra xe mình. Chiếc xe Mercedes mui trần của Miriam! Uyên trầm trồ:

- Xe đẹp quá! Anh Lữ giàu lắm đấy nhá!

- Không phải xe của tôi đâu! Xe người bạn tôi mượn!

Uyên nhìn Lữ, nheo mắt:

- Bạn nào cho anh mượn chiếc xe quý thế này. Mercedes mui trần chỉ đàn bà lái. Anh Lữ tốt phước quá nhỉ!

Lữ chỉ cười. Chàng thấy hơi áy náy với Miriam. Giờ này nàng đang đứng đợi chàng về. Như một người vợ hiền. Và chờ đợi ái ân như liều thuốc ngủ mỗi đêm, không có không được. Từ Long Beach lái xe xuống Huntington Beach đưa Uyên về, rồi quay trở lại Santa Monica. Chàng sẽ mất thêm hai tiếng đồng hồ nữa. Lữ bắt đầu nghĩ cách để nói dối Miriam cho lời giải thích về sự chậm trễ này!

Uyên ngồi sát vào Lữ trên xe. Chàng ngửi thấy mùi hương của Uyên bao trùm lấy chàng. Mùi nước hoa đắt tiền và mùi da thịt. Nồng nàn và ngây ngất. Cũng như mùi của Miriam chàng đã bắt đầu quen thuộc từ mấy tháng nay. Tại sao những người đàn bà đẹp và đa tình đều có cùng một mùi kích thích giác quan mãnh liệt như vậy? Lữ trầm nghĩ. Mùi hương mỗi người có vẻ đặc biệt riêng nhưng Lữ bắt đầu nhận thấy một điểm chung. Là mùi nồng kích động của dục tình mời gọi, mùi hương tự nhiên của những người đàn bà đa tình với những ước muốn chưa được thỏa mãn, đều giống nhau. Nước hoa và da thịt mỗi người cho sự khác biệt nhưng ở trong tận cùng của mùi hương đàn bà đó, là cùng lời kêu gọi, cùng một sự quyến dụ. Cho người đàn ông mà họ đã chọn, cho những khát vọng cần được lấp đầy.

Lữ quẹo từ xa lộ 405 vào đường Beach Boulevard. Uyên chỉ đường cho chàng lái đến nhà. Nàng ghé sát vào gần

Lữ hơn nữa. Những sợi tóc bay chạm vào mặt chàng. Xe ngừng và nàng cầm lấy tay chàng, mắt nhìn sâu vào mắt Lữ:

- Anh vào nhà em một lát. Chồng em đi San Francisco họp mai mới về!

Lữ thoáng ngần ngại. Chàng biết Uyên muốn gì. Lữ cũng bị kích thích với sự mời gọi của Uyên, nhưng chàng nghĩ đến Miriam đang chờ chàng. Và người chồng của Uyên. Nhưng Uyên không để chàng kịp suy nghĩ thêm. Nàng nắm lấy tay chàng, bàn tay nàng mềm, nóng hừng hực, giữ chặt lấy chàng và kéo chàng vào nhà.

Căn nhà Uyên tương đối khá lớn, bày biện trang nhã. Phòng khách trưng bày đồ đạc theo kiểu mới với những bức tranh chụp lại của các họa sĩ nổi tiếng phái Ấn Tượng. Uyên mời chàng ngồi:

- Anh Lữ uống tí rượu nhé! Anh uống Martell với Perrier được không?

Lữ gật đầu. Uyên rót một chút Dubonnet cho nàng. Nàng chỉ nhấp một chút đã thấy má hồng và mắt nàng càng sáng rực hơn trước. Uyên hỏi Lữ:

- Anh thích nghe nhạc gì? Việt hay Mỹ?

- Nhạc nào cũng được. Em thích gì thì cứ để thứ đó.

Uyên nhìn Lữ mỉm cười. Mắt nàng lonh lanh. Lữ vừa gọi nàng bằng em. Lần đầu tiên. Uyên nghĩ chút rượu quả có khác. Lữ đã không còn vẻ gìn giữ như trước nữa. Nàng lấy ra một đĩa CD của Neil Diamond bỏ vào máy. Uyên nói:

- Em thường nghe nhạc Việt nhưng lúc này chắc để đĩa này hợp hơn.

Lữ gật đầu đồng ý. Chàng thấy sự ham muốn mỗi lúc một nhiều hơn. Khung cảnh này cần những ngoại giới như một

đời sống của người Mỹ, một cuốn phim, buông thả, dễ dãi, sống như chỉ biết đến giờ khắc đó, và không hề suy tính đến hậu quả. Thích hợp cho câu chuyện của một người đàn bà đẹp, đa tình, kêu gọi, đưa người bạn trai mới quen về nhà để uống rượu, nghe nhạc nhân một ngày chồng đi họp tỉnh xa.

Lữ bỏ ly rượu trong tay xuống. Chàng cầm lấy tay Uyên:

- Nhảy với anh bài nhạc này!

Sàn nhà Uyên lát cẩm thạch. Lữ nghĩ phòng khách của Uyên có thể dùng làm chỗ dạ vũ ở nhà. Chàng ôm ngang lưng Uyên và đi theo điệu nhạc. Đã bao năm nay Lữ mới nhảy lại với một người đàn bà đẹp như Uyên. Chàng đã lê gót ở nhiều vũ trường những ngày đi hành quân về hồi trước 75. Nhưng từ đó đến nay chàng chưa có dịp lại. Miriam dẫn chàng đến những club Mỹ nhưng Lữ không thích, chàng không cảm thấy hứng thú gì khi nhảy những điệu nhạc giật với Miriam. Nhất là sau khi đã ở trên giường với nàng cả tiếng đồng hồ trước đó!

Uyên ôm sát Lữ. ngực nàng đè hẳn vào chàng và đùi nàng quấn lấy chàng như loài rắn trườn mình, sửa soạn cho món mồi ngon và bữa tiệc thịnh soạn. Môi nàng hé mở, làn môi cong với màu sơn đỏ của ngọn lửa cháy. Mắt nàng mở lớn nhìn chàng, chờ đợi. Lữ cúi xuống và hôn lên môi nàng. Uyên như bừng hẳn dậy. Nàng đáp lại như người thèm ăn lâu ngày, như người khát nước giữa sa mạc. Nàng vỗ vập, ngẫu nhiên tưởng chừng như không còn hơi thở, như không muốn dừng lại để hít không khí thêm vào, sợ rằng ngừng lại mọi sự sẽ tan biến, để lại nàng một mình với ngọn lửa bừng bừng chưa được dập tắt.

Lữ chưa bao giờ thấy sự thèm muốn bộc lộ mãnh liệt như Uyên đối với chàng. Chàng đã sống với Miriam được nửa

nằm với dục tình luôn đòi hỏi của nàng. Nhưng sự ham muốn ở mức độ như Uyên, chàng chưa thấy ở người đàn bà nào khác, kể cả Miriam. Uyên như một dòng nước lũ, cuốn trào, băng mình qua những hàng đê ngăn cản và tràn ngập lấy chàng, để sự dồn ép được phát tiết ra nơi chàng, trên thân thể chàng. Nàng như ngọn lửa cháy hừng hực, hơi nóng từ ngực nàng, đùi nàng và trên môi lưỡi nàng bao phủ lấy Lữ và đốt cháy chàng. Uyên lùa tay vào ngực Lữ và bắt đầu cởi áo chàng. Họ đứng yên nghe theo tiếng nhạc và nghe từng hơi thở của nhau. Và Lữ yêu nàng ngay trên thềm đá cẩm thạch lạnh toát của phòng khách nhà nàng.

CHƯƠNG 11

Ữ lái xe trở ra đường 405 và đi về phía Bắc. Từ nhà Uyên về lại Santa Minica còn cả tiếng đồng hồ nữa. Và Miriam chắc hẳn nóng lòng không hiểu sao chàng về muộn. Lữ mỉm cười. Uyên đã muốn chàng ở lại cả đêm, nàng như một trận cuồng phong đã đi qua, ngúi cơn bão tố và thỏa mãn với những tàn phá để lại, nhưng những cơn mưa nhỏ vẫn còn, níu kéo chàng để làm nàng tạnh hẳn.

Lữ đã phải gỡ tay nàng và ra về. Chàng muốn phần đêm còn lại để dành cho Miriam. Vì Miriam cần chàng. Và Lữ cần nàng. Cho cuộc sống mới của chàng trên đất Mỹ. Cho sự thành công của chàng. Miriam là chìa khóa mở cửa cho thế giới mới của Lữ, chàng không thể để cơ hội của chàng qua đi và cuộc sống đang sáng rực, hứa hẹn của một thành công vượt mất, khép lại và xa rời khỏi chàng. Lữ biết chàng may mắn với tình yêu và sự say mê của Miriam dành cho chàng. Chàng phải giữ Miriam bằng mọi giá. Và một chút dối trá cũng sẽ chẳng hại gì.

Lữ không cảm thấy ý niệm tội lỗi nào trong việc ân ái với Uyên. Chàng thấy sự ham muốn dục tình là chuyện bình thường, cơ hội đã xảy đến theo ý muốn của Uyên, chàng sẵn sàng chiều theo. Lữ không nghĩ chàng phản bội Miriam. Điều đó đối với chàng có lẽ cũng không quan hệ, việc chính là Miriam không bị buồn phiền về chuyện của chàng với Uyên. Và điều đó có nghĩa chàng không thể để Miriam biết. Lữ mỉm cười. Chấn hấn chàng là người phi đạo đức, nhưng đạo đức có phải là điều quan trọng không? Trong xã hội này. Trong cuộc sống tranh dành,

mạnh được yếu thua này. Và trong thế giới của bản năng này.

Lữ chỉ hơi phiền khi nghĩ đến người chồng của Uyên, người chàng chưa gặp mặt và không quen, giờ đây đã trở thành người chồng bị mọc sừng. do sự đòi hỏi của Uyên, nhưng cũng do đồng lõa của chàng. Vấn đề phản bội là vấn đề của Uyên, không phải của chàng. Nhưng Lữ vẫn cảm thấy không ổn. Chàng chỉ nghĩ đến phía chàng và Miriam, ý nghĩ về người chồng của Uyên quả thực không thoáng qua trong óc chàng. Cho đến giờ này lái xe trên con đường xa lộ rộng thênh thang, từ đường 405 đi vào đường 10 về phía Tây, chàng mới ý thức được vấn đề của người chồng sau khi ân ái với Uyên.

Nhưng có lẽ trên đời có những người đàn ông đã được định mệnh sắp đặt để bị mọc sừng. Một người nào đó đã viết điều này. Việc xảy đến là hậu quả của những gì đã xảy ra giữa Uyên và chồng của nàng. Lữ chỉ đóng vai trò xúc tác cho câu chuyện sẽ phải đến. Lữ nghĩ mình không có trách nhiệm gì với người đàn ông chưa biết, chưa quen và chàng thấy không việc gì phải thắc mắc thêm nữa. Lữ chợt khám phá ra một điều và chàng bật cười thành tiếng. Có lẽ chàng sau cùng cũng không phải là người phi đạo đức hẳn. vì chàng đã có suy nghĩ, đã bắn khoãn và thắc mắc về người đàn ông đã bị chàng cho mọc sừng một tiếng đồng hồ trước đó!

Gần tới khu apartment Miriam và chàng đang ở, Lữ dừng xe. Chàng mở nắp xe, lấy chút nhớt xe bôi vào người, vào quần áo và lấy xăng rắc vài giọt lên đầu tóc để đánh bật mùi nước hoa của Uyên. Chàng mở cửa vào phòng, Miriam vẫn thức đang đọc sách đợi chàng. Lữ nói ngay:

- Xe bị hỏng dọc đường! Anh chữa mãi mới được. Anh định gọi phone cho em nhưng kiểm không ra chỗ gọi!

Miriam dục chàng đi tắm. Chàng vào ngay phòng để thay quần áo và tắm rửa thật kỹ lưỡng. Không còn chút dấu vết và mùi nước hoa của Uyên. Lữ bước ra. Miriam đã sẵn sàng. Nàng ôm lấy chàng và hôn chàng nồng nhiệt như người yêu đã đi xa lâu ngày. Có chút nghi ngờ gì trong khóe mắt Miriam chẳng? Lữ không biết chắc nhưng chàng thấy vẫn phải đề phòng. Người con gái da trắng, tóc vàng mắt xanh màu lục này đã yêu thương chàng, si mê và không thể dời chàng ra được. Một người tỵ nạn mới sang có người tình như nàng là điều hiếm có. Nhưng điều quan trọng và hi hữu hơn cả là nàng sẽ là người thừa hưởng tất cả sản của ông bố, và chàng đang được sửa soạn để điều hành tất cả sơ sở của Don Lavitz.

Lữ thấy chàng phải cẩn thận hơn nhiều nữa. Không có Uyên vẫn còn rất nhiều những người đàn bà đẹp, đa tình khác. Nhưng Miriam và sản nghiệp của nàng chỉ có một. Chàng phải tuyệt đối giữ kín câu chuyện giữa chàng với Uyên, không thể để Miriam nghi ngờ gì thêm. Và Lữ hài lòng khi thấy chàng đã cẩn thận không phung phí hết sức lực với Uyên. Miriam như một hỏa diệm sơn sắp bùng nổ, kích thích chàng như Uyên đã làm chàng say đắm hai tiếng đồng hồ trước đó. Chàng không cảm thấy chút khó khăn nào để đáp ứng với nồng nhiệt của nàng và Lữ đã không để cho nàng thất vọng. Cũng như đêm đầu tiên và những đêm kế tiếp sau đó, chàng đã muốn nàng sẽ vĩnh viễn không thể dời chàng ra được. Như một thứ thuốc ngủ và ma túy nàng đã vướng mắc vào, không thể dứt khỏi!

CHƯƠNG 12

ữ lái xe trở ra đường 405 và đi về phía Bắc. Từ nhà Uyên về lại Santa Minica còn cả tiếng đồng hồ nữa. Và Miriam chắc hẳn nóng lòng không hiểu sao chàng về muộn. Lữ mỉm cười. Uyên đã muốn chàng ở lại cả đêm, nàng như một trận cuồng phong đã đi qua, ngúi cơn bão tố và thỏa mãn với những tàn phá để lại, nhưng những cơn mưa nhỏ vẫn còn, níu kéo chàng để làm nàng tạnh hẳn.

Lữ đã phải gỡ tay nàng và ra về. Chàng muốn phần đêm còn lại để dành cho Miriam. Vì Miriam cần chàng. Và Lữ cần nàng. Cho cuộc sống mới của chàng trên đất Mỹ. Cho sự thành công của chàng. Miriam là chìa khóa mở cửa cho thế giới mới của Lữ, chàng không thể để cơ hội của chàng qua đi và cuộc sống đang sáng rực, hứa hẹn của một thành công vượt mất, khép lại và xa rời khỏi chàng. Lữ biết chàng may mắn với tình yêu và sự say mê của Miriam dành cho chàng. Chàng phải giữ Miriam bằng mọi giá. Và một chút dối trá cũng sẽ chẳng hại gì.

Lữ không cảm thấy ý niệm tội lỗi nào trong việc ân ái với Uyên. Chàng thấy sự ham muốn dục tình là chuyện bình thường, cơ hội đã xảy đến theo ý muốn của Uyên, chàng sẵn sàng chiều theo. Lữ không nghĩ chàng phản bội Miriam. Điều đó đối với chàng có lẽ cũng không quan hệ, việc chính là Miriam không bị buồn phiền về chuyện của chàng với Uyên. Và điều đó có nghĩa chàng không thể để Miriam biết. Lữ mỉm cười. Chấn hấn chàng là người phi đạo đức, nhưng đạo đức có phải là điều quan trọng không? Trong xã hội này. Trong cuộc sống tranh dành,

mạnh được yếu thua này. Và trong thế giới của bản năng này.

Lữ chỉ hơi phiền khi nghĩ đến người chồng của Uyên, người chàng chưa gặp mặt và không quen, giờ đây đã trở thành người chồng bị mọc sừng. do sự đòi hỏi của Uyên, nhưng cũng do đồng lõa của chàng. Vấn đề phản bội là vấn đề của Uyên, không phải của chàng. Nhưng Lữ vẫn cảm thấy không ổn. Chàng chỉ nghĩ đến phía chàng và Miriam, ý nghĩ về người chồng của Uyên quả thực không thoáng qua trong óc chàng. Cho đến giờ này lái xe trên con đường xa lộ rộng thênh thang, từ đường 405 đi vào đường 10 về phía Tây, chàng mới ý thức được vấn đề của người chồng sau khi ân ái với Uyên.

Nhưng có lẽ trên đời có những người đàn ông đã được định mệnh sắp đặt để bị mọc sừng. Một người nào đó đã viết điều này. Việc xảy đến là hậu quả của những gì đã xảy ra giữa Uyên và chồng của nàng. Lữ chỉ đóng vai trò xúc tác cho câu chuyện sẽ phải đến. Lữ nghĩ mình không có trách nhiệm gì với người đàn ông chưa biết, chưa quen và chàng thấy không việc gì phải thắc mắc thêm nữa. Lữ chợt khám phá ra một điều và chàng bật cười thành tiếng. Có lẽ chàng sau cùng cũng không phải là người phi đạo đức hẳn. vì chàng đã có suy nghĩ, đã băn khoăn và thắc mắc về người đàn ông đã bị chàng cho mọc sừng một tiếng đồng hồ trước đó!

Gần tới khu apartment Miriam và chàng đang ở, Lữ dừng xe. Chàng mở nắp xe, lấy chút nhớt xe bôi vào người, vào quần áo và lấy xăng rắc vài giọt lên đầu tóc để đánh bật mùi nước hoa của Uyên. Chàng mở cửa vào phòng, Miriam vẫn thức đang đọc sách đợi chàng. Lữ nói ngay:

- Xe bị hỏng dọc đường! Anh chữa mãi mới được. Anh định gọi phone cho em nhưng kiểm không ra chỗ gọi!

Miriam dục chàng đi tắm. Chàng vào ngay phòng để thay quần áo và tắm rửa thật kỹ lưỡng. Không còn chút dấu vết và mùi nước hoa của Uyên. Lữ bước ra. Miriam đã sẵn sàng. Nàng ôm lấy chàng và hôn chàng nồng nhiệt như người yêu đã đi xa lâu ngày. Có chút nghi ngờ gì trong khóe mắt Miriam chẳng? Lữ không biết chắc nhưng chàng thấy vẫn phải đề phòng. Người con gái da trắng, tóc vàng mắt xanh màu lục này đã yêu thương chàng, si mê và không thể dời chàng ra được. Một người tỵ nạn mới sang có người tình như nàng là điều hiếm có. Nhưng điều quan trọng và hi hữu hơn cả là nàng sẽ là người thừa hưởng tất cả sản của ông bố, và chàng đang được sửa soạn để điều hành tất cả cơ sở của Mọi sự xảy ra rất nhanh, diễn tiến như thể thời gian quả tình là tương đối, không theo một quy luật nào. Lữ nghiệm thấy sự khác biệt giữa thời gian ở quê nhà và thời gian ở Hoa Kỳ có lẽ là sự thật. Cùng một khoảng khắc, một giờ, một ngày, ở đây nhanh hơn ở Việt Nam ít ra đến ba lần. Và chàng càng lúc càng thấy thời gian tiếp tục gia tăng tốc độ, dẫn dắt chàng như một con ngựa phi, sai vó chạy đuổi bắt cuộc đời trước mặt. Điều kích thích và sai khiến chàng là con đường của cuộc đời được trải ra, thẳng tiến và mệnh mông, không để chàng phải ngoảnh đầu lại, không cần những trạm dừng chân ngưng nghỉ, và mặc dù chàng ước đoán sẽ còn nhiều chướng ngại vật, hiện tại vẫn là một đường thẳng, phẳng lì.

Lữ đôi lúc hơi e ngại cho những sự may mắn đến quá nhiều, quá nhanh. Có thể nào mỗi người có một số vốn may mắn hạn định để dùng và ngày nào đó số vốn sẽ cạn chẳng? May mắn có như tiền của, khéo léo sẽ sinh sôi nảy nở như tiền bạc được đầu tư chẳng?

Lữ nhìn chiếc quan tài của Don Lavitz từ từ hạ xuống lòng huyệt và chàng cảm thấy chạnh lòng. Ông già Lavitz đã

dùng vốn liếng may mắn của mình để sống sót trong trại tập trung Auschwitz, để sang Mỹ làm giàu. Để nhiều lần gầy dựng sản nghiệp lại sau những lần mất hết mọi sự. Và sau cùng vốn may mắn cũng cạn, ở cuối cuộc đời, khi chấm dứt cuộc đời. Và để lại tất cả cho người con gái duy nhất, để sự may mắn được tiếp nối, không bao giờ dứt đoạn. Có lẽ nào ý nghĩa của sự sống, sự chết chỉ là như vậy?

Dù thế nào đi chăng nữa, Lữ thăm nghĩ, sự không may của một người là sự may mắn cho người khác. Chàng thực lòng quý mến Lavitz, nhưng sự thật trắng trợn, lạnh như một khối băng và nhạt như một ly nước lã là Don Lavitz đã qua đời đúng lúc, đúng thời điểm cho những dự định tương lai của chàng. Chừng như có một sự dàn xếp, một thỏa thuận không nói ra nào đó trong sự sắp đặt rộng lớn của sự việc, của con người, của vũ trụ, ở đó sự hiện hữu của Lavitz đã trở thành thừa thãi, cần nhường chỗ cho những diễn biến mới mẻ hơn, luân lưu hơn với Lữ đóng vai trò chính yếu.

Don Lavitz chết vì một cơn đau tim nặng đúng một tháng sau ngày chính thức trở thành bố vợ của Lữ. Lữ không phải là chàng rể Lavitz muốn có nhưng ông không thể nào làm khác được. Miriam càng ngày càng lậm hơn với Lữ và nàng hoàn toàn thay đổi. Miriam không còn là con ngựa bất kham bướng bỉnh, luôn luôn muốn đi tìm những cảm giác mới lạ nữa, nàng đã trở thành thuần thực, vào khuôn phép, chịu sự sai khiến của kẻ đã bắt ép được nàng. Như Lữ là một người chuyên môn huấn luyện thú dữ thượng thặng của gánh xiếc. Hay đúng hơn như Lữ là một con hổ dữ chỉ cần gầm gừ vài tiếng và con ngựa hoang, không sợi giây nào có thể cản nổi là Miriam, đã phải cúi đầu nằm rạp.

Chính Miriam cũng thể nào hiểu nổi nàng. Điều mà Miriam ý thức được là Lữ đã bao phủ hết cuộc đời nàng và choán ngợp tất cả tâm thức nàng. Nàng không còn nghĩ gì khác hơn được ngoài hình ảnh của Lữ và những cảm xúc tốt cùng ăn sâu vào từng thớ thịt, từng làn da, kể tóc của nàng. Những khoái lạc kỳ diệu chỉ mình Lữ biết cách mang lại cho nàng, những thôi thúc không ngừng nghỉ của dục tình đã thăng hoa, mang một ánh hào quang rực rỡ, huy hoàng, chìm đắm nàng trong mê mông vô tận. Cuộc ái ân chưa chấm dứt và Miriam đã thèm muốn cuộc ái ân khác tiếp nối. Đêm hoan lạc còn kéo dài và nàng đã mong đêm sắp đến. Thời gian được đánh dấu không theo ngày giờ, giây phút nhưng bằng mốc điểm của những lúc Lữ ân ái với nàng. Miriam biết nàng sẽ không bao giờ có thể xa rời được Lữ và nàng quyết định để Lữ không thể xa rời được nàng.

Đêm Lữ về muộn sau khi ở nhà Uyên về, Miriam biết ngay có điều khác lạ. Linh tính bén nhạy báo cho nàng biết có sự thay đổi nơi Lữ. Một nụ cười hơi gượng, một liếc mắt nhìn lo ngại về phía nàng, giọng nói hơi nhanh hơn thường lệ. Và nhất là một chút gì hơi mệt mỏi của Lữ lúc gần nàng. Miriam không ghen, nàng chỉ thấy bất ổn. Nàng vẫn chưa hiểu hết những gì nơi Lữ, quá khứ của chàng, nếp suy nghĩ Đông phương của chàng. Cách biệt giữa hai người vẫn còn nhiều và nàng lo sợ cho sự khác biệt chủng tộc giữa nàng và Lữ. Một ngày nào Lữ sẽ chán và bỏ nàng chẳng?

Miriam hỏi Lữ buổi chiều hai người ngồi trên bờ đá nhìn ra bãi biển:

- Em có nói em yêu anh bao giờ chưa?

Lữ ngạc nhiên nhìn vào mắt Miriam. Câu hỏi của nàng làm chàng sửng sờ. Hình như chưa bao giờ họ nói yêu

nhau. Dục tình có phải là tình yêu không nhỉ? Lữ quả thật chưa bao giờ có ý niệm về tình yêu. Và chàng đoán cả Miriam nữa. Tình yêu có cần thiết không? Và có thật không? Tại sao Miriam lại hỏi chàng câu hỏi này? Lữ trả lời:

- Anh không biết! Tại sao em hỏi anh điều này?

- Em chưa hề yêu ai. Từ trước đến nay. Nhưng em nghĩ là em yêu anh. Em muốn nói với anh điều đó vì em nghĩ anh cần biết.

Lữ không nói gì. Chàng ôm nàng hôn nhẹ. Miriam đáp lại nồng nhiệt. Giữa chỗ đông người của bãi biển Santa Monica. Lữ đã quen với nếp sống ở đây nhưng cũng chưa gạt bỏ hẳn được sự ngượng ngịu của những lần Miriam âu yếm chàng quá lộ liễu giữa chỗ công cộng. Miriam càng nồng nàn hơn. Nàng thở dồn dập và nói nhanh:

- Anh nói anh yêu em đi anh Lữ!

- Anh yêu em!

- Anh nói anh muốn lấy em làm vợ đi anh Lữ!

Lữ bàng hoàng. Chàng đã nghĩ đến điều này. Nghĩ đến tài sản tương lai của Miriam cũng không giúp ích gì cho chàng nếu chỉ là một người tình của Miriam. Như những người tình trước đây của Miriam. Chàng đã muốn Miriam cần chàng, lệ thuộc vào chàng cho sự thỏa mãn dục tình của nàng, nhưng Lữ không biết mức độ của sự lệ thuộc đó đến cỡ nào. Và khi nào Miriam sẽ chán chàng để đi tìm những cảm giác mới lạ khác? Lữ không ngờ mọi sự đến sớm hơn chàng mơ ước. Lữ hôn nàng thật lâu và đắm đuối. Chàng không còn để ý đến những người chung quanh nữa. Như một người Mỹ chính hiệu, sinh đẻ và lớn lên ở đây. Lữ buông nàng ra vào nói:

- Em có muốn làm vợ anh không?

Miriam nói ngay, không để chàng dứt lời:

- Em muốn làm vợ anh, ở bên anh mãi mãi. Mình sẽ làm đám cưới thật lớn anh Lữ! Em muốn gọi ba ngay. Cho ông biết tin mừng!

Lữ không hiểu Lavitz đón nhận tin này như thế nào. Chàng biết Lavitz có cảm tình với chàng nhưng Lữ cũng thừa hiểu Lavitz không thích chàng đến độ muốn chàng trở thành con rể. Nhưng chàng biết Lavitz không thể chối từ Miriam bất cứ điều gì. Và sẽ phải đành chấp nhận.

o O o

Đúng như Lữ đã dự đoán, Lavitz không vui vẻ gì khi Miriam báo tin cho ông bố biết nàng và Lữ sẽ làm lễ thành hôn. Lavitz chỉ hỏi Miriam:

- Con đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Con chắc chắn rồi!

Miriam trả lời, gay gắt với bố. Nàng muốn Lavitz vui mừng chấp nhận việc nàng lấy Lữ. Thái độ của Lavitz làm nàng cụt hứng, và như thường lệ nàng đổ tội cho ông bố:

- Ba không thích anh Lữ sao? Con tưởng ba không kỳ thị chứ!

- Không phải chuyện kỳ thị! Ba chỉ muốn biết con có nghĩ đến những hậu quả của quyết định của con không thôi?

Lavitz trả lời yếu ớt. Khi nào Miriam nổi nóng ông cũng dẫu dụi và làm lạnh ngay với cô con gái quý. Lúc Miriam giận dữ nàng giống mẹ nàng biết bao! Làm sao Lavitz có thể chối từ bất cứ điều gì với Miriam được, khi hình ảnh của người đàn bà ông yêu thương nhất đời hiển hiện từng giây từng phút nơi cô con gái độc nhất của hai người, nhắc nhở ông đừng làm gì phật lòng Miriam!

Miriam trả lời:

- Ba nhận xét người giỏi lắm mà! Chính ba cho Lữ lên làm manager tiệm ăn của mình. Lữ xứng đáng lắm chứ!

- Ba không chối là ba cũng có cảm tình với Lữ. nhưng ba sợ hôn nhân của con với Lữ sẽ gặp nhiều khó khăn trong tương lai. Con với Lữ cách biệt nhau nhiều, ba không muốn con khổ sau này nếu mọi sự không xảy ra theo ý muốn của con.

- Con đối đầu được với mọi việc. Con là con của Don Lavitz cơ mà!

Lavitz cười. Miriam nói đúng! Cô con gái của ông cũng không phải là người khờ khạo gì! Và lại hôn nhân ở xứ này, vào thời buổi này, cứ hai cặp cũng chỉ có một cặp ở với nhau được. Lữ hay người khác cũng thế. Điều cần là Miriam khôn ngoan đủ để tự bảo vệ và đem lại hạnh phúc cho nàng. Nhưng một điều Miriam sẽ phải làm theo ý ông. Dù nàng không bằng lòng và giận ông thế nào đi nữa.

- Ba muốn trước khi làm đám cưới con ra luật sự làm giấy thỏa thuận với Lữ trước về tài sản của con. Tài sản người nào người nấy riêng rẽ. Và con phải giữ mọi sự thuộc tên của con nếu sau này ba có qua đời!

Miriam trả lời:

- Anh Lữ không phải lấy con vì tài sản của mình đâu! Anh ấy đủ tài để làm giàu một mình được mà! Nhưng con sẽ làm theo lời ba. Ba đừng lo chuyện đó! Don Lavitz.

Lữ thấy chàng phải cẩn thận hơn nhiều nữa. Không có Uyên vẫn còn rất nhiều những người đàn bà đẹp, đa tình khác. Nhưng Miriam và sản nghiệp của nàng chỉ có một. Chàng phải tuyệt đối giữ kín câu chuyện giữa chàng với Uyên, không thể để Miriam nghi ngờ gì thêm. Và Lữ hài

lòng khi thấy chàng đã cần thận không phung phí hết sức lực với Uyên. Miriam như một hỏa diệm sơn sắp bùng nổ, kích thích chàng như Uyên đã làm chàng say đắm hai tiếng đồng hồ trước đó. Chàng không cảm thấy chút khó khăn nào để đáp ứng với nồng nhiệt của nàng và Lữ đã không để cho nàng thất vọng. Cũng như đêm đầu tiên và những đêm kế tiếp sau đó, chàng đã muốn nàng sẽ vĩnh viễn không thể rời chàng ra được. Như một thứ thuốc ngủ và ma túy nàng đã vướng mắc vào, không thể dứt khỏi!

CHƯƠNG 13

Ữ kể cho Uyên nghe về chuyện của chàng và Miriam. Sau lần ân ái với nàng ngay tại nhà đêm Vãn đi vắng, Uyên đã xếp đặt để gặp Lữ một tuần một lần vào tối thứ sáu. Họ bỏ giờ học và thuê phòng motel gần chỗ community college. Những lần Vãn đòi đưa đón vợ đi học, Lữ chỉ việc đưa Uyên trở lại trường trước khi Vãn đến đón. Mọi sự xảy ra xuôi xẻ, trót lọt và Uyên thấy tạm hài lòng về sắp xếp của mình. Nàng thấy ý định bỏ Vãn không cần thiết nữa. Có lẽ như thế này lại nhiều kích thích hơn. Và giản dị hơn. Với điều kiện không ai khác biết gì. Lữ xoa lên bờ vai trần của Uyên. Tại sao bờ vai của người đàn bà nào sau cơn ân ái cũng tròn hơn, mềm mại hơn? Chàng nói với Uyên.

- Miriam muốn làm đám cưới hai tuần nữa. Anh nghĩ chúng ta nên tránh gặp nhau chừng vài tuần. Đợi anh đi Hawaii về đi học lại chúng ta sẽ gặp nhau. Em nghĩ thế nào?

Uyên cười:

- Dĩ nhiên là em ghen rồi! Anh muốn em làm gì? Chúc mừng anh đi lấy vợ à!

- Anh muốn em đi dự đám cưới. Cả Vãn nữa! Miriam muốn làm đám cưới lớn nhưng anh không có ai quen thuộc thân thích. Bạn anh ở Canada cũng không chắc có sang được không. Em giới thiệu anh với Vãn rồi anh gửi giấy mời. Cứ nói là em dẫn anh và Miriam đi xem mua nhà. Thân chủ của em mời đi đám cưới không đi không được!

- Vẫn đi ngay! Em sẽ nói anh và Miriam định mua nhà cả triệu! Vẫn thích làm quen với người giàu lắm!

- Anh cũng muốn nói chuyện với Vẫn. Không chừng anh sẽ rủ Vẫn làm ăn nữa! Vẫn làm cho Bank of America phải không em?

- Anh muốn gì? Cướp nhà băng hả? Cướp vợ người ta chưa đủ hay sao?

Lữ cười trả lời:

- Anh đâu cướp vợ ai, có em định cướp chồng người khác thì có!

Uyên hỏi lại Lữ:

- Anh định làm ăn gì lớn hay sao mà muốn làm quen với Vẫn? Em ngại Vẫn khám phá ra chuyện mình thì phiền!

Lữ kể cho Uyên về thỏa thuận người nào giữ riêng tài sản người đó giữa chàng và Miriam. Chàng nói:

- Anh muốn tự mình làm giàu. Anh muốn Miriam và ông già vợ anh thấy rằng anh sẽ tạo nên sản nghiệp một mình!

Uyên nhìn chàng, vẻ mặt nàng chợt trở nên nghiêm trang, như một người thấy mỗi lợi trước mắt, và mọi sự trở thành những con số, những tính toán. Tất cả đều là business, cho business!

- Anh không thể nào vay tiền nhà băng làm ăn được nếu anh không có tiền! Em làm trước kia nên em biết. Vẫn cũng nói chuyện như vậy. Anh phải có gì bảo đảm, phải có collateral anh mới bước chân vào phòng cho vay tiền của nhà băng được. Anh muốn làm ăn anh vẫn phải dựa vào nhà vợ anh Lữ ạ!

Lữ gật đầu không nói. Uyên nói rất đúng. Chàng chỉ có lương tháng của manager tiệm ăn cho ông già Lavitz,

chàng chưa có tài sản gì để có thể nói chuyện làm ăn được. Lữ biết chàng có thể thuyết phục được Miriam nhưng Lavitz sẽ không bao giờ để cô con gái đưa vốn cho chàng làm ăn lớn. Con cáo già của thương trường, của đầu tư đâu tin chàng có thể làm giàu lớn được. Để chàng làm manager đã là quá lắm. Chấp thuận cho Miriam làm đám cưới với chàng Lavitz đã khổ sở lắm rồi. Và đưa điều kiện làm giấy thỏa thuận tiền hôn thú là để bảo vệ tài sản cho Miriam. Làm sao Lavitz chịu bỏ vốn cho chàng được!

Uyên có vẻ đầy khích động. Nàng bảo Lữ:

- Em nghĩ anh phải dùng tên của Miriam để vay tiền nhà băng. Họ sẽ trải thảm đỏ mời anh vào để ký giấy vay tiền của họ nếu có Miriam cùng ký. Em biết cơ hội đầu tư tốt lắm. Nếu vay được tiền nhà băng có thể làm ăn lớn được!

Lữ ngồi dậy. Chàng bắt đầu chú ý. Câu chuyện không phải là những lời nói tầm phào sau cơn ân ái mỗi lần giữa chàng và Uyên như trước nữa. Uyên là một người đàn bà giỏi, có máu làm ăn buôn bán, một người đàn bà có thể làm giàu cho chính mình và cho gia đình. Và cho người tình của mình! Chàng có thể hợp tác với Uyên được lắm!
Lữ hỏi:

- Em nói cơ hội đầu tư như thế nào?

Uyên trả lời:

- Em đi bán nhà nhưng em đang chuyển dần sang về đầu tư thương mại. Em biết miếng đất này ở ngay trên đường Bolsa đang bán. Anh mua xây làm khu thương mại cho Việt Nam em chắc chắn sẽ thành công lớn.

Lữ lắc đầu:

- Anh sợ khó! Cả triệu đô la, tiền down không có, làm sao vay nhà băng nổi?

Uyên ngẫm nghĩ:

- Em có thể kiếm được bọn Tàu Hồng Kông làm chung. Tất cả khoảng 1 triệu rưỡi. Mình lập thành công ty, bọn Tàu bỏ tiền down, anh và Miriam đứng ra vay tiền nhà băng. Anh không cần bỏ ra một xu nào cả!

- Em nói lập công ty như thế nào?

- Công ty gồm bọn Tàu, anh và Miriam và em với Vấn. Bọn Tàu bỏ tiền down sẽ có 30% cổ phần, em làm giấy tờ và Vấn sẽ giúp việc vay tiền ở Bank of America có 30%, anh và Miriam đứng vay tiền và anh điều hành nên có 40% cổ phần. Anh nghe có được không?

- Được chứ! Nhưng làm sao em kiếm được bọn Tàu nào bỏ tiền down. Gần nửa triệu bạc đâu phải ít! Với lại anh không biết tài sản của ông già Lavitz đứng tên Miriam để có thể đưa ra nhà băng làm collateral vay tiền được! Anh còn phải thuyết phục Miriam và làm sao để ông bố vợ anh không biết mới làm được! Cũng khó lắm! Thôi để anh đi Hawaii về rồi tính sau!

Uyên ngắt vào người Lữ:

- Anh nằm đây mà nói chuyện đi hưởng tuần trăng mật với ai?

Nàng bắt đầu đòi hỏi. Lữ ngạc nhiên thấy nói chuyện tiền bạc, làm ăn là một liều thuốc kích thích đối với cả chàng và Uyên. Dục tình và tiền gắn liền nhau mật thiết hơn chàng tưởng. Má Uyên đỏ hồng. Như viễn ảnh của sự giàu có, tiền đổ vào tràn trề làm nàng lên cơn sốt, làm sự ham muốn dục tình trở lại bùng cháy. Và Uyên chợt ý thức rằng nàng cần Lữ cho cả hai bản năng mạnh mẽ nhất nơi nàng. Một bản năng đang ngẫu nhiên lấy thân xác nàng. Và sự ước muốn làm giàu, thành công về tiền bạc đã trở thành một bản năng khác nơi nàng. Uyên cảm ơn định

mệnh đã cho nàng gặp Lữ. Để thỏa mãn cho cả hai bản năng đang đốt cháy nàng.

o O o

Đám cưới của Lữ và Miam được cử hành tại khách sạn Beverly Hills Hotel. Lavitz không quản ngại chi phí để làm một đám cưới sang trọng vào bậc nhất thành phố Los Angeles cho cô con gái quý. Chỉ tiếc Lữ không phải là một thanh niên gốc Do Thái khác, với nghề bác sĩ, luật sư hay chủ một xí nghiệp như Lavitz hằng mong muốn. Nhưng làm sao hơn được! Lavitz nhìn những cặp mắt ngạc nhiên, dò hỏi của những người bạn giàu có, sang trọng, chức tước cùng ở trong một synagogue, nhà nguyện Do Thái giáo của mình và cảm thấy chạnh lòng. Cuộc đời quá đầy những bất ngờ. Những dự tính, ước muốn cho tương lai có bao giờ theo ý mình muốn. Nhất là khi những tính toán và hy vọng không phải cho mình nhưng cho con cái. Lavitz lắc đầu. Có lẽ số phận chung của người làm cha mẹ đều như vậy!

Đám cưới linh đình nhưng hoàn toàn là của nhà gái. Vì Lữ chỉ có mình Sơn bay từ Toronto sang để phù rể và khách mời độc nhất về phía chàng là vợ chồng Vãn. Sơn như từ cung trăng rơi xuống khi Lữ gọi điện thoại kể cho chàng nghe về Miriam và đám cưới sắp đến. Sơn thốt lên:

- Hên quá vậy Lữ! Tưởng cậu lấy Mỹ đen để học Anh văn! Bây giờ lại lấy con gái ông chủ tiệm nhà giàu. Đúng là chuột sa chĩnh gạo. Cậu là Cinderalla tân thời rồi Lữ ơi!

- Sơn muốn bắt Mỹ đen để học Anh văn chứ tôi có muốn Mỹ đen bao giờ! Nhớ không? Bây giờ cậu làm gì?

- Tôi đi học accounting. Học xong kiếm việc không ra sang làm với Lữ nhé!

- Xong rồi! Muốn sang lúc nào cứ cho tôi biết! Sang sớm làm giàu sớm! Sang chậm chỉ húp cháo thôi Sơn ạ!

Hai người cùng cười. Lữ nghĩ thầm chắc chàng sẽ phải dục Sơn sang Mỹ. Những dự định làm ăn của chàng sẽ cần người tin cẩn để hợp tác. Và còn ai chàng có thể tin hơn được người bạn đã cùng vào sinh ra tử với mình. Sơn đi học lại, có bằng cấp của đại học hẳn hoi, không phải chỉ là trường dạy nghề như community college chàng và Uyên đang học. Nhưng bằng cấp ở xứ này đâu còn nghĩa lý như thời Việt Nam trước. Miriam nói đúng! Người bằng cấp nhiều chỉ đi làm công cho người giàu ở đất Mỹ này!

Lữ ra đón Sơn ở phi trường và Sơn dụi mắt khi ngồi vào chiếc xe Mercedes mui trần của Miriam. Chàng càng sửng sốt hơn nữa khi về đến apartment và gặp Miriam. Chàng chỉ còn biết xuýt xoa:

- Lữ ơi! Sao cậu đỏ quá vậy. Tình, tiền đủ cả. Lại Mỹ trắng thơm phức thế này. Tôi phải gọi cậu là Lữ tóc đỏ mới đúng! Miriam còn em gái không Lữ?

Lữ cười lắc đầu. Cũng may Miriam nghe không hiểu gì. Nếu có chắc đã bắt chàng đuổi Sơn ra ngay! Sơn còn tặc lưỡi đến đâu nếu biết chuyện giữa chàng và Uyên! Chàng giữ đúng lời gửi giấy mời đám cưới cho Uyên và Vấn. Mời tình nhân và người chồng bị cấm sừng đi dự đám cưới của mình Lữ thấy cũng là chuyện bình thường. Trên đời còn biết bao chuyện oái oăm hơn thế nữa! Chàng còn đang tính chuyện làm ăn với Vấn nữa thì sao?

CHƯƠNG 14

yên tính không nhằm khi cho rằng Vần sẽ sung sướng nhận được giấy mời dự đám cưới của Lữ và Miriam. Nàng chỉ giải thích giản dị đây là cặp khách hàng nàng đang dẫn đi xem nhà. Vần nhìn vào thiệp mời và không dấu được sự kích thích:

- Đám cưới ở Beverly Hills Hotel! Sang quá vậy em! Anh chàng Việt Nam nào tốt số quá thế!

- Lấy con gái tài phiệt Do Thái đó anh! Mình đi chỗ này sẽ gặp đủ dân nhà giàu ở đây. Không chừng bọn chủ ngân hàng đi hết đó. Thế nào cũng có boss của anh!

Vần bắt nàng kể cho nghe về Lữ. Uyên ca tụng Lữ không hết lời và Vần càng nghe càng thấy đầy thiện cảm với chàng trai may mắn sắp lấy cô con gái Do Thái nhà giàu. Uyên bồi thêm:

- Ông ta nói muốn gặp anh để bàn chuyện làm ăn nữa đó! Em thấy mình kết thân với họ có lợi nhiều lắm!

Vần gật gù. Làm quen với người giàu là mục đích của chàng. Công việc của chàng nữa. Vần mong chóng đến ngày để gặp Lữ. Và đám cưới này với những tay Do Thái giàu sụ trong số khách mời là dịp may bằng vàng để Vần bắt liên lạc thêm. Người giàu xứng đáng gọi là giàu ở xứ Mỹ có đến hai phần ba gốc Do Thái, ngay cả boss của Vần cũng giống dân này. Chàng phải may mắn lắm mới có được người vợ như Uyên dẫn chàng làm quen với cặp chồng Việt vợ Mỹ Do Thái này để chàng có cơ hội thêm. Vần hôn vợ:

- Em giỏi lắm! Để anh thưởng cho em!

Uyên hơi nhăn mặt nhưng nàng gượng lại ngay. Nàng biết Vấn muốn thưởng gì! Mức độ của Vấn là một tuần một lần, chỉ để nàng lại những ham muốn không được thỏa mãn. Và Lữ phải vài tuần nữa mới gặp lại nàng! Làm sao nàng đợi đến lúc đó được!

o O o

Đám cưới diễn ra như mọi sự đã được trù liệu. Lavitz tuy không hài lòng vì cảm thấy được ý dè bủ của một số bạn bè nhưng thấy Miriam hạnh phúc, tươi tắn trong chiếc áo cưới lộng lẫy bên cạnh Lữ, ông cũng quên hết. Lavitz có cần gì ngoài nụ cười của con gái mình. Lavitz biết mình cũng chẳng sống bao lâu nữa. Chứng bệnh tim càng ngày càng nặng, ông có thể chết bất cứ lúc nào. Thà thấy Miriam sung sướng trong giây phút này trong buổi cưới còn hơn ông không bằng lòng để chết không nhắm mắt được vì chưa thấy Miriam lập gia đình.

Người hài lòng khác trong tiệc cưới là Vấn. Đời chàng chưa bao giờ gặp nhiều người quan trọng và giàu có như thế. Vấn đi lảng xảng hết chỗ này chỗ nọ làm quen, tự giới thiệu. Chàng gặp cả xếp của department của chàng và ông này trợn tròn mắt khi thấy Vấn cũng được mời. Hơn thế nữa, Vấn lại được gặp cả president của nhà băng, một người loan officer chức vị thấp kém như chàng!

Uyên đứng nhìn cử chỉ của Vấn và nàng không biết mình phải nghĩ sao. Dù sao đi nữa Vấn cũng vẫn là chồng nàng. Có lẽ người ta có số mệnh cả. Nàng thầm nghĩ. Vấn có số mệnh của chàng để bị mọc sừng. Nàng có số của nàng để có chồng và thêm người tình là Lữ. Lữ và Miriam cũng có phần số của mỗi người. Cuộc đời đã xoay vần để sắp đặt mỗi người trong hoàn cảnh của mình. Uyên đứng nhìn người chồng xun xoe nói chuyện, nhìn Lữ và Miriam rạn rỡ và nàng thấy quả thật phải có sự sắp xếp cho

những vở kịch của đời người. Như của nàng, Vãn. Của Lữ và Miriam. Còn những ai khác nữa nhỉ? Hay sẽ có thêm anh chàng bạn Lữ phù rể mới từ Canada sang. Còn ai nữa trong đám đông này. Hay những nhân vật nào khác sẽ đến ở cuộc đời bên ngoài kia.

Uyên cảm thấy mũi lòng. Không lẽ đám cưới vui vẻ nàng lại bật khóc. Nhưng có ai không cảm thấy sốn sang khi dự đám cưới của người tình của mình. Dù cho có chồng đi cùng để dự đám cưới đi chăng nữa!

Uyên nghĩ về chuyện ngoại tình của nàng với Lữ. Nàng không hiểu có nên có mặc cảm tội lỗi với chồng hay không. Không có Lữ xuất hiện trong cuộc đời nàng, chắc hẳn Uyên đã nạp đơn xin ly dị. Cuộc hôn nhân của nàng với Vãn là một sai lầm. Nàng không hề có tình yêu khi nhận lời lấy Vãn. Chung sống với nhau, điều găn bó duy nhất giữa nàng với chồng là tình dục. Uyên cũng không có nốt. Nàng chưa lần nào được thỏa mãn với chồng và ngay trong đêm tân hôn, Uyên đã khám phá ra hai người ở trên hai bình diện khác hẳn nhau.

Uyên chua chát nhận thấy đàn bà quá thiệt thòi. Ngủ với người tình trước khi chính thức làm đám cưới như nàng với Huy, người con gái bị coi rẻ và kẻ đàn ông không có nhu cầu xin hỏi cưới nữa! Và dễ dàng bị bỏ rơi một cách tàn nhẫn như chiếc áo rách khi một người con gái khác đẹp hơn, nhiều điều kiện hơn xuất hiện. Nhưng lấy bừa một người như nàng lấy Vãn và cẩn thận hơn không cho Vãn ăn nằm với nàng trước để đợi đến ngày cưới và sau cùng thất vọng trước khả năng của người chồng, thật không công bằng một chút nào!

Uyên nghĩ tình yêu không cần thiết sau khi Huy bỏ rơi nàng. Nàng là người thực tế. Tình yêu đầu đời của nàng đã như cánh chim bay bổng, ngoài vòng của nàng nhưng

nàng không cần. Uyên cho tình yêu chỉ là cảm xúc của thời mới lớn, khi chưa biết rõ và chưa phân biệt được thế nào là dục tình. Tình yêu chỉ là sự mê đắm, lãng mạn hóa của tình dục, chỉ là những xúc động để dẫn dắt đến những cảm giác mạnh mẽ, sâu xa hơn của xác thịt. Nàng không còn tin tưởng tình yêu có thật nữa. Chỉ có những đòi hỏi cần được thỏa mãn, như một nhu cầu, như một bản năng. Tại sao phải lừa gạt chính mình, phải che giấu những ước muốn bình thường như chuyện ăn uống, như chuyện đánh răng rửa mặt mỗi ngày.

Uyên thường đọc những tạp chí dành cho đàn bà như *Cosmopolitan*, *New Woman*.. nàng đọc những câu hỏi của độc giả, những bài viết của các nhà tâm lý học, những người chữa bệnh về tình dục, đăng trong các báo và thấy trường hợp của nàng cũng như bao trường hợp của những người khác. Không lạ gì đàn bà Mỹ ly dị chồng như thay áo. Nàng biết đa số lý do của các vụ ly dị vì tình dục không tương đồng. Và phần lớn do lỗi của người chồng! Không đủ khả năng để cung ứng cho đòi hỏi của vợ. Chuyện ngoại tình xảy ra. Rồi trả đũa nhau. Và sau cùng ly dị. Uyên thấy mình cũng giống như vậy, như những câu hỏi gửi đến, như những câu chuyện của các người trả lời hay các nhà tâm lý học viết.

Sự bất tương đồng của nàng và Vấn quá xa, hai mức độ quá cách biệt, không thể nào giải quyết được. Vấn là một người chừng mực, sự ham muốn quá thừa thớt. Có lẽ đó là điều bình thường cho cơ thể chàng. Mỗi người sinh ra có một bản chất khác nhau, một chu kỳ của tình dục khác nhau, không ai giống ai. Đối với Vấn, một tuần một lần là mức của chàng. Vấn không cố gắng hơn được và chàng cũng không muốn phải cố gắng. Điều tệ hại là chàng không cảm thấy việc thỏa mãn Uyên là điều cần thiết và không muốn để ý đến. Những cuộc ân ái ngắn

ngủ, quá ngắn đối với Uyên và dẫn dắt đến giấc ngủ nhanh chóng ngay sau đó cho Vấn, để Uyên thức trần trọc, vật vã và bức mình. Uyên nghĩ nàng cần ân ái mỗi ngày, cần được đáp ứng đầy đủ cho mỗi lần để được cảm thấy trọn vẹn. Nàng thấy mình không được tươi mát, như vườn hoa không được tưới mỗi ngày bắt đầu tàn tạ. Nàng cau có hơn trước, gắt gỏng luôn và cảm thấy sự khó chịu lúc nào cũng quanh quẩn. Những cơn nhức đầu kéo đến thường xuyên, người nàng mệt mỏi nhiều và cảm thấy mình bị đủ chứng bệnh.

Uyên là người thông minh, nàng không cần phải đi bác sĩ khám bệnh, cũng không cần phải hỏi cố vấn ai. Uyên biết tất cả triệu chứng của nàng, sự sa sút tinh thần của nàng và những ý nghĩ chán đời chỉ do một nguyên nhân duy nhất. Vì Vấn không đủ khả năng để nàng được thỏa mãn. Vì sức khỏe dục tình của Vấn quá yếu kém. Và hai người khác nhau một trời một vực về khía cạnh quan trọng nhất của cuộc sống vợ chồng.

Uyên suy nghĩ và đặt nhiều giải pháp cho vấn đề của nàng và Vấn. Việc đầu tiên nàng nghĩ đến là ly dị. Như những câu trả lời nàng đọc trong báo. Như các người đàn bà Mỹ khác. Nhưng Uyên ngần ngại. Ly dị là chuyện vụn vặt đặc dĩ. Vì người đàn bà, nhất là đàn bà Việt Nam, khi ly dị chịu quá nhiều thiệt thòi. Không nói đến chuyện tiền bạc, nàng hiện không kiếm tiền nhiều bằng Vấn và chia tài sản cũng không lợi cho nàng bao nhiêu, nhưng khi ly dị người đàn bà đã chịu một dấu vết không xóa được. Kiếm một người đàn ông khác đủ điều kiện hơn không phải là chuyện dễ dàng khi đã có một đời chồng. Và chắc gì người chồng sau của nàng khá hơn Vấn. Về học thức, về nghề nghiệp, về chỗ đứng trong xã hội. Chuyện dục tình chỉ biết được sau khi đã ăn ở với nhau một thời gian. Nàng cũng không chắc gì kiếm được người tương đồng với

nàng vẽ chuyện này như nàng mong muốn. Uyên đôi lúc nghĩ mình có lẽ cũng hơi quá đáng về những đòi hỏi của nàng. Đàn ông hình như ở mức độ Vấn cũng không phải là ít, hay khá hơn cũng chỉ chút đỉnh. Số người đàn ông theo nàng nghĩ ở cùng mức độ của nàng có lẽ không nhiều và Uyên nghi ngờ những người học thức cao, có địa vị trong số này lại càng hiếm hơn nữa.

Uyên nghĩ đến chuyện rủ Vấn đi đến những người chuyên môn chữa các bệnh về tình dục nhưng nàng gạt bỏ ý định đó. Vấn không đời nào chịu như vậy. Chàng dù sao vẫn là người đàn ông Việt Nam với những tàn tích cổ hủ còn sót lại của tâm lý tự cao tự đại khô hời của đàn ông Việt Nam. Dù đã sang Mỹ nhiều năm và đi làm, sống với Mỹ như một người Mỹ chính hiệu. Nói bóng gió đến chuyện này Vấn đã gạt phắt đi. Và chỉ làm chàng mất tự tin, khả năng càng xuống thấp hơn nữa!

Uyên đi đến kết luận có lẽ nàng không có cách nào khác là ngoại tình. Nàng không muốn hay chưa muốn ly dị Vấn. Nàng biết Vấn sẽ không bao giờ có đủ khả năng để làm nàng vừa lòng. Và Uyên bắt đầu lo ngại cho sắc đẹp của mình. Nàng không muốn trở thành một người đàn bà tàn tạ, úa héo, xấu xa vì không đủ sự thỏa mãn cần thiết. Và tuổi xuân đi qua quá nhanh. Một ngày nào đó nhìn lại đời đã thấy mình già lúc nào không biết. Người đàn bà ở tuổi nàng là tuổi sung mãn nhất, đẹp nhất, hưởng đời được đầy đủ nhất. Nàng sẽ không dại gì để khoảng thời gian đẹp nhất của đời người này đi qua, không được lấp đầy, không được trọn vẹn. Người đàn bà như nàng cần được những trận mưa tưới mát mỗi ngày, để da dẻ được tươi thắm, để má lúc nào cũng hồng, mắt lúc nào cũng ướt long lanh và người căng tròn. Nếu chồng nàng không đủ gieo mưa mỗi ngày, Uyên thấy không lý do nào ngăn cản nàng kiếm những trận mưa xuân khác. Chỉ cần giấu

kín, không để Vấn biết. Điều gì không ai biết, cũng chẳng hại gì đến ai! Uyên nghĩ thế và nàng thấy lòng thanh thản.

Trong những giải pháp nàng nghĩ đến, có lẽ đây là cách ổn thỏa nhất. Cuộc hôn nhân của nàng với Vấn vẫn còn đó, nàng sẽ tránh cho Vấn nỗi đau khổ và cho nàng những phiền toái của một vụ ly dị. Vấn cũng không còn bị những áp lực, những trách móc, những chê bai của nàng nữa về chuyện chẵn gối. Chàng sẽ được thoải mái hơn, không chừng lại còn có thể tăng khả năng của chàng lên đôi chút. Nàng ngoại tình để những đòi hỏi của nàng được đáp ứng, nàng sẽ vui vẻ hơn, đẹp hơn, yêu đời hơn. Vấn sẽ hạnh diện có một người vợ quyến rũ, đẹp lộng lẫy, tươi mát để khoe với người đời. Nàng sẽ đem lại cho Vấn nhiều hạnh phúc hơn. Với điều kiện chàng không biết gì về chuyện của nàng. Mọi người đều có lợi cả. Đều vui vẻ cả. Uyên thấy mình không có lý do gì để mang mặc cảm tội lỗi. Chỉ cần giấu mọi người. Thế thôi!

o O o

Nếu cuộc đời là một chuỗi tiếp nối của những tình cờ, những móc xích ràng buộc hẳn phải có một sắp đặt nào đó. Uyên gặp Lữ đúng lúc nàng quyết định về một giải pháp cho cuộc sống vợ chồng của nàng. Uyên đôi lúc tự hỏi phải chăng có một vị thần bản mệnh đã xui khiến để nàng gặp được Lữ. Vì Lữ là kết tinh của những gì nàng ước muốn nơi người tình. Chàng đã đưa nàng lên những đỉnh cao nhất của cuộc tình, đỉnh này nối tiếp với đỉnh khác, không ngừng, nơi đó nàng đã phải la hét để sự dồn ứ được nổ tung, hay nằm im lặng trong mê mêm, chất ngất như sắp sửa đi vào cõi vô ý thức. Lữ có khả năng mạnh mẽ để nàng hoàn toàn cảm thấy đầy đủ, không bao giờ phải thất vọng trong bất cứ lần ân ái nào. Cuộc tình của

nàng với Lữ đã trở thành tuyệt diệu, ngoài sự mong muốn của Uyên. Nàng không còn phiền hà về sự yếu kém của người chồng nữa. Trái lại, nàng kiên nhẫn hơn, rộng lượng hơn và Vấn ngạc nhiên thấy sự đổi khác nơi vợ mình. Chàng không chút nghi ngờ gì, lại còn thoáng chút tự hào về khả năng của mình hơn.

Uyên cũng chiều chồng hơn trước để đền bù. Nàng thấy mình tính đúng và cảm thấy hài lòng. Nàng vui vẻ hơn trước, các chứng nhức đầu, khó chịu, đau vặt cũng biến mất như một phép thần. Một người tình như Lữ là điều may mắn kỳ diệu chỉ xảy ra một lần trong đời. Uyên thấy mình tốt số. Ân ái với chồng không còn làm nàng bức mình, khó chịu như trước nữa vì nàng biết sẽ có Lữ để tiếp nối cho những cảm xúc bị dang dở, đứt đoạn. Và sự chờ đợi gặp Lữ để những đòi hỏi được lấp đầy, một chút nguy hiểm của vụng trộm, lén lút đã làm cho sự kích thích được tăng tới cực điểm. Uyên thấy mọi sự thật hoàn toàn. Vấn bắt đầu như một thứ rượu khai vị để dọn nàng cho một bữa tiệc thịnh soạn, đầy đủ món ngon vật lạ là Lữ. Uyên tận hưởng và say sưa với sự xếp đặt cho mỗi lần ngoại tình. Nàng ước muốn mọi sự cứ thế tiếp diễn và đừng thay đổi gì. Với người chồng không hề hay biết và người tình tiếp tục đưa nàng lên những tuyệt đỉnh của thỏa mãn và hạnh phúc tràn trề.

CHƯƠNG 15

yên nhìn Lữ rạng rỡ, bảnh bao và lịch sự trong bộ tuxedo cạnh Miriam và nàng bắt đầu lo ngại cho niềm hạnh phúc riêng của mình. Đám cưới của Lữ và Miriam bắt đầu làm phức tạp mọi chuyện. Uyên linh cảm thấy sự giản dị của việc nàng ngoại tình với Lữ không còn nữa. Lữ sẽ thêm nhiều cơ hội mới với tài sản của vợ, bước đường chàng mở rộng hơn, Uyên không chắc nàng sẽ tiếp tục được với Lữ trong bao lâu. Nàng muốn nói chuyện làm ăn để đưa Lữ vào thế kẹt với nàng, để chàng tiếp tục làm người tình của nàng, dù đã chính thức lấy vợ. Uyên thấy nàng phải sắp đặt cẩn thận hơn nữa. Nàng sẽ phải trói buộc Lữ bằng nhiều thứ. Dục tình không chưa đủ. Còn phải có một dây kết chặt bằng tiền bạc, bằng lợi lộc, và biết đâu sau này bằng quyền lực.

Nàng muốn giữ Lữ bằng bất cứ giá nào. Uyên biết nàng sẽ khó kiếm được người để thay thế cho những cần thiết về tình dục của nàng. Chàng lại là người nhiều tham vọng, muốn làm giàu mau chóng. Hợp với những dự định của nàng về làm ăn. Uyên quyết định sẽ không để Lữ thoát khỏi lưới của nàng đã giăng ra. Chàng sẽ phải sống chết với nàng. Trong cuộc tình đam mê, cuồng bạo. Trong cuộc sống chạy đua với tiền bạc, danh vọng và uy quyền. Cho đến hơi thở cuối cùng của nàng. Hay của chàng.

o O o

Một tháng sau ngày đám cưới của Lữ và Miriam. Don Lavitz lên cơn đau tim nặng. Lữ đang trên đường đến tiệm ăn trên Beverly Hills để xem sổ sách. Sau đám cưới, Lavitz đã giao cho chàng trông coi cả bốn tiệm ăn về giấy

tờ, chi thu và chàng phải đi lại giữa các tiệm mỗi ngày. Lữ biết Lavitz muốn chàng thêm trách nhiệm để một ngày sắp đến thay thế cho ông hẳn trong việc quản trị.

Ngày đó đã đến sớm hơn Lavitz dự tính và ngoài vòng ước đoán của Lữ. Vừa vào đến tiệm ăn, chàng được cho biết Miriam gọi chàng khẩn cấp. Lavitz bị lên cơn đau tim nặng và được đưa vào nhà thương cấp cứu. Lữ hỏi lại địa điểm nhà thương và lái xe đi ngay. Lavitz được đưa vào Cedars-Sinai Medical Center, chuyên môn về tim của thành phố Los Angeles.

Miriam ra đón chàng ở cửa phòng cấp cứu, mặt nhợt nhạt, nước mắt dàn dụa. Nàng đã quen với những cơn đau tim của ông bố nhưng lần này khác. Lavitz đã hôn mê khi được đưa tới nhà thương. Hiện đang trong phòng thông tim cấp cứu nhưng bác sĩ cho biết hy vọng rất mỏng manh. Lữ chỉ biết ôm lấy Miriam an ủi. Chàng có cảm tình với Lavitz, người đầu tiên nhận chàng vào làm, cho chàng cơ hội và vì một cơ duyên hay một khúc mắc của định mệnh, đã trở thành bố vợ của chàng. Lữ ôm Miriam trong vòng tay, thương cảm cho nàng, cho Don Lavitz, nhưng từ trong tận cùng sâu thẳm của ý nghĩ, những len lỏi của hậu quả của cái chết của Lavitz bắt đầu xâm chiếm lấy ý tưởng Lữ.

Miriam sẽ thừa hưởng tất cả sản nghiệp. Chàng chưa biết hết mức rộng lớn của tài sản của Lavitz. Trước kia khi lúc mới vào làm, Lữ tưởng Lavitz cũng chỉ bình thường với tiệm ăn Don's Hamburger tồi tàn trong khu South Central nhưng Lữ đã lầm lớn. Tiệm ăn đó chỉ là một di tích của thuở hàn vi của Lavitz. Ba tiệm ăn còn lại là khu sang trọng, thành công, tiền thu vào như nước. Lavitz còn những đầu tư Lữ không hề biết đến, chỉ đôi khi nghe Miriam nói phớt qua. Đầu tư vào đất đai ở dưới Laguna Beach, phần hùn trong một trang trại ở Santa Barbara,

stocks và bonds. Chàng không biết còn những đầu tư nào khác. Lữ nghĩ đến ngôi nhà ở khu sang trọng trên đường Mulholand Drive. Chàng thấy trước mắt viễn tượng của một tài sản lớn lao. Chỉ hận ông già Lavitz đã quá cẩn thận và khôn ngoan bắt chàng và Miriam ký giấy thỏa thuận tiền hôn thú. Tất cả vẫn là của Miriam!

Tim Lavitz ngừng đập 12 tiếng đồng hồ sau khi đưa vào nhà thương mặc dù được chữa trị bằng những phương pháp tối tân nhất. Miriam khóc lóc thảm thiết và mọi sự để mặc Lữ lo liệu. Chàng chu toàn bốn phận với người bố vợ mới hơn một tháng bằng cách tổ chức đám ma trọng thể, đầy đủ những khuôn mặt của khách mới dự đám cưới chàng tháng trước.

o O o

Lữ nhìn quan tài của Lavitz hạ huyệt vào lòng đất lạnh và chàng cảm thấy nôn nao kỳ lạ. Ngày hôm sau Miriam và chàng sẽ ra văn phòng luật sư của tổ hợp Leibovitz, Gunther & Adam để nghe đọc chúc thư của Lavitz. Tài sản của Lavitz có những gì khác Lữ sẽ biết tất cả. Chàng nghĩ đến những con số khổng lồ. Mặc dù tất cả đứng tên Miriam nhưng chàng sẽ là người quản trị mọi sự. Cơ hội lớn của chàng bây giờ mới thực sự bắt đầu. Một người di dân mới tỵ nạn từ xứ Việt Nam nghèo khổ sang vừa tròn hai năm. Một người vợ đẹp như tài tử màn bạc với một tài sản kếch sù. Và một người tình nóng bỏng, cũng nhiều tham vọng như chàng.

Lữ bắc giác nhìn phía đám đông đưa đám. Đằng sau phía xa chàng thấy Uyên trong chiếc áo màu đen bó sát. Nàng đẹp và hấp dẫn lạ thường trong khung cảnh này. Chàng chưa gặp lại Uyên từ ngày đi Hawaii hưởng tuần trăng mật với Miriam về. Rồi đến đám ma cho ông bố vợ. Uyên chắc hẳn phải nóng lòng gặp lại chàng cho những cuộc ân

ái kỳ diệu. Chàng lắc đầu tự ngượng. Quả thật chàng không nên không phải với Don Lavitz và Miriam một chút nào khi nghĩ đến ngoại tình với Uyên ngay trong lúc này. Khi Lavitz đang được đưa vào chỗ an nghỉ cuối cùng và Miriam đang tựa đầu vào vai chàng khóc nức.

Nhưng Lữ không thể không nhìn lại Uyên một lần nữa. Nàng gật đầu và giơ hai ngón tay ra hiệu cho chàng. Lữ hiểu ý Uyên. Nàng muốn gặp chàng. Nàng cần chàng. Và nàng biết rằng với cái chết của Lavitz, một cánh cửa mới đã mở cho Lữ. Cho sự làm ăn riêng của chàng, như nàng đã bàn với chàng trước kia. Và nàng muốn nhắc chàng điều đó!

CHƯƠNG 16

ữ bước vào văn phòng địa ốc và đầu tư của Uyên lần đầu tiên và chàng thoáng thấy chút ngần ngại. Uyên đã hẹn gặp chàng ở đây để đưa chàng đi xem một building trên đường Bolsa có thể biến thành khu thương mại cho Việt Nam. Nàng thúc dục Lữ nhiều

lần:

- Anh đi xem khu này với em ngay kẻo người khác mua mất. Đất Bolsa bây giờ thành đất vàng, mình mua xong chỉ cần một năm là có thể lời gấp đôi ngay. Bao nhiêu cửa hàng, dịch vụ đang đổ xô về đây, anh không lạnh chân là bỏ lỡ cơ hội làm chủ khu này đấy!

Lữ biết chàng cần xúc tiến ngay để lo chuyện làm ăn với Uyên. Uyên nói đúng. Đầu tư vào khu thương mại trên đường Bolsa này trong khi giá nhà cửa đất đai lên vùn vụt mỗi ngày, dân Việt đang đổ xô về Cali và khu phố Westminster càng lúc càng phồn thịnh, không nhanh tay sẽ bị vượt mất. Tuy nhiên chàng chưa muốn Miriam biết dự định của chàng. Đám ma Lavitz vừa xong, chàng cần để Miriam chút thời giờ hàn gắn nỗi đau buồn và chàng chưa muốn Miriam phải bận tâm về việc chàng định làm.

Nhưng Lữ cũng không muốn chờ lâu quá. Chàng thực sự cảm thấy nóng ruột. Hôm ra văn phòng của tổ hợp luật sư Leibovitz, Gunther & Adams để nghe đọc chúc thư. Lữ ngần người ra về tài sản Miriam được thừa hưởng. Bốn tiệm ăn được ước lượng trị giá 6 triệu đô la. Bất động sản gồm ngôi nhà ở Mulholand Drive, đất ở Laguna Beach và ngoài Palmdale trị giá năm triệu rưỡi. Cổ phần đầu tư khu trang trại trên Santa Barbara trị giá một triệu tám trăm ngàn. Stocks và Bonds đặt trong một trust fund cho

Miriam lên đến hai triệu sáu. Tất cả tài sản bây giờ thuộc hoàn toàn vào Miriam là 15 triệu chín trăm ngàn.

Ông luật sư già, bạn của Lavitz bắt tay Miriam và ngợi khen nàng. Nàng đã trở thành người đàn bà giàu có, trị giá gần 16 triệu đô la. Lữ hơi nhếch mép cười khi nghe ông luật sư nói đến trị giá, net worth của Miriam.

Giá trị con người tại xứ Mỹ này quả thật giản dị và tiện dụng. Có thể đo lường và xác định dễ dàng. Và chàng thấy người Mỹ có lý! Chỉ việc lấy số tài sản hiện có, tính ra thành tiền, rồi trừ cho số tiền đang nợ, nợ nhà, nợ xe, nợ nhà băng làm ăn... là ra ngay trị giá tính thành tiền của một người. Giá trị của con người như vậy được đo lường nhanh chóng và chính xác. Và có thể so sánh ngay được với người này, người nọ. Lữ tính nhăm trong đầu. Giá trị của chàng tính ra tiền khoảng sáu ngàn Mỹ kim! Chàng thấy liền tỷ lệ giá trị của chàng và Miriam, một con số bách phân quá nhỏ, như những cái nhìn soi mói của các người trong văn phòng luật sư đã đánh giá chàng với cùng mức độ nhỏ nhoi như thế.

Lữ thoáng có cảm giác khó chịu. Chàng là chồng của Miriam nhưng chàng như một người đứng ngoài cuộc trong văn phòng luật sư này. Tất cả là tài sản của Miriam. Tại sao cần phải để ý đến chàng làm gì?

Lữ bắt gặp cơn giận bùng lên từ trong đáy lòng chàng. Chàng nghĩ đến một ngày sẽ tạo nên tài sản lớn lao, để những khuôn mặt đáng ghét trong văn phòng luật sư này sẽ phải làm lại con tính khác về net worth của chàng và đổi bộ mặt và cái nhìn khác.. Lữ quay sang nhìn Miriam. Chàng bỗng dưng cảm thấy sự cách biệt nào đó. Một lạnh nhạt đã như làn sương mờ nhẹ len lỏi chen vào giữa hai người. Hôm trước Miriam chỉ là con gái nhà giàu, không liên hệ gì đến số bạc kỉnh sù của bố nàng. Hôm nay Lữ

thấy chàng nhìn Miriam bằng cặp mắt khác và điều đó làm chàng phiền lòng. Nàng đã trở thành người đàn bà giàu có, đê nặng bằng con số gần 16 triệu đô la buộc vào cổ nàng như một bản án. Sự xa cách đã bắt đầu rồi chẳng? Có phải đó là số mệnh của nàng và chàng? Lữ cảm nhận điều đó và chàng nghĩ rằng linh cảm của chàng sẽ không sai.

Chàng nói với Miriam trên đường lái xe từ văn phòng luật sư về nhà:

- Anh sẽ tiếp tục trông coi cho em các tiệm ăn nhưng cũng chỉ như cũ thôi, không hơn không kém. Anh không muốn thay đổi gì về chuyện công việc, cứ coi như anh tiếp tục làm công cho em như anh làm công cho ba em vậy thôi!

Miriam gật đầu:

- Tùy anh! Em không muốn bận tâm nhiều về việc quản trị. Nếu anh không làm xuể hay anh không giúp em nữa, em cũng sẽ giao cho người khác coi thôi!

Lữ lắc đầu:

- Anh giúp em chứ! Nhưng anh muốn nói với em một điều. Anh muốn làm thêm một vài chuyện đầu tư khác, cho riêng anh. Có thể lúc đầu anh sẽ cần em giúp đôi chút, nhưng anh muốn sẽ tạo riêng tài sản cho anh. Em không phiền anh chứ?

Miriam nhìn chàng:

- Em hiểu! Em không ngăn cản anh. Nhưng em ước gì mọi sự vẫn như trước!

Lữ không nói. Cuộc đời có bao giờ ngừng lại một chỗ. Nhất là khi có tiền bạc dẫn dắt, đưa đường xui lối. Chàng chợt hiểu Miriam cũng cảm nhận sự xa cách giữa nàng và chàng đã bắt đầu và cuộc tình, cuộc hôn nhân của Miriam

với chàng đã bắt đầu chuyển hướng sang một khúc rẽ mới.

o O o

Lữ ngồi chờ Uyên ngoài phòng đợi. Nàng còn bận một người khách mua nhà khác. Lữ nhìn quanh. Văn phòng của nàng khá lịch sự và khang trang. Một cô thư ký ngồi trả lời điện thoại liên hồi. Uyên làm ăn có vẻ bận rộn nhiều. Lữ thầm thán phục. Đàn bà Việt Nam sang Mỹ đã thoát bỏ được sự lệ thuộc đàn ông như trước kia tại quê nhà. Đã ra lặn lội với đời, tranh đấu, giành giật không thua gì đàn ông. Làm ăn có vẻ giỏi hơn đàn ông là đấng khác. Độc lập, tự tin hơn. Và có lẽ tự do, phòng túng hơn đôi chút. Lữ mỉm cười. Như chuyện Uyên ngoại tình với chàng!

Uyên đưa chân người khách mua nhà ra đến cửa. Nàng giơ tay bắt tay Lữ, bấu mạnh vào lòng bàn tay chàng. Uyên cất tiếng to cho người thư ký nghe thấy:

- Chào ông Lữ! Ông đợi tôi một chút, chúng ta đi xem chỗ đó ngay.

Nàng vào trong kiểm chìa khóa và bỏ vào chiếc sắc tay nhỏ. Uyên dặn lại cô thư ký:

- Tôi đi chừng một tiếng. Sẽ trở lại ngay!

Lữ theo nàng ra xe. Chàng hỏi:

- Em bận vậy cơ à?

- Bận chứ anh! Thời buổi này thiên hạ đi mua nhà, làm ăn ghê lắm. Anh không nhanh chân với em làm ăn là hết phần đó!

Lữ và nàng vừa vào xe. Uyên đã ôm chầm lấy chàng hôn ngẫu nhiên. Nàng thì thầm:

- Xe em kính màu không ai thấy hết!

Lữ gỡ nhẹ tay nàng:

- Đi xem chỗ đó trước đi em. Anh còn phải về tiệm nữa.

Uyên liếc xéo chàng:

- Cả tháng nay thiếu anh đấy nhá! Anh phải đền em thế nào chứ!

Lữ hôn nhẹ trên làn môi nóng bỏng của nàng:

- Đâu có có đó mà! Bây giờ lo công việc trước đã.

Uyên vừa lái xe vừa giải thích cho chàng:

- Khu này không lớn lắm, có thể sửa thành 10 căn cho thuê làm văn phòng hay cửa tiệm được. Họ đòi 1 triệu rưỡi nhưng em nghĩ có thể mua với giá từ triệu một đến triệu hai là cùng.

- Em nói có thêm bọn Tàu nào chung nữa phải không?

- Em có nói chuyện với thằng Triệu Tôn. Hắn là Tàu Chợ Lớn nhưng làm ăn với bọn Tàu Hồng Kông. Bọn này đang muốn chuyển tiền sang Mỹ để chạy khỏi Hồng Kông nên chúng chịu bỏ tiền làm ăn lắm. Bây giờ em sẽ hẹn để mình gặp Triệu Tôn để bàn.

Lữ gật đầu đồng ý. Chàng ngồi trong xe quan sát hai bên đường. Khu Little Saigon này càng ngày càng thịnh vượng, chàng không xuống Orange County mới mấy tháng đã thấy khác, cửa hàng, dịch vụ mọc ra như nấm dại, xô bồ làm ăn, buôn bán. Lữ không hiểu trong bao nhiêu cửa tiệm thất bại. Những người Việt Nam đi làm công mãi cũng chán, ra buôn bán thử thời vận và có cơ hội tự làm chủ lấy mình. Người khác bị mất việc, vốn liếng dành dụm thu vén, vay mượn bỏ ra làm ăn.

Người thành công huênh hoang khoe mình hay, giỏi, tính toán đúng. Người thất bại mất sạch, gọi sang tiệm gặp rồi khăn gói lên đường đi tiểu bang khác kiếm sống. Và cứ

thế tiếp diễn. Người hưởng lợi nhiều nhất là chủ nhân của các khu thương mại. Không lúc nào sợ thiếu người thuê nếu địa điểm tốt, ngay trên đường Bolsa như khu Uyên và chàng đến xem.

Lữ theo chân Uyên vào building để bán. Địa điểm tốt, nhưng cần phải sửa sang lại nếu muốn biến thành khu thương mại Việt Nam. Uyên dẫn chàng đi xem từng căn, nàng nói huyền thuyên, cao hứng như người thấy trước sự thành công.

- Em nghĩ giá bán này hơi lằm anh Lữ. Mình mua không làm gì cả sáu tháng sau nếu muốn bán cũng lời gấp rưỡi ngay anh ạ! Em biết thị trường nhà cửa ở đây bây giờ lên nhanh ghê lằm. Mình sửa lại thành khu thương mại Việt Nam chắc chắn còn tăng giá trị lên nhiều nữa. Nhưng em nghĩ mình không giữ lâu. Chừng năm rưỡi, hai năm là mình bán ngay. Trước khi có chuyện gì xảy ra làm mất giá. Anh thấy khu này sao? Được không?

Lữ trả lời. Chàng quyết định ngay:

- Anh thấy được! Em lo chuyện trả giá và giấy tờ đi. Anh sẽ về nói chuyện với Miriam. Còn Triệu Tôn bao giờ mình sẽ gặp hẳn?

Uyên nhìn Lữ. Nàng hơi khựng lại trước quyết định nhanh chóng của Lữ. Nhưng nàng hiểu ngay. Lữ có tính tình của một người làm ăn giỏi. Nàng không cần phải nói nhiều. Lữ đã nhìn thấy ngay những điểm lợi hại của việc mua căn building này. Và chàng không mất thì giờ nhiều để đắn đo, suy đi tính lại làm hỏng việc. Lữ có giác quan của một người thợ săn. Uyên đã gặp một vài người như thế khi đi giao dịch mua bán nhà, với khả năng đánh hơi và cái nhìn thông suốt, mau chóng đối với những gì có thể gây ra món lợi lớn, những gì có thể kiếm ra tiền dễ dàng. Những người thành công trên thương trường, giàu có lớn đều có

cùng khả năng đó. Uyên cảm thấy chút hãnh diện ngầm. Lữ người tình của nàng, cũng là một trong những người tài năng này, và chàng sẽ thành công, sẽ giàu lớn trong tương lai.

Uyên bá cổ Lữ:

- Anh chịu rồi phải không? Em sẽ lo mấy chuyện đó sau. Bây giờ anh trả công em chứ!

Người nàng hừng hực. Bao giờ nói chuyện tiền, chuyện làm ăn cũng làm Uyên bị kích thích mạnh. Và đã cả tháng nay Lữ chưa ân ái với nàng! Uyên đã nhìn thoáng thấy một motel khang trang, sạch sẽ trên con đường vừa đi qua lúc nãy. Muốn gì thì muốn. Lữ chưa thể về lại tiệm ngay lúc này được. Chàng còn thiếu nợ nàng nhiều quá. Và Uyên nhất quyết bắt chàng trả nợ nàng đầy đủ suốt buổi chiều nay. Cả vốn lẫn lời!

CHƯƠNG 17

riệu Tôn là một gã Tàu lai trạc 40 tuổi với khuôn mặt tròn ửng và nụ cười hết sức đặc biệt. Lữ chưa thấy ai có nụ cười như hần. Miệng Triệu Tôn lúc nào cũng banh ra để lộ hàm răng trắng đều, trông như một nụ cười thường trực vĩnh viễn. Có lẽ cả những lúc cáu giận, khó chịu hần cũng cho người đối diện cảm giác đang cười vì chiếc miệng được banh rộng như có ai lấy ghim giữ chặt ở vị thế đó. Lữ có cảm giác khó chịu, bất ổn vì nụ cười cố định này. Chàng thấy Triệu Tôn là người giả trá, có thể nguy hiểm. Cặp mắt của hần tương phản với nụ cười trên mặt. Ánh mắt sắc, lạnh, thâm độc đôi lúc như lén lút, thăm dò của loài rắn sắn sàng tấp lầy kẻ thù.

Lữ không thích nụ cười và đôi mắt của Triệu Tôn nhưng chàng không ngại. Chàng bắt tay Triệu Tôn và đánh giá hần trong giây phút ngắn ngủi khi Uyên giới thiệu hai người với nhau. Triệu Tôn có thể là một người nguy hiểm, khó chơi đối với những kẻ yếu hơn hần, nhưng đối với người cứng cựa, bản lĩnh hơn, Triệu Tôn có thể bị áp chế và hàng phục. Và sẽ là người được việc, trong một giới hạn nào đó.

Chàng nhìn thái độ của Triệu Tôn đối với Uyên và hiểu tại sao Uyên muốn kéo tên Tàu lai này vào trong chuyện làm ăn. Hần tỏ vẻ si mê nàng ra mặt! Cặp mắt hần hau háu nhìn nàng như muốn lột quần áo, dán lấy nàng ở những phần kín đáo và kêu gọi nhất khi Uyên di chuyển. Lữ bắt gặp hần nuốt nước bọt khi nhìn nàng, yết hầu lộ ở cổ chạy lên chạy xuống một cách thô bỉ. Trông hần như một con heo nọc của dục tình thuần túy, phát hiện ở mức cao

độ nhất và biểu tượng cho sự ham muốn khốn khổ vì không được thỏa mãn.

Uyên đối xử với hấn như một thứ nô lệ để sai khiến, dùng sắc đẹp và sự khiêu khích để nhử hấn như một miếng mồi treo trước miệng mèo, không bao giờ quá gần để cho táp, nhưng cũng không quá xa để hấn nản lòng và mất hết hy vọng. Lữ thực tình cảm thấy thương hại cho Triệu Tôn. Hấn đã vướng mắc vào sự hấp dẫn của Uyên như một thứ độc dược mê đắm của dục tình, luôn luôn bị thôi thúc để tìm cách chiếm đoạt nhưng chưa bao giờ được toại nguyện.

Uyên mời cả hai cùng ngồi và nàng lên tiếng trước:

- Cả hai anh đi xem chỗ đó với Uyên và đồng ý cả rồi, phải không? Bây giờ mình bàn về cách thức mua chỗ đó. Uyên nghĩ chúng ta lập ra một partnership để mua và khai thác khu thương mại này. Anh Lữ là general partner và điều hành. Uyên sẽ lo việc giấy tờ và finance cùng với anh Lữ, phần anh Tôn là 30% cổ phần để làm down payment. Các anh nghĩ sao?

Triệu Tôn như tỉnh hẳn lại khi nói đến chuyện tiền bạc. Hấn ngưng nhìn khe hở giữa ngực áo cổ tình trể xuống của Uyên và ngược mắt lên nhìn Uyên. Cặp mắt mất vẻ đờ đẫn và trở lại cái nhìn sắc, tính toán và gian xảo. Hấn nói:

- Uyên nói như vậy có nghĩa là tôi phải bỏ năm trăm ngàn cash để làm down payment, hai người sẽ đi vay nhà băng số tiền còn lại phải không?

Uyên trả lời:

- Anh nói đúng! Chuyện vay nhà băng là chuyện của anh Lữ và Uyên. Phần anh down được bao nhiêu anh sẽ có cổ phần bằng đó. Nhưng tối đa là 20%!

Giọng nàng hơi gắt gỏng. Uyên như không quen với việc Triệu Tôn dám hỏi lại nàng cặn kẽ:

- Anh không có credit để vay nhà bằng được. Anh chỉ có thể bỏ tiền để chung thôi anh Tôn! Mua xong khu này và biến thành khu thương mại Việt Nam, chỉ sáu tháng nếu muốn bán ta sẽ lời gấp đôi. Anh không thể kiếm được chỗ nào đầu tư tốt hơn được đâu! Anh có lời trong việc này nhiều, bọn Hồng Kông mới tin anh để giao cho anh tiền đầu tư thêm nữa chứ! Nhưng tùy anh, nếu anh ngại thì thôi. Uyên sẽ kiếm người khác!

Triệu Tôn dẫu dịu. Hắn quả tình sợ hãi khi thấy Uyên nổi nóng. Và Uyên càng đẹp và khêu gợi hơn khi nàng giận dữ. Triệu Tôn nuốt nước bọt liên hồi, hắn ao ước được ôm nàng một lần có chết cũng cam! Huống gì được làm ăn chung với nàng và có dịp thân cận nhiều, may ra hắn sẽ có ngày

thỏa nguyện. Hắn chưa biết Lữ như thế nào nhưng lính tính cho thấy người đàn ông trước mặt có thể mang lợi đến cho hắn. Triệu Tôn chỉ thấy hơi ngại về cặp mắt của Lữ. Cái nhìn như xoáy vào tâm khảm và chế ngự làm hắn e dè. Nhưng đánh hơi thấy mùi tiền là khả năng đặc biệt của Triệu Tôn, hắn chưa bao giờ bỏ qua cơ hội nào nếu thấy có lợi lộc trước mắt và tin cậy được. Lại còn Uyên nữa! Tại sao nàng có thể đẹp và hấp dẫn đến thế! Triệu Tôn nói:

- Tôi chỉ hỏi cho rõ thôi mà Uyên! Uyên cho chung là tôi sung sướng lắm rồi!

Uyên gật đầu quay sang nhìn Lữ:

- Anh Lữ nghĩ sao?

Lữ mỉm cười:

- Anh thấy anh Tôn kỹ lưỡng là phải. Số tiền đầu tư vào nhiều chứ không phải ít. Nhưng đây chỉ là bước đầu. Nếu mọi sự trôi chảy, chúng ta có thể hợp tác để làm những vụ lớn hơn nữa. Anh Tôn chắc muốn làm ăn lớn chứ phải không?

Triệu Tôn hơi ngẩn người. Giọng tự tin và kẻ cả của Lữ làm hắn phải nhìn lại chàng. Một điều gì đó nơi người đàn ông làm hắn nể sợ. Và Triệu Tôn biết rằng không gì bằng đi theo một người thành công để dựa hơi làm giàu kè! Mặc dù chưa biết gì nhiều về Lữ, hắn thấy chàng có uy thế tự nhiên của kẻ có thể biến những khó khăn thành việc dễ dàng, của người được sinh ra để cầm đầu và để giải quyết sự việc. Triệu Tôn quyết định ngay:

- Được làm ăn chung với anh và Uyên đây là điều hân hạnh lắm! Tôi có thể lo được năm trăm ngàn tiền down trong vòng một tuần lễ. Nếu cần sớm hơn Uyên cho tôi biết!

Uyên liếc mắt nhìn Lữ, nhẹ nhõm. Nàng biết Triệu Tôn thèm muốn nàng nhưng cũng không ngờ có thể sai bảo hắn ta dễ dàng như vậy. Uyên mong muốn mọi sự trôi chảy. Đây là deal lớn đầu tiên của nàng, thành công, nàng sẽ có đà để làm những vụ khác, khởi đầu cho sự nghiệp của nàng. Nhất là làm ăn chung với Lữ, người tình nàng mê say. Triệu Tôn như một thứ điểm tô trên chiếc bánh, có người đàn bà nào không khoan khoái khi có kẻ si đắm vì mình, dù kẻ đó có thô bỉ như tên Tàu lai này đi chăng nữa!

Uyên xếp đặt công việc:

- Em sẽ làm giấy tờ partnership ngay. Phần trả giá em cũng sẽ lo. Tiền down chưa cần ngay cho đến khi closing nhưng anh Tôn phải lo để có sẵn. Mình sẽ finance qua

Bank of America chỗ anh Vấn làm. Anh Vấn sẽ nói chuyện với anh Lữ về việc này.

Lữ nhìn Uyên hào hứng phân chia việc phải làm và chàng mỉm cười. Mắt nàng long lanh, má đỏ hồng, trông nàng thật gợi tình. Người đàn bà như Uyên thật hiếm có. Nàng đã xử dụng được cả 3 người đàn ông cho business của nàng. Người chồng không được việc cho nhu cầu dục tình nhưng hữu dụng cho việc làm ăn, người tình thỏa mãn cho nàng cả về tình cũng như cơ hội làm giàu, và kẻ si mê sẵn sàng nhắm mắt đưa tiền để giúp, hy vọng một ngày nào đó sẽ được đoái hoài. Chàng bỗng thấy thèm muốn nàng. Bên cạnh Lữ, Triệu Tôn mắt cũng như lồi hẳn ra, hai cánh mũi phập phồng. Hắn như ngậy đại gấn chặt vào bộ ngực căng phồng. Và Lữ thấy yết hầu hẳn tiếp tục đều đặn chạy lên chạy xuống liên hồi!

CHƯƠNG 18

ấn ngồi hút thuốc lá đợi vợ về. Chàng gần như đã bắt buộc phải quen với giờ giấc thất thường của Uyên nhưng sự khó chịu bắt đầu dâng lên dần trong chàng. Vẫn tiếc nuối nhớ lại những ngày Uyên cùng chàng đi làm ở ngân hàng. Hai vợ chồng cùng đi một xe, cùng một giờ về. Đời sống giản dị và thanh thản biết bao! Tại sao những thay đổi phải đến trong cuộc đời của mỗi người! Và có sự thay đổi nào chẳng mang lại những phiền hà, những rắc rối? Những đau khổ là chẳng khác.

Vẫn muốn đời chàng là những chuỗi ngày phẳng lì, cố định, như những bánh xe của thời gian quay chậm rãi đều đều. Chàng sung sướng, thoải mái trong những gì người khác coi là nhàm chán. Được ngồi một chỗ đếm tiền trong ngân hàng, dù là tiền của người khác là niềm mê say của Vẫn. Cộng trừ những hàng số dài miên man vô tận trên màn ảnh computer là sự kích thích đối với chàng. Vẫn thấy mình được sinh ra để làm nghề ngân hàng và chàng hài lòng với công việc, với cuộc sống. Khoảng thời gian mới lấy Uyên là những chuỗi ngày hạnh phúc nhất của đời Vẫn. Chàng mê say Uyên, lấy được nàng và cùng làm việc với nàng một chỗ, Vẫn thấy đời chàng không còn gì có thể hơn được nữa.

Cho đến khi Uyên chê công việc làm nhà băng ít tiền và đòi đi ra làm nghề địa ốc. Vẫn đã chần chừ ngần ngại nhưng sau cùng bị Uyên thuyết phục. Chàng cũng là người ham tiền, viễn ảnh Uyên làm ăn có cơ hội làm giàu làm chàng bớt phân vân. Vẫn tự nhủ một trong những tiêu chuẩn kiếm vợ của chàng là người biết làm ăn buôn bán, Uyên đã thực hiện đúng ước muốn của chàng, không

có lý do gì chàng lại ngăn cản. Tuy nhiên chỉ một hai tháng sau khi Uyên nghỉ việc và chính thức bước vào nghề buôn bán nhà cửa, Vấn mới thấy mình sai lầm.

Uyên thay đổi với mức độ nhanh hơn chàng có thể tưởng tượng. Nàng tự tin, tháo vát, nói nhiều hơn trước, lúc nào cũng hoạt động tay chân. Hầu như mức độ năng lượng trong người Uyên bỗng dưng tăng lên gấp đôi và Vấn chỉ theo nàng không cũng đã hụt hơi thấy rõ. Giờ giấc Uyên cũng trở thành bất định và điều làm chàng lo ngại nhất là Uyên càng lúc càng về muộn hơn. Vấn không phải là người ngu xuẩn, chàng thừa biết khi người đàn bà đã đạt được mức độ độc lập nào đó, với công việc như của Uyên làm và giờ giấc thay đổi, việc Uyên có giữ được chung thủy không là điều chàng khó xác định!

Sự thay đổi khi Uyên ân ái với chàng là điều Vấn nhận thấy rõ nhất. Chàng nhận thức được sự yếu kém của mình, hầu như chưa bao giờ Vấn thấy chàng có thể thỏa mãn Uyên được đầy đủ. Không để cho Uyên biết, Vấn đã đi kiếm bác sĩ, tìm cách chích kích thích tố, uống thuốc Bắc... nhưng chàng vẫn không thể tăng khả năng của mình hơn lên được. Chàng biết Uyên bực bội nhưng những cố gắng của chàng chỉ làm tăng mức lo âu mỗi khi ân ái với Uyên và càng làm cho sự yếu kém nặng nề hơn trước. Vấn mặc cảm nhiều về khả năng sinh lý của mình. Chàng lo ngại một ngày nào đó Uyên sẽ không chịu chấp nhận nữa và rời bỏ chàng nhưng Vấn cũng không biết sao hơn.

Công việc mới đã làm Uyên biến đổi và Vấn ngạc nhiên khi thấy Uyên không còn sự khó chịu, chán nản khi ân ái với chàng nữa. Hầu như nàng luôn luôn ở trạng thái bị kích thích thường xuyên. Nàng có vẻ đáp ứng với chàng nhiều hơn trước và nàng nhẫn nại với chàng hơn. Vấn có lúc tưởng tượng có thể thỏa mãn được Uyên đôi lần nào

đó nhưng chàng không chắc lắm! Thay đổi của Uyên lúc đầu làm chàng sung sướng nhưng một thời gian sau Văn bắt đầu thắc mắc và đặt nhiều dấu hỏi.

Những khác lạ nơi Uyên tuy nhỏ nhặt nhưng Văn không thể không chú ý đến. Một tư thế, một cách thức nào đó hoàn toàn mới lạ với Văn. Những cử chỉ và hành động của nàng như từ đâu du nhập vào Những vuốt ve, âu yếm với những kích thích khác lạ. Giọng cười và những âm thanh của nàng khi gần chàng cũng có những thay đổi. Văn linh cảm rõ ràng sự buông thả của nàng khi ân ái phải có một nguyên nhân. Và chàng nghĩ rằng, biết rằng Uyên đã ngoại tình, đã có một người đàn ông khác trong cuộc đời của nàng.

Không cảm giác nào có thể khó chịu cho người đàn ông hơn cảm giác bị mọc sừng! Một người bạn của Văn đã nói với chàng như thế, khi kể về câu chuyện đổ vỡ gia đình của mình. Văn chỉ cười thương hại, chàng không bao giờ nghĩ chuyện đó có thể xảy đến cho chàng. Những tai nạn, những điều không may, những chuyện ghê gớm bao giờ chẳng là chuyện dành cho người khác, khi nào có thể là chuyện của mình, cho đến lúc sự việc xảy tới. Văn đủ tình tế để biết Uyên ngoại tình, biết chàng đã bị mọc sừng nhưng chàng cũng chưa quyết đoán hẳn, một phần nào trong chàng hy vọng không phải sự thật, tìm cách tự đánh lừa mình.

Có thể chàng quá nghi ngờ và ghen tuông chẳng khi thấy Uyên đi sớm về trễ? Những thay đổi của Uyên có thể chỉ vì ngoại giao bắt buộc, nàng vẫn còn yêu chàng và mọi sự vẫn như cũ? Văn đã ngồi hàng giờ để tự thuyết phục mình, để tìm đủ lý lẽ bào chữa cho Uyên. Nhưng từ tiếng nói sâu thẳm của đáy tâm hồn Văn, nơi đó con người tính toán và thuần lý của chàng ngự trị, cân nhắc những dữ

kiện và những kết luận trái ngược nhau. Vấn không thể nào làm khác hơn là nhận chàng quả tình đã bị cảm sùng! Vấn đề còn lại chỉ là chứng minh cụ thể, như con người mẫu mực, đứng đắn trong mọi phương cách làm việc của Vấn bắt chàng phải nhìn tận mắt, chứng kiến rõ ràng, để không còn chút nghi ngờ nào có thể vướng vất. Vấn đã thuê một thám tử tư để theo dõi Uyên trong nhiều ngày liền và chàng chờ đợi báo cáo của hắn như một tội nhân chờ nghe bản án tử hình. Một buổi chiều trời mưa tầm tã, chàng đang làm việc và được cô thư ký thông báo có Frank Rutter đòi nói chuyện với chàng gấp. Việc tối khẩn cấp, chuyện riêng!

Vấn nhắc điện thoại. Tim chàng đập nhanh như người chạy việt dã cả cây số dài. Lòng chàng trùng hẫng xuống. Rutter nói, giọng bình thường, không quan tâm của một người làm công việc này mỗi ngày, nhằm chán như chỉ vì đây là kế sinh nhai:

- Tôi đang đậu xe trước khách sạn Holiday Inn, vợ ông vừa vào đây với người đàn ông khác. Tôi đi theo và thấy họ thuê phòng. Ông có muốn đến đây ngay bây giờ không?

Vấn hỏi lại, giọng chàng lạc và lí nhí như người hết hơi thở:

- Anh có nhìn chắc không? Có đúng vợ tôi không?

Rutter trả lời, cấm cản:

- Tôi có so với hình của ông đưa cho tôi, không thể nhầm được!

- Tôi đến ngay!

Chàng buông ống điện thoại xuống và như ma đuổi, chàng chạy ra khỏi phòng, nói với lại khi đi ngang qua bàn cô thư ký phòng ngoài:

- Tôi phải về sớm! Chuyện gia đình!

Người thư ký nhìn theo ngạc nhiên, từ gần tám năm nay, chưa bao giờ Văn bỏ sở về sớm lấy nửa phút!

Văn lái xe đến trước khách sạn Holiday Inn và chàng thấy Rutter đứng đợi chàng ngay cổng vào. Hăn nói:

- Họ thuê phòng 305. Ông muốn sao?

Văn đã lấy lại bình tĩnh khi lái xe từ ngân hàng đến khách sạn. Chàng hỏi lại Frank Rutter:

-Anh nghĩ tôi nên làm gì?

Hăn nhún vai:

- Điều này tùy ông muốn gì. Ông chỉ muốn biết cho chắc chắn hay ông muốn có tang chứng với hình chụp. Vấn đề hoàn toàn tùy thuộc vào sự quyết định của ông!

Văn gật đầu nói với Rutter:

- Tôi chỉ muốn biết chắc chắn. Có vậy thôi. Tuy nhiên tôi muốn anh chụp vài tấm hình khi họ ra khỏi đây. Hình chụp gần và hình có chữ khách sạn Holliday Inn đằng sau đầy đủ.

Văn ngồi trong xe Rutter đậu phía bên kia đường đối diện với cổng vào chính của khách sạn để chờ Uyên và xem mặt tên đàn ông đã cầm sừng chàng. Bẵng sau Rutter cũng chuẩn bị sẵn máy hình với ống kính tối tân để chụp. Văn cố gắng không nghĩ gì, nhưng trong đầu chàng hình ảnh Uyên trong căn phòng khách sạn ân ái với một người không phải là chàng hiện lên rõ mồn một. Văn bỗng cảm thấy lợm giọng, cơn buồn ói như chực kéo lên.

Chàng thấy cả được sự ti tiện của chàng ngồi đây, với tên thám tử tư sửa soạn để chụp hình, chờ đợi Uyên với tình nhân từ trong phòng ngủ khách sạn bước ra. Tại sao chàng không nổi giận, găm thét như những người đàn

ông bình thường khác, xông vào bắt quả tang đôi gian phu dâm phụ rồi muốn ra sao thì ra. Chàng nghĩ cả đến việc tại sao chính mình không tự theo dõi rồi dùng súng bắn cả hai? Những câu hỏi được đặt ra, những cách thức giải quyết được giả thuyết để thực hiện, nhưng Văn biết chàng sẽ không thể hành động một cách lỗ mãng, thiếu suy tính và làm thiệt hại đến chàng. Chàng không phải là người nóng nảy, cũng không ngu đần để mọi sự đổ vỡ tất cả. Chàng đã bị tổn thương vì Uyên ngoại tình, chàng không thể để cho sự thương tổn tăng nhiều hơn nữa.

Rutter nói lớn:

- Họ ra kia!

Hắn bấm hình lia lịa. Văn nhìn Uyên ôm ngang lưng người đàn ông và tim chàng đập sai nhịp, bụng chàng thót hẳn lại. Kẻ đàn ông cảm sừng lên đầu chàng chính là Lữ, người khách hàng mua nhà của Uyên, người đang sửa soạn làm ăn với vợ chồng chàng!

Uyên nhón người lên bá cổ Lữ và hôn nồng nàn say đắm trước khi mỗi người ra xe của mình. Văn cay đắng nhìn. Có khi nào Uyên hôn chàng như thế từ trước đến nay. Sự thật bỗng hiện đến như roi quất ngang mặt. Uyên chưa bao giờ yêu chàng, ngủ với chàng nhưng chàng không có được tình yêu của Uyên. Người chàng lạnh hẳn lại. Nếu Uyên đã yêu chàng và giờ đây chán chàng để tìm mối tình mới, có lẽ Văn không đau khổ như bây giờ, ý thức được sự trống rỗng của cuộc hôn nhân của chàng, chỉ có tình yêu của chàng dành cho Uyên và chàng chưa bao giờ được đền đáp lại.

Văn nhìn theo sau lưng Lữ tiến về chiếc Mercedes màu trắng mui trần đậu gần cửa ra vào. Kẻ thù của chàng! Văn quyết định rất nhanh. Chàng sẽ tiếp tục làm ăn với Lữ như Uyên đã bàn với chàng, mỗi lợi quá lớn và quá

ngon lành, chàng sẽ không dại gì để cơ hội đi qua. Làm ăn với kẻ thù của mình để tìm mỗi lợi là chuyện bình thường của kẻ khôn ngoan. Nhưng Lữ sẽ phải trả giá rất đắt cho sự xúc phạm nặng nề này. Vãn nhìn Frank Rutter tiếp tục bấm máy hình và chàng nhếch miệng cười gằn. Uyên và Lữ sẽ không biết Vãn đã khám phá ra chuyện hai người ngoại tình. Mọi sự vẫn sẽ như thường như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng từng bước một chàng sẽ cho Lữ vào tròng của chàng, Lữ và Miriam với tài sản khổng lồ và các cơ sở làm ăn lớn lao. Họ sẽ là con mồi mắc nghẹn trong vòng dây xiết cổ Vãn tạo ra. Chàng sẽ thắt chặt từ từ để nhìn cái chết của kẻ thù chàng, một cái chết ngàn lần đau khổ hơn một viên đạn để được giải thoát sớm hơn.

Vãn sẽ không khi nào tha thứ, nhưng trong cuộc trả thù của chàng, Vãn muốn chàng sẽ được hưởng lợi tối đa. Người rồ dại hành động trong cơn nóng nảy để hả cái tức nhất thời nhưng chỉ mang thêm thiệt hại cho mình. Vãn muốn trả thù kẻ đã cắm sừng lên đầu mình một cách tàn độc nhất nhưng đồng thời chàng muốn hành động trả thù này sẽ là nguồn lợi lớn và sự thăng tiến cho chàng. Có thể chàng mới hả dạ khi nhìn sự dẫy chết của kẻ thù và tự hào về sự khôn ngoan của mình được!

CHƯƠNG 19

Ấn không hiểu chàng sẽ phải đối xử với Uyên như thế nào? Chàng ý thức được sự bất hạnh của mình, dù muốn dù không. Vấn đã trở thành một người chồng bị mọc sừng và biết chắc chắn điều đó. Chàng phải đóng một vai trò mới cho vở kịch mà chính chàng và Uyên đã tạo ra cho cuộc hôn nhân của hai người. Vấn chưa chút tự nghĩ, cuộc đời nào chẳng là một lớp tuồng, có chẳng người diễn viên có ý thức được điều đó hay không, có tự lừa dối chính mình hay không ngoài việc đóng kịch với những người chung quanh và với cuộc sống bên ngoài?

Vấn không hiểu sau khi chính mắt chàng thấy Uyên và Lữ từ khách sạn đi ra, khi gặp lại Uyên chàng sẽ giữ được bình tĩnh đến mức nào và chàng sẽ nói năng, cư xử ra sao? Sự tò mò đột nhiên dâng lên trong Vấn. Trong một thoáng chốc ngắn ngủi, Vấn bỗng có cảm giác rời thoát, như chàng là một người bàng quan thản nhiên đứng nhìn quan sát chính chàng, lạnh lùng phân tích cặp vợ chồng là chàng và Uyên, tìm hiểu phản ứng của người chồng bị mọc sừng và người vợ ngoại tình.

Vấn mỉm cười. Có người chồng nào như chàng không? Tại sao chàng còn có thể tự suy diễn, phân giải như thế? Tại sao không như những người bình thường khác, có phản ứng bình thường khi đứng trước cùng hoàn cảnh? Nhưng tại sao chàng phải giống người khác? Và chuyện có người vợ ngoại tình có thể là chuyện bình thường của cuộc đời, nhưng đối với chàng, nào đâu là một chuyện giản tiện có thể qui về một hình thức chung được. Đây là bất hạnh

ghê gớm của cuộc đời chàng, và chàng phản ứng thế nào là chuyện riêng, cần gì phải thắc mắc và tự biện mình!

Uyên bước vào cửa và nàng nói liến thoắng, liên hồi:

- Trời mưa lớn quá! Anh đi làm về có bị ướt không? Em đưa cặp vợ chồng này đi xem nhà bị kẹt mưa không ra xe được, phải đợi mãi mới về được!

Vấn nhìn Uyên không nói. Đàn bà dối trá tài thật! Nếu chính chàng không thấy tận mắt Uyên và Lữ bá cổ nhau từ Holiday Inn đi ra, có lẽ chàng sẽ thương cảm vợ chàng làm ăn khó nhọc và yêu vợ hơn nữa. Vấn để ý và nhớ lại những ngày Uyên về muện, nàng nói nhiều và vui vẻ hơn thường lệ. Chàng đã vui với cái vui của vợ, nhưng giờ đây chàng biết rõ hơn. Đôi má đỏ hây hây và nụ cười tươi tắn của nàng do một người khác đem đến, không phải là chàng, và có lẽ một lúc nào đó họ đã cười chàng, mang chàng ra làm trò hề để đùa dõn, để tăng lên sự kích thích và thỏa mãn được nhiều hơn! Vấn bỗng nổi giận. Bàn tay chàng hơi run. Chàng hít một hơi dài và tự trấn tĩnh. Vấn nói và ngạc nhiên thấy giọng chàng vẫn thản nhiên, chỉ hơi lạnh một chút vừa phải:

- Em đi thay áo rồi ăn cơm. Anh đã sửa soạn vài thứ rồi. Em hâm nóng lại chút thôi!

Vấn tự rót chút rượu uống. Đã lâu lắm chàng không nhấp chút rượu nào. Vấn không phải là người thích uống rượu và chàng chỉ uống khi nào có trường hợp đặc biệt hay gặp bạn thân. Chàng tự cười mình. Hôm nay không phải là ngày đặc biệt cho chàng thì còn lúc nào nữa!

Uyên từ trên cầu thang bước xuống. Vấn nhìn vợ và chàng sững sốt khám phá ra chưa lúc nào thấy nàng đẹp như vậy. Chàng lấy Uyên vì nàng đẹp, hấp dẫn, nhưng sau mấy năm chung sống hầu như Vấn đã quên đi. Chàng vẫn ý thức mình có người vợ đẹp nhưng điều đó Vấn đã

coi là sự hiển nhiên, không phải sự kích thích của mới lạ, không phải là điều chàng cần phải trân quý và tự nhắc nhở từng giây từng phút nữa. Vấn nhận thức một sự thật tầm thường như một sáo ngữ, là vợ chàng quả tình đẹp lộng lẫy, đầy hấp dẫn và khêu gợi khi nàng không phải là của chàng nữa. Nàng đã thuộc về một người đàn ông khác. Nàng đã ngoại tình và không còn thuộc sở hữu của chàng.

Vấn đau đớn thấy chưa bao giờ nàng đẹp như ngày hôm nay, như lúc này, khi nàng vừa ân ái với một tên khốn nạn hơn chàng trên mọi phương diện và tàn nhẫn cầm sừng lên đầu chàng. Vấn lắc đầu. Kẻ thù đó chàng sẽ đối phó sau. Lúc này là thời điểm để chàng giải quyết vấn đề của chàng và Uyên trước đã. Mọi sự có giờ giấc riêng của nó.

Bữa ăn gần xong. Uyên vui cười kể chuyện đi bán nhà. Những câu chuyện của thân chủ nàng dẫn đi xem nhà. Những người bề ngoài tầm thường nhưng sẵn sàng trả cash cho một ngôi nhà đồ sộ ba bốn trăm ngàn. Những cặp vợ chồng thích đòi đi xem những khu sang trọng nhưng lương của hai vợ chồng không đủ để mua một xó bếp. Một vài tên độc thân dở trò tán tỉnh nàng. Nàng nói luôn mồm trong khi Vấn im lặng ngồi ăn và nghe. Chàng đã mấy lần định hỏi nàng về buổi chiều ngày hôm nay, về khách sạn Holiday Inn, nói thẳng vào mặt nàng để nghe nàng chối quanh nhưng Vấn lại thôi.

Vấn nghĩ về những hậu quả một khi cho Uyên biết chàng đã biết mọi sự về chuyện ngoại tình của nàng. Diễn tiến bắt buộc sẽ xảy đến là Uyên sẽ đòi ly dị. Vấn không muốn chuyện đó xảy ra. Chàng sẽ bị thiệt hại nhiều, chàng sẽ hoàn toàn mất Uyên. Và chàng sẽ mất một số tài sản, một số tiền lớn, điều Vấn không bao giờ muốn! Chàng nhìn vào mắt Uyên và hỏi:

- Anh muốn bàn với em một chuyện!

Giọng Vãn có điều khác lạ và Uyên cảm nhận được ngay. Trong bữa cơm nàng nói huyền thuyên nhưng Uyên vẫn thảnh thoảng liếc nhìn chồng dò hỏi. Vãn có điều gì bận tâm và vẻ mặt chàng làm nàng lo ngại. Linh tính báo cho nàng biết chỉ có thể về chuyện giữa nàng và Lữ. Không lẽ Vãn đã biết mọi sự! Có phải lúc này là lúc Vãn sẽ hỏi tội nàng chăng?

- Anh muốn nói chuyện gì? Để khoan đã! Đợi em ra xe lấy bánh flan vào anh ăn. Mãi nói chuyện quên khuấy mất. Em ghé tiệm bánh mua về cho anh mà tề quá quên không mang vào!

Uyên không đợi chàng trả lời đứng dậy đi ra ngoài. Nàng không thể để Vãn bắt đầu chuyện mà nàng đoán chắc chỉ có thể là chuyện của nàng và Lữ. Uyên mang chiếc bánh flan và đổ chút rượu rum vào, món tráng miệng ưa thích nhất của Vãn, Uyên liền thoảng:

- Bánh này em mua ở tiệm "La Petite Parisienne" đấy! Hôm nay em trúng được mỗi lớn. Bán được căn nhà này xong, tiền commission em được cũng phải đến hai chục ngàn.

Vãn hỏi lại:

- Nhiều thế cơ à!

Uyên mỉm cười. Nàng biết yếu điểm của Vãn, rõ như đi trong ruột chàng. Chỉ một chuyện duy nhất có thể làm Vãn tạm quên được câu chuyện chàng định nói là chuyện lợi lộc, chuyện tiền.

- Em dẫn vợ chồng này đi xem nhà ở Palos Verdes. Gần chín trăm ngàn. Họ có vẻ chịu lắm nhất định mua. Việt Nam mình bây giờ nhiều người giàu ghê! Em bán được,

chia cho bọn listing xong cũng còn hơn hai chục. Anh có biết hai tháng vừa rồi em kiếm được bao nhiêu không?

Vấn lắc đầu. Chàng nghĩ đến số lương năm chục ngàn một năm của mình. Uyên chỉ một buổi chiều dẫn đi xem nhà và lo chuyện giấy tờ trong ít ngày đã có thể kiếm được số tiền bằng nửa số lương một năm của chàng.

- Hai tháng vừa qua em thu được hơn ba chục ngàn. Cứ đà này em sẽ mở thêm một chi nhánh trên Los nữa!

Vấn làm tính nhẩm rất nhanh. Tiền nàng kiếm được cộng thêm với commission căn nhà sắp bán đã hơn năm lương của chàng nhiều. Còn câu chuyện làm ăn với Lữ và Triệu Tôn. Chàng đang ở thế lép vế của một người kiếm ít tiền hơn vợ. Sự giàu có trong tương lai sẽ do vợ chàng đem đến, không nằm ở trong vòng tay của chàng nữa. Vấn thấy không thể đề cập đến chuyện chàng bắt quả tang Uyên được, ít nhất trong lúc này.

Uyên nhìn thái độ Vấn và nàng biết ngay đã đánh trúng tâm lý chồng. Uyên dịu dàng hỏi lại:

- À! Hồi nãy anh nói định bàn với em chuyện gì?

- Không có gì! Anh chỉ muốn nhắc em tối về sớm một chút! Đạo này nhiều bọn cướp giật hốt lắm! Đàn bà về tối quá không nên!

Uyên ôm lấy chồng. Nàng biết nàng đã khuất phục được Vấn. Vấn có thể nghi ngờ nàng nhưng chàng không dám nói ra và Uyên chỉ cần có vậy. Lời nói thốt ra sẽ không lấy lại được và mọi sự sẽ đổ vỡ. Hiểu ngầm nhau là đủ rồi, để tất cả vẫn còn là đẹp đẽ và sống một cách dễ dàng. Uyên đang có mọi thứ thuận lợi xuôi chiều cho nàng, chỉ cần nàng khéo léo, chồng nàng và Lữ và những người đàn ông khác đều sẽ phải theo con đường nàng điều khiển.

Vấn muốn đẩy vòng tay vợ ra nhưng chàng không thể làm được. Uyên đã như một con rắn bám chặt lấy chàng và người nàng bắt đầu tỏa ra hơi nóng ngùn ngụt. Một chút cơn giận bốc lên trong lòng Vấn. Uyên vừa ân ái với tình nhân xong và giờ đây đòi hỏi chàng để chạy tội, để đền bù cho chàng hay chỉ vì nàng vẫn chưa thỏa mãn. Vấn lần đầu tiên cảm thấy khinh miệt người đàn bà đang quặn quại kích động chàng và chàng bỗng ngạc nhiên thấy con giận dữ đã biến đổi chàng thành một con người mới. Chàng làm tình với Uyên một cách cuồng bạo, mạnh mẽ như chưa bao giờ chàng cảm thấy mình có sức lực như vậy và lần đầu tiên trong đời, chàng đã có thể đưa Uyên lên đến đỉnh cao nhất của dục tình được thỏa mãn đầy đủ.

CHƯƠNG 20

ăn phòng đợi của nhà băng rộng mênh mông với những cột trụ chống đỡ trần nhà cao ngất. Sàn lát bằng cẩm thạch mát rượi như để dịu sự lo âu của những người đi vay tiền, nhấp nhóm ngồi trong những chiếc ghế bành vĩ đại chờ đợi đến phiên mình để cố gắng thuyết phục nhà băng bỏ vốn cho mình làm ăn. Lữ và Miriam cũng ngồi lẫn với những người đó. Nhìn dáng điệu của Miriam, Lữ biết nàng không được thoải mái, gần như khổ sở thì đúng hơn. Lữ đã phải thuyết phục nàng cả nửa ngày để Miriam chịu ra ngân hàng với chàng làm giấy tờ vay tiền mua khu shopping trên đường Bolsa. Nàng nói với chàng:

- Anh biết em không thích để ý đến chuyện tiền bạc. Tại sao em phải ra ngân hàng để làm giấy tờ cho rắc rối. Anh cứ đưa giấy tờ về để em ký cũng được mà!

Lữ giải thích cho vợ:

- Công ty mua khu shopping này tên anh và hai người khác nữa chung, nhưng nhà băng chỉ cho vay nếu em là người co-sign với anh. Họ muốn gặp em trước khi ưng thuận cho vay tiền.

Miriam không nói gì thêm chỉ gật đầu. Lữ nhìn nàng chăm chú. Một vẻ gì đó nơi nàng khiến chàng không được dễ chịu, hình như có một chút lãnh đạm, thờ ơ. Như thể tiền bạc đã là đám mây mờ bao phủ lấy cuộc sống của chàng và Miriam. Lữ càng ngày càng bị ám ảnh về chuyện làm ăn và Miriam đã cảm nhận sự lơ là của chàng đối với nàng. Nhất là sau khi nàng hưởng tất cả gia tài của bố để lại với tất cả sản nghiệp đứng tên nàng. Ý thức về điều

này đã làm cho Lữ cảm thấy xa cách nàng. Miriam hiểu điều đó nhưng nàng cũng không làm gì hơn được. Nàng vẫn yêu Lữ nhưng tự ái của Lữ làm nàng phiền hà. Vì chàng càng quyết tâm hơn nữa trong việc làm giàu. Như thế để chứng tỏ cho Miriam thấy chàng cũng sẽ kiếm được ra rất nhiều tiền và chàng là người xứng đáng.

Miriam đã nhiều lần muốn hỏi Lữ tại sao chàng cần phải chứng minh về giá trị của mình. Tại sao chàng không chấp nhận chính mình và sống với cuộc sống hiện có? Nhưng nàng không dám. Vì Miriam biết tình yêu không bao giờ có thể mạnh bằng tự ái. Và tình yêu còn lại giữa nàng và Lữ sẽ đổ vỡ một sớm một chiều nếu nàng tỏ ý phiến trách Lữ về quyết tâm làm giàu của chàng. Có phải chính nàng là người đã từng khuyến khích Lữ học thêm để thăng tiến cho chàng trong xã hội này? Có phải chính nàng là người đã ép buộc ông bố lúc còn sống đưa Lữ lên làm quản trị hệ thống các tiệm ăn để chàng có cơ hội? Nàng không thể phiến trách ai ngoài chính mình.

Miriam đã biết một cách mơ hồ khi mới lớn lên trong sách vở, tiểu thuyết là tiền bạc không mang lại hạnh phúc, nàng vẫn cười ngạo nhận xét rẻ tiền này. Nhưng quả thật, với những người có cùng một tâm hồn như nàng, tiền bạc đúng là một ngăn trở cho hạnh phúc. Nhất là khi tất cả tài sản đều đứng tên nàng như Lavitz đã bắt nàng hứa phải giữ như thế và Lữ, chồng nàng, vẫn chỉ là một người làm công, với số lương tháng cố định!

Vẫn ra tận ngoài phòng đợi để đưa Lữ và Miriam vào. Chàng đã xin lỗi với người trưởng phòng cho vay tiền để chàng lo thủ tục giấy tờ vụ mua khu shopping Bolsa này. Lý do đây là khu thương mại Việt Nam và chàng là người có thể nhận xét giá trị của khu này chính xác hơn những nhân viên khác. Vẫn đưa mắt nhìn Lữ và Miriam khi mời ngồi. Cơn giận dữ như chực trào lên khi chàng có dịp nhìn

rõ kẻ thù chàng bằng xương bằng thịt ngồi trước mặt. Vấn nghĩ đến sự khoan khoái chàng sẽ hưởng được nếu chàng có thể dùng mũi dao nhọn xoáy vào tim tên tình địch đã cắm sừng lên đầu chàng. Nhưng trả thù có nhiều cách. Và mọi sự có thứ tự của nó.

Vấn cần mau chóng kết thúc việc giấy tờ cho vay tiền này để Uyên có thể xúc tiến xong việc mua khu thương mại. Lợi lộc là điều cần phải chộp lấy trước tiên. Và càng dính Lữ và người vợ Mỹ giàu có này vào công việc làm ăn của Uyên và chàng, cơ hội trả thù càng dễ dàng và càng thâm độc hơn.

Vấn nói với Miriam:

- Chúng tôi cần collateral là hai tiệm ăn của bà và title của trang trại trên Santa Barbara trước khi nhà băng chấp thuận cho vay tiền.

- Anh nghĩ sao anh Lữ?

Lữ trả lời:

-Số tiền vay không nhiều đến thế. Tôi nghĩ giá trị của một mình tiệm ăn ở South Central và trang trại trên Santa Barbara cũng đủ để làm collateral cho mortgage. Tôi nghĩ ông nên bàn lại với cấp trên của ông về vấn đề này. Tiện thể ông có thể gọi cho văn phòng luật sư Leibovitz để họ cho ông biết về giá trị của các tài sản đứng tên Miriam. Hình như ông Leibovitz cũng quen ông Schwartz, trưởng phòng ông thì phải!

Vấn nhìn Lữ ngỡ ngàng. Một thoáng cảm tức hiện ra nhưng vụt tắt ngay. Tên này bản lĩnh cao hơn chàng tưởng. Vấn cười giả lả:

- Vâng! Tôi sẽ bàn lại với ông Schwartz, nhưng chắc ông nói đúng! Có lẽ chỉ cần một tiệm ăn và trang trại trên Santa Barbara cũng đủ. Chúng tôi sẽ liên lạc với văn

phòng luật sự Leibovitz. Bây giờ xin bà ký vào giấy vay tiền này là đủ. Tôi chắc sẽ được chấp thuận trong vòng một tuần.

Miriam nhìn Lữ ngẫm hỏi ý. Lữ gật đầu. Chàng biết Miriam không muốn ngồi lại trong căn phòng này một giây một phút nào nữa và nàng ký giấy vay nợ nhà bằng chỉ vì chiều chàng. Lữ cũng muốn mọi việc chóng vánh. Chàng không tin tưởng người chồng của Uyên trong việc đi vay ngân hàng này nhưng Lữ không làm khác hơn được. Người chủ khu building nhận bán với điều kiện phải làm closing ngay và phải nhờ Vấn làm tay trong ngân hàng mới ưng thuận cho mortgage một cách nhanh chóng. Lữ nắm lấy tay vợ bóp nhẹ. Miriam ngược nhìn chồng hơi ngạc nhiên nhưng nàng hiểu ngay. Lữ muốn cảm ơn. Nàng cho chàng cơ hội để Lữ có thể thực hiện ước mơ làm giàu của mình, cho riêng mình. Ngược nàng bỗng quặn lại. Cơ hội để Lữ xa nàng, không còn thuộc về nàng. Và sự xa cách càng lúc như kéo dài mãi thêm, sợi tơ mong manh buộc hai người phải chẳng đã mỏng dần để đến lúc nào sẽ chỉ còn là sương khói?

CHƯƠNG 21

Sơn cầm ly rượu nhìn quanh. Buổi party về khuya càng nhộn nhịp và hào hứng nhưng chàng không nhìn ra người quen nào khác ngoài Lữ và Miriam. Những khuôn mặt hoàn toàn xa lạ với chàng và cách biệt như một thứ nếp sống nào khác. Mỗi thành phố tại xứ ngoài với nhiều người Việt sinh sống đã tạo nên một thế giới riêng biệt, đặc thù cho khối người Việt tỵ nạn định cư tại thành phố đó. Và người Việt Toronto như chàng đã thấy khác hẳn người Việt Nam ở Cali. Cũng như người Việt San José không còn giống người Việt Houston. Sơn mỉm cười. Nhưng dù khác nhau nhiều đến thế nào đi nữa, một điểm tương đồng của bất cứ khối người Việt tại mỗi thành phố là sự có mặt càng ngày càng nhiều của những kẻ trưởng giả học làm sang. Nhất là tại những party như buổi tối nay.

Sơn chấp nhận và thán phục sự cố gắng vươn mình lên của người đồng hương. Những người tầm thường về mọi mặt trước kia tại Việt Nam nay đã có một cuộc sống sung túc, giàu có là đằng khác. Những gia đình bản hàn nay đã có con cái học thức, địa vị. Những người giàu, danh giá như trong bữa tiệc hôm nay phần lớn đều tay trắng làm nên sự nghiệp. Nhưng Sơn không chịu được sự che dấu dĩ vãng và ngụy tạo sự sang trọng của nhiều người. Tại sao không hãnh diện về gốc gác khốn cùng của mình trước kia mà nay đã thành công vượt mức. Tại sao phải đua đòi để học làm sang một cách kệt cớm và không che dấu được ai? Sơn quả tình thương hại cho những người này. Và chàng hy vọng Lữ, bạn chàng không rơi vào nếp sống

của những người giao thiệp mới của khu Little Saigon Lữ mới quen.

Lữ đã gọi chàng về từ Toronto để giúp việc trông coi khu shopping mới trên đường Bolsa. Sơn vừa học xong về kế toán và quản trị của đại học và cũng chưa tìm được công việc nào tốt nên chàng vui vẻ nhận lời ngay. Lữ nói:

- Cậu ở trên đó làm gì, xuống dưới này nhiều cơ hội hơn. Cậu giúp tôi trông coi sửa sang khu building này thành khu thương mại Việt Nam, xong xuôi rồi mình thêm nhiều thứ khác nữa.

Sơn hỏi lại:

- Nghe nói cậu còn mấy người partners nữa cơ mà! Họ có chịu không?

Lữ cười:

- Chịu chứ! Tôi nói gì họ chẳng nghe! Với lại tôi còn phải trông coi mấy tiệm ăn của Miriam đâu làm xuể hết được. Cần phải có người mình tin, mà dưới này bọn lưu manh nhiều như rươi, cậu không xuống đây giúp, tôi kiếm ai đây?

Sơn cười lại:

- Xuống chứ! Chưa kiếm được việc cậu cho job tốt, đời nào bỏ! Vỗ ngay ấy chứ!

Lữ nói:

- Tôi đã nói với mấy người partners rồi! Lương của cậu sẽ là 45 ngàn một năm. Đầy đủ benefits! Nghe được không?

- Được quá đi chứ! Đang rách mà cậu trả lương như vậy là tốt quá rồi! Chắc để dành lấy vợ được!

Lữ cười lớn:

- Xuống lệ lên đi! Ở đây gái đẹp đầy đường. Không ai để cậu nằm ôm chiếu một mình đâu! Hưởng đời sớm không lo lại cứ cặm cụi lo học cho xong. Đại ơi là đại Sơn ơi!

Sơn từ giã gia đình bà cô chàng đã nội trú mấy năm nay và bay xuống California. Chàng đã quen với khí hậu lạnh của miền Bắc và không hào hứng lắm khi phải đổi chỗ ở nhưng Lữ nói đúng, cơ hội ở vùng này nhiều hơn những nơi khác. Chàng cũng phải ra đời để kiếm sống, không thể ăn bám bà cô mãi được. Sơn không có nhu cầu phải làm giàu, phải thành công về mọi mặt, nhưng chàng cũng muốn có cuộc sống thoải mái, vừa đủ. Chàng không cần phải kiếm thật nhiều tiền và hy sinh mọi sự cho mục đích kiếm tiền, nhưng Sơn không muốn lúc nào cũng phải bận tâm về sinh kế, miếng ăn. Và nói gì thì nói, có lãng mạn, nghệ sĩ tính đến đâu chẳng nữa, nghèo vẫn là một cái tội. Nghèo đến mức khổn khổ, túng quẫn không bao giờ có thể là một hình ảnh đẹp được!

Lữ gần như giao hẳn cho Sơn việc sửa sang khu building mới mua xong. Chàng trông coi thợ để ngăn ra nhiều cửa hàng khác nhau, bắt tay vào việc nếu cần. Sơn nhận thấy không bài học nào ở trường đầy đủ bằng ứng dụng vào ngay trong việc làm ăn, vào thực tế. Chàng trông coi luôn cả việc giao dịch với những người đến thuê mở cửa tiệm, dịch vụ. Đúng như lời Uyên đã tiên đoán, khu building sửa lại xong đã có nườm nượp người đến hỏi thuê để làm ăn.

Sơn không ngờ những hoạt động thương mại của người Việt tại khu Little Sài Gòn này có thể phát triển nhanh chóng đến mức đó. Và chàng thầm phục sự khôn ngoan của Lữ và Uyên và cả tên Tàu lai Triệu Tôn đáng ghét. Đầu tư vào bất động sản tại khu Bolsa trong thời gian dân Việt ùn ùn khắp nơi di dân một lần nữa về California quả là đúng lúc, đúng thời. Khu thương mại của Lữ với địa

điểm tốt và ngay mặt đường Bolsa đã đầy người thuê ngay khi vừa xong, không còn một căn trống. Sơn lo cả chuyện kế toán và chàng thấy ngay mức lời kiếm được. Tuy chỉ là một khu thương mại nhỏ, nhưng với tiền thuê cao, mức tiền thu được, cash flow, mỗi tháng cũng cả bốn chục ngàn. Trừ tiền mortgage, tiền lương của chàng, nhân viên khác và phí tổn linh tinh, partnership của Lữ, Uyên và Triệu Tôn cũng còn thu lời hai chục ngàn một tháng. Chia theo số cổ phần mỗi người, Lữ với 40% kiếm được tám ngàn một tháng. Uyên và Triệu Tôn mỗi người 30% được sáu ngàn. Uyên mặt mày tươi như hoa, hớn hờ mỗi lần gặp Sơn và được xem sổ sách. Cuộc đầu tư lớn đầu tiên của nàng đã thành công ngay ngoài sự ước muốn của nàng. Điều hay ho nhất là nàng đã không phải bỏ một đồng xu nào trong việc đầu tư.

Sơn biết sự thành công của khu thương mại Bolsa này không phải chỉ ở mức lời thu được hàng tháng cho mỗi người partnership. Điều chính là với khu shopping đầy người thuê và mức độ sinh hoạt thương mại ở đây chỉ có tăng không giảm, giá trị của bất động sản này sẽ tăng lên gấp đôi nếu muốn bán lại ngay. Lữ nói chuyện với chàng sẽ bán khu này sau hai năm. Chàng ước tính với mức độ gia tăng hiện tại, sự phồn thịnh của cả vùng Little Sài Gòn sẽ tăng lên mức độ cao nhất trong vòng ba bốn năm nữa. Nhưng Lữ sẽ ra khỏi lãnh vực bất động sản thương mại trước đó. Vì cực điểm có nghĩa sau đó sẽ là con đường đi xuống. Vấn đề là tính đúng, biết lúc nào nên vào và quan trọng hơn cả, biết lúc nào rút ra.

CHƯƠNG 22

Sơn nhìn về phía góc phòng. Chàng vừa nhìn thấy Uyên và chồng nàng. Gần đó là Triệu Tôn và một người đàn bà mặc áo sường sấm đùi xẻ cao. Gã Tàu lai vẫn như thường lệ mỗi khi gặp Uyên dán mắt vào nàng hầu hấu bất kể người chung quanh. Sơn mỉm cười. Partnership của bạn chàng được xây dựng trên căn bản tình dục của một người đàn bà và chàng không hiểu sẽ kéo dài bao lâu. Chỉ biết hiện giờ người nào cũng có vẻ hài lòng, nhất là với sự thành công vượt mức của công việc đầu tư. Nhưng Uyên sẽ là một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, Sơn không tin tưởng sự vững bền của việc làm ăn có nhiều căng thẳng về tình dục đến thế. Tuy Lữ không kể với chàng nhưng Sơn cũng đủ thông minh để hiểu sự liên quan của Lữ và Uyên nhiều hơn chỉ có vấn đề đầu tư. Sơn thầm nghĩ có lẽ chàng sẽ phải khuyên Lữ bán khu thương mại Bolsa này sớm hơn nữa. Trước khi có việc gì xảy ra!

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai chàng:

- Cô ấy đẹp đấy chứ! Phải không anh Sơn?

Sơn quay lại, Miriam đang đứng sau lưng chàng. Sơn cười:

- Cũng được! Nhưng không phải loại của tôi!

- Tôi tưởng đàn ông các anh ai cũng thích mẫu người đàn bà như vậy!

Giọng nói của Miriam hơi khác lạ. Sơn nhìn nàng chăm chú. Miriam đã nghi ngờ điều gì về chuyện Lữ và Uyên chẳng? Sơn lảng sang chuyện khác:

- Party hôm nay vui đấy chứ. Miriam có quen với buổi nào nhiều người Việt như vậy không?

- Không! Lần này là lần đầu. Anh Lữ bắt tôi tham dự để quen thêm những người khác. Nhưng tôi thấy lạc lõng quá. May có anh ở đây để nói chuyện.

Sơn hỏi lại hơi ngạc nhiên:

- Lữ đâu? Nãy giờ tôi cũng chỉ thoáng thấy Lữ một lần. Lữ đi đâu?

- Anh ấy đang bàn chuyện làm ăn gì đó với mấy người khác ở vòng trong. Tôi chán quá nên ra đây. Tại sao lúc nào cũng phải lo lắng chuyện làm giàu như vậy?

Miriam nhíu mày như cơn giận đã bắt đầu bốc lên. Sơn cảm thấy áy náy:

- Sao Miriam không nói thẳng cho Lữ biết?

- Tôi có nói chứ! Nhưng Lữ bị ám ảnh về chuyện làm tiền rồi! Tôi có nói mấy cũng vô ích! Lữ bây giờ có thiết chuyện gì khác nữa đâu ngoài chuyện business. Lúc nào cũng chỉ có business!

Sơn bào chữa cho bạn:

- Chắc chỉ có lúc thôi! Tôi nghĩ Lữ không say mê quá như vậy đâu!

Miriam lắc đầu không nói. Sơn hỏi sang chuyện khác:

- Miriam còn học về Psychology ở UCLA không?

- Không! Tôi bỏ rồi. Bây giờ tôi học về Arts. Hội họa và điêu khắc.

Sơn mừng rỡ. Chàng đổi đề tài nói chuyện để Miriam quên đi sự bức tức về Lữ. Sơn cũng có thú vẽ vời. Lúc đi học ở Toronto chàng cũng ghi danh học lớp hội họa. Sơn nói chuyện với Miriam về các bức tranh nổi tiếng, các

trường hội họa, các họa sĩ cận đại. Chàng thích thú thấy Miriam và chàng có nhiều điểm tương đồng. Nhưng quan trọng hơn cả, Miriam đã bắt đầu vui vẻ trở lại và nàng không còn bận tâm về chuyện Lữ bỏ nàng một mình trong buổi party để lo chuyện làm ăn. Cũng như nàng không còn chú ý đến Uyên và các người đàn ông đứng quanh ở góc phòng nữa.

Sơn tiếp tục nói chuyện về nghệ thuật với Miriam như một hình thức giải vây cho bạn nhưng đồng thời chàng cũng nhận thấy một cảm giác bất an. Có điều gì khác chẳng khi chàng nói chuyện một cách quá nhiệt tình về hội họa, về nghệ thuật với vợ của bạn mình. Sự sung sướng được nói chuyện về một đề tài ưa thích với một người đàn bà đẹp, quyến rũ và đồng điệu chỉ là một điều hoàn toàn bình thường, tự nhiên hay có nguyên cớ gì khác nữa.

Sơn lắc đầu tự ngược. Có lẽ chàng quá lo xa và phản xạ đạo đức, lễ nghĩa của chàng hơi quá đáng. Cũng như phản ứng bảo vệ tình bạn của chàng có lẽ quá mạnh. Nói chuyện về hội họa một cách tương đặc với Miriam, một người đàn bà Mỹ, và cảm thấy bị lôi cuốn, hấp dẫn có điều gì sai lạc đâu. Tại sao chàng phải thắc mắc và làm to chuyện với chính mình như vậy?

Sơn vẫn thấy không ổn. Miriam càng như đắm mình vào câu chuyện. Nàng bắt đầu thay đổi. Vẻ cau có, khó chịu lúc này không còn nữa. Mắt nàng long lanh như một người vừa tự khám phá lại mình. Và Sơn bắt đầu cảm thấy e ngại thực sự. Sơn chưa bao giờ yêu ai. Chàng chưa thấy rung động vì một bóng hình, một ánh mắt, một nụ cười nào. Tuy chàng tin tưởng một cách tuyệt đối là tình yêu có thật, tình yêu ở một nơi chốn nào đó chàng chưa hề biết đến. Và nghĩ rằng sẽ có ngày chàng tìm ra tình yêu cho mình.

Sơn vẫn thường bàn cãi với Lữ những ngày hai người còn ở Việt Nam. Lữ và bản năng tính dục mạnh mẽ, người không bao giờ tin rằng có thể có điều gì khác hơn sự lôi cuốn xác thịt giữa giống đực và cái. Sơn với tính lãng mạn cổ hữu, luôn luôn đi tìm cái đẹp của sự rung động đối với một người khác phái, điều chàng chưa bao giờ thực hiện được. Hai người như hai thái cực nhưng có lẽ vì thế mới là bạn thân với nhau được. Giữa chàng và Lữ không có sự cạnh tranh về chuyện đàn bà. Vì đối tượng của họ hoàn toàn khác hẳn nhau.

Sơn mơ hồ cảm thấy điều khác lạ xảy đến nơi chàng khi đứng nói chuyện với Miriam về hội họa trong buổi party này. Chàng cố chống trả với cảm xúc mạnh mẽ đang từ từ dâng lên, cảm xúc chàng chưa hề bao giờ biết đến, dạt dào, ngây ngất, xâm chiếm tất cả tâm hồn chàng. Có lẽ nào? Có lẽ nào? Lý trí Sơn làm việc với một tốc độ gia tăng ồ ạt. Miriam là vợ của bạn chàng, người bạn thân nhất đời của chàng. Người đã vào sinh ra tử với chàng trong những trận chiến khốc liệt nhất của miền Nam. Người đã cứu chàng thoát chết nhiều lần và cũng đã được chàng cứu bao lần khác. Chàng và Lữ chưa bao giờ phải bận tâm chung về một người con gái nào, một người đàn bà nào. Họ chưa bao giờ có một cạnh tranh, một xung đột nào. Và giờ đây Sơn đang ý thức được cảm xúc kỳ lạ, mới mẻ và không cưỡng lại được từ vợ của người bạn thân chàng.

Lý trí chàng ra lệnh cho Sơn ngừng lại, bắt chàng phải ngưng câu chuyện, tìm cách để đi ra nơi khác. Vũng lầy đang trải ra trước mặt chàng, đang từ từ dâng lên phủ từ gót chân, lên đầu gối và dâng lên mãi. Sơn biết chàng đang bị lún xuống dần, nhưng chàng không thể bước ra khỏi, không muốn bước ra. Nửa đời người Sơn đã đi tìm những cảm xúc này, những rung động này. Sự khám phá

mới lạ như một liều thuốc mê hoặc, như một kích thích tuyệt vời, bắt buộc chàng phải chôn chân một chỗ, mặc kệ những gào thét của lý trí, những suy luận của lương tri và những ta thán của đạo đức trong chàng.

Sự hiện hữu của tình yêu phải là một sự thực, như một định luật, hay đúng hơn một nguyên lý bất di bất dịch. Sơn ý thức điều này một cách rõ ràng, như làn mây mờ phủ kín đôi mắt của tâm hồn chàng đột nhiên biến mất để lại một luồng ánh sáng chói lòa. Tình yêu đến từ trong chàng, nhưng Sơn nhận thấy rõ ràng tình yêu cũng là một thực thể từ bên ngoài, ào ạt đổ ập đến, bao trùm và chiếm đoạt lấy chàng. Phải chăng tình yêu là điều gì huyền bí, chập chờn, ẩn hiện, đợi chờ một không gian và thời gian nào đó để đột nhiên ra mắt, xuất hiện. Không có điều gì báo trước cho chàng biết nơi này và lúc nào tình yêu sẽ chợt đến với chàng. Như một kẻ trộm. Như cơn sóng thần của một ngày trời quang mây tạnh. Như vũng lầy chợt hiện ra trên nền đá hoa cương.

Sơn không hiểu nữa. Miriam trước kia chàng cũng chỉ thấy là một người đẹp, hấp dẫn như trăm ngàn người đàn bà đẹp khác trên cõi đời này. Chàng nhìn Miriam như một người vợ đẹp ngoại quốc của bạn mình. Thế thôi. Sơn không bao giờ có thể tượng tượng tình yêu của chàng lại đến bằng hình ảnh của một người đàn bà như Miriam. Chàng vẫn nghĩ mình chỉ có thể yêu một người đàn bà Việt, với tất cả bề ngoài và tâm hồn của xứ sở chàng.

Sơn không quá khích nhưng chàng vẫn không chấp nhận và theo được nếp sống, phong tục, cách nhìn và suy nghĩ của Âu Mỹ. Chàng vẫn biết mình thuần túy là một người Việt sống nếp sống tỵ nạn ở đây. Chàng chỉ muốn hòa trong đời sống tại xứ này nhưng không muốn đồng. Và Sơn quả thực ngạc nhiên khi thấy tình yêu đến với chàng một cách lạ lùng, ngược hẳn với những điều chàng ước

đoán, trái ngược với tâm tư chàng, phản bội lại cả những gì chàng tin tưởng là nhận xét đúng của chàng về đàn ông và đàn bà, về người Việt và người Mỹ, về đời sống của người tỵ nạn tại mảnh đất tạm dung.

Có lẽ nào tình yêu là một thứ định mệnh. Sơn vẫn không tin và ghét ý niệm về định mệnh. Điểm này chàng và Lữ hoàn toàn tương đồng. Định mệnh là sáng tạo của những tâm hồn yếu kém, sợ hãi và sẵn sàng chấp nhận qui hàng. Định mệnh không có chỗ đứng trong cuộc đời của chàng và Lữ tại Việt Nam, của những ngày gần gũi với cái chết không rời, từng giây, từng phút. Vì định mệnh là đồng nghĩa với thất bại, với thương tổn, với sự chết. Có định mệnh nào là định mệnh hạnh phúc, là định mệnh tươi sáng. Chỉ có định mệnh của những gì khổ đau, của mất mát và của chết chóc. Sơn đã từ chối không bao giờ chịu tin vào định mệnh và chàng cho rằng sự tin tưởng cố hữu này của giống dân Á Đông là khuyết điểm lớn lao nhất và là nguyên nhân cho sự cách biệt giữa thăng tiến của Âu Mỹ và lạc hậu của người phương Đông.

Sơn thấy ngay sự mâu thuẫn của chính mình. Chàng tin tưởng tuyệt đối vào sự có thật của tình yêu. Và câu giải thích gần gũi nhất cho sự hiện hữu của tình yêu là định mệnh, một điều chàng không tin tưởng và chối từ. Làm thế nào để giải thích được sự chột đến của tình yêu chàng ý thức được với Miriam, một điều chàng không ngờ và không tin là có thể xảy ra. Và ngay cả việc tình yêu có thể đến với chàng, Sơn cũng không thể giải thích nổi. Chàng đã có cảm tưởng sẽ không khi nào tình yêu còn đến, với mỗi ngày qua đi và tuổi đời tăng nhiều hơn. Với sự suy nghĩ ngày sâu sắc hơn và nhìn cuộc đời mỗi lúc một vẫn đục hơn. Tình yêu hình như xảy đến dễ dàng với tuổi trẻ và hồn nhiên, nhưng tình yêu cũng đã chọn một tâm hồn bắt đầu căn cõi như chàng để đến. Có phải đây

mới là điều đáng ngạc nhiên và huy hoàng hơn cả hay sao?

CHƯƠNG 23

ữ nhìn bảng chiết tính tiền chi thu của các cơ sở đầu tư của VietCal Investment, L.P. và chàng mỉm cười hài lòng. Partnership giữa chàng, Uyên và Triệu Tôn càng ngày càng phát triển mạnh, vụ nào đầu tư cũng thành công vượt mức. Chưa đầy một năm giá trị của khu shopping Bolsa đã tăng lên hơn gấp đôi. Chàng đã dùng tiền equity trị giá của khu shopping để đi vay nhà bằng đầu tư vào khu apartment 120 căn tại Garden Grove. Lần này nhà bằng cho chàng vay ngay không gặp khó khăn nào cả. Chàng không cần phải nhờ Miriam dùng tài sản của nàng để làm collateral như lần trước và chàng cảm thấy chút hãnh diện ngầm khi nói cho Miriam biết về công cuộc làm ăn mới của mình. Miriam chỉ nhìn chàng và nói, giọng nhẹ:

- Anh thành người giàu có rồi anh Lữ!

Lữ nhìn lại nàng. Một chút lạnh lẽo, hơi chua chát trong câu nói của nàng chẳng? Lữ không biết rõ, nhưng chàng không quan tâm đến nhiều lắm. Thành công làm chàng như say men và Miriam có bằng lòng hay không, điều đó có chi quan hệ. Lữ nói:

- Anh chưa giàu bằng em mà!

Miriam nhìn sững Lữ một hồi lâu. Tại sao anh phải dùng em để làm mức cạnh tranh? Giàu có nhiều hơn nữa có ích lợi chi không? Và còn đời sống vợ chồng mình? Anh có biết là chúng ta đã xa nhau rồi hay không? Những câu nói nàng muốn gào thét cho Lữ nghe. Nhưng nàng biết vô ích. Và Miriam chỉ mỉm cười đi vào nhà trong.

Lữ nhìn theo nàng nhưng chàng bỏ qua ngay không chú ý đến nữa. Chàng còn nhiều việc khác phải bận tâm hơn. Và kiếm tiền, thật nhiều tiền đã trở thành nỗi ám ảnh không rời cho Lữ. Tại sao chàng phải mất thời giờ bần khổ về sự bất mãn vô lối của vợ chàng.

Lữ nghiệm thấy một điều. Làm giàu trong xã hội này, cần phải có đà. Điều khó khăn nhất là kiếm được trăm ngàn đầu tiên. Sau đó mọi sự trở thành dễ dàng hơn nhiều để có thể trở thành một người khá giả, sung túc. Dĩ nhiên giàu lớn cần con số cao hơn. Và Lữ nghĩ rằng mức khó khăn nhất để giàu lớn là một triệu đầu tiên. Chàng đã đặt cho mình một thời điểm để đạt được mức này. Là một năm sau ngày ký giấy tờ mua khu shopping Bolsa. Và Uyên đã giúp chàng nhiều trong công việc làm ăn của chàng. Nghề địa ốc tại California chưa bao giờ vượng như khoảng thời gian này và làm giàu nhanh chóng không gì bằng có tiền để đầu tư đúng lúc, đúng chỗ vào bất động sản thương mại. Chỉ vài tháng sau khi khu shopping Bolsa chạy đều và giá trị equity đã tăng lên nhiều, Uyên nói với Lữ:

- Em biết khu apartment complex này mới để bán. Khu đẹp, lịch sự, Mỹ trắng thuê gần hết. Chỉ tội hơi lớn, 120 căn. Họ đòi 10 triệu nhưng em nghĩ 9 triệu rưỡi có thể mua được.

Lữ nói:

- Em xem kỹ chưa? Anh không thích đầu tư vào khu apartment lắm nhưng nếu giá hời, khu tốt anh sẽ đi với Sơn để nghiên cứu.

Chàng giao cho Sơn xem xét về địa điểm, thành phần người hiện đang thuê, bao nhiêu người là nhân công của các hãng xưởng chung quanh, thành phần màu da. Chàng nói với Sơn không bỏ qua một chi tiết nào dù nhỏ nhất

đến đâu để định giá trị và mức độ kiếm lời được nếu chàng quyết định đầu tư vào mua khu này.

Sơn bỏ ra một tuần lễ để nghiên cứu. Chàng làm một bản tường trình đầy đủ từng chi tiết cho partnership. Giao cho Lữ, chàng chỉ nói gọn:

- Tôi thấy khu này tốt, mua được. Cậu định finance như thế nào?

Lữ trả lời:

- Tôi lo được. Equity của khu Bolsa mình cũng đủ để đi vay nhà bằng. Có thể lại phải bắt thẳng Triệu Tôn bỏ ra tiền down một ít nữa. Sơn này! Cậu xem bọn Tàu Hồng Kông sau lưng Triệu Tôn là bọn nào. Sau này không chừng mình sẽ đi thẳng với chúng nó để làm ăn, không phải qua thẳng quỹ này nữa!

Lữ sau cùng mua xong khu apartment với giá 9 triệu sáu trăm ngàn. Với giá nhà cửa tăng vùn vụt tại Orange County, Uyên cam đoan với chàng một năm sau họ có thể bán lại với giá 12 triệu như chơi. Lữ cười:

- Em làm như dễ ăn lắm! Anh cũng hy vọng được như em nói. Nhưng mình cũng phải cẩn thận. Anh thấy giá nhà cửa ở đây không thể tăng mãi được. Quả bóng căng lắm cũng có lúc bể. Mình sẽ đi ra trước đó. Anh không đợi đến mức như em nói đâu. Lờn được một triệu mình sẽ bán ngay!

Uyên cười:

- Anh chỉ sợ hã! Em thấy giá nhà tăng còn lâu. Bao nhiêu bọn Tàu Hồng Kông, Đài Loan chạy tiền sang bên này mua nhà cửa, đất đai. Dân khắp nơi đổ về Cali ùn ùn như vậy nhà chỉ có tăng chứ không giảm được đâu!

Lữ trầm ngâm:

- Em không thể lạc quan quá như vậy được. Cái gì cũng có giới hạn của nó. Anh theo dõi về chuyện các công ty xây cất nhà ở đây kỹ lắm. Khi nào em thấy nhà cũ mà giá tăng cao hơn cả một căn tương đương mới xây xong là em phải cẩn thận. Anh sẽ không đợi đến lúc đó đâu!

Uyên bá lấy cổ Lữ:

- Thôi! Chuyện đó tính sau! Bây giờ mua xong khu apartment này rồi anh thưởng em cái gì đây?

Lữ mỉm cười không nói. Chàng đã biết tính Uyên. Và nàng càng ngày càng đa tình hơn, đòi hỏi chàng nhiều hơn. Không gì làm cho má nàng đỏ hồng và hơi nóng nàng bốc ra hừng hực như ngọn lửa bằng chuyện kiếm tiền, làm giàu. Chàng đã đặt phòng khách sạn ngày làm closing giấy tờ để ăn mừng với Uyên. Và gọi room service mang lên một chai Dom Perignon mắc tiền nhất. Cuộc đời còn gì bằng làm giàu thành công và có người tình nóng bỏng với dự tính ngàn ngạt kích thích cực độ như Uyên trước mặt chàng đây. Lữ nhìn nàng qua ly rượu vàng óng ánh. Đôi mắt Uyên mở lớn, long lanh. Môi nàng hơi trề xuống, mọng ướm. Lữ không giữ lâu hơn được nữa. Chàng đặt ly rượu xuống và bế xốc nàng lên vào phòng trong. Phòng ngủ của penthouse suite rộng mênh mông trên chót đỉnh của khách sạn nhìn xuống thành phố Los Angeles đèn sáng rực như sao sa, rạng rỡ như thiên đường dành riêng cho tiền bạc và cho dự tính đã được ban phép lành thánh hóa.

o O o

Lữ nhìn Triệu Tôn ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế da cao và dài trước mặt bàn làm việc của chàng và thực sự ngạc nhiên cho sự kiên nhẫn của mình. Triệu Tôn tiếp tục kỳ

kèo về số tiền chia lời tam cá nguyệt cho phần riêng của hấn và lái nhải:

- Anh có chắc sổ sách làm có đúng không? Kỳ này có năm chục ngàn, kém ba tháng trước hơn 8 ngàn. Tôi tưởng tiền cash flow của mình tăng nhiều chứ! Tại sao tiền lời không tăng lên mà lại giảm đi?

Lữ giận dữ đáp:

- Anh không tin cứ việc xem lại sổ! Anh quên là kỳ này chúng ta phải trả estimated tax hơn gấp đôi lần trước để khỏi bị phạt tiền thuế cuối năm. Lại còn tiền chi tiêu trong vụ đầu tư vào công ty làm chả giò. Tiền lời còn bằng đó là khá lắm rồi!

Lữ nhìn thẳng vào cặp mắt ti hí của Triệu Tôn và gằn giọng:

- Anh Triệu Tôn này! Anh nên nhớ rằng partnership này tôi là general partner, việc đầu tư là do tôi và Uyên làm cả. Anh chỉ bỏ tí tiền lúc đầu, tiền lời anh kiếm được như vậy so với tiền anh bỏ ra là quá đáng rồi!

Triệu Tôn tiu nghỉu, gượng gạo nói nhỏ:

- Tôi chỉ hỏi lại thôi, có gì đâu mà anh nổi nóng! Thôi tôi về! Anh cho gọi lời thăm Uyên!

Lữ nhìn theo Triệu Tôn lui thúi bước ra khỏi phòng. Chàng lắc đầu chán nản. Tên Tàu lai này là niềm khó chịu thường xuyên của Lữ. Nhưng bước đầu của việc làm ăn của chàng và Uyên phải cần đến vốn hấn ta. Lữ đã tìm hiểu về Triệu Tôn ngay sau khi quyết định với Uyên để cho hấn vào chung partnership.

Triệu Tôn sinh trưởng ở Vĩnh Long, bố Tàu mẹ Việt. Năm 12 tuổi hấn lên làm công cho người chú có tiệm ăn nhỏ ở Chợ Lớn. Triệu Tôn đã phải thức khuya dậy sớm hấp bánh bao, viên mãn thẩn, hầu bàn, lau chùi, dọn dẹp. Hấn làm

đủ cả và vẫn còn thời giờ để cắp sách đến trường đi học. Hẳn đủ khôn ngoan để biết muốn thoát khỏi cảnh bị người chú bóc lột, hẳn phải có chút học vấn. Nhưng Triệu Tôn chỉ học vừa đủ. Hẳn nghỉ học khi hết lớp Đệ Tam để tính chuyện làm ăn. Kiếm tiền làm giàu tại Việt Nam không cần phải học nhiều quá, hẳn không muốn mất thì giờ thêm nữa.

Năm 17 tuổi, Triệu Tôn đã được bang Triều Châu giúp vốn để mở riêng tiệm ăn cho mình. Hẳn trở tài miệng lưỡi thuyết phục được ông bang trưởng rằng hẳn đủ tài để trông coi một tiệm ăn và chỉ cần hai năm để trả hết cả vốn lẫn lời cho bang. Triệu Tôn làm ăn khăm khá ngay và giữ đúng lời hứa với người bang trưởng. Vấn đề quân dịch làm hẳn mất một số tiền khá lớn để chạy giấy miễn dịch vĩnh viễn nhưng đối với Triệu Tôn cũng chỉ là một phí tổn trong việc làm ăn. Cũng nhờ tìm chỗ để hối lộ chạy tiền lo chuyện miễn dịch, Triệu Tôn khám phá ra sự tương quan giữa quyền hành, tham nhũng và làm giàu.

Những năm cuối của cuộc chiến tại miền Nam, Triệu Tôn đã thiết lập được một đường giây hữu hiệu chạy quân dịch cho thanh niên trốn lính, nhất là người Việt gốc Hoa như hẳn. Đường giây của Triệu Tôn gồm hầu hết các bà Tướng tại Sài Gòn cũng như một số Tướng vùng. Ngoài ra hẳn còn nhúng tay vào tổ chức buôn lậu cho bà Tướng cao cấp nhất của miền Nam. Tiền hẳn kiếm được như nước và Triệu Tôn đã trở thành người giàu có lớn với số tuổi 23. Chiến tranh càng kéo dài lâu, Triệu Tôn càng kiếm nhiều tiền. Hẳn chỉ mong tình trạng cứ tiếp tục để hẳn phục vụ cho các bà Tướng, làm giàu cho họ và cho chính hẳn.

Triệu Tôn nghĩ rằng ngày 30 tháng Tư năm 75 đó đến quá sớm, nhưng hẳn quyết định ở lại. Triệu Tôn cho rằng với tài của hẳn, móc nối cán bộ tham nhũng cho cộng sản chỉ

là vấn đề thời gian và mọi sự sẽ đâu hoàn đó. Nhưng hẳn không tính được cuộc chiến tranh biên giới giữa cộng sản Việt Nam và cộng sản Tàu. Phong trào bài người Việt gốc Hoa mỗi lúc một lên cao và Triệu Tôn tìm đường chạy. Tài sản bỏ lại hết, nhưng hẳn cũng mang theo được hơn ba trăm lượng vàng. Được định cư tại Cali, hẳn tìm cách gây dựng lại sản nghiệp ngay và mở được một chợ nhỏ tại Santa Ana. Uyên quen với hẳn cũng vì đi chợ này thường xuyên.

Hôm đó nàng đi rao khắp chợ để kiếm hộp súp vi cá nàng và Vấn thường quen ăn nhưng không thấy. Một người đàn ông lùn bụng phệ, nở nụ cười cầu tài che kín cả cặp mắt ti hí tới gần nàng hỏi:

- Cô cần gì để tôi kiếm cho. Tôi là chủ tiệm này!

Nàng trả lời và cho biết thứ đồ đang kiếm. Hẳn nghiêng người chỉ tay vào góc kệ chỗ có một lô hộp bị chồng bánh tráng che khuất. Uyên thấy rõ ràng hẳn hình mũi hít hà mùi hương của nàng và mắt hẳn chột đờ đi. Nàng cười thầm. Lại một tên đại gái! Uyên đã quen với cảnh đó. Nàng hình như có sức hấp dẫn tự nhiên với những tên chủ chợ gian xảo và bề ngoài có hình thù của một con heo nọc như tên này.

Hẳn đi theo nàng không rời và tìm cách tán tỉnh nàng ngay. Uyên dù không ưa hẳn nhưng cũng vui vẻ đối đáp. Kinh nghiệm cho nàng biết những kẻ lưu manh và gian như tên Triệu Tôn đang kè kè đi theo nàng là những kẻ sẵn sàng mất tiền vì đàn bà một cách dễ dàng nhất. Bọn này có thể một xu của người nghèo nếu lấy được chúng cũng không tha nhưng sẵn sàng mất bạc ngàn để tán một người đàn bà đẹp như nàng. Dù chỉ là tán xuông! Sau một vài lần đi ăn uống, Uyên đã bán được cho Triệu Tôn

một căn nhà hơn ba trăm ngàn và nàng khám phá ra Triệu Tôn có rất nhiều tiền!

Không phải tất cả là tiền của Triệu Tôn. Hắc cho nàng biết vốn liếng của hắc phần lớn là tiền đầu tư của một nhóm mại bản tại Hồng Kông. Nhóm này tìm cách chuyển tiền và đầu tư tại Hoa Kỳ. Triệu Tôn cho Uyên biết hắc được bọn này tin cậy giao tiền để đầu tư và được hưởng huê hồng trên số tiền kiếm được. Hắc nhờ nàng để ý xem có cơ hội đầu tư ngon lành, kéo hắc vào để cùng hưởng lợi. Phần khác hắc cũng muốn thân cận với nàng nhiều, may ra có lúc sẽ được ngủ với nàng chẳng!

CHƯƠNG 24

ữ ngồi ngả người gác chân lên bàn suy nghĩ. Cảm giác khó chịu vì tên Triệu Tôn vẫn còn vương vất Chàng suy nghĩ về những chi tiết cuộc đời của Triệu Tôn như Uyên đã kể cho chàng và cảm thấy có điều không ổn. Hắn đầu tư vào các cuộc làm ăn của chàng và Uyên dễ dàng quá. Dù lập thành partnership nhưng tiền của Triệu Tôn bỏ ra hắn đều năm đẳng lưỡng, mọi sự chàng và Uyên giữ đẳng chuối, kiểm soát cả. Số tiền hắn bỏ ra đầu tư là những số tiền lớn lao, ít có người nào đầu tư một cách quá khinh xuất như hắn. Và câu chuyện nhóm mại bản Hồng Kông bỏ tiền vốn cho Triệu Tôn cũng quá mông lung. Lữ đánh hơi thấy có điều bất thường. Lúc đầu chàng không để ý lắm vì có kẻ chịu bỏ tiền down mua khu shopping Bolsa chung với chàng và Uyên, công cuộc đầu tư của chàng mới thành hình. Nhưng nay mọi sự đã chạy đều, công cuộc làm ăn mỗi lúc một phát đạt, chàng thấy cần phải đặt lại vấn đề của Triệu Tôn.

Lữ nói người thư ký mời Sơn sang văn phòng chàng để bàn chuyện. VietCal Investment, L.P. bây giờ đã chiếm cả dãy lầu của khu office building này. Văn phòng của Sơn ở ngay bên cạnh chàng. Sơn mở cửa bước vào. Lữ nói:

- Làm tí Martell không? Tôi muốn bàn với cậu về vụ thằng Triệu Tôn một chút!

Sơn rót chút rượu pha với Perrier và nhấp một ngụm hỏi lại Lữ:

- Cậu muốn nói về việc tìm xem bọn Tàu Hồng Kông sau lưng Triệu Tôn là bọn nào phải không?

Lữ gật đầu:

- Tôi bắt đầu thấy tên Triệu Tôn này khả nghi lắm. Cậu điều tra ra thế nào chưa?

Sơn trả lời:

- Triệu Tôn giữ kín danh tính bọn này như mã tổ nhà hắc. Nhưng thế nào tôi cũng mò ra. Tôi biết chợ của hắn lên lạc với ba bọn ở Hồng Kông. Một công ty thực phẩm là Hsu Kwai Foods, một công ty xuất nhập cảng là Cheng Tok Trading Co. Và một công ty đầu tư là Feng Shui Investment. Không biết bọn nào trong số này hay có ai khác nữa. Có thể tôi phải đi Hồng Kông một chuyến mới được!

Lữ gật gù:

- Ủ! Cậu đi Hồng Kông coi ra sao! Tôi muốn biết đích xác về bọn nào bỏ tiền cho Triệu Tôn. Mình cần phải biết rõ để có gì còn đối phó được! Tiện thể đi chơi luôn! Tôi bận quá chứ nếu không hai thằng cùng sang Hồng Kông chơi một chuyến cho sướng! Gái Hồng Kông nghe nói ngon lành lắm!

Sơn trả lời:

- Tôi chỉ đi vài ngày thôi. Điều tra xong vụ thằng Triệu Tôn, tôi về ngay. Công việc còn nhiều lắm. Khu apartment ở Garden Grove có mấy căn cần sửa lại mới cho thuê được.

Lữ cười:

- Làm vừa vừa thôi Sơn ơi! Gái Hồng Kông mà cậu chê à!

Sơn mỉm cười không nói. Chàng nào đâu thiết đến gái Tàu, Tuần sau Miriam nhờ chàng dẫn đi mua mấy bức tranh contemporary arts. Chàng muốn về ngay cho kịp ngày phòng triển lãm tranh mở cửa. Đi xem tranh với Miriam là niềm hạnh phúc rồi. Chàng cần gì nữa!

Sơn lái xe từ phi trường Los Angeles về thẳng văn phòng. Chuyến bay từ Hồng Kông gặp thời tiết xấu nhồi lên nhồi xuống làm chàng thấy bài hoải, rã rời. Chàng gọi cho Lữ bằng cellular phone nhưng không gặp. Sơn dực người thư ký kiểm Lữ ngay và đợi chàng tại văn phòng. Chuyện quan trông, không thể chậm trễ được.

Sơn mở cửa bước vào. Lữ ngồi sẵn hút thuốc chờ đợi, nhìn chàng chăm chú:

- Chuyện gì vậy Sơn?

Sơn quẳng chiếc cặp da xuống bàn:

- Tài liệu trong này cả đây. Bọn Tàu bỏ tiền cho Triệu Tôn là bọn Cheng Tok. Tôi đi tìm địa chỉ bọn này mãi mới ra. Cậu không thể ngờ được. Cheng Tok Trading Company bỏ tiền tho thẳng Triệu Tôn chỉ là một cửa tiệm tồi tàn ở Kowloon. Tôi bỏ ba ngày mới điều tra ra sự thật bên trong. Cheng Tok là mặt ngoài của Triad!

Lữ giật nảy người. Điều thuốc trong tay chàng rơi xuống. Lữ hỏi lại:

- Cậu chắc chắn không? Bọn Triad đứng đằng sau Triệu Tôn, bỏ tiền cho nó đầu tư với mình?

Sơn gật đầu:

- Đúng! Cheng Tok Trading là của Triad. Mafia Tàu chính hiệu Lữ ạ!

Lữ lặng thinh không nói. Đầu óc chàng làm việc nhanh như những luồng điện. Triad, bọn Mafia Tàu ghê gớm, giết người không chùn tay cính là bọn đứng sau lưng Triệu Tôn, bỏ tiền cho hắn đầu tư. Dùng Triệu Tôn để mang tiền bất chính đầu tư vào các công việc hợp pháp, lương thiện tại Hoa Kỳ. Một cách giặt giũ tiền bất lương, laundering,

và để tiền lại để ra tiền. Chàng nhớ lại những lúc làm closing giấy tờ, Triệu Tôn mang đến hăng cọc cashier checks dày cộm, cái nào cũng chỉ vừa đúng hai ngàn đô la, không quá. Mức mua cashier check bằng tiền mặt tại nhà băng không phải khai báo. Triệu Tôn đã được bọn Triad Tàu đưa tiền mặt, tiền ma túy, tiền giết người, cướp của, để làm down payment cho các vụ mua bất động sản đầu tư của partnership của chàng.

Sơn nhìn Lữ ái ngại. Chàng hỏi:

- Cậu tính sao đây Lữ?

Lữ trầm ngâm không trả lời câu hỏi của Sơn ngay. Chàng sẽ phải tính thế nào để thoát khỏi chuyện này càng ít tổn hại chừng nào càng tốt chừng đó. Lữ không thể chấp nhận việc làm ăn của chàng có bọn Mafia Tàu dính vào, nhưng chàng cũng không muốn đụng độ bọn này. Đương đầu với cả một tổ chức Triad với mạng lưới mở rộng sang tận đất Mỹ chỉ đơn độc một thân một mình là điều đại đột. Lữ phải nghĩ cách để gạt Triệu Tôn ra khỏi partnership của chàng một cách khéo léo và cẩn thận để không gây thiệt hại cho việc đầu tư đang phát đạt của chàng, đồng thời để tránh sự trả thù của bọn Mafia Tàu. Lữ nói với Sơn:

- Tôi chưa biết Sơn ạ! Mình không muốn dính với bọn nó nhưng việc thẳng Triệu Tôn, mình phải giải quyết cho ổn thỏa. Cậu điều tra hộ tôi bọn nào cầm đầu Triad ở vùng này, thẳng nào liên lạc trực tiếp với Triệu Tôn. Càng biết được nhiều càng tốt!

Sơn gật đầu. Chàng đã hiểu nhiều về Triad những ngày ở Hồng Kông. Tổ chức tội ác này còn chặt chẽ và tàn bạo hơn cả Mafia của Mỹ. Những đường giầy buôn bạch phiến, đưa người nhập cảnh lậu, mãi dâm... đều do bọn này thao túng. Và từ Hồng Kông chúng đã mở rộng địa bàn sang

Mỹ hoạt động, mạnh nhất tại hai vùng San Francisco và Los Angeles. Triad đã kiểm soát các vùng Chinatown tại California và từ khi có người Việt tỵ nạn đổ về tiểu bang này, chúng đã xâm nhập vào các hoạt động thương mại của người Việt gốc Hoa, tổng tiền và dùng một số cơ sở của họ để đưa tiền phi pháp vào đầu tư. Như chúng đã dùng Triệu Tôn để giữ giữ tiền cho chúng, đầu tư vào công việc làm ăn của Lữ và Uyên. Sơn không hiểu Lữ sẽ dùng phương cách nào để thoát ra vòng kiểm tỏa của bọn này. Và chàng cảm thấy lo ngại thực sự cho bạn chàng.

Sơn hỏi Lữ:

- Phần equity của Triệu Tôn trong partnership của cậu lên đến bao nhiêu rồi?

Lữ trả lời:

- Gần một triệu rưỡi! Nó bỏ ra tiền down cho các vụ mua bán có khoảng bảy trăm ngàn. Mới một năm đã lời hơn gấp đôi rồi! Bọn Triad không đời nào chịu nhả ra đâu! Có thể tôi sẽ điều đình mua lại phần của nó, nhưng tôi chắc Triad sẽ không để cho mình buy-out Triệu Tôn. Tôi sẽ phải tìm cách khác!

Sơn quay ra cửa. Chàng hỏi lại một lần nữa trước khi ra hẳn:

- Cậu cần gì nữa về chuyện này không?

Lữ trả lời, giọng lạnh như băng:

- Không! Chỉ cần cậu giữ kín tuyệt đối thôi! Không ai khác được biết! Kể cả Uyên!

o O o

Lữ lái xe đi về đường số 10 và chàng lấy exit vào San Gabriel! Đã lâu Lữ không lên thăm tiệm trên này. Một phần chàng quá bận rộn với công việc đầu tư mới. Đăng

khác, tiệm ăn này do Vincent trông coi. Vincente Montello, người manager của Don's Hamburger ở South Central trước kia, người đã huấn luyện chàng để lên thay thế cho ông theo lời yêu cầu của Don Lavitz, bố vợ chàng. Sau khi Lavitz chết và bắt đầu vào việc đầu tư với Uyên, Lữ đã nhờ Vincent trông coi cả ba tiệm ăn ở Beverly Hills, San Gabriel và South Central, chàng chỉ coi một tiệm dưới Orange County. Miriam cũng hài lòng với cách xử sự của Lữ. Vincent là bạn từ thời mới lớn của ba nàng và ông cũng coi nàng như con. Với cái chết của Lavitz, Vincent càng thương nàng hơn. Lữ cũng thường gặp ông mỗi ba tháng tại nhà để tính toán chuyện sổ sách, lời lỗ của các tiệm ăn.

Vincent có vẻ ngạc nhiên khi thấy Lữ lên tiệm để gặp ông. Ông càng ngạc nhiên hơn khi thấy Lữ đóng cửa phòng làm việc cẩn thận trước khi nói chuyện. Lữ vào đề ngay:

- Tôi đang gặp khó khăn. Vince! Tôi cần ông giúp cho một chuyện!

Vincent nhìn sâu vào mắt Lữ trả lời:

- Chuyện gì cũng được. Lữ ạ! Miễn anh làm cho Miriam vui lòng. Đạo này tôi thấy Miriam không được vui. Tại sao vậy hả Lữ?

- Tôi không biết! Miriam có chuyện gì không vừa lòng đâu! Tôi muốn nhờ ông giúp tôi gặp Al, càng sớm càng tốt!

- Anh muốn gặp em tôi có chuyện gì hả Lữ? Anh gặp rắc rối gì?

- Tôi không thể nói được! Tôi nghĩ ông cũng không nên biết! Chỉ cần biết là chuyện tôi đang gặp phải cần có Al để giải quyết! Ông giúp tôi được không?

Vincent không nói một lúc lâu. Ông đứng lên nhìn ra cửa sổ. Trời bên ngoài xanh trong nhưng Vincent thoáng thấy một góc mây đen ở phía chân trời. Ông linh cảm điều không lành cho Miriam, con gái của người bạn thân đã khuất. Và ông hồi hận đã kể cho Lữ nghe về Al Montello, người em trai của ông, trong một ngày say rượu tại tiệm Don's Hamburger khi sắp nhường chức manager cho Lữ.

Al là em trai của Vincent nhưng hoàn toàn không giống người anh ở bất cứ một điểm nào. Trong khu ghetto của quận Bronx ở thành phố New York, Vincent đã cố gắng để thoát ra khỏi cảnh nghèo khổ và tội ác của khu nghèo nhất thành phố này. Năm lên 18, Vincent đã cùng với Don Lavitz, người bạn Do Thái đến New York từ trại tập trung Auschwitz, làm một cuộc hành trình về phía Tây, sang vùng đất vàng California để làm giàu và tạo sự nghiệp. Hai người bạn thân một Ý, một Do Thái đã hoạn nạn thăng trầm có nhau. Tuy không giàu có như Lavitz, Vincente Motello cũng tạo được một cuộc sống sung túc cho mình và cho gia đình. Khi Lavitz bệnh hoạn, ông đã nhận lời bạn để trông coi tiệm ăn giúp cho bạn mình và bây giờ cho con gái của bạn.

Al Montello đã chọn con đường khác người anh. Nói đúng ra cũng không có đường nào khác cho Al trong khu Bronx tồi tàn đó. Đối với người gốc Ý to con, mạnh bạo và lười biếng không chịu học hành, con đường ngắn nhất để có một cuộc sống dễ chịu, thoải mái với tiền bạc rủng rỉnh và gái đẹp ê hề là nhập vào "gia đình". Al đã trở thành một thứ lính tiền quân, foot soldier, cho "gia đình" Gambino ở New York, tổ chức Mafia mạnh nhất trong số các "gia đình" của Cosa Nostra trên toàn nước Mỹ. Với tàn bạo không nường tay và vài mạng người trong số thành tích, Al Montello đã leo dần lên chức capo, thủ lĩnh của

một nhóm nhỏ trong tổ chức Mafia sau hơn mười năm gia nhập.

Địa bàn hoạt động sau cùng của Al là vùng đất phía Nam California và sau hơn ba mươi năm xa cách, hai anh em nhà Montello đã gặp lại nhau. Người anh lương thiện nhìn cảnh sống suy hoàng của người em tội lỗi và ngán ngẩm cho cuộc đời. Tội ác quả tình đem lại nhiều thành quả rực rỡ hơn một đời tốt lành xa! Al có ngôi nhà tráng lệ hơn ba mươi phòng với hồ bơi, sân tennis, mansion hạng nhất tại khu vương giả Bel-Air và hàng chục chiếc xe mắc tiền loại hiếm Ferrari, Lamborghini... Vincent không muốn gặp người em nhiều và tuy không tán đồng nếp sống tội ác của người em, cũng như một dân gốc Ý chính hiệu, không khỏi có một chút tự hào nhỏ về tổ chức Mafia đã làm cho cả nước Mỹ phải khiếp sợ từ bao năm qua.

Trong một buổi chiều ngà ngà sau khi triết lý về cuộc đời với Lữ tại tiệm Don's Hamburger, Vincent đã kể cho Lữ nghe về Al, người em trai Mafia của mình. Ông cũng nói hờ cho Lữ biết, các tiệm ăn của Lavitz không ai dám đụng đến, không gặp chuyện lôi thôi phiền phức nào với các băng đảng lộng hành tại đây cũng chỉ vì mối liên hệ giữa ông và Al Montello.

Vincent hỏi hận về chuyện đã kể cho Lữ nghe về em mình. Nhưng ông cũng không thể từ chối Lữ được. Lữ phải gặp chuyện khó khăn lắm mới nhờ đến ông. Và ông đã hứa với Lavitz sẽ săn sóc và bảo vệ cho Miriam. Chuyện của Lữ gặp phiền hà này có dính líu gì đến Miriam không. Lữ không chịu nói và ông cũng không có cách nào khác. Vincent trả lời Lữ:

- Tôi sẽ giúp anh gặp Al. Nhưng anh phải hứa không làm điều gì liên lụy đến Miriam. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu Miriam gặp điều gì không hay!

Lữ gạt đầu. Ông già lẩm cẩm này đôi lúc làm Lữ phát mệt vì sự bảo vệ quá đáng của ông với Miriam. Nhưng chàng cần lấy lòng Vincent để liên lạc với Al Montello, con đường chàng đã chọn để đối phó với bọn Triad đang đe dọa công việc làm ăn của chàng. Cũng chỉ vì tên Triệu Tôn khốn kiếp!

CHƯƠNG 25

riệu Tôn liếc nhìn vào kính chiếu hậu và cảm thấy bồn khoăn. Chiếc xe truck 18 bánh to lớn, công kênh chạy theo chiếc Mercedes hẵn lái đã trên 40 miles và vẫn tiếp tục bám sát. Triệu Tôn nhiều lần cố tình chạy chậm để chiếc truck qua mặt nhưng tên tài xế xe vận tải này không có vẻ gì muốn chạy nhanh cướp đường như những người lái truck khác. Triệu Tôn chạy nhanh hẵn cũng theo nhanh, bót ga lái chậm hẵn cũng giảm tốc độ. Chiếc truck như một đe dọa vĩ đại theo sát Triệu Tôn suốt từ quãng đường ngoài Los Angeles và hẵn chỉ chú ý đến điều này trong khoảng hơn nửa tiếng trở lại. Con đường vòng núi Triệu Tôn lái thường xuyên có khi nào thấy truck qua lại đâu. Hẵn nghĩ đến Mei Liang đang chờ hẵn và Triệu Tôn sốt ruột đạp thêm ga vọt nhanh hơn nữa.

Gần đây tuần nào Triệu Tôn cũng đến để gặp người đàn bà nhập cảnh lậu từ Trung Hoa lục địa với thân hình bốc lửa này. Hẵn đã được Henry Cheng, thủ lãnh của Triad tại Los Angeles giao phó cho nhiệm vụ trông coi hệ thống mãi dâm với gái đẹp nhập cảnh lậu từ Trung Cộng sang, Những người đàn bà và cả những cô gái nhỏ tuổi từ vùng thôn quê của Tàu cộng mơ mộng được sang vùng đất vàng bên kia bờ Thái Bình Dương đã được những tay đi lòng gái đẹp của Triad hứa hẹn một cuộc sống huy hoàng tại Hoa Kỳ. Họ đã nhắm mắt đi theo, được đưa xuống lòng tàu và làm cuộc hành trình lên đên trên biển cả hàng hai ba tháng trời. Chiếc tàu để đánh lạc hướng của Sở Di Trú Hoa Kỳ đi khắp các nơi, hắng nửa vòng trái đất, cặp biết bao nhiêu bến nhưng những người đàn bà từ

Trung Hoa này bị khóa chặt ở dưới lòng tàu ô uế, ngộp thở, giấu kín như những món đồ lậu. Từ một hải cảng của vùng Mỹ châu La Tinh, sau cùng những chuyến tàu này cập bến ở vùng biển phía đông Hoa Kỳ và trong đêm tối, những người đàn bà khốn khổ được lùa ra trên những chiếc xe truck chở đồ, thoát khỏi sự kiểm soát của các nhân viên Sở Di Trú.

Những tên côn đồ của Triad vùng New York phân loại những nô lệ tân thời này theo tuổi tác và sắc đẹp tại một ngôi nhà lớn tại Long Island, giam giữ những cô gái sa chân vào cạm bẫy tại đây và phân phối họ đi khắp nước Mỹ. Các Chinatown lớn tại New York, Chicago, Boston, Washington D.C., Houston, San Francisco và Los Angeles đều có những hệ thống mãi dâm do Triad điều hành và tùy theo nhu cầu, các cô gái trẻ đẹp thôn quê của Trung Hoa lục địa này bị cưỡng ép vào con đường mãi dâm cho bọn Mafia Tàu Triad. Kẻ nào chống cự bị chúng giết và thủ tiêu mất xác. Những người còn lại bị khùng bổ thường xuyên và bị chích bạch phiến cho thành ghiền để không còn khả năng trốn thoát. Mỗi vùng hoạt động của Triad đều có những ngôi nhà lớn ở vùng ngoại ô để chứa và giam giữ các cô gái bị bắt buộc làm nghề mãi dâm này.

Triệu Tôn được Henry Cheng giao trọng trách kiểm soát động chứa gái của Triad tại ngôi biệt thự sang trọng trên đỉnh núi cách xa thành phố Los Angeles hơn 80 miles về phía Đông Bắc. Hắn đi lại thường xuyên để nhận lãnh những "món hàng" mới từ New York đưa xuống hoặc sau một thời gian, di chuyển các cô gái mãi dâm này sang vùng khác để trao đổi với nhóm Triad vùng đó. Luật lệ của Triad là không bao giờ giữ một tốp gái nào lâu hơn 4 tháng. Thay đổi thường xuyên để khách hàng luôn luôn có hoa thơm cỏ lạ mới cũng như vì lý do an ninh. Các cô gái bị ép buộc này di chuyển luôn sẽ khó tìm cách thoát

và khó bắt liên lạc với người quen ở Mỹ hoặc được khách làng chơi động lòng nghĩa hiệp ra tay giải cứu.

Triệu Tôn trước giờ vẫn coi động chứa gái của Triad này như một thứ business. Hắn điều hành như một cơ sở thương mại để kiếm ra tiền, cũng như căn chợ tại Orange County, chỉ cốt sao thu lời. Làm hài lòng Triad và làm giàu cho chính hắn. Triệu Tôn không hề để ý đến các cô gái này. Một phần vì họ chỉ là những món đồ để hắn kiếm tiền, phần khác vì hắn mê say Uyên và không buồn để ý đến đàn bà khác. Tuy nhiên Mei Liang khác hẳn những cô gái mặt trắng bệch và mắt lơ đờ của động chứa. Mei Liang với thân hình ngồn ngộn căng phồng và cặp đùi dài thon toàn hảo đã cho hắn những giây phút tuyệt vời và thỏa mãn hắn đến cực điểm. Triệu Tôn càng lúc càng thấy hắn tự kiểm soát để lên gặp Mei Liang nhiều hơn trước. Những thủ thuật của nàng quá tài tình cho hắn những khoái cảm không kiếm được ở ai khác, nàng lại không có vẻ gì khổ sở như những cô gái bị ép buộc hành nghề. Triệu Tôn nhiều lúc thấy khó hiểu. Hắn nghĩ đến việc cất nhắc Mei Liang để nàng phụ hắn trong việc trông coi động chứa. Và một vài lần hắn đã không tuân theo luật lệ của Triad đưa Mei Liang xuống Los Angeles chơi, gần như trao trả tự do cho nàng, tuy lúc nào cũng phải có hắn đi cùng, hoặc một tên thủ hạ khác canh chừng. Triệu Tôn cũng đã đưa Mei Liang đến dự buổi tiếp tân của Lữ và partnership và hắn hài lòng khi thấy nhiều kẻ đã nuốt nước bọt khi thấy Mei Liang trong chiếc áo sường sấm xẻ lên gần háng. Hắn cũng đã được xoa dịu tự ái phần nào khi thấy Uyên cũng phải đưa mắt nhìn, ngạc nhiên.

o O o

Triệu Tôn nghĩ đến Mei Liang trên con đường lái xe vòng núi và hắn không chú ý đến chiếc xe truck sau lưng nữa.

Chắc hẳn một tên tài xế rắn mắt nào, lái xe quá lâu nên kiếm cách chọc phá những người lái xe khác cho đỡ buồn. Hẳn tưởng tượng Mei Liang đang nằm chờ hẳn trên chiếc giường king size và cảm thấy nóng ruột hơn. Hẳn không nhìn kính chiếu hậu nữa. Và hẳn không thấy chiếc xe truck 18 bánh đang vọt lên đi sát vào ngang hông như muốn qua mặt. Chiếc xe Mercedes 560 SEL của Triệu Tôn lúc đó đang chạy vòng theo triền núi, một bên là vực sâu dốc thẳng, ngăn cách bởi một hàng cột chắn. Chiếc xe vận tải vĩ đại bỗng nhiên quật ngang đụng vào hông trái của xe Triệu Tôn. Chiếc Mercedes mất trấn đâm thẳng xuyên qua hàng cột chắn. Triệu Tôn đạp lút thẳng nhưng không kịp. Hẳn thấy mình và chiếc xe lao xuống vực thẳng đứng. Triền đá phía dưới như bay vùn vụt về phía hẳn. Triệu Tôn rú lên như một con thú. Chiếc xe đập vào thành đá nổ tung với ngọn lửa bốc cao và tiếp tục lăn theo dốc núi như một khối lửa lớn lăn tròn.

Người tài xế chiếc xe truck dừng lại nhìn trên con đường vắng không một xe qua lại và mỉm cười. Al Montello chắc sẽ phải hài lòng với công tác thực hiện tuyệt hảo. Hẳn có bao giờ làm hỏng việc Al đã giao phó bao giờ đâu!

CHƯƠNG 26

ơn chạy lên cầu thang nhảy ba bốn bậc một lượt và mở cửa vào văn phòng làm việc của Lữ. Chàng vừa thở hổn hển vừa nói:

- Cậu nghe tin Triệu Tôn chưa? Cảnh sát vừa gọi báo! Hẳn tông xe xuống vực sâu ở trên đường vòng núi. Nổ tung! Cháy tiêu xác luôn! Cảnh sát đang trực xe lên. Họ nói phải chờ điều tra mới biết nguyên nhân được!

Lữ hơi nhếch môi. Như một nụ cười. Chàng không nói gì và đi lại quầy rượu nhắc chai Martell:

- Ngồi xuống đi Sơn! Uống chút rượu không?

Sơn đứng lặng nhìn Lữ trân trối:

- Cậu biết cả rồi hả?

Giọng chàng lộ vẻ nghi ngờ. Lữ nhìn lại. Tia mắt chàng lạnh trong thoáng chốc nhưng ấm lại ngay. Sơn là người bạn thân nhất đời của chàng. Lữ nói:

- Không! Tôi không biết Sơn ạ! Sự việc bất ngờ quá! Để xem cảnh sát họ nói gì. Uyên biết chưa?

Sơn lắc đầu:

- Chưa! Tôi vừa nói chuyện với cảnh sát xong là chạy lên đây ngay.

Lữ nói:

- Cậu gọi Uyên lại văn phòng đi! Mình phải họp để bàn về partnership ngay. Cậu nhân thể lấy hộ tôi tất cả hồ sơ về Triệu Tôn và giấy tờ partnership để mình tính lại mọi sự mới được.

Sơn quay đi ra khỏi cửa. Lữ uống một ngụm hết ly Martell vừa rót và chàng ngồi ngả người trên ghế, gác chân lên bàn. Al Montello đã giữ đúng lời. Và mọi sự đã xảy ra từng bước một theo chàng dự tính.

Vincent Montello đã giới thiệu chàng với Al Montello và nói với người em Mafia ông đã tránh né bao lâu nay:

- Chú hãy giúp cho Lữ như thế là giúp cho tôi. Lữ cần một favor tôi không biết là gì và cũng không muốn biết. Tôi về để hai người nói chuyện với nhau.

Lữ bắt tay cảm ơn và đợi cho Vincent ra khỏi, chàng vào đề ngay với Al Montello. Chàng kể cho Al nghe về partnership của chàng, về Triệu Tôn và bọn Triad. Và chàng đưa đề nghị với Al:

- Khi thành lập partnership, chúng tôi đã mua bảo hiểm sinh mạng cho mỗi người để bảo vệ partnership. Nếu có ai trong partnership bị chết, phần hùn của người đó sẽ thuộc về partnership và những người còn lại. Partnership không phải giải tán để chia phần cho người thừa kế của người chết. Ngược lại partnership sẽ bỏ tiền ra đóng bảo hiểm nhân mạng cho mỗi người trong partnership với mức là một triệu đô la. Kẻ thừa hưởng do mỗi người tự chỉ định. Đối với Triệu Tôn, hẳn chỉ định cho Cheng Tok Trading Company thừa hưởng tiền bảo hiểm sinh mạng của hẳn. Tôi đoán tiền hẳn đầu tư vào partnership của chúng tôi là tiền của Triad dưới danh hiệu Cheng Tok Trading nên hẳn muốn tiền bảo hiểm về lại Triad nếu có sự gì xảy đến cho hẳn.

Al nói ngay:

- Anh muốn Triệu Tôn "biến mất"?

Lữ gật đầu:

- Tôi muốn Triad không nghi ngờ gì. Nếu là một tai nạn rủi ro thì tốt hơn cả. Triad sẽ được tiền bảo hiểm của Triệu Tôn. Họ bỏ ra đầu tư năm trăm ngàn thu lại được một triệu tiền bảo hiểm của Triệu Tôn, chắc họ cũng hài lòng. Nếu có thể, ông nhắn tiếng lại là tổ chức của ông có liên hệ với partnership của chúng tôi để họ không làm phiền hà gì nữa.

Al khen:

- Anh nghĩ ra cách này cũng khá lắm! Tôi sẽ giúp anh vì Vince yêu cầu Nhưng tiền phí tổn cho anh sẽ khá cao. Anh có thể chịu nổi không?

Lữ hỏi lại ngay:

- Ông muốn nói bao nhiêu? Partnership của chúng tôi còn nhỏ lắm, cũng chưa khá gì!

Al cười:

- Tiền nào của nấy! Anh muốn mọi sự trót lọt, anh sẽ mất hai trăm ngàn! Đây là giá đặc biệt tôi cho anh vì Vince muốn tôi giúp anh. Đáng nhẽ ra những việc lặt vặt này tôi không muốn nhúng tay. Nhưng tôi sẽ có người chu toàn cho anh theo như lời anh yêu cầu!

Lữ ưng thuận ngay. Thực tình chàng nghĩ sẽ mất nhiều hơn nữa. Hai trăm ngàn là giá chàng có thể chịu đựng được. Để thoát khỏi ách tròng cổ của bọn Triad. Và gạt được tên Triệu Tôn khốn nạn ra khỏi partnership của chàng. Một cách vĩnh viễn!

o O o

Uyên chạy vội vào phòng làm việc của Lữ. Mặt nàng nhợt nhạt:

- Ghê quá anh Lữ! Triệu Tôn chết thảm quá!

Lữ đang cúi xuống xem lại giấy tờ partnership với Sơn. Chàng ngừng lên nói với Uyên:

- Số mệnh cả Uyên ạ! Triệu Tôn lái xe ẩu lắm! Anh đã sợ có ngày như vậy vì tính lái xe bạt mạng của hắn!

Uyên hỏi:

- Partnership mình như vậy sẽ ra sao?

Lữ trả lời:

- Chẳng sao cả! Mình sẽ chỉ phải làm lại giấy tờ một chút thôi. Em biết về vụ bảo hiểm sinh mạng của Triệu Tôn rồi chứ gì?

Uyên gật đầu:

- Em biết! Anh lo xa như thế hóa hay. Không có bây giờ mình lúng túng to! Không lẽ giải tán partnership!

Sơn ngừng đầu lên nhìn Uyên rồi Lữ. Uyên hoàn toàn không biết gì. Hay nàng cũng có chút nghi ngờ nhưng không nói ra? Sơn không hiểu nữa. Chàng không tưởng tượng ra phương cách giải quyết của Lữ về Triệu Tôn như thế. Và Lữ thản nhiên một cách quá đáng. Như thể giải quyết một vấn đề tầm thường, giản dị, không chút gì phải thắc mắc. Như đập một con ruồi đậu trên tô canh. Như lấy tay dí một con kiến nhỏ đi lạc đường.

Sơn nhìn Lữ một lần nữa. Và chàng thoáng rùng mình. Ngại ngừng người bạn thân đang đứng trước mặt chàng. Như một kẻ hoàn toàn xa lạ nào đó.

Sơn biết Lữ đã từ hàng bao nhiêu năm nay và bây giờ chàng chợt khám phá có lẽ chàng không biết gì về người bạn của mình. Người ta có thể đi bên nhau suốt cuộc đời tưởng chừng như không còn điều gì bí ẩn, nhưng một lúc nào đó sự thật vẫn hiện đến. Mỗi người là một ốc đảo của chính mình. Trong đó có sự thay đổi của từng giây từng

phút. Và sự biến thể theo từng nhịp độ riêng của mỗi người với thời gian. Sơn nghĩ chính chàng của ngày hôm nay cũng đã không phải là chàng của ngày hôm qua. Huống gì một người khác. Như Lữ, bạn chàng. Và có điều gì đáng ngạc nhiên khi những hành xử của Lữ hôm nay không còn phù hợp với người chàng gọi là bạn trước kia.

Sơn đã từng giết người trong chiến tranh. Nhưng đó là sự bắt buộc. Người địch quân bị chàng giết chết không mang tư cách cá nhân, chỉ là một ý niệm mơ hồ. Và trong cuộc chiến, giết người để khỏi bị giết lại. Một hình thức của bản năng sinh tồn được lồng trong những chiêu bài của nghĩa vụ và ý thức hệ. Những hình ảnh của chiến tranh được chàng dồn sâu trong tận cùng của trí tưởng và chàng đã khám phá lại con người thật của mình, một kẻ thù ghét bạo lực, một người quý trọng sự sống. Dù chỉ là một sinh vật thấp kém nhất.

Sơn đã ăn trường chay từ vài năm nay để tìm lòng thanh thản cho chính mình. Và chàng quả thật bất an khi biết Lữ đã tìm cách thủ tiêu Triệu Tôn để giải quyết vấn đề khúc mắc cho công cuộc làm ăn và để làm lợi cho chính mình.

Chàng đã biết về Lữ như người có tâm địa tốt. Không phải là người thánh thiện nhưng cũng là người trung bình trên phương diện đạo đức. Một kẻ biết phân biệt xấu tốt, thiện ác. Một người đã có lúc là biểu tượng cho sự tốt khi cùng chàng diệt bọn cướp biển Thái Lan trên biển Đông Hải. Nhưng Sơn cảm nhận sự thay đổi của bạn chàng khi Lữ bắt đầu bị ám ảnh về chuyện làm giàu. Với bất cứ giá nào. Và Sơn thấy rõ ràng bạn chàng đã vượt qua lằn ranh của tốt và xấu khi Lữ thản nhiên đến mức lạnh lùng giải quyết vấn đề Triệu Tôn. Một cách vĩnh viễn và không chút vướng bận cho những rắc rối nhỏ nhoi. Sự thành công

đối với Lữ đã trở thành nỗi niềm tuyệt đối. Một mạng người như Triệu Tôn nào đâu còn nghĩa lý gì!

CHƯƠNG 27

gười nữ thư ký hỏi lại Vãn:

- Ông muốn gửi gói này theo bưu điện thường hay bằng Fereral Express?

Vãn giận dữ nói như gắt:

- Tôi đã nói rồi! Gửi overnight. Dĩ nhiên là Federal Express!

Vãn không thể làm được công việc gì suốt buổi sáng. Chàng chỉ còn thấy hình ảnh của vợ chàng tối hôm qua trước mặt và Vãn như điên cuồng. Uyên về muộn và Vãn biết ngay nàng vừa ân ái với Lữ về. Những dấu hiệu không thể nào chối bỏ được. Uyên như người say rượu, má nàng đỏ bừng, đầu tóc vẫn còn hơi rối dù nàng đã chải lại. Uyên có cái vẻ thẫn thờ, mệt mỏi của người đàn bà sau cuộc làm tình với những đòi hỏi được thỏa mãn đầy đủ, cực điểm của nhiều lần. Nàng không buồn trả lời Vãn và vội vàng tắm rửa để đi ngủ sớm! Vãn không còn chịu nổi nữa! Mức nhẫn nhục của chàng cũng chỉ có giới hạn. Và tất cả sự thù ghét của chàng được dồn lên Lữ, kẻ đã cầm sừng lên đầu chàng.

Vãn biết thời giờ để chàng trả thù đã đến. Chàng không thể nào cẩn rằng nhắm mắt mãi được. Vãn đã chịu đựng để công việc làm ăn của Uyên trôi chảy và để tài sản của nàng, không, của vợ chồng chàng có dịp gia tăng vùn vụt. Vãn ước tính mức tiền hùn của Uyên trong partnership đã phải lên đến chín trăm ngàn. Với tin Triệu Tôn chết và biết phần của Triệu Tôn sẽ về tay vợ chàng một nửa, Vãn nghĩ tài sản của Uyên đã đến một triệu rưỡi. Nếu có ly dị, chàng cũng sẽ được chia một nửa tài sản của Uyên! Chàng đã nhắm mắt, nuốt hận đủ một thời

gian để sẽ có được vốn liếng bảy trăm ngàn đô la. Cũng không phải dở! Nhưng Uyên và Lữ càng ngày càng lộng hành trong việc cầm chừng Vấn. Họ đã gần như công khai, chót nhả ngay cả khi có mặt Vấn! Và những lần Uyên đi ngủ với Lữ về, nàng đã không thềm đóng kịch để dối chồng nữa!

Điều khác nữa thúc dục Vấn phải trả thù ngay. Đã gần ba tháng nay, Uyên từ chối hẳn không chịu ngủ với chàng! Vấn biết chàng vẫn yêu vợ dù Uyên ngoại tình. Chàng biết việc xử sự của mình là hèn nhưng chàng không làm khác được! Vấn vẫn còn yêu vợ. Chỉ cần Uyên ngọt nhạt với chàng mấy câu và ân ái với chàng! Vấn cũng chịu nhắm mắt, nuốt đắng, ngậm cay. Nhưng Uyên đã gạt bỏ hẳn. Nàng dọn chăn gối sang phòng riêng và làm tinh khi Vấn đòi ngủ với nàng! Vấn điên lên nhưng hy vọng nàng sẽ đổi ý sau ít lâu. Ba tháng là thời gian quá đủ để Vấn kết luận chàng hoàn toàn không còn là chồng Uyên nữa, dù vẫn sống chung một nhà!

Vấn đã thức trắng đêm sau khi Uyên từ khách sạn với Lữ về và leo lên phòng đi ngủ không nói một lời với chàng. Giọt nước đã vỡ bờ! Vấn quyết định ngày hôm sau sẽ thực hiện kế hoạch ngay.

Người nữ thư ký lâu bầu mang gói phong bì dày cộm đi khỏi phòng làm việc. Vấn đóng cửa phòng và chàng mở ví tìm số điện thoại của Frank Rutter. Tên thám tử tư đã bắt quả tang và chụp hình Uyên và Lữ tại khách sạn Holiday Inn quả được việc. Miriam khi nhận được gói phong bì chứa đầy hình ảnh của chồng nàng đang ôm lấy Uyên trước khách sạn sẽ hiểu ngay. Vấn mỉm cười. Chàng còn dành cho Lữ nhiều bất ngờ nữa! Vấn quay số điện thoại của Joe Battaglio, một kẻ trung gian Rutter đã giới thiệu cho chàng. Hẳn phải tay không cần biết đến lý do Vấn muốn liên lạc với những phần tử bất hảo này. Tiến trao

cháo múc! Hẳn chỉ cung cấp tin tức, cho biết những số điện thoại cần thiết thân chủ yêu cầu với tiền chi rộng rãi. Để làm gì là việc của họ!

Vấn nói nhỏ qua điện thoại khi bên kia có người nhắc lên:

- Ông Battaglio? Tôi là khách hàng của Frank Rutter. Frank giới thiệu tôi về ông. Tôi muốn gặp ông để bàn một chuyện!

Vấn nghe tiếng phì phò qua đường giây điện thoại. Chàng tưởng tượng ra mùi hơi rượu nồng nặc và khuôn mặt hắc ám của Joe Battaglio. Một giọng nói cấm cản, khó chịu và nhát gừng của dân sinh trưởng ở New York cất lên:

- Anh muốn gì? Tôi không có thì giờ nói chuyện bá láp với bạn của thằng khốn nạn Rutter. Muốn nói gì thì nói đi!

Vấn trả lời:

- Tôi muốn nói chuyện business! Chuyện mang lại cho anh một món tiền lớn!

Giọng bên kia thay đổi hẳn, quan tâm hơn:

- Business gì? Bao nhiêu tiền?

Vấn mỉm cười:

- Chuyện này không thể nói qua điện thoại được! Anh có thể đến đây gặp tôi tối nay được không? Một tiệm ăn chỗ nào cũng được.

Giọng Joe Battaglio như người say rượu tỉnh hẳn, đầy linh hoạt:

- Tối nay? Để tôi xem! Tiệm Denny's ở Long Beach, 8 giờ tối. Tôi sẽ mặc áo da Harley Davidson hình con ó. Làm sao tôi nhận ra ông?

- Tôi mặc business suit màu xám, sách cặp da màu đen. Anh thấy người Á Đông nào đeo kính mặc quần áo như

vậy là biết ngay.

Vấn đề ổng nghe xuống, thở ra nhẹ nhõm. Cháng tin rằng mọi sự sẽ trôi chảy. Tên khốn kiếp Lữ sẽ phải trả một giá đắt cho việc cắm sừng lên đầu chàng. Hắn sẽ phải đau đớn, phải lo sợ và sẽ phải mất tất cả. Cuộc trả thù của chàng sẽ khủng khiếp, đánh những đòn độc hiểm để kẻ thù không còn chỗ chống đỡ. Và sau cùng khi hắn nằm dãy chết. Vấn sẽ ra mặt để tặng cho kẻ đã ngạo mạn, khi dễ cắm cặp sừng lên đầu chàng một đòn ân huệ cuối cùng. Một coup de grâce. Vấn mỉm cười. Chàng thích thành ngữ tiếng Pháp này. Coup de grâce! Để đưa kẻ thù sang bên kia thế giới. Bọn Tây dùng chữ nghe cũng được!

o O o

Miriam linh cảm chuyện bất thường từ sáng sớm. Không việc gì ra đâu vào đâu cả! Lữ đi suốt đêm không thấy về. Đã lâu nay những đêm đi hoang của Lữ càng ngày càng nhiều. Lần đầu tiên Lữ bỏ không ngủ ở nhà và đi đến sáng mới về. Miriam làm một trận dữ dội. Lữ im lặng không nói gì, mặc kệ những lời đay nghiến của Miriam. Chàng không xin lỗi cũng không bào chữa, chỉ thản nhiên tắm rửa rồi ra bàn ngồi ăn sáng và đọc báo. Miriam càng điên lên khi thấy Lữ không hề đếm xỉa gì đến sự giận dữ của mình. Đã thế trong lúc Miriam mắt quắc lên, moi móc hỏi tội chồng, Lữ còn điềm nhiên lật tờ Wall Street Journal xem giá stock lên xuống!

Miriam giăng lấy tờ báo xé ra từng mảnh vụn cho hả cơn giận nhưng Lữ cũng chỉ nhún vai thay quần áo đến văn phòng làm việc. Những lần sau, khi Lữ bỏ không ngủ ở nhà. Miriam không nói gì nữa. Nàng nghĩ đến việc xin ly dị nhưng không thể quyết định được. Miriam nghĩ nàng vẫn còn yêu Lữ. Nàng chưa muốn mọi sự đổ vỡ tất cả. Và Miriam cố gắng biện minh cho lơ là của Lữ bằng sự ngăn

cách giữa người Á Đông và người Mỹ! Người đàn ông Á Đông như vậy chẳng? Không thể chung tình với vợ mặc dù vẫn yêu thương vợ! Miriam đã phải bật cười vì lối suy nghĩ quẩn của mình. Nàng không thể tưởng tượng nổi con ngựa bất kham mới gần ba năm trước nay đã trở thành một người đàn bà nhu nhược như nàng bây giờ!

Miriam tâm sự với Sơn. Nàng thấy mình không còn ai khác ngoài Sơn để hỏi về Lữ, để tìm hiểu chính nàng và cho tương lai của vợ chồng nàng:

- Có phải người đàn ông Á Đông coi nhẹ chuyện ngoại tình lắm phải không Sơn?

Miriam hỏi Sơn một buổi tối khi Lữ đi vắng và nàng gọi Sơn đến nhà để nói chuyện.

Sơn không biết trả lời ra sao. Chàng biết chuyện Lữ với Uyên nhưng vẫn phải bào chữa cho Lữ. Sơn cười:

- Chẳng cứ gì người Á Đông! Tôi nghĩ người đàn ông giống dân nào cũng vậy thôi!

- Tôi nghe nói người đàn ông Việt thích chuyện đa thê, không bao giờ chịu hài lòng chỉ có một người vợ! Ở bên Mỹ này không đa thê được thì đi ngoại tình. Có phải vậy không hả Sơn?

- Làm gì có! Bên này ai cũng lo kiếm tiền làm giàu, còn hơi sức đâu nghĩ đến ngoại tình. Dĩ nhiên có người này người nọ, nhưng tôi nghĩ sống ở đây, tỷ lệ ngoại tình không nhiều như báo chí hay sách vở phóng đại ra đâu. Kiếm sống đã đủ bị stress quá nhiều rồi, ít người dám kiếm thêm stress là chuyện ngoại tình nữa!

Miriam lắc đầu:

- Anh nhầm rồi! Càng bị stress nhiều, người ta lại càng muốn ngoại tình! Để khỏi nhầm chán, để thêm fantasy quên đi những chuyện phiền não, lo âu chứ!

Nàng nhìn Sơn chăm chú:

- Anh có nghĩ Lữ là loại người như vậy không Sơn?

Sơn bối rối. Chàng nói dối để che dấu và bào chữa cho bạn:

- Lữ không phải vậy đâu Miriam. Lữ là loại người càng bị stress càng hăng hái và bị kích thích nhiều hơn. Lữ không phải là kẻ trốn tránh đi tìm quên, tìm fantasy đâu!

Miriam gật đầu:

- Anh nói đúng! Vì thế tôi lại càng lo ngại Sơn ạ! Nếu Lữ ngoại tình, điều đó có nghĩa Lữ phải có một đam mê ghê gớm lắm. Tôi có thể chấp nhận chuyện Lữ ngoại tình nếu chỉ thuần túy vấn đề sex. Nhưng Lữ yêu một người khác! Tôi không dám nghĩ đến nữa!

Sơn nhìn Miriam thương hại. Chàng không biết nói gì để an ủi nàng, để nàng bớt lo âu và để nàng yêu đời trở lại. Lần đầu tiên trong đời, Sơn có cảm giác khó chịu với bạn chàng. Có thể là chút gì nhiều hơn khó chịu? Một sự ghen tức chẳng? Một chút giận dữ vì Lữ đã làm khổ Miriam? Sơn không biết nữa. Chàng cảm thấy bất an vì những cảm giác mới lạ này.

Sơn cảm thấy không ổn việc chàng ngồi đây nói chuyện và an ủi Miriam, một đêm Lữ đi hoang không về nhà. Như câu chuyện cải lương của vợ từng tâm lý xã hội tình cảm chàng vẫn chế nhạo khi có dịp xem ở Việt Nam. Sơn mỉm cười. Chuyện thực ngoài đời nhiều khi còn ly kỳ và cải lương hơn tưởng tượng nhiều! Chàng cũng không tự dối lòng chàng bị quyến rũ bởi Miriam. Bề ngoài đẹp của người đàn bà da trắng nhưng vẫn còn những nét Trung Đông của người Do Thái lưu lạc hai ngàn năm qua. Bề ngoài sự thông minh sắc sảo của nàng. Và tâm hồn nghệ sĩ của nàng. Sự cảm thông giữa chàng và Miriam khi hai người

cùng đi xem những cuộc triển lãm hội họa. Những ý thích phù hợp về màu sắc, về hình thể, về âm nhạc. Ngay cả về ăn uống, về trang phục. Miriam đồng điệu với chàng trên mọi phương diện. Như một người bạn tri âm, tri kỷ.

Nhưng có thể nào có tình bạn giữa một người đàn ông và người đàn bà được chăng? Sơn không tin điều đó. Sự căng thẳng về tình dục giữa đàn ông và đàn bà luôn luôn sẽ quá mạnh để có thể có tình bạn thuần túy được. Và sự rung động do đồng điệu gây ra sẽ không sớm thì muộn dẫn dắt đến tình yêu. Sơn nghĩ chàng đã yêu Miriam. Một thứ tình yêu đến nhẹ nhàng, chập chờn, nhưng càng lúc càng hiển hiện. Cá tính của Sơn không cho chàng một tình yêu vũ bão, cuồng nhiệt và chàng không muốn thế. Đam mê, sôi nổi chỉ là ngọn lửa rơm, tàn lụi nhanh chóng. Hay như cơn phong ba đi qua để lại yên lặng của đổ vỡ và tàn phá.

Như tình yêu của Miriam và Lữ! Sơn không muốn điều xấu cho bạn mình nhưng chàng ý thức được bản chất của cuộc tình giữa Lữ và Miriam. Sơn không ngạc nhiên trước những nứt rạn đang trở thành đổ vỡ của đời sống vợ chồng bạn chàng. Chàng chỉ thấy bứt rứt vì đã để cho tình yêu của chàng với Miriam nảy nở, một điều không nên không phải với người bạn thân. Nhưng Sơn có thể làm gì khác hơn được! Chàng không thể ngăn chặn được tình yêu của lòng chàng. Còn Miriam! Chàng không muốn lợi dụng cơ hội để Miriam sẽ yêu lại chàng. Nhưng sự việc sẽ xuôi chảy như giòng nước của định mệnh. Chàng sẽ không làm điều gì để sau này phải ân hận với bạn chàng, nhưng chàng cũng không trốn tránh. Mọi sự việc đều có thời gian và không gian của nó. Và Sơn sẽ đáp ứng với những gì xảy ra, không tính toán, không hy vọng và sẽ không làm gì để ngược lại với chiều tự nhiên của những điều sẽ xảy đến.

CHƯƠNG 28

Miriam khoác chiếc áo choàng đi ra sân trước nhà lấy thư. Ông già đưa thư của sở bưu điện đưa tay ra ngoài chiếc xe nhỏ chở thư ngoắc nàng thăm hỏi. Nàng gật đầu mỉm cười chào lại. Ông già cất tiếng:

- Có thư bảo đảm cho cô đây.

Miriam ngạc nhiên. Rất ít khi nàng nhận được thư bảo đảm, lạ hơn nữa, thư không đề tên người gửi. Nàng không biết có nên nhận không? Linh tính báo cho Miriam biết điều chẳng lành. Thư nặc danh lại gửi cước phí bảo đảm đề tên nàng. Chỉ có thể là những chuyện phiền nhiễu.

Miriam vào nhà trong và xé thư. Những tấm hình rơi đầy vung vãi trên sàn nhà. Nàng nhặt một tấm lên xem và thấy chóng mặt, lão đảo. Những điều nàng nghi ngờ nhưng không chắc chắn hẳn đã trở thành sự thực. Kẻ nặc danh đã gửi đến cho nàng những tấm hình chứng tỏ cuộc ngoại tình của Lữ.

Tấm hình Lữ và người đàn bà Việt Miriam đã gặp vài lần trong các buổi tiếp tân của VietCal Investments, người đàn bà partner của Lữ trong các công cuộc làm ăn đầu tư gần đây. Miriam nhớ ra tên: Uyên. Phải rồi, người đàn bà đầy khêu gợi, vợ của người loan officer tại nhà băng nàng đã đến để ký giấy vay tiền cho Lữ làm ăn. Miriam xem hết tất các tấm hình còn lại. Hình Lữ ôm hôn Uyên trước cửa một khách sạn. Nàng nhíu mày xem hàng chữ nhỏ trên khách sạn phía sau: Holliday Inn. Họ đã hẹn hò và gặp gỡ nhau tại khách sạn này. Những đêm Lữ bỏ nhà đi cả đêm không về, họ đã ngủ với nhau, làm tình với nhau tại đây.

Miriam nhìn khuôn mặt tươi cười, rạng rỡ của Lữ và Uyên trong các tấm hình và nàng nổi điên lên. Khuôn mặt của những kẻ thỏa mãn, hạnh phúc sau một đêm ân ái. Và vẫn còn như tiếc nuối, ôm chặt lấy nhau trước cửa khách sạn, trước khi từ giã ai về nhà nấy.

Miriam chợt thấy lợm giọng, buồn nôn. Nàng nhớ tới những lần Lữ về muộn và để thoa dịu cơn giận dữ của nàng đã làm lành và ân ái với nàng như một sự đền bù. Miriam cắn môi thật mạnh như muốn bật máu. Ngay khi vừa làm tình với Uyên về! Nàng chợt cảm thấy dơ bẩn như một kẻ bị xâm phạm. Lữ không có quyền làm thế!

Miriam biết Lữ không chung thủy với nàng những lần Lữ đêm không về nhà. Nhưng nàng vẫn tự dối lòng và nàng không có chứng cứ cụ thể nào. Cũng như nàng không biết đến một khuôn mặt, một tên tuổi nào là bằng chứng cho sự ngoại tình của Lữ. Biết đâu Lữ chỉ đi hoang với những cô gái điếm, những người đàn bà qua đường sau một đêm và chàng vẫn chỉ yêu một mình nàng. Miriam đã hy vọng như thế và nàng có thể chấp nhận sự lảng nhãng của Lữ nếu chỉ có vậy.

Nhưng với những bức hình do kẻ nặc danh gửi tới này, sự thật hiện lên rõ ràng như ban ngày, không thể chối cãi được. Rằng tình yêu giữa nàng và Lữ đã thật hết, không còn gì. Lữ có một tình nhân, một đam mê khác. Một người đàn bà cùng nòi giống với chàng đã thay thế Miriam trong tim Lữ. Và Miriam chợt nghi ngờ. Lữ có bao giờ yêu nàng chưa hay nàng chỉ là một hấp dẫn mới lạ khi Lữ vừa chân ướt chân ráo đến xứ này. Và bây giờ đã trở thành quá quen thuộc không còn gì để khám phá nữa.

Còn ước muốn làm giàu của Lữ. Và tài sản của nàng. Miriam chua chát nghĩ rằng có lẽ Lữ chưa bao giờ yêu nàng. Như một người bị bịt mắt bỗng nhiên được cởi dây

che. Miriam thấy sự thật phũ phàng của cuộc tình giữa nàng và Lữ. Nàng đã không bao giờ muốn nghĩ đến chuyện tiền bạc và chối bỏ những ý nghĩ thoáng hiện trong óc về việc Lữ đến với nàng qua tài sản của Don Lavitz. Miriam là người kiêu hãnh. Với sắc đẹp của nàng, với sự quyến rũ đã được chứng tỏ qua bao mối tình của nàng với các người đàn ông trước. Lữ, Miriam cho rằng Lữ có yêu nàng chỉ vì nàng, vấn đề tài sản chỉ là chuyện phụ thuộc.

Nhưng với chứng cứ ngoại tình này của Lữ, Miriam thấy mình bị thương tổn nặng nề và tự ái nàng bùng dậy như cơn bão tố. Nàng không là gì cả đối với Lữ. Tất cả chỉ là vấn đề tiền bạc. Lữ đến với nàng, thành hôn với nàng chỉ vì ý muốn làm giàu của chàng. Và khi đã đủ lông đủ cánh, có một cơ sở làm ăn vững chắc, có tài sản riêng để không còn phải nhờ cậy nàng nữa. Lữ đã ngang nhiên ngoại tình, không cần che giấu.

Miriam lồng lộn như một con thú dữ bị thương. Nàng đập hết những ly chén trong nhà, xô đổ bàn ghế, tiện tay vớ gì ném lấy. Nàng tưởng tượng nếu có mặt Lữ lúc đó, nàng có thể giết Lữ. Và mọi sự muốn ra sao thì ra. Don Lavitz đã không muốn nàng yêu Lữ, không muốn nàng kết hôn với Lữ. Nàng không nghe lời bố, tự tin vào nàng, vào tình yêu của nàng và của Lữ đối với nàng. Miriam cay đắng nhận thấy sau cùng lời bố nàng vẫn đúng. Sự ngăn cách giữa hai người quá nhiều, sự khác biệt giữa hai người quá sâu đậm để tình yêu có thể bền vững. Tệ hại nhất là nàng nhận thấy có lẽ Lữ chưa bao giờ yêu nàng cả. Hay Lữ không phải là người có khả năng để có thể có tình yêu như nàng nghĩ, như nàng định nghĩa cho một tình yêu tưởng đã có và sau cùng khám phá ra chỉ là ảo tưởng.

Miriam bắt đầu nguôi cơn giận dữ điên cuồng. Nàng ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa và ôm đầu suy nghĩ. Sự chán

chường và thất vọng bắt đầu xâm chiếm lấy nàng thay dần cho thịnh nộ. Như người mất mát tất cả chỉ còn lại một trống rỗng khủng khiếp. Miriam nghĩ đến những chuyện phải làm. Nàng hình dung ra khuôn mặt của Don Lavitz và nụ cười của bố an ủi mỗi khi nàng tập xe đạp hay cưỡi ngựa bị té lúc còn nhỏ. Miriam muốn chứng tỏ cho bố, nàng vẫn là con của Don Lavitz. Không bao giờ để ai thương hại mình và không bao giờ chịu để ai gây thương tổn cho mình mà không trả đũa lại.

Miriam nhắc điện thoại và bấm số. Đầu giây bên kia có tiếng người trả lời:

- Đây là văn phòng luật sư Leibovitz. Chúng tôi có thể làm gì để giúp bà?

o O o

Vấn đậu xe trước bãi parking của tiệm ăn Denny's. Chàng tắc lưỡi, bãi đậu xe đầy nhóc, khó khăn lắm mới tìm được chỗ đậu. Hy vọng tên Joe Battaglio đến trước và ngồi chờ chàng bên trong. Càng đông người càng hay, ít ai sẽ để ý đến chàng và tên đầu trộm đuôi cướp này nói chuyện với nhau. Vấn bước vào trong tiệm và đảo mắt nhìn quanh. Một người đàn ông mặc chiếc áo khoác bằng da màu đen ngồi trong góc cùng của tiệm ăn quay lưng về phía cửa vào. Chiếc áo da của dân cỡi mô tô Harley-Davidson vẽ hình con ó giương móng nhọn hoắt. Vấn thở phào. Chàng tiến lại gần:

- Joe Battaglio? Tôi tên Vấn. Tôi nói chuyện điện thoại với anh sáng nay.

Battaglio nhìn chàng từ đầu đến chân. Cặp mắt đỏ đầy gân máu của một kẻ sống trong tội ác. Hắt lạnh lòng hắt hàm cho Vấn ngồi xuống:

- Anh muốn gặp tôi để làm gì? Tôi không có thì giờ nhiều!

Vấn mỉm cười:

- Thong thả đã! Để tôi gọi món ăn. Chúng ta sẽ bàn chuyện trong khi ăn. Anh không việc gì phải vội!

Vấn lựa thực đơn và gọi món. Joe Battaglio cũng gọi cho hắn một chai Budweiser và steak. Hắn càu nhàu:

- Muốn gì nói mẹ nó ra cho rồi! Bày đặt ăn uống linh kinh mất thời giờ!

Vấn lờ đi như không nghe thấy. Món ăn đưa ra, chàng im lặng ngồi ăn một lúc. Sau cùng Vấn nói, giọng nhỏ cho Battaglio vừa đủ nghe:

- Tôi muốn anh làm việc này. Làm xong anh sẽ có tám ngàn đô la.

Battaglio nheo mắt:

- Việc gì? Mỗi việc có giá của nó! Anh phải cho tôi biết rõ để lượng giá!

Vấn rút trong túi ra một tấm bản đồ nhỏ và một tấm hình:

- Đây là một khu apartment tại Gargen Grove. Tôi muốn nó cháy tan thành tro!

Joe Battaglio nhìn tấm hình chụp khu aptment. Hắn cười đều:

- Khu này trông còn mới lắm mà! Anh bảo hiểm nó nhiều lắm hả?

Vấn lắc đầu:

- Không phải khu apartment của tôi. Tôi muốn nó cháy nhưng anh phải để tang chúng có người đốt. Một hai chai dầu hỏa bị bể gì đó cũng được. Với lại cái này!

Vấn rút trong cặp chiếc áo thun nhàu nát đã bị cháy xám chỉ còn một mảnh nhỏ nhưng vẫn còn nhận ra hàng chữ Don's Hamburger in trên áo.

Battaglio nhín mày:

-Anh muốn đốt khu apartment này và đổ tội cho người khác? Bằng chiếc áo thun này thôi à?

Vấn gật đầu:

- Như thế cũng đủ! Tôi chỉ cần có vậy. Điều quan trọng là hàng chữ Don's Hamburger. Anh đừng để cho lửa cháy mất chữ đó là được rồi!

Battaglio hỏi:

- Anh muốn bao giờ khởi sự?

- Càng sớm càng tốt!

- Anh muốn được việc, sớm sửa, anh phải chi nhiều tiền. Tám ngàn không được!

- Anh muốn bao nhiêu?

- Tối thiểu ba mươi ngàn! Đưa trước mười ngàn, xong việc đưa nốt!

Vấn cau mày nhìn Battaglio. Tên khốn nạn này dở trò bắt đũa. Chàng đã được Frank Rutter căn dặn trước về Joe Battaglio. Đừng để cho hắn biết chàng là tay mơ. Hắn sẽ tìm đủ cách để moi tiền tối đa, tuy nhiên Rutter đã bảo đảm với chàng là tên này rất được việc. Chuyện gì đến tay hắn cũng trót lọt và chưa hề thất bại với khách hàng bao giờ. Chỉ cần đừng để hắn bắt nạt và chớ bao giờ tìm cách gạt hắn không trả đủ tiền đã ưng thuận trước.

Vấn tính nhẩm trong đầu. Giá thị trường cho một vụ giết mướn tại vùng Los Angeles này không quá hai mươi ngàn đô la theo sự dò hỏi của chàng. Đốt nhà không thể mắc

hơn như vậy được! Vẫn mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Battaglio:

- Anh tính mắc quá Joe! Tôi biết rành chuyện này lắm. Frank cũng cho tôi biết tên một người khác. Chắc anh biết Carlos Rodriguez chứ?

Mắt Battaglio như lồi hẳn ra. Hắn nghiêng rằng:

- Đừng có nhắc đến tên chó đẻ đó với tôi!

Vẫn gật đầu. Chàng đoán không nhầm. Rodriguez là kẻ thù không đội trời chung của Battaglio và Frank Rutter đã dặn chàng, cứ việc mang tên Rodriguez ra để trả giá với Battaglio, mọi việc sẽ êm xuôi.

Vẫn rút trong túi ra một phong bì. Chàng để trên mặt bàn giữa chàng và Battaglio và hít hàm bảo hắn:

- Tôi không muốn mất thời giờ nhiều. Giá chót của tôi cho anh là mười lăm ngàn. Phong bì này có năm ngàn. Phần mười ngàn còn lại sẽ giao cho anh khi xong việc. Anh nhận việc này hay không nhận?

Vẫn tỏ vẻ sốt ruột như thể chàng sẵn sàng đứng dậy để đi đến gặp tên Carlos Rodriguez. Battaglio chỉ ngần ngừ một thoáng. Hắn chộp vội lấy phong bì trước mặt:

- Được rồi! Tôi nhận! Tôi cần một tuần lễ để nghiên cứu và sửa soạn mọi sự. Công việc sẽ tùy vào thời tiết và vấn đề an ninh đi tuần. Chậm lắm là hai tuần sẽ hoàn tất. Đúng ngày này hai tuần sau tôi sẽ gặp anh ở đây.

Battaglio nhìn trừng trừng vào mắt Vẫn, đầy vẻ đe dọa:

- Hai tuần nữa anh nên mang đủ số tiền còn lại đến đây. Tôi không thích chuyện bất ngờ. Chưa có ai qua mặt tôi mà còn sống trên cõi đời này đâu anh bạn ạ!

Vẫn hơi e ngại nhưng chàng vẫn giữ bộ mặt bình thản:

- Anh yên chí! Tôi chỉ cần anh làm mọi sự chu đáo. Hai tuần sau sẽ có đủ số tiền cho anh. À! Tôi muốn anh nhớ một điều! Buổi gặp nhau hôm nay coi như chưa bao giờ xảy ra. Tôi không biết anh là ai và ngược lại anh cũng không biết tôi là ai. Anh hiểu điều đó chứ?

Battaglio cười ngạo mạn:

- Anh tưởng tôi mới vào nghề à! Chuyện sơ đẳng đó anh không cần phải dặn dò cho tay chuyện nghiệp này. Anh biết tôi phải như thế nào mới có được tiếng tăm để thắng Frank Rutter giới thiệu về tôi với anh chứ!

Vấn không nói gì. Chàng giơ tay ra bắt tay Joe Battaglio và xách cặp đi ra. Chàng cảm thấy nóng nơi cổ vì cái nhìn theo của tên đầu trộm đuôi cướp đằng sau. Nhưng Vấn cố giữ dáng điệu tự nhiên chậm rãi như một người đã từng quen với các chuyện mờ ám đầy tội ác này. Chàng cảm giác nhẹ nhõm vì ít nhất đã giải quyết xong bước đầu trong việc trả thù nhưng một điều gì đó làm Vấn bâng khuâng. Có phải là lương tâm chẳng? Tại sao chàng phải áy náy vì chuyện này?

Vấn ý thức được việc chàng làm là việc xấu, là điều phi pháp, là tội ác. Nhưng chàng cần gì! Lòng thù hận Lữ đã lên đến tột đỉnh, ý muốn trả thù đã hoàn toàn chiếm ngự tâm hồn Vấn. Kẻ thù của chàng sẽ phải bị trừng phạt. Cái tát vào mặt chàng sẽ được trả đũa bằng trăm cái tát vào mặt đối phương. Một kẻ xấu xa đã mang lại khổ nạn cho cuộc đời bình thản của chàng. Tại sao chàng còn phải băn khoăn, áy náy về ý niệm thiện ác, về lương tâm. Kẻ gian ác sẽ phải lãnh nhận hậu quả của nó do sự ác khác đem lại. Và trả thù nào chẳng mang lại dịu ngọt đầu tiên cho quả tim đầy cay đắng và đau khổ khôn cùng do sự phản bội của người vợ yêu quý và tên tình nhân đáng bị giết chết kia.

Vấn đôi khi ngạc nhiên cho chính mình. Tất cả sự thù ghét chàng dành cho Lữ và đối tượng trả thù của chàng là Lữ. Vấn chưa hề có sự giận dữ với Uyên. Chàng yêu Uyên đến thế sao? Vấn không biết nữa. Tất cả năng lực và ý nghĩ được chàng dành cho những dự tính trả thù Lữ. Còn Uyên? Nếu Lữ ra khỏi cuộc đời chàng và Uyên, cuộc sống chàng và Uyên sẽ trở lại như trước chăng? Vấn không dám nghĩ thêm. Chàng lầm lũi ra khỏi quán ăn và lên xe trở lại con đường 405 ra khỏi Long Beach.

CHƯƠNG 29

Lữ đọc bản chiết tính cuối tam cá nguyệt của VietCal Partnership và chàng nở nụ cười hài lòng. Tất cả các hoạt động của partnership, bây giờ chỉ còn là của chàng và Uyên, đều mang lại lợi tức tối đa ngoài mong muốn. Lữ nhớ lại vẻ ngạc nhiên của George Lufkin, vice president của ngân hàng Bank of America chuyên lo việc cho vay tiền của các công ty lớn. Lữ bây giờ đã đi thẳng với các viên chức cao cấp nhất của nhà băng, không còn phải đi qua văn phòng của Vãn chồng Uyên nữa. Lufkin khi nhìn vào bảng kê khai tài sản của partnership dùng để làm collateral cho vụ đầu tư mua một khách sạn 300 phòng trên Santa Monica Freeway, đã phải thốt lên vì không ngờ đến:

- Partnership của anh phát triển nhanh quá, Lữ! Trong hai năm net asset của anh đã tăng hơn 5 lần! Anh làm thế nào để thành công nhanh như vậy được?

Lữ cười trả lời:

- Tôi có làm gì khác hơn những thương gia anh thường gặp đâu, George! Làm việc nhiều và một chút may mắn. Thế thôi!

Lufkin lắc đầu:

- Nếu chỉ có vậy thì ai cũng giàu cả sao! Một chút may mắn thế nào được! Anh phải có bàn tay vàng của Midas, đựng gì đều trở thành vàng khối, anh mới thành công kinh khủng đến thế!

Lữ chỉ cười không nói. Lufkin đã trở thành một trong những kẻ ngưỡng mộ chàng trong việc làm ăn và sau nhiều lần Lữ dẫn Lufkin đi ăn chơi ở những chỗ sang trọng

và mặc tiền nhất đã tự coi là bạn chàng. Một điều lợi cho cả hai người. Việc vay tiền của Lữ tại nhà băng đã trở nên càng ngày càng dễ dàng vì những thành công liên tiếp của Lữ. Ngược lại Lufkin cũng được điểm với cấp trên vì partnership của Lữ tiếp tục vay những món tiền lớn để khuếch trương đem lại lợi cho ngân hàng. Căn cứ vào tài sản hiện có của partnership của Lữ và Uyên làm collateral cho các món nợ, nhà băng không chút ngại ngùng cho Lữ vay tiền. Cả hai bên đều lợi. Và không gì quý bằng tình bạn này nở khi không ai phải chịu phần thiệt hại!

Nhất là khi Lữ sẵn sàng chi tiền để Lufkin đi nghỉ hè tại vùng biển Caribbean với những cô gái làng chơi đẹp và quyến rũ hạng nhất của Mỹ Châu La Tinh chàng đã thuê bao từ một escort service của Rio de Janeiro từ Brazil. Lữ thậm nghĩ có lẽ Lufkin nói đúng. Không gì bằng có bàn tay vàng của Midas trong việc làm ăn ở xứ này. Chỉ cần bỏ ra 20% tiền vốn, nhà băng một khi đã tin tưởng vào công ty của chàng sẽ sẵn sàng bỏ tiền để Lữ khuếch trương. Gần đây, Lữ chỉ cần bỏ ra 10% cũng đủ để Bank of America tài trợ phần còn lại cho chàng đầu tư.

Lữ đã trở thành khách hàng ưu tiên, đặc biệt nhất của nhà băng, một phần có lẽ cũng nhờ Lufkin chịu ơn chàng đã cho nếm mùi gái đẹp với thân hình ngồn ngộn, với các đường cong tuyệt mỹ và làn da rám nắng từ bãi biển Rio de Janeiro. Lữ cười thầm, tình bạn còn gì cao quý hơn khi cùng nhau chia sẻ, hưởng thụ những người đẹp hạng nhất trên đời như vậy!

Lữ xem lại danh sách các cơ sở partnership của chàng và Uyên đang điều hành. Khu shopping trên đường Bolsa tiếp tục mang lại tiền cash flow dồi dào. Với mức làm ăn hiện tại của dân Việt trong khu này, chàng tính sẽ có thể tăng thêm tiền thuê 30% vào đầu năm đến. Giá trị của khu shopping theo định giá mới nhất đã gấp 2 lần rưỡi số

tiền chàng bỏ mua lúc đầu. Dãy apartment complex tại Garden Grove lúc nào cũng được ít nhất 95% cho thuê, tiền cash flow gấp hai lần tiền phí tổn và tiền trả nợ nhà băng.

Nếu chàng và Uyên muốn bán ngay lúc này, partnership của chàng ít nhất phải lời 50% trên số tiền đầu tư. Nhưng Uyên khuyên chàng không nên vội. Nàng tính một năm nữa sẽ lời gấp đôi. Và thị trường nhà cửa của California chưa có dấu hiệu gì sắp xuống cả. Lữ đồng ý nhưng chàng nhắc lại cho Uyên về nhận xét của chàng lúc đầu về bất động sản tại vùng này. Mức tột đỉnh của nhà cửa, đất đai tại Cali đã gần kề. Và một dấu hiệu báo động nào đó xảy đến, chàng sẽ bán hết các bất động sản. "Đừng tham 100% Uyên! Được 90% là đủ rồi! Rút ra sớm mình còn lời, chạy chậm là mất cả".

Mặc dù linh cảm về sự bất ổn của thị trường bất động sản tại California. Lữ vẫn tiếp tục đầu tư thêm vào hai cơ sở khác nữa. Chàng mua thêm một shopping mall khác tại Anaheim với giá khá hời và một lần nữa bàn tay vàng Midas của Lữ được dịp biểu lộ. Khu shopping mall trước khi bán cho Lữ chỉ cho thuê được dưới 50% cửa tiệm. Sau khi Lữ mua và sửa sang chút đỉnh, chàng đã bắt được một contract của chợ Robertson's vào thuê. Với một chợ lớn làm cây neo, anchor để khách hàng lui tới, các cửa tiệm khác đổ xô vào thuê và Lữ có lời ngay với tiền cash flow dư thừa và giá trị khu shopping mall tăng ngay hơn 40%.

Khách sạn trên Santa Monica Freeway cũng ở trong trường hợp tương tự. Với 300 phòng, khách sạn của công ty Ramada bị lỗ vì chỉ được không đến 60% occupancy. Sau khi Lữ mua với 10% tiền down và vay nhà băng 90% tiền còn lại, chàng giao cho Sơn nghiên cứu cách thu hút khách thuê phòng. Sơn bắt liên lạc với một số công ty du

lịch của Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Đại Hàn và một số quốc gia khác mới mở mang khác tại Á Châu như Thái Lan, Mã Lai. Với khách du lịch và phái đoàn thương mại từ các quốc gia này đến Los Angeles, khách sạn của Lữ đã trở thành nơi cư ngụ quen thuộc và lúc nào cũng đầy, phải book từ 6 tháng đến một năm trước. Chính Lữ và Sơn cũng không ngờ cho sự thành công của khách sạn Pacific Basin Hotel và chàng dự tính sẽ mua thêm một khách sạn nữa cho thị trường du khách Á Châu đến Los Angeles này.

Những thành công liên tiếp của Lữ bằng việc đầu tư vào các cơ sở bất động sản không làm cho Lữ quên đi mối e ngại của chàng về tương lai của thị trường này tại Cali. Hầu hết giá trị tài sản, net asset của partnership của chàng và Uyên nằm trong sự tăng giá trị của các bất động sản chàng đã mua. Điều này làm cho Lữ không an tâm. Sơn cũng để ý đến mối lo sợ của Lữ. Chàng nói:

- Cậu ngại về chuyện real estate của Cali có thể bị crash thì cậu chuyển sang hướng khác đi. Không gì bằng diversify, đầu tư vào chuyện làm ăn khác thêm nữa.

Lữ hỏi lại:

- Cậu khuyên tôi đầu tư vào cái gì?

Sơn trả lời:

- Mình vừa có kinh nghiệm về vụ công ty chả giò. Tôi thấy cậu đầu tư vào hẳn các công ty mới thành lập cũng hay. Partnership của cậu và Uyên bây giờ có thừa khả năng để đi vào thị trường venture capital được đấy chứ!

Lữ gật đầu đồng ý. Việc đầu tư vào các công ty chả giò Dragon Eggrolls là một trong những hãnh diện của chàng. Hãng làm chả giò này chàng để ý từ thời còn làm tại tiệm Don's Hamburger cho Don Lavitz, chàng đã xuống đây

mua chả giò về để bán cho khách hàng tại quán ăn và đã được Lavitz để ý và tín nhiệm vì sáng kiến này của chàng. Hãng Dragon Eggrolls là một hãng nhỏ, làm chả giò bán sỉ cho một số tiệm ăn và các chợ Việt Nam tại Orange County, do một cặp vợ chồng và con cái làm lấy.

Sau khi lập VietCal partnership. Lữ nhớ lại về thuở xuống hãng này lấy chả giò về bán tại Don's Hamburger, chàng ghé thăm và đề nghị bỏ tiền để khuếch trương và mua lại hãng. Vẫn giữ người chủ và gia đình để điều hành, Lữ mở mang thêm và mướn thêm nhân công và mua máy móc để sản xuất nhanh hơn. Đồng thời Lữ giao cho Sơn tìm được mỗi bán tại các chợ của Mỹ tại Orange County. Kết quả số thương vụ của công ty chả giò lên vùn vụt. Một hãng thực phẩm lớn của Mỹ, Sara Lee, chú ý đến công ty chả giò Dragon Eggrolls của Lữ và đề nghị mua lại để phát triển đi toàn quốc. Kết quả chỉ sau hơn một năm, Lữ đã bán lại công ty chả giò cho Sara Lee với giá hơn hai triệu Mỹ Kim, đem lại lời cho partnership của chàng gần một triệu rưỡi. Đây là niềm tự hào lớn của Lữ về tài đánh hơi cơ hội làm ăn của chàng và giúp cho partnership của chàng dư thừa tiền cash để đầu tư vào các vụ khác.

Lữ công nhận Sơn có lý. Venture capital là cách đầu tư vào các công ty tư nhân mới thành lập có nhiều tương lai hứa hẹn, bỏ vốn để đổi lấy một số lớn cổ phần, hy vọng khi công ty thành công, phát triển mạnh, lúc đó sẽ đi ra public, bán cổ phần trên thị trường chứng khoán Wall Street. Người bỏ tiền venture capital lúc đó sẽ thu lời gấp bội khi cổ phần công ty được mua đi bán lại tại Wall Street, một lời mười hay lời hàng trăm lần là chuyện thường. Lữ hỏi lại Sơn:

- Cậu nói mình nhảy vào làm venture capital, nhưng phải chọn loại công ty nào, ngành nào mới được. Sơ sẩy chọn nhầm là tiền đi theo giòng nước hết!

- Venture capital bây giờ nhằm vào hai loại. Hoặc về computer, hoặc về biotech. Tôi với cậu rành về computer hơn, có lẽ nên nhảy vào mấy bọn làm software ở San Jose. Hôm nào tôi sẽ đi lên đó nghiên cứu. Tôi nghe nói có mấy chú Việt Nam mình ở đó mới sáng chế ra về software dùng cho hệ thống Internet hay lắm. Để tôi xem có hy vọng gì đưa ra thị trường được không. Nếu được, mình bỏ tiền venture capital có thể trúng mỗi lớn đó Lữ ạ!

- Cậu giỏi về computer hơn tôi. Cậu xem thử đi! Mình đang dư hơn ba triệu tiền cash. Tôi không muốn đầu tư thêm vào real estate nữa. Nhảy sang chuyện này có thể hóa hay. Muốn bổc thêm mình phải đi vào Wall Street mới có cơ.

Sơn gật đầu. Chàng đã đưa ra một số ý kiến với bạn nhưng chưa lần nào thấy Lữ đồng ý nhanh chóng như vậy. Sơn vẫn thầm phục tài bắt lấy cơ hội của Lữ và đánh hơi việc nào lợi, việc nào bất lợi. Một số đề nghị Sơn đưa ra bị Lữ gạt đi và y kỳ thời gian sau đó đã chứng tỏ Lữ đúng. Quả thật có sự khác biệt giữa một người làm ăn thành công và người chỉ đưa ra ý kiến, phụ tá như chàng. Nhưng Sơn không ghen tức với bạn. Mỗi người có một tài riêng, một định mệnh riêng và một đời sống riêng. Lữ có biệt tài của chàng trong việc làm ăn và Sơn mừng cho bạn, cho sự thành công của bạn chàng.

Sơn nói:

- Tuần sau tôi sẽ đi San José. Có thể tôi sẽ ở lại khoảng một tuần để nghiên cứu về mấy công ty mới thành lập ở đó. Công việc ở dưới này bây giờ đã chạy đều rồi, tôi cũng đang dư thì giờ.

Sơn ngập ngừng một lúc và nói tiếp trước khi đi ra cửa:

- Lữ này! Tôi không muốn xen vào chuyện riêng của cậu nhưng hôm nọ Miriam có gọi điện thoại. Than phiền về cậu dữ lắm! Tôi cũng không biết nói gì hơn!

Lữ nhăn mặt. Chàng bực mình vì biết Miriam phải nói gì ghê gớm lắm Sơn mới nói chuyện này với chàng:

- Chắc lại ghen tương chứ gì! Phiền thật! Lại còn kể cả với cậu!

Sơn nhìn bạn chăm chú và phân vân. Chàng không biết có nên báo cho Lữ biết là Miriam đang nghĩ đến chuyện làm giấy tờ ly dị hay không. Một vẻ gì đó trong mắt Lữ làm chàng ngừng lại! Mỗi người có một đời sống riêng. Và bạn bè dù thân đến đâu đi nữa cũng nên giữ một khoảng cách. Chàng vỗ vai Lữ không nói gì và đi ra khỏi cửa.

CHƯƠNG 30

ữ giận dữ bẻ gãy chiếc bút chì đang cầm trên tay. Đã mấy ngày hôm nay Miriam không nói với chàng một tiếng nào. Nàng nhìn chàng lạnh nhạt như người không quen biết, ăn riêng và đi sang phòng khác ngủ. Như Lữ không còn hiện hữu trên cõi đời này. Và như thế nàng không muốn bị quấy rầy vì sự có mặt của chàng. Lữ bắt đầu khó chịu vì thái độ của Miriam nhưng chàng cố giữ vẻ làm ngơ. Căn nhà nhỏ thành ngột ngạt với bầu không khí nặng như chì. Lữ biết tình trạng không thể kéo dài và Miriam cũng thế. Đêm hôm trước, Lữ cố tình không về nhà và gần sáng chàng mới mở cửa bước vào. Miriam ngồi đợi chàng ngoài phòng khách. Khuôn mặt nàng buồn thảm như hôm đưa đám ma Don Lavitz. Lữ nhìn nàng thương hại. Tình yêu khi không còn nữa thì lương đến thế sao?

Miriam nhìn chàng một lúc và nàng cúi đầu nói nhẹ như cơn gió thoảng:

- Em muốn chúng ta làm giấy tờ ly dị!

Dù đã đoán trước Lữ cũng hơi sửng sốt. Chàng nghĩ Miriam sẽ khóc lóc, chửi rủa, đay nghiến chàng thay vì phản ứng nhẹ nhàng nhưng quyết liệt này. Lữ gật đầu:

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa?

Miriam vẫn không ngừng lên. Nàng nói, rất nhanh:

- Rồi!

Lữ ngồi xuống ghế và rút điều thuốc châm lửa hút. Từ khi làm đám cưới với Miriam Lữ chưa bao giờ hút thuốc lá trong nhà vì Miriam ghét mùi khói thuốc. Nhưng hôm nay

khác. Mọi sự đã bắt đầu đổi khác. Miriam nhìn làn khói thuốc bay lên và nàng hiểu điều đó. Mắt nàng chột nhòa. Vì khói thuốc hay vì hành động của Lữ. Có lẽ cả hai. Miriam nói, giọng nàng bắt đầu nghẹn ngào:

- Em đã nói chuyện với luật sư Leibovitz. Ông ta sẽ lo thủ tục giấy tờ. Ông ta nói nếu anh có luật sư riêng của anh ông ta sẽ nói chuyện với người đó.

Lữ trầm ngâm không nói. Miriam đã suy nghĩ chín chắn từ nhiều ngày, không phải cơn nóng giận nhất thời vì chuyện Lữ đi cả đêm không về. Chàng đã nghĩ Miriam sẽ đòi ly dị chàng và chàng cũng mong muốn Miriam nói ra điều đó. Nhưng nguyên cớ nào gần đây nhất đã thúc đẩy Miriam quyết định ngay. Lữ đã nhiều lần đi cả đêm không về. Chàng cũng không còn tìm cách che dấu mùi nước hoa của Uyên tắm đầy ngào ngạt trên quần áo chàng. Miriam đã biết chàng ngoại tình từ bao lâu nay, nhưng nàng vẫn không nói. Điều gì đã làm cho nước trong ly đầy phải trào ra? Lữ tò mò và chàng tìm cách khơi ra cho bằng được.

- Tại sao em nghĩ anh sẽ bằng lòng ly dị?

Miriam nhìn chàng. Một vẻ ngạc nhiên pha lẫn bắt đầu của giận dữ:

- Anh có thể nói được câu đó à? Anh dẫn em vào chân tường để em làm theo ý anh, anh còn muốn gì nữa?

Giọng nàng trở thành gay gắt. Lữ biết nàng sẽ nói ra chuyện nào đã bắt nàng phải đi đến quyết định ly dị. Chàng giả vờ như không hiểu để cơn giận của Miriam tăng cao:

- Em nói gì quá đáng như thế? Anh có làm gì đâu mà em nói nặng lời như vậy?

Miriam không giữ bình tĩnh nổi nữa. Những điều nàng nhủ thầm sẽ phải làm gì trước khi Lữ về chột tan biến. Nàng

nói, run lên vì giận dữ:

- Có phải chính anh là người gửi hình này đến phải không?

Miriam ném một sấp hình vào mặt Lữ. Những tấm hình chụp Lữ và Uyên ôm nhau trước cửa khách sạn Holiday Inn. Miriam đã suy nghĩ mấy ngày về ai là người gửi những hình đó đến. Và nàng đi đến kết luận chính Lữ đã cho người chụp và gửi hình đến cho nàng xem! Một cách nói trắng trợn cho nàng biết! Để nàng phải đòi xin ly dị! Nàng suy đoán Lữ không muốn là người mở miệng trước về việc ly dị. Và có cách nào hơn là cho Miriam biết sự thật để nàng tự xử!

Lữ nhặt vài tấm hình lên xem và chàng chột sột máu. Một kẻ nào đó đã tìm cách phá chàng. Chuyện ly dị với Miriam là chuyện không sớm thì muộn sẽ xảy đến. Nhưng nếu có bàn tay khác nhúng vào xếp đặt để hại chàng là chuyện khác. Lữ phải tìm ra thủ phạm cho bằng được. Kẻ muốn hại chàng sẽ phải trả giá đắt cho sự hỗn xược này. Và chàng sẽ tìm ra kẻ thù trong bóng tối để trừ khử ngay. Lữ đánh hơi thấy nguy hiểm kề cận và chàng thấy mình phải đề phòng nhiều hơn nữa.

Lữ nhìn Miriam. Khuôn mặt nàng đỏ bừng vì giận dữ. Đôi lông mày đen và dày của nàng nhíu lại. Lữ vẫn thích đàn bà có cặp lông mày dày và đậm, dấu hiệu của đức tình sung mãn, và chàng chột có cảm giác sai lầm. Lỡ là Miriam để dồn nàng đến mức đòi xin ly dị có lẽ không phải là điều khôn ngoan. Tệ hại hơn nữa lại có bàn tay khác nhúng vào. Lữ lắc đầu cho chính mình và cũng để trả lời Miriam:

- Không! Anh không biết ai chụp và gửi hình này!

Chàng nói tiếp như sợ chính mình, hay Miriam, sẽ đổi ý:

- Em muốn ly dị cũng được! Anh sẽ cho người nói chuyện với Leibovitz để lo chuyện giấy tờ.

Miriam bật lên khóc thành tiếng. Lữ nhìn nàng ngoẹo đầu sang một bên để tránh cho Lữ thấy những giọt nước mắt đang chảy dài trên má và chàng phân vân. Tình yêu đổ vỡ buồn phiền đến thế sao? Nhưng việc gì phải xảy ra cũng sẽ đến và mọi sự đều có một kết thúc nào đó. Chàng tặc lưỡi và bỏ đi lên gác thay quần áo.

o O o

Lữ vừa có cảm giác nặng nề vừa mang trạng thái nhẹ nhõm. Như một người mang hai nhân cách khác nhau. Chàng thương hại Miriam đang gục đầu ngồi khóc một mình dưới phòng khách và cảm thấy mình quả là kẻ khốn nạn. Chàng đã dùng Miriam như cơ hội cho sự thăng tiến, cho việc làm giàu. Mặc dù tài sản của Miriam là của riêng nàng và chàng đã không phải động đến hay làm hao hụt nhưng Lữ cũng phải nhờ đó mới có chỗ để vay tiền nhà băng làm ăn và bốc lên được.

Nàng yêu chàng thật tình và chính điều đó đã làm cho Lữ mang mặc cảm tội lỗi và phiền hà. Lữ không hề có cảm xúc nào để chàng có thể gọi là tình yêu. Đối với Miriam hay với cả Uyên đi chăng nữa, chàng chỉ thấy sự kích thích và thèm muốn dục tình, thể thôi. Và khi những mối lạ đã đi qua chỉ để lại sự nhàm chán, tại sao còn phải nấn ná thêm lâu hơn nữa. Miriam đã đến trong cuộc đời chàng như một giai đoạn, như một thứ trái cấm của người đàn bà da trắng, đẹp, kêu gọi nhưng đã hưởng no đủ và chỉ còn lại sự quen thuộc.

Nàng đã cho chàng những bước tiến đầu tiên trong xã hội của đời sống bên này, một xã hội lấy sự thành công về vật chất là điều tối thượng. Và chàng đã đi qua quãng đời

đó, tại sao còn phải dùng dằng và ân hận về sự đổ vỡ của tình yêu một người đàn bà, đặt không đúng chỗ và không đúng người!

Lữ vào phòng tắm, đầu óc nặng như chì. Những giọt nước nóng chảy xuống đầu cổ làm chàng cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút. Tại sao người ta phải khổ sở về tình yêu nhiều đến thế, như Miriam đang ngồi trong bóng tối một mình dưới kia. Tình yêu có nghĩa gì đâu, ngoài một chút rung động của hai người cùng bị hấp dẫn về thể xác, hoặc cùng sở thích nào đó. Lữ chỉ hiểu về tình yêu như vậy và chàng vẫn cười thầm những kẻ khóc lóc, buồn sầu đau khổ về mỗi tình tan vỡ.

Lữ không bao giờ hiểu và chàng cũng chẳng muốn tìm hiểu. Những kẻ yếu đuối về tinh thần. Lữ kết luận và chàng nghĩ rằng mình đúng. Cuộc đời luôn luôn chia đôi hai loại người, mạnh và yếu, những kẻ thành công và những người thất bại, kẻ đàn áp và những kẻ bị thiệt thòi. Tình yêu có lẽ là một đặc tính riêng biệt dành cho loại thứ hai, không có chỗ đứng cho những kẻ như chàng. Tại sao chàng còn tiếp tục băn khoăn về sự đau khổ của Miriam chi nữa cho nhọc lòng làm gì?

CHƯƠNG 31

ữ tiếp tục bẻ gãy thêm vài chiếc bút chì trên bàn làm việc trước khi nhắc điện thoại gọi văn phòng luật sư Barnes về việc giấy tờ ly dị giữa chàng và Miriam. Leibovitz, luật sư của Miriam là loại cáo già, Lữ không thể sơ xuất không đề phòng được. Ly dị như một cuộc chiến, mỗi bên cố gắng gây tổn thất cho địch thủ nhiều chừng nào tốt chừng đó. Lữ hiện tại đã có một tài sản khá lớn và chàng cần phải có luật sư giỏi để bảo vệ cho chàng.

Điều chàng không ngờ đến là Leibovitz đã chính thức cho chàng biết, vấn đề phân chia tài sản trong cuộc ly dị này là tài sản của Lữ kiếm được trong mấy năm qua, không phải là tài sản của Miriam, với trị giá tăng lên từ ngày nàng thừa hưởng gia tài của Don Lavitz đã lên đến hai mươi triệu, nhưng đây là của riêng nàng. Lữ không dính líu gì được vì bản ký kết trước ngày thành hôn, một điều kiện của ông già Don trước khi chịu gả Miriam cho chàng.

Ngược lại, tài sản kiếm được của Lữ từ ngày lấy Miriam là của hai người, không phải của riêng mình Lữ như chàng tưởng nhầm! Mặc dù tất cả là công khó của chàng. Miriam chỉ giúp chàng có credit để vay nhà băng. Lữ bất giác thấy cơn giận ùa đến làm chàng sôi máu. Leibovitz đã thông báo cho chàng biết, hẳn sẽ đòi lấy cho Miriam đủ nửa số những tài sản phần của Lữ trong VietCal Partnership. Điều đó có nghĩa Lữ sẽ phải bán gần hết những bất động sản của công ty để có tiền trả cho Miriam, hoặc sang tên lại cho Miriam một số những bất động sản đó, cho đủ đúng phân nửa phần của Miriam!

Lữ đã đi dò hỏi nhiều chỗ về việc kiếm luật sư lo vụ ly dị cho chàng và tất cả đều nói Barnes là luật sư danh tiếng và giỏi nhất tại miền Nam California. Điều đó có nghĩa Lữ sẽ tốn một số tiền lớn cho luật sư. Barnes hứa với chàng sẽ tìm đủ cách để giảm thiểu phần phải chia cho Miriam, ít chừng nào tốt chừng đó. Như lương tâm của một luật sư cho phép! Hẳn đã cười nói với chàng, như một sự tự chế nhạo và thích thú về sự mỉa mai khôi hài của câu nói.

Lữ đã nhìn James Barnes từ đầu đến chân để đánh giá con người hẳn và chàng thấy ngay Barnes là một kẻ thủ đoạn, nhiều gian xảo và có thể trở thành tàn nhẫn dễ dàng. Có lẽ đây là luật sư chàng cần phải có để đối phó với bọn luật sư của văn phòng Leibovitz, đánh hơi thấy yếu điểm của Lữ và nhao nhao như những con cá mập khát máu tìm cách rĩa rói tài sản gầy dựng bao nhiêu công lao của Lữ trong mấy năm qua. Chàng nói với Barnes:

- Anh nghĩ có cách nào để gộp chung tài sản của Miriam trong việc phân chia tài sản được không?

Barnes lắc đầu:

- Khó lắm! Anh đã ký giấy ưng thuận trước khi cưới là tài sản của ai trước khi thành hôn là của riêng phần người đó. Không làm gì khác hơn được!

Lữ vặn lại:

- Nhưng ít nhất tôi cũng đã quản trị các tiệm ăn làm tăng giá trị của tài sản Miriam lên nhiều. Phần tăng giá trị đó phải tính là của chung chứ!

Barnes gật gù:

- Có thể! Tài sản của Miriam trước khi cưới là 16 triệu, bây giờ theo định giá của tôi phải hơn 20 triệu. Phần bốn triệu sai biệt đó ta có thể đưa lên bàn thương lượng được.

Vấn đề là Leibovitz sẽ cãi rằng giá trị tài sản đó không tăng gì cả, nhưng tôi sẽ có cách!

Lữ hỏi:

- Còn những tài sản của công ty tôi hiện giờ. Anh nghĩ có cách nào để cãi rằng Miriam không có quyền đòi chia không?

Barnes trả lời:

- Vô ích! Tiền anh kiếm được sau khi cưới là của chung, anh không có cách nào chạy được. Chỉ có cách bớt đi thôi! Tôi có nghe anh nói, sau khi người hùn phần với anh chết, phần của người đó trong công ty được chia đều cho anh và một người hùn khác, phải không?

Lữ nói:

- Anh nói đúng! Theo thỏa thuận lúc đầu mới thành lập công ty của chúng tôi, phần của Triệu Tôn, người chết, được chia đều cho Uyên và tôi. Nhưng giấy tờ cũng chưa xong hẳn. Anh hỏi điều này vì lý do gì?

Barnes cười lớn:

- Anh không nghĩ ra à! Anh không muốn chia tiền nhiều cho Miriam thì anh đừng nhận phần của Triệu Tôn để lại cho anh! Anh tìm cách nào để thỏa thuận ngầm với người partner của anh, cô Uyên gì đó, để cô ấy nhận hết phần của Triệu Tôn trong lúc này. Rồi vụ ly dị của anh xong xuôi anh với cô ấy tính toán lại với nhau!

Lữ hơi sững người nhưng chàng nhận ngay Barnes nói đúng. Hẳn quả đáng đồng tiền bát gạo. Luật sư giỏi có khác, hẳn nghĩ ra ngay những điều chàng không ngờ đến. Ít nhất hẳn cũng có thể bớt cho chàng được hai hay ba triệu không phải chia cho Miriam! Nhưng thế cũng chưa đủ! Lữ hỏi tiếp:

- Còn cách nào khác nữa để bớt số tài sản phải chi cho Miriam không?

Barnes nhìn vào mắt Lữ:

- Còn nhiều cách khác nữa! Chỉ có điều không được hợp pháp cho lắm! Tôi không có quyền chỉ dẫn cho anh làm điều phạm pháp.

Hắn nheo mắt cười đều:

- Lương tâm tôi cũng không cho phép! Anh cảm phiền anh Lữ ạ!

Lữ cũng cười lại:

- Anh nói thử tôi nghe! Cứ giả dụ như anh kể một chuyện người khác thôi, không phải là chuyện ly dị của tôi!

Barnes hơi suy nghĩ một chút, sau cùng hắn nói:

- Tôi có một thân chủ trước đây mấy năm cũng ở trong tình trạng như anh. Lão ta không muốn chia tiền cho cô vợ trẻ cầm sừng lên đầu lão. Hắn đi Las Vegas đánh bạc, nướng vài triệu phải bán hết sản nghiệp trả nợ. Dĩ nhiên khi ra tòa ly dị hắn không còn một xu dính túi. Cô vợ tưởng được chia của sau cùng không được một cắc. Ly dị xong, lão kia lại tiền bạc rủng rỉnh như xưa. Tôi nghe nói lão ta dính dáng với bọn Mafia ở Las Vegas và chúng bày ra chuyện đánh bạc để chạy của cho lão này. Dĩ nhiên tôi không có ý khuyến khích anh làm như vậy!

Lữ gật đầu:

- Anh nói đúng! Chuyện đó là chuyện phạm pháp. Tôi không có ý nghĩ làm những chuyện như thế!

Lữ thấy những lời giới thiệu về tên luật sư James Barnes này không phải không ngoa. Và hắn xứng đáng với tiền thù lao hơn sáu trăm một giờ. Tiền nào của nấy! Barnes đã khơi mào cho Lữ bao nhiêu việc để bảo vệ tài sản của

chàng. Chỉ vài câu chỉ dẫn của hắn, Lữ đã tiết kiệm được mấy triệu đô la trong việc ly dị với Miriam!

Tuy nhiên bớt được vài triệu đô la không phải chia cho Miriam có nghĩa chàng vẫn phải mất một phần tài sản trong vụ ly dị này. Và Lữ không thể chấp nhận được. Lữ biết Miriam không cần tiền, nàng không hề chú ý đến tiền bạc. Đòi chia tài sản theo lời khuyên của Leibovitz, tên luật sư già quý quyết bạn của bố nàng, chẳng qua chỉ vì Miriam muốn trả thù chàng. Nàng đã tìm đúng nhược điểm của Lữ để hành hạ chàng, để Lữ biết rằng cái giá của sự bỏ rơi nàng, làm nàng đau khổ là chàng sẽ phải mất rất nhiều tiền, mất một nửa phần tài sản chàng đã công khó tạo dựng. Và điều này Miriam đã tính quá đúng. Còn điều gì có thể làm Lữ giận dữ và điên cuồng hơn việc nhìn tên luật sư già cười đố đưa chàng bàn ước tính tài sản của Lữ và giấy đòi chia nửa phần tiền của Miriam ký!

Lữ thấy sự sai lầm của mình trong việc dẫn Miriam đến chỗ đòi xin ly dị. Chàng đã quá lơ là và coi thường phản ứng của Miriam. Lữ muốn tự do vì quả thật chàng đã chán Miriam. Việc tạo dựng tài sản của chàng đã thành. Lữ không cần Miriam và vốn liếng của nàng để làm ăn nữa. Ham muốn tình dục với Miriam đã trở thành nhạt nhẽo như ly nước lạnh để quên, như chiếc áo mặc sờn vai, như đôi giày mòn đế. Uyên mang lại cho chàng nhiều kích thích hơn với hấp dẫn của vụng trộm và chàng thấy cần phải lấy lại sự tự do của mình với Miriam. Lữ biết chàng cũng chẳng có gì để gọi là tình yêu với Uyên, thứ tình yêu hoa mỹ của sách vở và văn chương cải lương vẫn nhai nhải nói đến, chỉ có tình dục thuần túy.

Nhưng Uyên hơn Miriam nhiều lắm! Có lẽ đàn bà Á Châu nói chung, Việt Nam nói riêng không có sự cởi mở và hấp dẫn dục tình nhiều như đàn bà da trắng, nhưng như một định luật bù trừ, người đàn bà Á đông nào đã đa tình, đã

nồng nhiệt trong đục tình, sự đa tình, sự nồng nhiệt của họ bỏ xa đàn bà da trắng rất nhiều. Sau những đêm ân ái với Uyên về. Lữ không còn hứng thú nào trong việc ăn nằm với Miriam và chàng thấy không thể kéo dài lâu hơn được. Chàng muốn có lại tự do cho chính chàng!

Và Lữ thấy mình hoàn toàn sai lầm. Ly dị với Miriam đem lại cho chàng nhiều tổn hại hơn chàng nghĩ. Làm Miriam đau khổ đến mức tìm cách trả thù chàng là một điều xuẩn ngốc, không tính toán đủ. Lữ cay đắng nhận thấy chàng đủ tài để đối phó với bất kỳ sự khó khăn nào trong việc làm ăn, trong sự tranh đấu giành giật với thế giới của đàn ông. Nhưng cách xử thế của chàng với đàn bà còn quá nhiều khuyết điểm! Lữ không tiên liệu được phản ứng của Miriam và chàng tự trách mình đã quá vội vàng trong việc này.

Không điều gì ngăn trở chàng tiếp tục ngoại tình với Uyên và với những người đàn bà chơi bởi khác. Chỉ cần chàng khéo léo với Miriam hơn một chút, đối trá với Miriam một cách thản nhiên hơn, không thắc mắc vớ vẩn về chuyện tại sao chàng phải tiếp tục sự dối trá này. Miriam có cần gì hơn là chàng tiếp tục dối nàng, để nàng tiếp tục đời sống vợ chồng với chàng, dù chỉ là một đời sống lạnh nhạt! Chàng đã không hiểu được điều đó và Lữ bức bối thấy mình phải trả giá đắt cho sự thiếu hiểu biết của mình.

Cơn giận dữ đến với Lữ mỗi lúc một tăng lên. Chàng thấy cần phải làm một điều gì cho hả giận, cho vơi sự tức tối với chính mình, với Miriam. Lữ nghĩ đến những bức hình chụp lên chàng và Uyên trước khách sạn Holiday Inn. Những bức hình đã thúc đẩy Miriam đòi ly dị ngay. Và chàng như một người không suy nghĩ, đã vội vàng đồng ý để giờ đây những tổn hại bắt đầu hiển hiện. Lữ nổi giận

hơn nữa khi thấy mình như kẻ nhắm mắt chui vào tròng của đối phương đặt ra.

Kẻ muốn hại chàng chỉ xúc tiến việc chàng không sớm thì muộn cũng sẽ làm, nhưng cảm giác kẻ thù của mình đang khoái trá vì thấy kế hoạch thành công làm Lữ nổi điên. Chàng phải tìm ra ngay kẻ nào đã chủ mưu trong việc hại chàng để trừng trị. Lữ thấy dễ chịu đôi chút vì sự tức giận chính mình đã được hoán chuyển sang một kẻ thù khác. Nhưng chàng sẽ tìm ra ngay và hẳn sẽ phải trả giá gấp trăm, gấp ngàn lần cho mưu toan ám hại chàng!

CHƯƠNG 32

attaglio nhìn bầu trời đen ngòm không trăng sao và mỉm cười hài lòng. Hắn đã chọn được địa điểm tốt nhất của khu apartment để hành sự. Góc này sát với một khu warehouse chứa hàng bỏ không đã mấy tháng nay, đang bị foreclosed nên đèn đóm tối om. Những căn nhà ở đây không ai thuê nên không người qua lại, lý tưởng cho việc làm của Battaglio. Hắn bắt đầu tước xăng lên hai phía tường và dội cả vào khung cửa gỗ phía trên. Sợi dây vải dài tấm xăng được kéo ra phía ngoài gần sân cỏ, Battaglio rút trong túi áo khoác ngoài một chiếc T-shirt và vắt cách xa đầu sợi dây tấm một quãng khá xa để ngọn lửa không bén tới. Chiếc áo chỉ còn hai phần ba đã được cháy xém từ trước để lộ hàng chữ in trước ngực: Don's Hamburger.

Buttaglio lẩm bẩm chửi thề. Hắn có linh cảm không hay. Tên Á Đông thuê hắn làm việc này bắt buộc hắn phải để chiếc T-shirt và một bình đựng xăng gần đó mới chịu trả nốt phần tiền đã thỏa thuận. Battaglio cần tiền nên phải nhận việc nhưng hắn thấy không ổn. Hắn đã đốt nhà vài lần cho mấy tên chủ apartment Do Thái keo kiệt ở khu Watts để đòi tiền bảo hiểm nhưng hắn nguy trang là chạm điện hay do mấy tên nhóc đen nghịch với thuốc lá. Chưa lần nào hắn đốt nhà nhưng để lại tang chứng như lần này. Battaglio đánh hơi thấy chuyện nguy hiểm nhưng hắn đang quá kẹt tiền. Battaglio nợ một tên crack dealer hai ngàn đô và hắn hăm sẽ thịt Battaglio nếu không thanh toán nội trong tuần.

Battaglio tặc lưỡi. Chuyện gì không hay tính sau, giờ hắn cần phải làm xong job này để lấy nốt số tiền của tên Á

Đông mặt chuột kẹt. Thanh toán xong với thằng đen dealer, còn dư bao nhiêu hẵn sẽ cuốn gói chạy sang Miami. Đất Los Angeles bây giờ khó sống, hẵn cần tìm đất khác thử thời vận. Với lại đốt nhà để lại tang chứng kiểu này, tốt nhất là chuồn sớm!

o O o

Tiếng chuông điện thoại làm Lữ giật mình tỉnh dậy. Mồ hôi chàng vã như tắm. Chàng vừa qua một giấc mộng kinh hoàng và tim chàng vẫn còn đập liên hồi. Lữ giơ tay dụi mắt và nhìn đồng hồ. Ba giờ sáng. Ai gọi chàng vào lúc này. Tiếng Sơn bên kia đầu dây điện thoại đầy khẩn cấp.

- Lữ hả? Gọi mãi này giờ cậu mới dậy. Khu apartment Garden Grove đang cháy. Cậu đến ngay đi!

Lữ tỉnh hẵn ngủ:

- Cái gì? Làm sao cháy được? Cứu hỏa đến chưa?

Sơn trả lời:

- Đến rồi! Chính họ gọi tôi mới biết! Tôi đang trên đường đến đây! Cậu đi liền đi!

Lữ mặc vội quần áo và ra xe. Tai họa bắt đầu đổ đến. Chàng thấy được điều đó và người chàng nóng bừng. Tim chàng đập rất nhanh và Lữ phải tự nhủ thầm để trấn tĩnh. Chàng đã gặp may mắn suốt mấy năm nay. Đã đến lúc để đương đầu với những sự không may vì có ai may mắn được mãi. Lữ hít một hơi dài và cảm thấy sự cường ngạo trong chàng trở lại. Chàng tin tưởng mình đủ khả năng để đối phó mọi chuyện.

Lữ dừng xe sát hàng rào chắn của cảnh sát và nhìn khu apartment của chàng. Ngọn lửa bốc lên cao ngất. Bốn chiếc xe vòi rồng đang chụm đầu vào phun nước. Những người lính cứu hỏa chạy lăng xăng dựng thang sát một

căn apartment ngọn lửa sắp cháy đến. Lữ nhìn lên. Một người đàn bà bế đứa bé đang thò đầu ra khỏi cửa sổ ngoắc tay và la hét ồm ồm. Hai người lính cứu hỏa trèo lên thang để đưa người đàn bà và đứa bé xuống. Lữ tiến lại gần hơn và thấy Sơn chạy lại phía chàng. Đầu tóc bạn chàng bù xù không kịp chải, khuôn mặt đầy hốt hải. Lữ trấn an bạn:

- Từ từ Sơn! Cháy mấy căn rồi?

Sơn khoa tay:

- Hơn hai mươi căn! Sở cứu hỏa nói họ có 4 xe nhưng không đủ phải gọi thêm hai xe nữa sắp đến. Họ nói có kẻ đốt vì mùi xăng nhiều lắm và không dập tắt hẳn được!

Lữ nhíu mày:

- Bị đốt à! Bọn điều tra về arson tới chưa?

Sơn gật đầu:

- Đến rồi! Tôi vừa nói chuyện với mấy tên đó xong. Họ nói ngọn lửa còn lớn quá chưa xem ngay được nhưng họ chắc là có kẻ đốt. Phiền lớn rồi Lữ ạ!

Lữ không nói. Vụ cháy nào cũng có những thanh tra về đốt nhà đến để điều tra nhưng đến sớm và quả quyết là bị đốt như thế làm chàng lo ngại. Có điều gì mờ ám đây?

Lữ hỏi lại Sơn:

- Bọn nó đứng đâu Sơn? Tôi muốn nói chuyện với họ.

Sơn giơ tay chỉ:

- Góc đằng kia!

Lữ tiến lại gần một nhóm người đang cúi xuống lom khom trên sân cỏ gần căn apartment đầu tiên bị cháy. Một người cảnh sát chặn chàng lại. Lữ nói:

- Tôi là chủ khu apartment này. Ông cho tôi nói chuyện với người chỉ huy ở đây.

Một người mặc thường phục đến gần. Hắn ta nhìn Lữ từ đầu đến chân và nói:

- Anh là chủ khu này? Tôi cần hỏi anh vài điều.

Lữ không nói. Giọng xác xược của tên thanh tra làm chàng bức mình nhưng chàng cố nén. Linh tính báo cho chàng biết phải rất cẩn thận. Vụ cháy nhà này không phải chuyện thường. Khu chàng bị đốt do kẻ thù tìm cách ám hại chàng. Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Và chàng không thể nổi nóng trước thái độ hỗn láo của tên thanh tra đứng trước mặt chàng đây.

Lữ gật đầu. Chàng hỏi:

- Xin lỗi! Tôi đang được nói chuyện với ai đây?

Tên thanh tra đứng thẳng người:

- Steve Wesley! Cảnh sát điều tra đặc biệt về đốt nhà!

Wesley giơ tay bắt tay Lữ. Hắn nói, giọng hòa hoãn hơn:

- Chúng tôi mới tìm thấy thùng xăng này nên có thể quả quyết đây là một vụ đốt có chủ mưu, không phải cháy thường. Ngoài ra chúng tôi còn thấy chiếc áo T-shirt này gần đó. Ông có biết chiếc áo này của ai không?

Hắn giơ chiếc áo thung cho Lữ xem. Chàng liếc nhìn và tim chàng đập sai vài nhịp liền. Hàng chữ Don's Hamburger như đập thẳng vào mắt Lữ. Lữ sững người nhưng chàng tìm cách trấn tĩnh ngay. Hàng trăm câu hỏi và vấn đề hiện ra trước mắt Lữ. Đầu óc chàng làm việc rất nhanh. Kẻ thù nào đã tìm cách hại chàng? Chàng sẽ phải đối phó ra sao với chiếc áo thung đồ tội cho chàng? Lữ quyết định ngay và chàng nhìn thẳng vào mắt Steve Wesley:

- Không! Tôi không biết chiếc áo này của ai!

Wesley há miệng định hỏi tiếp nhưng Lữ đã chặn lại ngay:

- Ông chắc chắn đây là một cuộc đốt nhà có chủ mưu? Tôi xin lỗi nhưng tôi cần có luật sư của tôi trước khi có thể tiếp tục trả lời các câu hỏi của ông được.

Wesley khựng lại. Hắn đưa mắt nhìn Lữ như dò hỏi, lưỡng lự. Một lúc sau hắn mới cất tiếng:

- Được! Quyền của anh mà!

Hắn đưa cho Lữ tấm danh thiếp:

- Tôi cần hỏi anh thêm ít câu ngày mai lúc 9 giờ sáng. Dĩ nhiên với sự hiện diện của luật sư của anh nếu anh muốn!

Lữ cầm tấm danh thiếp của Wesley đưa và bỏ vào túi áo. Chàng sẽ cần một luật sư để đại diện chàng trong vụ đốt khu apartment này. Kẻ thù đã cố tình để lại thùng xăng và chiếc áo T-shirt có tên cửa tiệm Don's Hamburger để qui tội cho chính chàng chủ mưu đốt. California hiện giờ đang có dịch đốt nhà do chủ nhân đốt để đòi tiền bảo hiểm. Chắc chắn người đầu tiên tên Wesley, trung úy cảnh sát Steve Wesley, nghĩ là thủ phạm sẽ chính là chàng. Và Lữ cần một luật sư chuyên về hình sự để giải quyết vụ này.

Lữ nhìn sang phía khu apartment. Ngọn lửa đã nhỏ dần với các xe cứu hỏa phun nước ào ạt. Thêm hai chiếc nữa mới tới và mức lửa cháy đã có thể trấn áp được. Chàng tính phỏng chừng hơn ba mươi căn bị cháy rụi. Không biết có ai bị thiệt mạng không? Lữ rùng mình! Chàng sẽ gặp rắc rối nhiều hơn nữa nếu có người chết trong vụ cháy này. Kẻ thù của chàng sẽ xoa tay khoan khoái nếu chẳng may có ông bà già hay đứa con nít nào bị kẹt trong đám lửa cháy kia. Tội đốt nhà đã nặng rồi, gây thiệt mạng cho người khác bị chết cháy tội còn nặng đến chừng nào.

Chàng không cần thận có thể bị kết án và ngồi tù rũ xương vì chuyện này như chơi ngay!

Lữ nhìn lại tên trung úy cảnh sát Steve Wesley. Hắn đang chăm chú nhìn chàng như dò hỏi, xục xạo như một loài chó săn đánh hơi thấy con mồi, khoái trá thi thấy được vẻ bối rối, lo sợ của kẻ bị săn đuổi. Hắn nhếch nụ cười, khoe miệng kéo lên từ từ, chậm rãi như ai lấy lưỡi móc câu nhấc lên, lộ vẻ tàn nhẫn đặc biệt:

- Nếu tôi ở địa vị anh tôi sẽ kiếm một luật sư thật giỏi!

Lữ cau mày. Chàng không thích bị ai đe dọa, kể cả những viên chức chính quyền. Chàng nói, giọng lạnh như băng, mọi bối rối vừa lộ trên khuôn mặt chợt tan biến trong khoảnh khắc:

- Dĩ nhiên! Anh không cần phải nói với tôi điều đó!

Chàng quay lưng đi, không bắt tay Wesley. Hắn đã có thiên kiến và ý nghi ngờ, chàng cũng chẳng cần giữ gìn để lấy cảm tình với tên cảnh sát đáng ghét này. Vấn đề chính của chàng bây giờ là kiếm một luật sư giỏi để đối phó với cuộc điều tra của cảnh sát có ý buộc tội chàng. Ngoài ra chàng phải kiếm ngay kẻ thù trong bóng tối đã chủ mưu vụ này không thể chậm trễ. Lữ gật đầu. Thực ra tìm được ai là kẻ đốt nhà đổ tội cho chàng sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện. Cũng không khó lắm! Lữ thầm nghĩ.

Chàng lại gần phía Sơn đang đứng nói chuyện với toán cảnh sát và lính chữa lửa:

- Sơn này! Cậu lo hộ tôi chuyện ở đây nhé! Tôi về trước!

Sơn gật đầu nhìn bạn. Khuôn mặt Lữ căng như một cánh cung cong vòng sắp thả dây bắn. Ánh mắt chàng lạnh, nguy hiểm và dữ dội như ngày Sơn nói chuyện với Lữ về Triệu Tôn. Sơn biết Lữ đã đi đến một quyết định nào đó và chàng không muốn biết thêm. Có những việc của bạn

chàng làm, chàng không muốn tham dự vào và giữ khoảng cách xa được chừng nào tốt chừng đó. Sơn nói:

- Cậu cứ yên trí về trước đi. Những chuyện ở đây để tôi giải quyết được rồi!

CHƯƠNG 33

Ừ đã nghĩ đến chuyện dùng Barnes, luật sư lo về lý dị cho chàng nhưng Lữ gạt ngay ý nghĩ đó. Những anh luật sư chuyên môn về lý dị này thường không có khả năng nhiều về luật hình và chàng cần một luật sư khác, giỏi về hình sự. Buổi sáng hôm đó, Lữ bỏ ra hơn hai tiếng đồng hồ gọi nhiều chỗ để tìm hiểu và sau cùng chàng được biết tổ hợp Holmes, Vickers và Berry là nhóm luật sư về hình giỏi nhất tại miền Nam California. Văn phòng của tổ hợp này ở trong một khu sang nhất của Los Angeles tại Century City. Lữ gọi lấy hẹn và buổi trưa hôm đó, chàng đã có mặt tại phòng đợi của văn phòng tổ hợp Holmes, Vickers & Berry trên lầu thứ 25 của Century City Plaza.

Lữ sững sốt khi người luật sư tổ hợp mở cửa mời chàng vào phòng họp. Chàng nghĩ sẽ gặp một luật sư già, không già ít nhất cũng đã hoa râm, nhưng không phải. Người mời chàng vào là một nữ luật sư trẻ tuổi, khoảng chừng ba mươi. Và người nữ luật sư này là một người Á Đông với mái tóc dài đen huyền để xõa ngang lưng. Lữ ngạc nhiên hơn nữa khi nàng cất tiếng:

- Chào ông Lữ! Ông Trần Lữ! Tôi là Kim, nữ luật sư của tổ hợp này. Mời ông ngồi!

Nàng quay sang nói với người thư ký đứng gần đó:

- Bà mời luật sư Charles Berry sang đây để gặp ông Trần Lữ hộ tôi.

Nàng nói ngay với Lữ không để chàng cất tiếng hỏi khi nhìn thấy vẻ ngạc nhiên và không vui lộ rõ trên khuôn mặt Lữ:

- Tôi xin lỗi đã không báo cho ông biết trước. Tôi làm việc chung với Charles Berry, trưởng nhóm luật sư về hình sự ở đây.

Lữ không ngờ chàng lại gặp một luật sư Việt Nam trong nhóm tổ hợp luật sư hạng nhất của California này. Hơn thế nữa lại là một nữ luật sư. Và một người đàn bà đẹp quyến rũ! Về không vui tan biến trong khoảnh khắc, Lữ chợt thấy thích thú và tò mò về người nữ luật sư trẻ đẹp đứng trước mặt chàng:

- Không sao! Tôi hân hạnh lắm chứ! Được một luật sư giỏi vừa đẹp đại diện cho tôi là may mắn lắm rồi!

Nàng cười. Nụ cười vui, mau mắn và đầy vẻ tự tin của một người biết mình đẹp, quyến rũ và đầy đủ tài năng để người khác thán phục:

-Ông nịnh khéo lắm! Tôi mong sẽ không làm ông thất vọng! Tôi và Charles Berry sẽ cùng là luật sư đại diện cho ông nhưng tôi sẽ tiếp xúc với ông nhiều hơn.

Luật sư Charles Berry, người có tên trên tấm plaque vàng trước cửa văn phòng tổ hợp, mở cửa bước vào. Berry có đầy đủ dáng dấp của một luật sư nổi tiếng và thành công như Lữ nghĩ và hình dung. Về người bệ vệ, ung dung với mái tóc trắng gần hết và khuôn mặt đã nhiều nếp nhăn nhưng vẫn đầy vẻ tinh anh, sắc sảo của một luật sư đã lăn lộn lâu trong nghề. Berry bắt tay Lữ và cười nói:

- Ông gặp nữ luật sư Kim của chúng tôi rồi? Người luật sư partner trẻ nhất và cũng là người đẹp nhất của tổ hợp này đấy!

Lữ không dấu được vẻ thán phục. Được thành partner trong tổ hợp cả trăm luật sư như tổ hợp Holmes, Vickers & Berry với số tuổi chỉ sắp sỉ chưa đến ba mươi như nàng không phải là chuyện thường. Lại đẹp nữa! Lữ đã gần như

quên hẳn lý do tại sao chàng lên gặp luật sư này. Chàng tự rủa thầm trong bụng. Không lẽ một người đã dày dặn về đàn bà như chàng lại có thể bị hấp hồn một cách dễ dàng đến thế được!

Nhưng Kim không phải là người đẹp bình thường. Vẻ đẹp của nàng không có nét chín mùi như Uyên, không có nét đẹp cổ điển Tây phương như Miriam nhưng là sự pha trộn của một sức hấp dẫn gợi dục tự nhiên với những nét kín đáo của Á đông, nơi đó những khiêu khích dục tình đã được ngụy trang bằng bề ngoài lịch sự, quý phái của tài năng, trí thức và nghề nghiệp.

Lữ nhếch mép cười. Chàng mừng tượng Kim như một trái cấm và tự hỏi nàng sẽ ngon ngọt thế nào nếu chàng dùng răng cắn vào quả cấm đầy quyến rũ kia.

Charles Berry cũng mim cười. Người luật sư già có đôi mắt tinh đời đã cảm thấy bầu không khí đầy luồng điện được phát ra giữa hai người trẻ tuổi Á đông hiện diện trong căn phòng. Đối với ông, Kim là tượng trưng cho tất cả những gì thuộc về tuổi thanh xuân, mang lại luồng gió mới hồi sinh cho tổ hợp luật sư già cỗi này, nơi tiền bạc và tham vọng quyền uy đã biến mỗi văn phòng của tổ hợp thành một trường giác đấu sống chết, chỉ có kẻ thắng vinh quang và kẻ bại trắng tay tủi nhục.

Kim đã hóa giải biết bao tranh chấp trong tổ hợp này nhờ sự khéo léo cũng như vẻ đẹp đầy quyến rũ của nàng. Năng lực của những luật sư già trẻ của tổ hợp đã được dùng để chiêu chuộng, săn đón nàng, tạm quên đi những hiềm khích, thù hằn. Nàng cũng mang lại nhiều khách hàng lớn, những công ty, xí nghiệp với thương vụ hàng trăm triệu Mỹ kim trở lên, cho văn phòng tổ hợp nhờ tài ngoại giao với các chủ nhân, các giám đốc điều hành. Berry đôi khi tự hỏi không hiểu tài năng và sắc đẹp của

nàng, điều nào là yếu tố quan trọng nhất cho sự thành công của Kim trong ngành luật sư tại Los Angeles. Có lẽ sự phân biệt không phải là điều cần thiết. Điều quan trọng là Kim đã mang lại những nguồn lợi lớn cho tổ hợp luật sư mang tên ông. Và như thế cũng đã quá đủ.

Charles Berry mời Lữ ngồi và vào đề ngay:

- Tôi được biết ông đến văn phòng chúng tôi vì cuộc điều tra của cảnh sát về vụ cháy khu apartment ở Garden Groves. Chúng tôi có thể làm gì cho ông?

Lữ nhìn Kim. Nàng mỉm cười với chàng. Và Lữ lần nữa đột nhiên quên hẳn lý do chàng đến đây. Những rắc rối của cuộc đời bỗng trở thành vô nghĩa. Kim đẹp quá! Nụ cười nàng sáng rực và mắt nàng lonh lanh như những vì sao. Lữ ngây người không đáp lại câu hỏi của Berry. Người luật sư già hắng giọng. Lữ bừng tỉnh và chàng trả lời:

- Tôi nghĩ cảnh sát có ý nghi ngờ tôi chủ mưu đốt khu apartment để đòi tiền bồi thường bảo hiểm. Họ muốn lấy lời khai của tôi sáng nay. Tôi cần luật sư cố vấn để giúp tôi trong vụ này.

Kim hỏi lại:

- Họ có bằng chứng gì hay sao mà nghi ngờ ông?

Lữ lắc đầu:

- Tôi không chắc hẳn. Họ có chỉ cho tôi xem một tấm áo thun cháy xém gần thùng xăng bị đốt. Áo này có in tên của tiệm hamburger do tôi trông coi trước kia.

Berry trầm ngâm:

- Cũng không có gì đáng ngại lắm. Vụ này nghe như về ông bị kẻ nào ám hại đốt nhà để đổ tội cho ông. Cảnh sát điều tra không đến nỗi ngu xuẩn lắm để không nhận biết điều đó. Có điều hiện nay đang có quá nhiều vụ đốt nhà

đòi tiền bảo hiểm mà cảnh sát không có chứng cứ buộc tội ai cả. Họ có thể nhắm mắt làm càn dùng chuyện này để chứng tỏ họ cũng hữu hiệu. Và ông có thể trở thành một thứ dê tế thần lắm!

Lữ hỏi:

- Như vậy tôi phải làm gì bây giờ?

Berry trả lời:

- Chúng tôi cần biết thêm nhiều về ông. Những người ông giao dịch, quen thuộc. Những kẻ có thể bị thiệt hại do công chuyện làm ăn với ông. Những kẻ thù trong đời tư của ông. Tóm lại tất cả những gì có thể giúp ích chúng tôi ông bị kẻ thù tìm cách ám hại và đổ tội cho ông. Kim sẽ cho ông biết một văn phòng thám tử tư chúng tôi thường dùng. Cô ấy sẽ đi ra sở cảnh sát với ông ngày mai để giúp ông trong vụ lấy lời khai.

Lữ mỉm cười. Chàng chỉ chờ có vậy. Trong cái rủi lại có điều may. Không có vụ đốt nhà phiên hà rắc rối kia làm sau chàng biết và quen được Kim, người nữ luật sư trẻ đẹp đa tình và đầy quyến rũ này. Cuộc đời cũng còn tươi đẹp lắm chứ! Berry hỏi thêm chàng ít câu nữa và cáo từ để lại chàng và Kim trong phòng họp. Lữ nhìn Kim không nói gì và nàng cũng nhìn lại chàng. Một chút bối rối thoáng lộ trên khuôn mặt nàng. Tại sao nàng phải mất tự nhiên. Một nữ luật sư mạnh dạn xông xáo như nàng trong xã hội thượng đỉnh của Hoa Kỳ này không tự chủ được trước một người khách hàng bình thường như hàng trăm thân chủ khác. Lại là một người đồng hương nữa! Kim ngạc nhiên cho chính mình. Nàng lắc đầu nhẹ và lấy lại bình tĩnh. Nàng nói, giọng trở lại đầy vẻ nghề nghiệp như không có chuyện gì xảy ra:

- Tôi cần biết thêm nhiều chi tiết nữa để sửa soạn cho ông khi cảnh sát lấy lời khai vào ngày mai.

Lữ bắt lấy ngay cơ hội:

- Tôi chắc phải mất nhiều thì giờ lắm. Cô Kim cho phép để tôi mời cô đi ăn được không? Chúng ta vừa ăn vừa bàn về chuyện này. Với lại để tôi có dịp làm quen nữa! Có lẽ tôi phải cảm ơn tên đốt nhà này mới phải!

Kim cười. Đã lâu lắm nàng mới nghe được một câu tán êm tai như của anh chàng Lữ này. Những tên luật sư ba trợn trong chỗ làm hay tại tòa cũng như những tên giám đốc xí nghiệp nàng quen chỉ nói nửa câu đã dở giọng sàm sỡ chói tai. Kim bỗng thấy vui vui. Anh chàng này khéo nói lắm. Nàng cười:

- Vâng! Xin cảm ơn ông! Nhưng tôi xin nhắc lại đây chỉ là chuyện công việc thôi đấy nhé!

Lữ gật đầu. Công việc hay không chàng có quan tâm gì. Lữ thấy thích thú như chàng thanh niên mới lớn hẹn hò lần đầu. Nhưng không đúng! Lữ chưa bao giờ có tuổi mới lớn hẹn hò gặp gỡ người yêu. Chàng đã có bao giờ yêu ai đâu nhỉ? Lữ hơi lặng người! Điều gì đã xảy đến cho chàng?

CHƯƠNG 34

tiệm ăn Chez Albert trên đường Rodeo Drive là một trong những tiệm sang nhất của Beverly Hills. Lữ thường đến đây ăn khi cần phải giao dịch trong những cuộc làm ăn lớn và cần chứng tỏ cho những kẻ sắp ký kết với chàng những dịch vụ hàng chục triệu Mỹ Kim được an lòng. Không gì làm cho những anh Tàu Hồng Kông hay Đài Loan tin tưởng hơn khi được dẫn vào chỗ ăn sang trọng và được ngồi sát bàn với những tài tử nổi tiếng như Clint Eastwood hay Barbra Streisand. Lữ nhận thấy chàng dễ nắm vai trò chủ động khi thương thuyết về những điểm khó khăn trong giao kèo một khi chàng đặt những anh khách Tàu nhiều tiền nhưng què mùa này trong vị thế tự ti. Bữa ăn có thể tốn cả ngàn đô la nhưng đã mang lại cho Lữ những món lợi gấp trăm gấp ngàn lần.

Lữ đưa Kim đến Chez Albert ăn vào buổi trưa khá muộn nhưng tiệm ăn vẫn còn đầy khách. Người Maitre d' tóc bạc phơ kính cẩn đưa vị khách quý và người nữ luật sư trẻ đẹp đi cùng đến tận chỗ bàn ăn quen thuộc. Lữ mỉm cười hài lòng. Chàng muốn bữa ăn đầu tiên giữa chàng và Kim diễn ra một cách hoàn hảo. Lữ không tin dị đoan nhưng cuộc tình có lẽ cũng như chuyện làm ăn, những giây phút đầu tiên thường để lại những ấn tượng khó phai lạt. Chàng có thể thấy ngay một giao kèo đổ vỡ từ phút đầu khi mọi sự không ăn khớp theo thứ tự và tất cả mọi chuyện lần lượt đi vào chỗ bế tắc, Cuộc tình cũng như chuyện làm ăn! Lữ tự cười mình. Có lẽ trước giờ chỉ mình chàng ví von như vậy!

Kim mặc chiếc áo bó sát người, cắt hơi ngắn trên đầu gối, vừa đủ để mọi người chiêm ngưỡng cặp đùi thon dài nhưng cũng không quá cao để trở thành sexy quá đáng. Dáng nàng đi nhanh, uyển chuyển và mềm mại như loài rắn trườn mình. Lữ cảm thấy hãnh diện và khoan khoái khi biết những cặp mắt trong tiệm ăn đang đổ dồn vào nhìn nàng. Chàng đã đi với nhiều người đàn bà đẹp nhưng chưa ai nổi bật trong tiệm ăn thanh lịch và sang trọng bậc nhất tại Beverly Hills này như Kim, người nữ luật sư có nhiệm vụ bảo vệ chàng về mặt pháp lý.

Lữ hơi ngạc nhiên. Bình thường có lẽ cảm giác được một người đàn bà bảo vệ, dù chỉ là vấn đề pháp luật, sẽ tạo cho Lữ khó chịu và không thể chấp nhận được. Nhưng điều gì đó nơi Kim đã làm Lữ quên đi sự coi thường đàn bà cổ hủ. Có phải vì sự tự tin khác thường, gần như kiêu hãnh của Kim, hay vì nghề nghiệp già dặn trong từng cử chỉ của nàng? Lữ không hiểu rõ. Chàng cũng không để tâm nhiều để thắc mắc hơn.

Một điều Lữ nhận thức rõ ràng. Kim đẹp quá! Sự quyến rũ của nàng đối với Lữ càng lúc càng gia tăng và Lữ đột nhiên thấy sự thèm muốn chiếm đoạt nàng bùng lên như ngọn lửa cháy. Chàng nhìn nàng không chớp mắt, bàn tay nắm chặt lấy thành như muốn bóp nát và hơi thở chàng bắt đầu nặng nhọc. Sự ham muốn ủa đến làm Lữ tê dại. Chàng chưa bao giờ có cảm giác nào mãnh liệt đến thế và chàng thoáng chút sự hãi. Lữ hít một hơi dài. Người đàn bà trước mặt chàng có quyền lực gì để có thể gây ra ấn tượng mạnh mẽ đến thế trong ngày đầu tiên gặp gỡ?

o O o

Kim gọi vài món ăn nhẹ và chút rượu vang trắng. Nàng thoáng chút bối rối vì cái nhìn ngây dại của người đàn ông trước mặt nhưng Kim trấn tĩnh được ngay. Đã biết bao

người đàn ông tỏ lộ sự si mê nàng trắng trợn như Lữ hiện giờ. Kim đã quá quen những cảnh đó. Những thèm khát bộc lộ rõ ràng không che dấu, những đôi mắt đục ngầu và câu nói lạc giọng vì ham muốn. Kim lúc đầu cũng tự hào về sức quyến rũ của mình nhưng lâu dần, điều đó đã trở thành một sự phiền nhiễu.

Công việc của nàng đòi hỏi gặp gỡ đủ mọi hạng người, và Kim nhận thấy một điều. Dù sang, hèn, lương thiện hay bất lương, học thức hay vô học, tất cả những người đàn ông Kim có dịp giao tiếp trong phạm vi nghề nghiệp của nàng đều có cùng đặc điểm. Là khi gặp nàng, họ đều trở thành những con thú bị chiếm ngự hoàn toàn bởi tình dục. Kim không hề e ngại khi phải đối phó với những kẻ trước mặt nàng bỗng dưng trở thành những con chó sói đòi ngẫu nhiên lấy nàng. Kim thừa bản lãnh để không chuyện gì bất lợi có thể xảy đến cho nàng. Nhưng sự căng thẳng phải đối phó thường xuyên đôi khi làm nàng mệt mỏi và chán ngán. Tại sao nàng không thể gặp được một ai nhìn nàng với cặp mắt khác hơn là sự ham muốn cuồng dại!

Kim hỏi Lữ, giọng hoàn toàn nghề nghiệp, như không hề biết đến cái nhìn bốc lửa của Lữ:

- Ông Lữ có thể cho tôi biết rõ hơn về partnership của ông được không?

Lữ hắng giọng vài tiếng. Chàng thấy khô ở cổ và phải nhấp một ngụm nước. Đã đến lúc trở lại vấn đề công việc. Chuyện chinh phục Kim sẽ phải để đến lúc khác.

- Partnership của tôi gồm ba người lúc đầu. Bây giờ chỉ còn hai!

Lữ bắt đầu kể tất cả mọi chuyện cho Kim nghe về công việc làm ăn của chàng. Kim hỏi lại ngay khi nghe Lữ nhắc

đến vấn đề rắc rối về việc Triệu Tôn chết và vụ kiện partnership của bà con Triệu Tôn:

- Ông có nghĩ người thừa kế của Triệu Tôn có lý do để gây ra vụ cháy khu apartment được không?

Lữ trầm ngâm:

- Cũng có thể nhưng tôi không nghĩ vậy. Vụ giải quyết với người bà con của Triệu Tôn coi như xong rồi. Họ không có lợi gì để gây ra vụ cháy cả!

Kim hỏi lại:

- Ngoài chuyện Triệu Tôn ra ông có kẻ thù nào khác không?

Lữ không trả lời. Chuyện dồn dập xảy đến khiến chàng chưa phút nào rảnh để suy nghĩ về vấn đề quan trọng nhất trong vụ đốt apartment này. Một phần vì sự hiện diện của Kim chẳng? Lữ mỉm cười. Người sắc bén như chàng trước vẻ đẹp của Kim vẫn trở thành lú lẫn như thường! Nàng quả thật đã hợp hồn chàng!

Kim thấy buồn cười trước vẻ mặt của Lữ và nàng có cảm giác hơi ngượng. Anh chàng trông sắc sảo khôn ngoan nhưng cũng thuộc loại đa tình. Nàng thoáng chút tò mò về đời tư của Lữ. Không hiểu Lữ đã có vợ chưa? Chuyện tình ái chắc phải ghê gớm lắm! Kim nghĩ đến một chuyện và nàng trở lại giọng nghề nghiệp của luật sư:

- Kẻ thù ám hại thường chỉ vì một lý do nào đó. Hoặc vì tiền, vì danh hay vì tình. Ông Lữ có kẻ thù nào do vấn đề tình cảm gây ra không?

Lữ bối rối. Chàng thấy khó khăn khi nói đến chuyện đời tư của mình. Nhưng Kim là một luật sư và Lữ không thể không cho nàng biết về những chuyện riêng tư của chàng. Lữ trả lời:

- Tôi đang xúc tiến chuyện ly dị với Miriam. Nhưng dĩ nhiên Miriam không khi nào dúng tay vào một việc ghê gớm như vậy!

Chàng nói vội như để bào chữa cho Miriam. Lữ không một khoảng khắc nào có ý nghi ngờ Miriam. Nàng quá tốt và thẳng thắn. Nhưng còn sự thù hận của người đàn bà. Khi điên cuồng vì bị phụ bạc, người ta có thể làm bất cứ chuyện gì, kể cả những việc không ai ngờ đến. Kim cùng một ý nghĩ. Nàng nói:

- Vụ ly dị của ông có ổn thỏa không? Tôi không có ý nghĩ xấu cho Miriam nhưng chúng ta phải để ý, không để sót bất cứ chuyện nào.

Lữ suy nghĩ:

- Luật sư của Miriam đòi chia phần tài sản của partnership, nhưng làm thiệt hại đến cơ sở có thể sẽ thuộc về mình là chuyện chắc không ai về phía Miriam nghĩ đến đâu.

Kim không nói. Nàng tự nhủ sẽ phải điều tra thêm về Miriam, Kinh nghiệm cho nàng biết người đàn bà trong một vụ ly dị không êm ả có thể làm bất cứ mọi chuyện dù điên rồ nhất. Chỉ để trả thù người đàn ông đã ruồng bỏ họ. Tiền bạc, lợi hại bình thường không có ý nghĩa đáng kể nào. Kim đã thấy quá nhiều cảnh ly dị trong nghề luật sư để không còn ảo tưởng về sự suy nghĩ thường tình của con người. Có thể nàng sẽ phải đến gặp Miriam để tìm hiểu thêm. Kim hỏi Lữ:

- Còn người partner hiện nay của ông. Bà Uyên. Ông Lữ có chuyện gì không xuong sẻ với bà ta hay không?

Lữ lắc đầu. Uyên là người mang lại sự may mắn cho chàng, giúp chàng thành công như hiện nay. Và nàng vẫn mê say chàng, đòi hỏi chàng phải ân ái với nàng ít nhất

một tuần hai lần. Làm sao Uyên có thể dính líu đến vụ đốt khu apartment. Lữ trả lời:

- Không! Uyên với tôi không bao giờ có chuyện gì cả!

Kim hơi nhú mày. Linh cảm cho nàng biết có chuyện không ổn. Anh chàng này nhắc đến người partner mang giọng dịu ngọt khác thường. Không phải giọng nói về một người chung chạ trong việc làm ăn buôn bán. Đúng hơn là giọng của người đàn ông nói về người đàn bà với liên hệ tình cảm nào đó. Và phải là một thứ tình cảm mật thiết lắm. Kim dò hỏi thêm:

- Bà Uyên chắc đẹp lắm phải không anh Lữ?

Lữ gật đầu:

- Uyên đẹp lắm!

Chàng chột khựng lại. Kim vừa gọi chàng bằng anh. Tại sao nàng đổi cách xưng hô. Vừa nói chuyện với chàng khách sáo, nghề nghiệp, nàng đã đột nhiên gọi chàng thân mật khi hỏi về đời tư của chàng. Lữ hiểu ngay. Kim muốn chàng không đề phòng để điều tra cho bằng được mọi chuyện riêng tư của chàng. Cũng chỉ trong phạm vi công việc của một người luật sư giỏi thôi!

Kim hỏi tiếp:

- Bà Uyên chắc có gia đình rồi phải không ông Lữ?

Lữ mỉm cười. Kim trở lại gọi chàng bằng ông. Nàng đã đạt được điều nàng muốn biết bằng cách tấn công chàng đột ngột để chàng không ngờ đến và biểu lộ những thâm kín nhất của mình ra. Nàng trở lại khách sáo và giữ một khoảng cách như trước.

- Uyên có chồng, nhưng chưa có con. Người chồng tên Vãn làm ở Bank of America có giúp tôi về chuyện finance một vài vụ làm ăn.

Lữ trả lời Kim nhưng chàng thoáng ngần ngại. Có nên nói cho Kim biết về việc ngoại tình giữa chàng và Uyên không? Nếu Kim là một nam luật sư chắc Lữ không hề có chút chắc chắn. Nhưng Kim đã làm chàng quên tất cả. Miriam, Uyên và những người đàn bà qua đường khác Lữ đã từng gặp. Chàng quyết sẽ chiếm đoạt Kim cho bằng được. Liệu nàng sẽ nghĩ về chàng thế nào nếu nàng biết rõ chuyện đan díu với Uyên?

Kim nhú mày suy nghĩ. Nàng gần như quả quyết giữa Lữ và Uyên phải có chuyện liên hệ tình cảm. Cách nói của Lữ về Uyên và linh tính bén nhạy đàn bà cho nàng biết điều đó. Nhưng liên quan gì đến việc đốt khu apartment của hai người? Kim hỏi thêm:

- Ông Lữ nói partnership bây giờ chỉ còn hai người là ông và bà Uyên. Thế ông Vãn có tên gì trong cổ phần hay không hay chỉ mình bà Uyên không thôi?

Lữ trả lời:

- Không! Chỉ mình Uyên đứng tên. Vãn không dính dáng gì!

Chàng bỏ lửng câu nói. Lữ nghĩ đến Vãn. Tại sao chàng không hề bao giờ để ý đến người đàn ông này? Vãn như một bóng mờ bên cạnh người vợ lộng lẫy. Lữ vẫn thầm khinh Vãn nhu nhược, thiếu tư cách của người chồng, người đàn ông. Lữ nghĩ đến kẻ bị chàng cầm súng vào đầu. Có thể nào Vãn chính là kẻ dính líu đến vụ đốt nhà này? Kẻ thù tìm cách ám hại chàng phải chăng chính là chồng của Uyên? Lữ nghĩ đến xấp ảnh chụp chàng và Uyên trước cửa khách sạn Holiday Inn và là giọt nước làm tràn ly tức giận của Miriam khiến nàng quyết định ly dị chàng. Kẻ chụp những tấm hình đó phải biết rõ chuyện chàng và Uyên.

Còn ai ngoài Vãn, người chồng bị cầm sừng! Ngoài công chuyện làm ăn với một số người có thể không ưa chàng vì sự thành công vượt mức của partnership, Lữ không nghĩ ra ai khác có thể là kẻ thù thâm độc bày mưu tính kế để hại chàng. Triệu Tôn và bọn Triad đã giải quyết ổn thỏa, bọn Mafia Tàu này đã lâu nay không thấy tăm hơi gây ra phiền nhiễu.

Chàng chỉ còn một kẻ duy nhất thù ghét chàng đến mức độ hãm hại chàng như những chuyện xảy ra vừa qua. Một kẻ chàng không bao giờ để ý đến, như không hề hiện hữu trên cõi đời này. Một kẻ có đầy đủ lý do để thù ghét và tìm cách hại chàng.

Lữ thở ra một hơi dài. Điều khó là không biết kẻ thù đứng núp trong bóng tối. Chàng đã đoán chắc là Vãn, chỉ còn kiểm chứng lại một vài điều. Mọi sự đã trở thành dễ dàng hơn nhiều khi kẻ thù vô danh đã mang tên tuổi và hiển hiện, chuyện đối phó chỉ là vấn đề thời gian. Lữ thầm cảm ơn Kim. Không có những câu hỏi và soi mói của nàng, ít nhất phải một thời gian nữa Lữ mới để ý đến Vãn như kẻ thù, người chàng coi thường, khinh miệt không hề để tâm đến và là đầu dây mối nhợ cho biết bao nhiêu phiền nhiễu Lữ đang phải đương đầu.

Kim nhận thấy sự đổi khác nơi Lữ. Nàng lặng yên không nói để mặc Lữ với giòng suy tưởng. Kim biết linh tính nàng không nhầm. Mối liên hệ giữa Lữ và Uyên là nguyên nhân của những rắc rối của Lữ hiện tại. Có gì đáng ngạc nhiên đâu? Kim thầm nghĩ. Nàng nói khi thấy mắt Lữ thay đổi, như bừng tỉnh trước sự thật biểu lộ.

- Ông Lữ chắc đã nghĩ ra ai là kẻ thù của mình rồi, phải không?

Lữ gật đầu:

- Tôi đoán người ấy là ai. Chỉ cần kiểm chứng lại một vài điều. Tôi có thể làm được điều đó, không cần phải dùng đến văn phòng thám tử tư của văn phòng.

Chàng nắm lấy tay Kim:

- Cám ơn Kim rất nhiều. Không có cô tôi vẫn còn mù mờ. Còn vấn đề ra cảnh sát lấy lời khai, Kim thấy tôi cần phải nói những điều gì?

Kim không rút tay lại. Bàn tay Lữ rần rỏi, ấm áp và nàng cảm thấy làn hơi nóng như từ Lữ chạy vào châu thân nàng. Kim hơi đỏ mặt. Nàng rút tay lại và giơ tay hất ngược mái tóc như để trấn tĩnh. Người đàn ông ly dị vợ và đang bị người chồng của tình nhân tìm cách hãm hại này có gì để làm nàng xao xuyến?

Lữ cũng chỉ như hàng trăm người thân chủ trước đây. Mọi sự rắc rối về pháp luật sẽ được nàng giải quyết xong xuôi và đường ai nấy đi. Có gì để thắc mắc? Nàng nhìn lên. Lữ đang nhìn nàng chăm chú. Điều gì đó nơi ánh mắt của Lữ đã thay đổi. Những tia lửa dục tình không còn nữa. Ánh mắt đã trở thành cảm phục, với những ân cần và triu mến nhẹ nhàng, Kim chưa bao giờ thấy. Nàng bối rối và chớp mắt. Giọng nàng hơi lạc:

- Cũng không có gì đáng ngại lắm đâu anh Lữ! Kim sẽ ra cùng với anh ngày mai tại sở cảnh sát và anh chỉ nên khai như thế này.

Nàng bắt đầu nói về cách thức Lữ cần phải khai báo về vụ cháy. Lữ nghe những tiếng nói của nàng như thoảng bên tai. Chàng đang chú ý đến làn môi mọng của Kim và gò má hồng như hai quả đào tươi thắm. Đôi mắt nàng long lanh quá! Lữ muốn thời gian dừng lại và tiệm ăn bỗng trở thành ốc đảo hoang vu, chỉ còn chàng và nàng. Không

còn ai khác! Tại sao cuộc đời không thể trở thành cõi thần tiên như thế nhỉ? Có ai cấm đoán chàng làm điều đó đâu?

CHƯƠNG 35

ấn lái xe chậm lại khi tới gần khu apartment bị cháy. Một phần bìa ngoài cạnh sân cỏ đã bị cháy rụi gần hết. Những căn apartment chỉ còn trơ sườn đen ngòm, chờ đợi để được xe ủi tới húc đổ, một vài đứa bé da đen đang chui vào lục lọi, hy vọng tìm được món đồ gì có giá còn bỏ sót. Vẫn mỉm cười hài lòng. Kẻ thù của chàng chắc hẳn đang lờng lộn vì tài sản bị phá hủy, lại còn dính líu đến phát luật vì cảnh sát nghi ngờ. Có lấy được tiền bồi thường của hãng bảo hiểm cũng còn khuya! Vẫn thầm nghĩ. Không khéo bị buộc tội không gỡ được vào tù như chơi!

Vẫn tự khen mình. Đòn tung ra tới tập Lữ trở tay không kịp. Vẫn đã nghe vợ nói về vụ Miriam và Lữ sắp ly dị và Miriam đang đòi chia phần tài sản của partnership. Uyên tỏ ý lo ngại về vụ này, sợ ảnh hưởng đến công việc làm ăn của nàng và Lữ.

Vẫn sôi máu giận khi nghĩ đến Lữ. Sự ghen tức đã làm cho chàng không thiết gì đến việc làm giàu nữa. Và càng ngày Vẫn thấy chàng bị bỏ rơi, như thể tài sản của hai vợ chồng bây giờ chỉ là của mình Uyên, chàng không dính líu gì đến. Uyên nói chuyện về làm ăn, tiền bạc không còn giữ kẽ như trước. Nàng nói đến công ty của nàng, khu apartment của nàng, hotel của nàng, như Vẫn là kẻ lạ mặt ở chung nhà, cần thiết vì một thể diện nào đó, chỉ trong một gian đoạn, nhất thời.

Vẫn thấy vẫn chưa hả được cơn giận mặc dù sự việc đã xảy ra theo ý chàng muốn. Những khó khăn chàng gây ra cho Lữ, Vẫn nghĩ lại, cũng chỉ là sự khó khăn. Chưa xứng đáng với những thiệt hại, những xúc phạm nặng nề Lữ

gây ra cho chàng. Còn gì ghê gớm bằng bị cấm sừng lên đầu. Và bị kẻ thù cười ngạo, khinh bỉ kẻ tối tăm mù quáng, chưa biết người vợ yêu quý đã phản bội, cùng tình nhân miệt thị sự ngu đần của mình.

Vẫn như điên lên, Chàng bỗng ý thức cuộc trả thù của chàng chưa thể chấm dứt. Những tội lỗi của cặp gian dâm không thể chỉ bị trừng phạt bằng những việc nhỏ nhoi như vậy. Chàng sẽ phải đi đến tận cùng của việc trả thù. Đi đến giải pháp cuối cùng cho đôi tình nhân đã dám ngạo mạn trên nỗi đau đớn không rời chàng. Và chàng biết sẽ phải làm gì.

o O o

Tiếng đàn dương cầm vang lên thánh thót trong ngôi nhà trần cao, phủ đầy phòng khách rộng rãi, lạnh lẽo của biệt thự trên đường Mulholland Drive. Miriam ngồi ngả đầu trên chiếc sofa, nhắm mắt để nghe bản nhạc của Debussy đang được Sơn dạo trên chiếc đàn grand piano. Đã lâu lắm từ khi cha nàng chết, Miriam mới ngồi nghe lại tiếng đàn piano trong nhà nàng. Sơn quả là người tài hoa, Miriam nghĩ thầm trong đầu. Khác hẳn với Lữ!

Miriam quặn đau khi nghĩ đến Lữ và nàng tự giận cho chính mình. Tại sao mỗi việc, mỗi hình ảnh đều đưa nàng trở lại Lữ, kẻ đã bỏ nàng. Tàn nhẫn. Lạnh lùng. Như một kẻ đi qua đường, đã dừng lại ngôi nhà này một vài năm. Lấy đó như một điểm tựa, một chốn nương thân và lấy đà như bàn đạp để rời bung mình, vượt khỏi vòng tay nàng, quay đi không một lần ngoái lại.

Miriam không thể nào tha thứ cho Lữ. Nàng vẫn còn yêu Lữ. Miriam biết chắc điều đó. Không một người đàn ông nào cho nàng những rung cảm như Lữ đã cho nàng. Tình dục giữa nàng và Lữ đã thăng hoa, đã vượt khỏi những thèm muốn và thỏa mãn của thể xác, tạo cho nàng

những tuyệt vời, chiếm hữu, bao phủ lấy nàng không ngưng nghỉ. Miriam tin những điều nàng nhận thức là tình yêu. Điều đau đớn là tình yêu đến với nàng chỉ một chiều. Sự thăng hoa của tình dục chỉ đến với mình nàng, chất ngất trong tận cùng của ái ân, chỉ mình nàng biết được sự thay đổi. Lữ, nàng biết chắc vẫn chỉ là một kẻ đàn ông, hài lòng vì đã thỏa mãn người đàn bà và sung sướng trong khoái cảm của tình dục, chấp nhận và chỉ muốn giữ mãi ở tình trạng đó.

Lữ không có khả năng hoặc không muốn bước qua ranh giới giữa dục tình và tình yêu. Và chàng ở lại bờ bên này, để mặc cho Miriam một mình phía bên kia bờ, với tình yêu riêng nàng, ngậm ngùi ý thức được sự cô đơn của mình nhưng không bao giờ hối tiếc. Nàng đã tưởng không bao giờ biết được tình yêu. Nhờ Lữ, nàng biết tình yêu có thực, nhưng sự đau đớn đã đến với nàng cùng lúc nhận biết đó. Và nàng không có cách nào khác hơn là chấp nhận.

Người nào đã nói với nàng đau khổ của tình yêu là một điều hạnh phúc? Hơn rất nhiều kẻ chưa bao giờ ý thức và chưa bao giờ nhận biết? Miriam nghe tiếng đàn và nàng nhớ lại câu nói của Sơn:

- Tôi không muốn bào chữa cho Lữ dù Lữ là bạn tôi. Lữ có lỗi với Miriam. Tôi đã nói với Lữ điều đó. Tôi biết Miriam đau khổ. Nhưng tôi muốn khuyên Miriam một điều.

Nàng nhìn lại Sơn. Có phải Lữ đã nhờ Sơn đến để thuyết phục nàng. Để nàng bỏ qua những đòi hỏi phân chia tài sản trong vụ ly dị sắp tới. Sơn nhận biết điều đó. Chàng lắc đầu khi thấy ánh mắt nghi ngờ của Miriam. Tôi đến với em vì chân tình. Không phải là sứ giả của bạn tôi. Sơn đã trả lời như thế cho Miriam qua đôi mắt nhìn chân thật, tự đáy lòng chàng. Miriam gật đầu và nàng hỏi:

- Sơn muốn khuyên tôi tôi điều gì?
- Hãy đau khổ, Miriam! Nhưng đừng tức giận!
- Sơn nói gì tôi không hiểu!
- Rất giản dị! Miriam! Sự đau khổ là điều cần thiết. Và nỗi đau khổ nào cũng qua đi. Nhưng sự giận dữ làm xấu con người. Miriam không cần điều đó!
- Tôi chỉ là người.
- Điều đó càng làm cho mình không nên biết đến sự giận dữ! Và tôi nghĩ Miriam làm được điều đó!

Miriam nhìn Sơn. Sự tốt lành hiện ra từng nét trên khuôn mặt chàng. Chàng có cái nhìn của một người đứng ngoài, chưa hề biết đau khổ hay cả đến sự tức giận. Nhưng đôi mắt của hiểu biết. Và Miriam nhìn thấy điều khác lạ trong ánh mắt của chàng. Lần đầu tiên nàng nhận thức điều đó. Và nàng nhìn lại Sơn chăm chú hơn nữa.

Miriam chỉ tay về phía chiếc đàn dương cầm trong góc phòng khách. Nàng chưa hề nghe Sơn đánh đàn, nhưng nàng đã nghe một lần Sơn nói chàng chơi piano mỗi ngày.

- Sơn cho tôi nghe đàn đi!

Sơn ngồi vào ghế. Chàng dạo một vài hợp âm. Chiếc đàn dù lâu ngày không ai chơi vẫn được Miriam cho người lên dây đàn điều chỉnh mỗi sáu tháng. Sơn hỏi:

- Miriam thích nghe nhạc của ai? Chopin, Brahms hay của ai khác?

Miriam nhắm mắt. Nàng trả lời, giọng nhỏ và mơ màng:

- Miriam thích nghe Debussy, Sơn có thuộc bài nào của Debussy không?

Sơn gật đầu. Những ngón tay chàng chạy trên phím và tiếng đàn vang lên, mê hoặc, mơ hồ. Miriam nhắm mắt.

Tại sao Lữ không phải là Sơn? Tại sao tình yêu không nhẹ nhàng, dịu ngọt như những âm giai của bản nhạc Sơn đang đàn cho nàng nghe? Tại sao nàng tiếp tục đau khổ vì tình yêu đã mất, không bao giờ trở lại?

Miriam lắc đầu. Nàng chợt ý thức một điều, Tình yêu của nàng đối với Lữ đã thật sự chấm dứt. Tiếp tục dẫn vật và bận tâm là điều dại dột. Nàng không thể cho phép mình chìm đắm trong tầm thường của người đàn bà bị tình phụ, không biết làm gì khác ngoài than khóc và tiếc nuối cho cuộc tình đã trở thành không xứng đáng. Nàng nhớ tới bố, Don Lavitz đã không bằng lòng và chấp nhận cho nàng lấy Lữ. Bố nàng đã trải qua cả đời người để có những nhận xét tinh tường về con người và cuộc đời. Và điều Lavitz khuyên nàng đã trở thành lời tiên tri ứng nghiệm.

Miriam cắn răng và nghĩ đến bố. Tại sao ông không còn sống để cho nàng những lời khuyên khác? Nàng sẽ nghe lời và sống một cuộc đời như ý ông muốn. Điều nàng chắc chắn là Lavitz không bao giờ chấp nhận có một người con gái đau khổ về tình yêu đặt không đúng chỗ. Và Miriam tự nhủ thầm nàng sẽ gạt bỏ hẳn mọi ý nghĩ về Lữ, về quãng đời đã qua với Lữ. Như mấy năm vừa qua chỉ là cơn mộng dữ. Và bây giờ là bình minh của một ngày mới, tươi sáng. Hãy để cho niềm vui trở lại. Hãy để cho cuộc đời nở hoa. Mỗi người chỉ có một cuộc đời, tại sao không tận hưởng thời gian quý giá trước mặt?

Miriam nhìn Sơn. Người thanh niên trước mặt nàng đang thả hồn theo bản nhạc với những ngón tay dài, nhỏ, chạy trên phím đàn. Một người tốt lành, giản dị với tâm hồn nhạy cảm, hòa điệu với nàng trên mọi phương diện về nghệ thuật. Miriam cảm thấy sự an bình ít khi nàng có được khi Sơn ở bên nàng. Chàng đưa nàng đi xem các cuộc triển lãm, chỉ cho nàng những trầm lặng và bình yên

trong nét vẽ của Monet, đam mê và sóng gió của Gauguin, màu sắc và bố cục của Matisse. Nàng đã ngồi cho Sơn vẽ chân dung và chàng hãnh diện chỉ những bức tranh chàng vẽ nàng treo la liệt trong căn phòng vừa là phòng ngủ vừa là studio.

Miriam thực sự ngạc nhiên về tài năng của Sơn khi nghe quá nửa bản nhạc chàng đang dạo. Sơn đàn không thua gì một tay dương cầm trình diễn đại hòa tấu. Nàng không thể tưởng tượng một kẻ đã từng lăn lộn trong chiến tranh tại Việt Nam, với những bi thảm và kinh hoàng như Lữ và Sơn đã đôi lần kể lại, có thể trong vài năm tập luyện được một khả năng về âm nhạc lưu loát và điêu luyện đến thế. Miriam lập lại lần nữa ý nghĩ trong đầu: Sơn quả là người tài hoa và ý nghĩ khác lạ của nàng về Sơn từ từ lớn mạnh dần.

Trước khi gặp Lữ, Miriam chưa hề có tình yêu. Nàng biết rõ điều đó. Chỉ có tình dục và những ham muốn của thể xác và những tò mò muốn phiêu lưu của nàng. Lữ đã thay đổi nàng nhiều, quá nhiều. Tình yêu đến với nàng do Lữ đem lại là ngọn sóng thủy triều cuốn trôi, đưa nàng vào thế giới khác lạ. Miriam thấy nàng đã lớn lên, trưởng thành trong tình yêu với Lữ. Nàng trở thành người đàn bà với đầy đủ ý nghĩa nhất của người đàn bà trọn vẹn. Nàng biết được thế nào là tình yêu, là tuyệt vời của hòa hợp giữa tình yêu và thỏa mãn của tình dục. Nhưng tình yêu cũng đem lại những đớn đau chất ngất. Và sau cùng rời bỏ nàng.

Miriam biết tự đáy lòng, tình yêu như của nàng với Lữ những năm vừa qua, có lẽ chỉ đến một lần trong đời người. Và khi mất không có nghĩa nàng sẽ đeo khăn tang suốt đời. Dù tình yêu đó to lớn đến chừng nào đi nữa.

Nàng sẽ quên dần đi mối tình của nàng với Lữ, như một kỷ niệm xấu, sẽ được chôn vùi vào tận cùng của ký ức, nơi đó là vùng cấm địa cho trí tưởng của nàng, không được phép bén mảng đến. Cuộc đời còn trải dài trước mặt, âm thanh từ chiếc đàn dương cầm như nhắc nhở Miriam dịu ngọt của ân cần chàng thanh niên trẻ tuổi trước mặt sẵn sàng dâng hiến cho nàng.

Miriam bừng tỉnh. Căn phòng bỗng sáng hẳn và nàng thấy những ngọn đèn hội tụ trên khuôn mặt Sơn, rạng rỡ, huy hoàng. Miriam không cầm được lòng mình. Nàng lại gần Sơn và vít lấy cổ chàng ngửa ra sau để hôn những nụ hôn nồng cháy trên môi miệng và khắp mặt chàng. Sự ham muốn ủa đến khắp châu thân làm Miriam như cuồng dại. Sự thiếu thốn dục tình hằng mấy tháng nay làm Miriam tưởng chừng nàng đã trở thành khô cằn, héo úa. Nàng cần cơn mưa rào tưới mát và dập tắt những giận dữ đã ăn sâu trong nàng. Để biết rằng mình vẫn đẹp, quyến rũ và còn được say mê, ham muốn.

Miriam gỡ những ngón tay của Sơn bám chặt lấy phím đàn. Những âm thanh dang dở của bản nhạc đọng lại trong đôi mắt Sơn. Miriam nhìn sâu vào trong đáy mắt chàng. Nét ngạc nhiên còn đó nhưng đã biến đổi dần thành vui sướng. Nỗi khát khao được đáp ứng và niềm hạnh phúc của si mê tràn trề trong mắt chàng. Miriam biết nàng đã không nhầm, tình yêu đã bừng nở lại trong nàng, đến từ hòa điệu của hai tâm hồn. Khoảnh khắc kéo dài bao lâu, hay như vô tận. Miriam không biết nữa. Nhưng nàng biết rõ không thể để cơn mê đắm dừng lại được.

Miriam tìm môi Sơn và trong nụ hôn miên man, nàng ôm chàng đứng dậy, dìu chàng lại trước lò sưởi với ngọn lửa đang cháy bùng bùng. Nàng đẩy chàng nằm xuống trên

tấm nệm lông thú dày, trắng như tuyết và với nụ hôn gắn liền, ngẫu nhiên trên môi chàng. Miriam lùa tay vào ngực Sơn cởi từng chiếc nút áo cho chàng.

o O o

Sơn nằm yên nhìn lên. Ngọn lửa lấp lánh từ lò sưởi chiếu những vệt sáng lên khuôn mặt đỏ hồng, búng búng của nàng. Mái tóc vàng ánh, gợn sóng chảy dài xuống bờ ngực trắng ngần, no đầy. Miriam đẹp như nữ thần của thần thoại Hy Lạp. Sơn thầm nghĩ. Chàng không thể tìm được một sự so sánh nào khác. Và chàng ý thức được tất cả sự tuyệt vời của hạnh phúc đang đến với chàng.

Hạnh phúc chỉ là hạnh phúc khi biết được điều đó, trong thoáng giây đó. Và chỉ là tuyệt vời khi biết được rằng hạnh phúc vẫn còn và đang tiếp diễn, không ngừng nghỉ và không cần biết đến, không ý thức lúc nào sẽ ngưng nghỉ. Sơn biết chàng đang ở trong trạng thái đó và chàng tràn trề trong niềm hoan lạc của hạnh phúc, nhìn Miriam từ từ cởi áo, đứng lên phơi bày tất cả vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng, soi mình trước ngọn lửa để riêng chàng chiêm ngưỡng.

Nàng ngả người xuống ôm chặt lấy chàng. Sơn thở ra một tiếng dài. Chàng ôm lại và đè lên người nàng, ngẫu nhiên lấy nàng với tất cả tình yêu của tâm hồn và thể xác, để nàng sẽ chỉ là của chàng và để chàng sẽ mãi mãi gắn chặt lấy nàng, không bao giờ buông thả....

CHƯƠNG 36

ăn phòng điều tra về đốt nhà của sở cảnh sát nằm trên tầng lầu thứ ba của City Hall. Lữ dò từng tên của các phòng đặc biệt kê trên một bảng lớn giữa hành lang và sau cùng chàng thấy tên Steve Wesley nằm gần cuối hàng. Phòng 304B. Chàng quay lại nói

với Kim:

- Kim biết gì về tên cảnh sát này không?

Kim gật đầu:

- Em có hỏi một số luật sư đã có dịp giao tiếp với tên này. Hắn là loại khó chơi! Nổi tiếng kỳ thị. Hắn đã bị cảnh cáo vài lần vì chuyện kỳ thị này rồi!

Lữ không nói. Chàng nhớ lại vẻ khinh khỉnh đáng ghét của tên trung úy cảnh sát bữa tối cháy khu apartment và cảm thấy thêm phiền. Lại càng rắc rối hơn! Chàng trầm nghĩ.

Lữ dắt tay Kim ra khỏi thang máy dừng tại tầng ba. Bàn tay Kim mềm mại và ấm áp. Nàng không rút tay lại khi Lữ tự nhiên nắm lấy tay nàng lúc bước vào thang máy. Và nàng đã xưng em với Lữ, nồng nàn, như thể hai người là đôi tình nhân. Lữ thấy chàng may mắn. Trong bất cứ điều rủi ro, không may nào cũng có một tia nắng hồng của hy vọng. Kim là ánh sáng đến với chàng trong những ngày của đen tối này.

Chàng cần gì hơn nữa? Lữ có bao giờ quản ngại những khó khăn. Những chướng ngại vật trên đường đi của chàng đều sẽ bị đạp đổ. Huống gì tình cờ cho chàng gặp Kim, người nữ luật sư giỏi giang, đẹp quyến rũ và đầy ắp những tình yêu này. Lữ hít một hơi dài. Chàng sợ gì vài

tên cảnh sát hèn hạ, thô bỉ và đáng ghét như tên Steve Wesley!

Kim dẫn chàng trước khi bước vào văn phòng:

- Anh Lữ nhớ nhé! Để em đối đáp với tên này. Anh chỉ trả lời khi em gật đầu ưng thuận. Anh chớ nổi nóng bất tử! Nó nói gì mặc kệ nó!

Lữ gật đầu. Chàng cười thầm. Kim quá lo xa! Chàng đâu phải khờ khạo gì để dễ dàng mắc bẫy mấy tên cảnh sát tép riu!

Kim bắt tay Wesley khi hãnh đưa hai người vào bàn làm việc. Nàng nói:

- Tôi là luật sư đại diện cho ông Lữ trong vụ cháy khu apartment do công ty của ông Lữ làm chủ hôm trước. Ông Lữ là người rất bận rộn. Tôi cũng không có thời giờ nhiều. Hy vọng trung úy giúp cho những thủ tục khai báo này được giản tiện và nhanh chóng một chút!

Lữ nhìn Kim khâm phục. Nàng nói với Wesley bằng một giọng tự tin, hơi có vẻ kẻ cả, cốt ý cho tên này phải tự đặt mình vào thế hạ phong. Tuy nhiên cũng không quá đáng để Wesley phải khó chịu ngay.

Steve Wesley mỉm cười. Hãnh có vẻ hòa hoãn trước một nữ luật sư trẻ đẹp như Kim. Nhưng hãnh không phải là người dễ bị kẻ khác trấn áp. Wesley nói:

- Chúng tôi chỉ làm bốn phận thôi! Nếu ông Lữ không có điều gì phải che dấu, tôi tin chắc cũng sẽ không mất nhiều thời giờ đâu!

Lữ cau mày. Steve Wesley bắt đầu giở giọng hăm dọa. Kim nói ngay không để cho Lữ mở miệng:

- Thân chủ của tôi không có gì để dấu diếm. Ông Lữ đang bị thiệt hại nặng vì vụ cháy nhà này. Ông ta chỉ muốn

cảnh sát các ông làm nhiệm vụ một cách nhanh chóng để tìm ra thủ phạm và kết thúc cuộc điều tra càng sớm càng tốt!

Steve Wesley nhếch mép cười nửa miệng:

- Thưa vâng! Tôi tin ông Lữ cần tiền của hãng bảo hiểm bồi thường càng sớm càng tốt thì đúng hơn! Xin ông cho biết đêm hôm cháy ông ở đâu trong khoảng thời gian từ 1 giờ đến 3 giờ sáng!

Kim ngắt lời hăn ngay:

- Trung úy cho tôi biết! Ông Lữ có phải là người bị tình nghi hay không?

Wesley lắc đầu:

- Ông Lữ không phải là người bị tình nghi chính thức bây giờ. Tuy nhiên chúng tôi có bốn phạm phải nghi ngờ tất cả mọi người. Nhất là những kẻ có thể được hưởng lợi trong vụ cháy khu apartment này!

Kim đưa cho Wesley một xấp giấy:

- Đây là bản ước tính về các thiệt hại cho công ty của ông Lữ do vụ cháy khu apartment gây ra và số tiền phòng chừng hãng bảo hiểm sẽ bồi thường. Trung úy có thể thấy ngay dù được bồi thường, công ty ông Lữ cũng vẫn còn bị tổn hại nhiều.

Nàng nói giọng thách đố:

- Khu apartment này số người mướn chiếm hơn 96%. Trị giá tài sản mỗi năm tăng 20% vì là khu sang, không phải khu nghèo như South Central. Không ai đi đốt để lấy bảo hiểm như các vụ đốt nhà cảnh sát các ông điều tra từ trước đến giờ!

Wesley hơi sượng. Hăn thừa hiểu Kim muốn nói đến các vụ đốt nhà ở các khu đen gần đây vẫn phòng điều tra của

hắn không tìm ra thủ phạm. Hắn nói để bào chữa, không còn mạnh mẽ như trước:

- Chúng tôi chỉ theo dõi mọi đầu mối có thể nghi ngờ thôi. Và lại còn tấm áo thun có tên cửa hiệu "Don's Hamburger" của ông Lữ trông coi?

Kim cười khẩy như thể chuyện tấm áo thun Wesley đưa ra là trò trẻ con không đáng để ý đến. Nàng quay sang Lữ:

-Ông Lữ cho trung úy Wesley biết về khoảng thời gian từ một giờ đến 3 giờ sáng đêm đó ông ở đâu như ông Wesley này muốn biết đi!

Lữ trả lời ngắn gọn:

-Tôi ở nhà, đang ngủ lúc đó!

Kim thảy lên bàn Wesley một tờ giấy khác:

-Đây là lời khai của người gác khu condo nhà ông Lữ có thị thực chữ ký. Người gác này chứng mở cổng an ninh cho ông Lữ đi về nhà lúc 11 giờ đêm và thấy ông Lữ đi ra lúc 4 giờ sáng khi ông Lữ được báo tin khu apartment bị cháy.

Wesley nhíu mày. Hắn không ngờ Kim đã chuẩn bị đầy đủ mọi sự và sửa soạn cho mọi câu hỏi của hắn. Hắn hỏi lại:

-Còn tấm áo thun?

Kim trả lời, giọng làm ra vẻ chán nản, như thể câu hỏi không xứng đáng để được trả lời:

-Trò đốt nhà cố tình để lại tang chứng buộc tội kẻ khác là trò trẻ con. Trung úy thừa hiểu điều đó. Tôi nghĩ văn phòng điều tra arson này nên để thời giờ tìm ra thủ phạm đích thực hơn là mất năng lực về những điều tra không phải chỗ như thế này!

Wesley không nói gì. Hắn trầm ngâm một lúc. Những lý lẽ Kim đưa ra quá vững chãi và nàng quá sắc bén. Hắn đã có dịp nghe nói về người nữ luật sư Việt Nam trẻ tuổi của tổ hợp luật sư Holmes, Vickers & Berry. Kinh nghiệm cho hắn biết không nên đụng tới những luật sư sừng sỏ của tổ hợp này. Và quả thực hắn chỉ muốn làm khó dễ Lữ vì hắn ghét bộ mặt da vàng của chàng. Những tên Á Đông sang đất này làm giàu trong khi hắn vẫn chỉ còm cõi số lương bốn chục ngàn một năm. Hoạn họa cho bọn nó sợ, cho chúng biết ai là chủ nhân ông của xứ sở này! Wesley sau cùng lên tiếng:

- Ông Lữ không phải là người bị tình nghi! Chúng tôi sẽ đi tìm những đầu dây khác để điều tra. Tuy nhiên trong vòng một tháng tới, yêu cầu ông sẵn sàng có mặt để chúng tôi điều tra thêm nếu chúng tôi cần hỏi lại ông.

Kim ra hiệu cho Lữ đứng dậy. Nàng giơ tay ra bắt tay Wesley:

- Tốt lắm! Ông Lữ sẽ có mặt tại Los Angeles trong vòng tháng tới bất cứ lúc nào ông cần hỏi gì thêm. Hy vọng ban điều tra của ông làm việc nhanh chóng và sẽ tìm ra thủ phạm.

Wesley đưa hai người ra đến cửa. Hắn băng khuâng một lúc sau khi Lữ và Kim đã bước vào thang máy. Có khi nào hắn đầu hàng một cách nhanh chóng như vậy đâu? Lại là một kẻ da màu nữa! Wesley lắc đầu. Chắc hắn hết thời rồi!

Nhưng người nữ luật sư của tên da vàng này đẹp quá! Hắn hít hít mùi hương của nàng còn phảng phất trong căn phòng. Tại sao trên đời lại có thể có những người đàn bà thơm tho và quyến rũ đến thế!

Lữ ngồi đối diện với Kim trong tiệm ăn nhô ra ngoài biển của Redondo Beach. Chàng nhìn nàng qua ly rượu vàng óng hai người cầm trên tay. Chàng thấy đôi mắt Kim huyền ảo lung linh trong ánh sáng hắt lên từ ngọn nến trên bàn và rùng mình. Có phải sợi giây nổi nào đó đến từ cõi vô hình, từ đôi mắt nàng, thắt chặt lấy trái tim chàng làm Lữ nghẹn thở. Lữ cất tiếng phá sự im lặng đang vây bủa hai người:

- Em giỏi quá. Anh thấy Wesley như bị khóa họng. Hắn không phản ứng lại nổi. Anh thật may mắn gặp được em!

Kim mỉm cười:

- Hắn cũng chưa yên đâu! Nếu không tìm ra được dây mối nào, em nghĩ hắn cũng sẽ chẳng kiếm được ai, hắn sẽ quay lại quấy rầy anh nữa!

Lữ lắc đầu:

- Hắn cũng chẳng làm gì hơn được! Có em bên cạnh, anh đâu cần gì để ý đến bọn cảnh sát đó nữa!

Nhưng vẫn còn kẻ thù của chàng đứng trong bóng tối! Vẫn! Chàng sẽ phải giải quyết chuyện này ngay, không thể để lâu hơn được. Lữ thầm nghĩ! Mỗi gai nhọn bên sườn để thêm ngày nào sẽ đâm sâu ngày đó.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để những chuyện hắc ám vây bủa lấy chàng. Mỗi sự việc có vị trí của nó. Bây giờ là thời gian của chàng và Kim, là lúc ăn mừng cho thành công đầu tiên. Là lúc nhìn nhau để những tràn đầy lắng đọng tâm tư. Lữ tiếc chàng không có những rung cảm và tài năng như Sơn, bạn chàng. Lữ muốn diễn tả cho Kim biết những cảm nghĩ của chàng, những xúc động của chàng khi ngồi đây, nhìn ra biển thắm một màu xanh ngát, bao phủ bởi sự hiện diện của nàng, của những long

lạnh ánh mắt nàng, chìm đắm với mùi hương của da thịt nàng.

Không! Chàng không có tài như Sơn, chàng chỉ biết đắm đắm nhìn nàng, gửi đến nàng những xúc động mãnh liệt đang ùa đến trong chàng, để nàng nhận biết. Chàng không nói ra được. Và có lẽ cũng chẳng cần phải nói ra!

o O o

Kim nhận từng ánh mắt của Lữ như những luồng điện giật. Nàng biết nàng đã uống chút rượu nhưng không đủ để không còn mức đề kháng như thế! Kim đã vô tình với biết bao thèm muốn mê say của những người đàn ông khác. Điều gì nơi Lữ đã làm nàng thay đổi? Kim không biết nữa. Có phải vì đôi lông mày rậm của chàng? Vì khuôn mặt cương nghị, ngạo nghễ của chàng? Vì ánh mắt như bốc lửa, mãnh liệt của chàng? Hay chỉ vì mùi nồng từ châu thân chàng tỏa ra?

Kim có một khúu giác bén nhạy. Nàng không thể chịu được những mùi quá đáng. Và nàng thích những mùi hương lạ, những pha trộn của những mùi vị hấp dẫn và quyến rũ nàng. Kim để ý đến mùi của Lữ từ lúc mới gặp chàng. Mùi nồng nơi người Lữ đã bắt đầu kích thích nàng, càng lúc càng tăng. Kim cảm thấy tự ngượng cho mình khi nghĩ đến Lữ sau khi gặp chàng. Tại sao nàng không thể nghĩ đến gì khác ngoài mùi nồng từ thân thể chàng! Như thể bản năng nàng đã được thức dậy. Và đòi hỏi nàng đi tìm lấy sự quyến rũ đã đến từ khúu giác và bao phủ lấy nàng, bắt buộc nàng chiếm đoạt một cách trọn vẹn hơn nữa.

Má Kim đỏ bừng. Hơi thở nàng bỗng trở thành gấp rút. Điều gì đã xảy đến cho nàng? Kim tự hỏi nhưng nàng không tìm câu trả lời. Nàng thấy nàng đứng dậy, đến bên Lữ, bỏ ly rượu chàng đang cầm trên tay và ôm lấy cổ Lữ.

Kim hít một hơi dài. Mùi của Lữ, đã bắt đầu trở thành quen thuộc, chạy ùa vào khắp tế bào trong cơ thể nàng, làm nở nang từng mảnh da thịt nàng. Và nàng nghe tiếng chính nàng run rẩy, nói như nghẹn lời bên tai Lữ:

-Anh đưa em về nhà anh đêm nay!

CHƯƠNG 37

ữ ngồi ngả người trong chiếc ghế bành nhìn Sơn và Uyên bước vào văn phòng. Chàng đã ra lệnh cho người thư ký gọi cả hai lên gặp chàng sáng nay để họp về công việc của công ty. Uyên ném chiếc sắc tay xuống bàn, nhìn chàng bực dọc nói mỉa:

- Đã hơn hai tuần nay bây giờ mới gặp được mặt ông giám đốc. Anh biến đi đâu mất thế hả anh Lữ?

Lữ bối rối nói khò lấp:

- Thì vụ cháy khu apartment chứ sao nữa! Anh phải đi lo luật sư về vụ này cho yên!

Uyên nhìn chàng dò hỏi:

- Cô luật sư gì đó làm cho bọn Holmes, Vickens là người Việt phải không anh? Nghe nói cô ấy đẹp lắm! Họ giao cho cô ta việc của anh phải không?

Lữ lấp liếm:

- Anh cũng không để ý nữa? Tổ hợp luật sư đó biết bao nhiêu người. Anh có gặp cô ta một hai lần! Vụ này cũng yên rồi. Mấy tên cảnh sát cũng không làm phiền mình gì nữa. Sơn có biết bao giờ bọn bảo hiểm sẽ làm thủ tục bồi thường cho mình không?

Chàng quay sang phía Sơn nói tiếp không để Uyên tiếp tục tra hỏi về Kim:

- Cậu nhớ đi tìm thêm một bọn định giá chuyên nghiệp khác không dính liu gì đến hãng bảo hiểm để nó cho mình ước tính về tiền xây lại mấy căn bị cháy nhé! Bọn bảo

hiểm thế nào cũng tìm cách để cho giá bồi thường thật thấp. Mình không cần thận chúng nó ép sẽ thiệt to đấy!

Sơn trả lời:

- Cậu khỏi lo! Tôi có kinh nghiệm về mấy bọn bảo hiểm này rồi. Tôi đã lấy hai bản định giá khác nhau. Chúng nó không lừa được mình đâu!

Sơn đưa cho Lữ một xấp hồ sơ:

- Hai bản định giá đây! Một cái của hãng định giá ở Fountain Valley hơn 850 ngàn, bản kia của bọn ở Los Angeles 920 ngàn. Không xê xích nhau nhiều lắm. Tôi chắc bọn bảo hiểm State Farm sẽ trả bồi thường khoảng 880 ngàn. Như vậy cũng được rồi.

Lữ gật đầu:

- Cậu lo luôn việc kiếm bọn thầu xây cất đi. State Farm ký giấy trả tiền là cho xây ngay. Tôi muốn mọi sự xong xuôi trong vòng hai tháng. Tình hình kinh tế ở California này sắp thay đổi lớn rồi. Tôi tính sửa xong chúng ta sẽ bán luôn!

Uyên kêu lên:

- Anh nói gì anh Lữ? Anh muốn bán khu apartment đó sao? Giá thị trường đang lên vùn vụt kia mà!

Lữ cười:

- Anh đã nói với em trước rồi! Giá nhà cửa ở đây đã lên đến tột đỉnh, không thể nào đi lên được nữa. Em thử nhìn chung quanh em đi! Có phải người nào em quen cũng nhảy ra làm real estate cả không? Ai cũng nói chuyện đi mua nhà để mấy tháng sau bán kiếm lời cả trăm ngàn! Đi làm lương có ba bốn chục ngàn cũng mua nhà cả năm sáu trăm ngàn. Hai vợ chồng đi làm 4 jobs để trả tiền nhà! Nhà cửa ở Cali bây giờ như chuyện chim cú ở Việt

Nam trước đây. Cách nào còn lên thêm được nữa? Anh muốn bàn với em và Sơn để chúng ta tính chuyện rút lui khỏi các bất động sản của partnership trong vòng vài tháng đến. Không rút sớm là phiền to Uyên ạ!

Uyên lắc đầu không chịu:

- Anh nói làm sao ấy! Em thấy giá nhà ở Cali chỉ có lên chứ không thể xuống được. Bao nhiêu người đổ về xứ này. Rồi bọn Tàu sang đầu tư ở đây, tung tiền vào mua bất động sản. Cả một vùng Á Châu ven bờ Thái Bình Dương làm mậu dịch với tiểu bang này. Kinh tế Cali lên như vậy anh tính làm sao có thể sụp được mà lo bán chạy?

Sơn đáp thay cho Lữ:

- Tôi đồng ý với Lữ! Chị Uyên ở trong nghề real estate nhiều khi bị lôi cuốn theo với khách hàng nên chị lạc quan. Tôi cũng thấy như Lữ là California đã lên đến cực điểm về bất động sản rồi. Những quá đáng như Lữ kể hồi này là tiếng chuông báo hiệu. Mức giá cả về nhà cửa có thể tăng nhiều lắm là 5% nữa thôi. Nhưng tôi thấy mức sụp có thể hàng 50% - 60% như chơi. Nhiều khi còn hơn nữa cũng không chừng!

Uyên vẫn khẳng khẳng giữ ý kiến của mình:

- Hai anh lo xa quá! Tôi thấy mức này còn tăng được ba bốn mươi phần trăm nữa! Mình bán hết bây giờ mọi người cười vào mũi mình ngu! Bán xong rồi hối cho mà xem!

Sơn trả lời:

- Chị Uyên này! Tôi có đọc một cuốn sách nói về vụ thị trường chứng khoán ở Mỹ sụp đổ hồi năm 1927 có một đoạn rất hay. Một nhà tư bản thời ấy cũng đầu tư cả sản nghiệp của mình vào thị trường chứng khoán. Một hôm ông ta đi taxi, lên xe chỉ nghe chú tài xế nói về chuyện

chơi stock, lại còn khuyên ông mua stock này, stock nọ. Vào khách sạn cũng nghe mấy chú bồi nói chuyện mua stock đầu tư, ra điều rành rẽ, khuyến cáo ông ta mua hãng này, tránh hãng khác. Lúc ông ta ra khỏi hotel, xuống thanh toán tiền phòng, thấy người khách khác không mang đủ tiền, móc trong túi ra stock certificate để trả tiền thuê phòng thay tiền mặt.

Nhà tư bản này thấy vậy bèn vội vã hủy bỏ công việc về nhà gọi bán hết tất cả sản nghiệp đang đầu tư vào chứng khoán. Ông ta bán kịp thời vì chỉ một tháng sau, thị trường chứng khoán Wall Street sụp đổ dẫn đến thời kỳ Depression như chị đã biết. Lúc ông ta bán hết tất cả stocks là lúc giá đang lên vùn vụt, mọi người đều cười ông ta ngu. Chỉ tháng sau là ông ta cười lại hả hê ngay! Tôi nghĩ chuyện đất đai nhà cửa ở Cali này cũng giống như vậy thôi!

Uyên ngẫm nghĩ không nói. Nàng nhìn lên thấy ánh mắt Lữ đang nhìn nàng như mỉm cười. Uyên chợt ý thức tất cả những điều Lữ và Sơn nói với nàng và nàng thấy sự khôn ngoan trong ánh mắt Lữ. Uyên trong một thoáng thấy nàng mới quả là người ngu dại. Lữ đã đem lại cho nàng sự giàu có ngày hôm nay. Chàng đem lại thành công vượt mức cho partnetship nhờ vào khả năng nhìn xa trông rộng, nhờ tài biết lúc nào nên mua lúc nào nên bán của chàng. Và nàng đã tỏ ý nghi ngờ khả năng Lữ!

Uyên cười:

- Chắc anh nói đúng! Nhiều lúc em cũng thấy chuyện nhà cửa ở đây bắt đầu thành khô hạn. Nhưng thấy ai cũng lên cơn sốt mua nhà cả nên mình cũng lây theo! Nhưng bán hết bất động sản rồi thì mình đầu tư vào gì khác đây!

Lữ quay sang Sơn:

- Vụ cậu đi San José nghiên cứu chuyện venture capital mấy hãng software ở đó đi đến đâu rồi?

Sơn trả lời:

- Tôi thấy cũng được lắm! Chị Uyên chắc chưa biết rõ vụ này. Tôi có bàn với Lữ về việc đầu tư vào các hãng chuyện về computer ở trên San José. Những hãng nhỏ có triển vọng thành công cần tiền để khuếch trương nhưng không vay nhà băng được phải đi qua những công ty đầu tư gọi là venture capital. Mình bỏ tiền đầu tư vào một hãng nào đó có hy vọng thành công sản xuất một sản phẩm để đổi lấy cổ phần trong hãng, ba bốn mươi phần trăm hoặc nếu họ quá cần tiền sắp chết, ta có thể bắt chẹt lấy hơn năm sáu mươi phần trăm cổ phần của hãng. Nếu thất bại, hãng phá sản, dĩ nhiên mất hết. Nhưng nếu thành công, hãng ra được public vào thị trường chứng khoán trên Wall Street, lúc đó tiền đầu tư của mình sẽ một thành trăm hay thành ngàn lần như chơi!

Uyên chăm chú nghe, mắt sáng rực. Nàng hỏi lại:

- Nếu có thể lời nhiều như vậy làm sao đến phần mình được? Bao nhiêu công ty Mỹ lớn làm venture capital lấy hết phần còn gì?

Sơn cười:

- Dĩ nhiên chuyện đâu phải dễ và dần dị như vậy! Một trăm hãng làm le sản xuất may ra chỉ được một hai hãng thành công. Vấn đề khó của venture capital là làm sao chọn được một, hai hãng sẽ thành công trong số tám chín chục anh sẽ tiêu từng đó. Nếu chọn sai dĩ nhiên là ta sẽ tiêu từng theo. Tôi đi San José nghiên cứu về mấy công ty làm software cho computer vì tôi rành về chuyện này. Hơn nữa tôi biết một nhóm sinh viên Á Châu tốt nghiệp ở Stanford đang dự định lập công ty làm software đặc biệt

cho Internet. Các công ty làm software cho Internet là các mỏ vàng, không phải còn hơn thế nữa, là các mỏ kim cương, bạch kim, bỏ vốn một đô la bây giờ sẽ thu vào không phải một ngàn mà hàng chục ngàn đô la.

Uyên trở mắt nghe Sơn nói. Nàng hỏi:

- Anh Sơn đi nghiên cứu như vậy thấy công ty nào mình có thể đầu tư vào được?

Sơn trả lời:

- Tôi tìm được ba công ty. Một công ty đã thành hình gọi là Comnet, một công ty khác mới bắt đầu thành lập là Delphi Software, công ty chưa thành hình hẳn như tôi nói lúc nãy do một nhóm sinh viên Việt và Tàu vừa mới tốt nghiệp ở Stanford dự định gọi là Netsoft. Tôi có nói chuyện với mấy chú này, tôi nghĩ họ có triển vọng lắm vì một sáng chế độc đáo về software dành cho Internet của một chú Việt Nam tên Thanh trong nhóm này. Tôi nghĩ nếu Lữ và chị Uyên muốn đầu tư có thể lựa chọn một trong ba công ty này, hoặc muốn thủ kỹ hơn, chia số tiền mình muốn đầu tư làm ba, đầu tư vào mỗi công ty một phần.

Lữ hỏi lại:

-Tiền đầu tư vào các công ty này vào khoảng bao nhiêu?

Sơn trả lời:

- Hai công ty đầu cậu có thể bỏ khoảng một triệu đô la cho mỗi công ty để họ khuyến trương, mình có thể đòi khoảng hai mươi phần trăm cổ phần của công ty. Riêng Netsoft của mấy chú Việt và Tàu tôi nói lúc nãy, nếu cậu bỏ khoảng năm trăm ngàn thôi, cậu có thể lấy hẳn 50% cổ phần của công ty được.

Uyên hỏi:

- Theo anh thì cách nào hay nhất?

Sơn trả lời:

- Tôi thích bọn Netsoft nhất, nhưng dĩ nhiên nguy hiểm nhất. Nếu mấy chú nhỏ đó không thành công, chuyện họ thành công chỉ được khoảng ba mươi phần trăm hy vọng, partnership sẽ mất toi số tiền năm trăm ngàn. Nếu họ thành công, năm trăm ngàn có thể thành một trăm triệu trong tương lai. Comnet đã thành hình và có nhiều triển vọng lắm rồi nhưng sẽ lời ít hơn vì ít nguy hiểm hơn. Delphi Software ở mức lưng chừng. Tôi đề nghị đi với hai trong ba công ty là Comnet và Netsoft. Đi với Comnet để thủ, đi với mấy chú nhỏ Netsoft để kiếm lời tối đa nếu họ thành công.

Lữ hỏi Uyên:

- Em nghĩ sao?

Uyên trả lời:

- Partnership hiện giờ có hai triệu cash. Em thấy bỏ ra triệu rưỡi cũng được. Như đánh bạc vậy thôi!

Lữ cười:

- Em đùa đấy à! Chuyện đầu tư đâu phải đi Las Vegas đánh bạc. Anh thấy Sơn nói có lý. Mình đầu tư vào venture capital mới có cơ hội phát hơn nữa được. Như vậy anh và Sơn sẽ lo để bán khu apartment khi xây lại xong. Hotel trên Santa Monica và khu shopping Anaheim mình cũng sẽ bán. Sau cùng là khu shopping trên đường Bolsa này. Dân Việt đi du lịch về Việt Nam mua sắm ở đó cả, còn ai lại khu Bolsa này mua bán nữa! Đã đến lúc rút ra rồi Uyên ạ!

CHƯƠNG 38

ấn nhìn vào kính chiếu hậu và chàng thấy bất an. Chiếc xe Lincoln màu đen từ hơn nửa giờ nay đã theo sát chàng từ đường Santa Monica Freeway cũng đổi sang đường 405 khi chàng vào xa lộ này. Vấn phải lên chi nhánh ngân hàng Bank of America tại Santa Monica mỗi tuần để kiểm soát về kế toán tại đây. Con đường chàng đi mỗi thứ ba chỉ mang sự phiền toái là kẹt xe vào giờ tan sở, ngoài ra có bao giờ làm chàng phải bận tâm. Nhưng linh tính báo cho Vấn điều không ổn về chiếc xe to lớn kèn càng sơn đen, kính chắn gió cũng mang màu đục không cho ai nhìn vào, theo sát chàng suốt trên quãng đường về.

Chàng đã không để ý đến chiếc xe này cho đến khi mãi suy nghĩ suýt hụt exit vào 405, chàng đã phải vọt ngang một lúc hai lanes liền để bắt vào exit. Tiếng rít rợn người sau lưng xe làm Vấn phải nhìn lại kính chiếu hậu. Chiếc xe Lindoln chạy sau chàng cũng bổ ngang theo sát để bắt kịp với chàng vào đường 405. Tiếng còi inh ỏi của các xe hai lanes bên cạnh bị chiếc Lincoln ép sát đã làm Vấn giật mình và phải chú ý đến chiếc xe bóng lộn mang một vẻ đe dọa đặc biệt như chồm lên gần sát chiếc Camry của Vấn.

Chàng đạp thêm ga chạy gần lên 75 miles một giờ và nhìn lại kính chiếu hậu. Chiếc Lincoln cũng vọt lên theo sát nhưng vẫn giữ cùng khoảng cách. Vấn đổi sang hai lanes bên trái. Chiếc Lincoln cũng đổi lane theo. Vấn buột miệng chửi thề. Không còn nghi ngờ gì nữa. Chiếc Lincoln này theo chàng vì một lý do nào đó.

Vấn nghĩ ngay đến Lữ, kẻ thù của chàng. Không thể còn ai khác! Chàng đi công việc của nhà băng nhưng chỉ là chuyện giấy tờ, không hề dính líu đến tiền bạc như những xe bọc sắt đi thu tiền, thường là mục tiêu của các vụ cướp. Vấn không có ai khác là kẻ thù để có một chiếc xe màu đen đầy vẻ tội ác đi theo đe dọa. Chàng tin chắc chiếc xe này dính líu đến Lữ, đến việc chàng thuê Battaglio đốt khu apartment tại Garden Grove. Vấn đã trả tiền cho tên đầu trâu mặt ngựa Battaglio đầy đủ ngay sau đêm đốt nhà thành công.

Battaglio cầm tiền đi ngay không nói một lời nào sau khi đếm đủ số tiền. Vấn không tin xe của Battaglio và đồng bọn đi theo chàng để gây khó dễ. Lý do giản dị là chiếc xe mới tinh, bóng nhoáng này Battaglio không có khả năng làm chủ và chàng đã cẩn thận hỏi lại Frank Rutter, tên thám tử giới thiệu Battaglio cho chàng. Rutter cho Vấn biết Battaglio đã rời Los Angeles và hiện đang ở Florida. Nếu không phải trở lại Los Angeles để tìm cách hăm dọa, tổng tiền chàng, chiếc xe Lincoln bám sát lấy Vấn chỉ có thể của Lữ hay thủ hạ của Lữ.

Nghĩ đến Lữ, Vấn thấy sôi máu, chàng thấy những chuyện trả thù trước đây của mình quá tầm thường, yếu ớt, chưa xứng đáng để rửa mối hận. Chuyện đốt khu apartment và đổ tội cho Lữ chưa đi đến đâu. Vấn dò hỏi trên sở cảnh sát và được biết Lữ không phải là người đang bị tình nghi, cảnh sát đang đi tìm manh mối khác để điều tra ai là thủ phạm. Vấn thấy công phu của chàng trong việc thuê Battaglio đốt nhà không mang lại được thành công như chàng mong muốn. Chỉ mới làm khó dễ cho Lữ được chút đỉnh và không tổn hại gì nhiều.

Vấn được biết bảo hiểm đã chịu trả tiền bồi thường cho công ty Lữ và đi ngang khu apartment này, Vấn đã thấy

thợ bắt đầu khởi công xây cất lại. Chỉ một việc tương đối làm cho Vần cảm thấy chút hài lòng là vụ Miriam đòi ly dị Lữ. Chàng dò hỏi và được biết văn phòng luật sư Leibovitz đã tiến hành thủ tục giấy tờ ly dị. Vần tin chắc những bức hình chàng gửi nặc danh đến Miriam chụp cảnh Uyên và Lữ ôm nhau trước Holiday Inn đã mang lại kết quả như ý chàng muốn.

Vần lắc đầu mấy cái. Hình ảnh Uyên và Lữ hiện ra trước mắt chàng rõ mồn một. Họ ôm nhau sau một đêm ân ái thỏa thuê trong khách sạn, trong khi chàng ngồi bên này đường tơ tả ruột gan nghe từng tiếng bấm máy ảnh của Frank Rutter! Vần như điên cuồng. Chàng phải làm gì để trả mối hận này. Đời sống chàng còn nghĩa lý gì ngoài chuyện trả thù. Chàng không thể để kẻ thù của chàng tự dung tự tại, ngang nhiên cầm súng lên đầu chàng và ân ái với người đàn bà chàng yêu thương nhất trên cõi đời này. Những trả thù trước đây chỉ là chuyện vặt vãnh, chưa đủ làm thương tổn một cách xứng đáng kẻ thù không đội trời chung.

Vần nhìn lại sau xe. Chiếc Lincoln vẫn bám sát lấy chàng. Kẻ thù của chàng đã đánh hơi thấy những chuyện chàng làm. Vần không biết Lữ có mặt trong chiếc xe đen đó hay chỉ là bọn thủ hạ giết mướn. Tuy nhiên kẻ thù đã biết và mọi sự sẽ trở thành khó khăn hơn trước nhiều. Và chuyện hiện tại chàng đang phải đối phó là chiếc xe đen theo sát nút này. Vần không hiểu bọn trong xe sẽ giở trò gì. Chàng đi ngang qua exit vào Beach Boulevard nhưng không đi vào để về nhà. Không biết bọn này định làm gì, chàng không thể dẫn chúng về để biết nơi chàng ở.

Vần chạy thẳng xe trên con đường xa lộ xuống San Diego và chàng lấy sát lane bên trái để chiếc Lincoln không qua mặt được phía bên chàng. Chàng chạy hơi chậm lại để xem phản ứng của chiếc xe phía sau. Tên tài xế lái chiếc

Lincoln bắt đầu gia tăng tốc độ để tiến lên chạy gần song song với xe Vấn. Vấn chăm chú liếc nhìn sang phía ngang hông. Chàng vừa thoáng thấy cửa kính xe đen ngòm đang từ từ hạ xuống. Một khuôn mặt cô hồn ngời băng sau hiện ra và trong một thoáng rất nhanh Vấn thấy nòng súng có gắn máy hãm thanh hiện ra trên tay tên này. Vấn phản ứng lập tức. Chàng ngồi thụp hẳn xuống chỉ để tầm mắt vừa đủ để nhìn mặt đường. Chân chàng nhấn lút ga thật mạnh. Chiếc xe vọt đi như mũi tên bắn bỏ xa chiếc Lincoln. Vấn nghe một tiếng phụt nhỏ và tiếng kính bể phía sau. Chàng biết mình vừa thoát chết. Viên đạn từ nòng súng gắn máy hãm thanh của tên giết mướn đã trệch đường nhắm sót ngang qua cổ chàng và làm bể kính cửa xe.

Vấn tiếp tục đạp lút ga và chạy như một người điên. Chàng biết đã gặp phải bọn giết mướn chuyên nghiệp đang tìm cách giết chàng. Và kẻ mướn chúng chắc chắn không ai khác hơn ngoài Lữ. Lữ đã đoán biết việc chàng trả thù và tìm cách để loại trừ chàng! Lữ giận bốc lên khi nghĩ đến Lữ làm cho chàng trấn tĩnh được cơn hốt hoảng vừa chết hụt và tìm cách để đối phó với tình trạng khẩn trương trước mặt. Vấn biết máy xe Camry của chàng yếu nhiều so với chiếc xe Lincoln tám máy phía sau. Chỉ trong giây phút chiếc Lincoln sẽ bắt kịp xe chàng và chúng sẽ nhắm bắn cẩn thận hơn lần này.

Vấn bắt đầu đổi lane vào lại phía bên trái. Chàng vừa thoáng thấy làn sóng xe bắt đầu dồn chậm hơn ở phía trong. Đẳng xa chàng thoáng thấy một chiếc xe cần cầu bên cạnh lề đường đang câu một chiếc xe bị đụng. Và đằng trước chiếc xe này là một xe khác với ngọn đèn xanh đỏ nhấp nháy trên mui. Xe cảnh sát! Vấn mừng rỡ chạy sát hẳn vào lane trong cùng. Chàng bắt đầu thấy

bóng người cảnh sát đang đứng cạnh cửa xe làm biên bản cho chiếc xe bị tai nạn.

Vấn chạy chậm lại và tấp vào lề đường gần sát xe cảnh sát. Chàng ngồi yên nhìn. Chiếc Lincoln tiếp tục chạy theo sau chàng nhưng không dám ngừng lại. Cửa xe của chiếc Lincoln đã hạ xuống hẳn và Vấn có thể thấy hai tên mặt côn đồ sắt máu ngồi trong xe nhìn ra mặt mày hằm hằm. Chúng không thể nào ngờ Vấn đã tìm được chiếc xe cảnh sát cứu tinh ngay trong lúc khẩn cấp nhất.

Không thấy Lữ ngồi trên xe. Vấn biết Lữ sẽ không bao giờ ngu xuẩn lộ mặt ra trong vụ bắn giết này. Nhưng vận may đã đến với Vấn. Lữ đã không thể làm gì chàng được và Vấn phải bắt đầu lại bài tính trong việc trả thù. Lữ ra tay hạ độc thủ nhưng thất bại. Vấn biết chàng may mắn lần này nhưng những lần sau? Chàng không có cách nào khác hơn là hạ độc thủ lại. Một sống một chết với kẻ thù. Và chàng sẽ phải vận dụng mọi sáng suốt để thành công trong cuộc tranh đấu sống chết này.

Người cảnh sát tiến lại gần xe Vấn và hỏi:

- Xe ông bị hỏng hay trục trặc gì? Có cần gọi xe kéo không?

Vấn lắc đầu:

- Không! Xe tôi bị nóng máy một chút. Tôi ngồi đợi một lúc sẽ đi được!

Người cảnh sát làm xong biên bản và vẫy tay cho xe cần cẩu kéo chiếc xe bị tai nạn đi khỏi. Chiếc xe cảnh sát cũng bắt đầu đi. Vấn cho xe chàng chạy theo xe cảnh sát một lúc đến exit đầu tiên chàng vòng xe lại. Chưa yên lòng hẳn chàng cho xe chạy một quãng khá xa và nhìn lại kính hậu không thấy chiếc Lincoln đâu chàng mới dám lái xe về nhà.

Trời đã tối hẳn nhưng Uyên không có mặt trong nhà. "Chắc đang nằm với tên khốn nạn!". Vẩn chua chát thầm nghĩ. Chàng lên lầu thu dọn quần áo và một số đồ cần dùng cho ra xe. Sau cùng chàng vào trong phòng ngủ mở khóa tủ sắt đựng các đồ quý giá của hai vợ chồng. Vẩn xem lại các món trong tủ safe. Ngoài một số nữ trang của Uyên chàng không đụng đến, số tiền mặt chàng giữ ở nhà vào khoảng hai chục ngàn. Ngoài ra còn 50 đồng tiền coins vàng Maple Leaf và stock certificate 100 shares của hãng IBM. Tổng cộng tất cả tiền dành dụm của hai vợ chồng từ mấy năm nay, trước khi Uyên đi vào ngành real estate và lập partnership với Lữ.

Vẩn đau đớn nghĩ đến số tài sản của Uyên hiện có trong partnership. Hơn hai triệu đô la. Số tiền dành dụm của chàng sau bao năm làm ba cọc ba đồng có thối thía gì! Chàng đã bị bỏ rơi một cách thê thảm vì chàng không có tài kiếm ra tiền như Lữ. Vẩn nghiến răng. Uyên đã khinh miệt chàng, chà đạp lên tự ái của chàng. Nàng đã nhẫn tâm đành đoạn dứt bỏ chàng như một tấm áo rách. Và cả hai đã tìm cách giết chàng!

Lần đầu tiên Vẩn thấy lòng thù hận không chỉ dành cho Lữ. Chàng đã thấy ý nghĩ mình xoay chuyển trong việc lên án cả hai người. Trước kia chàng chỉ thấy căm thù Lữ. Tình yêu trong lòng chàng với Uyên vẫn còn nguyên vẹn và niềm hy vọng vẫn còn. Một ngày nào đó Uyên sẽ tỉnh ngộ và quay trở về với chàng. Nàng sẽ thấy chỉ Vẩn mới là người yêu nàng chân thật. Và mọi sự sẽ trở lại như trước. Như chàng và Uyên chưa bao giờ gặp Lữ. Như Uyên chưa có mộng làm giàu và được chàng khuyến khích để đi vào con đường bán nhà cửa, đầu tư. Thù hận của Vẩn đối với Lữ ngày một chồng chất nhưng chưa một lần Vẩn oán hận Uyên. Cho đến ngày hôm nay.

Mạng sống của chàng bị đe dọa trực tiếp. Chàng đã suýt chết hụt vì lần đạn của bọn giết mướn. Do Lữ thuê giết chàng. Hay do cả hai người, Uyên và Lữ, để thanh toán chàng cho rảnh nợ. Tình yêu của chàng với Uyên bắt đầu tan biến. Hay đang biến thể dần để thành lòng thù hận. Vẫn không biết nữa. Nhưng chàng thấy hiển hiện trước mắt chàng hình bóng cả hai người, không phải chỉ mình Lữ, như đối tượng chung cho những ám ảnh vây kín không rời. Và âm ỉ thúc hối một hành động, một phản ứng, tàn nhẫn, ghê gớm, để trả lời một cách tương xứng với những khổ đau và uất ức chàng đã và đang gánh chịu từ bấy lâu nay.

Vấn thu hết tiền mặt và stock certificate của hãng IBM. Chàng lấy ra một nửa số coins vàng Maple Leaf. Phần coins vàng còn lại và nữ trang của riêng Uyên chàng không đụng đến. Chàng chỉ lấy phần riêng của chàng. Và sẽ ra khỏi nơi này, nơi đã một thời là tổ ấm của hai vợ chồng chàng.

Vì Vấn biết chàng không thể ở lại nơi đây thêm giờ phút nào nữa. Bọn giết mướn sẽ trở lại và kết liễu chàng nếu chàng không biến mất vào bóng tối. Và để thực hiện việc trả thù của chàng, Vấn không thể để Lữ, kẻ thù của chàng biết chàng ở đâu, dự định những gì. Chàng sẽ ra tay khi Lữ không ngờ đến, tưởng rằng chàng đã bỏ cuộc vì hèn nhát, trốn mất vì sợ bọn giết mướn theo đuổi và ám hại. Vấn cười gằn. Chàng sẽ cho bọn gian phu dâm phụ một bài học. Để biết rằng trên đời này còn có luật quả báo. Và lưới trời lồng lộng, sẽ do chính chàng thi hành bản án, một cách nghiêm chỉnh và đầy đủ. Cho sự công bằng đoạn chính. Cho tình yêu của chàng, đã mất và không bao giờ trở lại. Và đã trở thành lòng thù hận sùng sục, không bao giờ ngơi nghỉ.

CHƯƠNG 39

Lữ giận dữ dẫn mạnh điện thoại. Mọi sự xảy ra không theo những gì chàng tính toán. Đám thủ hạ của người em Vincent, Al Montello, tay trùm Mafia ở vùng này đã không làm nên việc. Bắn hụt Vần và để cho anh chàng này thoát thân, bỏ nhà đi không để lại dấu vết, gây thêm nhiều chuyện phiền toái. Lữ đã tưởng mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng, hiệu quả như lần thanh toán Triệu Tôn trước đây.

Lữ tìm đến Al Montello để giúp chàng trong việc xác định kẻ chủ mưu đốt khu apartment tại Garden Grove. Hai tên lính Mafia được Montello phái đi dò hỏi trong sổ các tên đốt nhà chuyên nghiệp tại Los Angeles. Trong vòng một ngày, Joe Battaglio đã được xác quyết là kẻ gây ra vụ đốt dãy chung cư cho thuê tại Garden Grove. Địa chỉ tạm trú của Battaglio tại Miami cũng được tìm ra một cách dễ dàng. Hai tay anh chị Mafia được phái sang Miami và sau một trận đòn thừa sống thiếu chết, Joe Battaglio đã khai tường tận chi tiết việc Vần thuê hẳn đốt khu apartment để đổ tội cho Lữ. Lữ nghe báo cáo không lấy gì ngạc nhiên, chàng đã gần như biết chắc. Vần là người đã gây ra bao chuyện phiền cho chàng từ bấy lâu nay. Cũng nhờ Kim, người đứng ngoài cuộc đã sáng suốt đánh hơi thấy sự không ổn trong mối liên hệ giữa chàng và Uyên và chồng nàng, giúp Lữ nghi ngờ Vần.

Nghĩ tới Kim, Lữ nguôi ngay cơn tức giận về chuyện Vần. Chuyện đâu còn đó, Montello bị mất mặt cú này sẽ phải huy động mọi thủ hạ để tìm ra Vần cho bằng được. Sớm hay muộn, đám anh chị Mafia cũng sẽ thanh toán xong Vần, trước hết vì số tiền lớn lao Lữ đã bằng lòng trả cho

Montello, sau nữa, vì danh tiếng của Cosa Nostra, Montello không thể để mai một vì vụ giết mướn hụt này. Lữ đã đưa trước tám mươi ngàn đô la đặt cọc cho Montella, hai trăm ngàn còn lại sẽ được giao sau khi thanh toán xong Vần. Chàng đã chịu giá cao hơn lần thanh toán Triệu Tôn vì Montello biết chàng đã trở thành giàu có gấp bội. Lữ cũng không cần, chàng chỉ muốn công việc được thực hành nhanh chóng và Vần biến mất một cách êm thấm, giải quyết những việc rắc rối chàng phải đương đầu mấy tháng nay.

Lữ gạt sang bên ý nghĩ khó chịu về việc thanh toán hụt Vần của đàn em Montello. Chàng nghĩ đến buổi hẹn bữa ăn tối với Kim. Lữ ngạc nhiên thấy chàng nao nức như người lần đầu hẹn hò với người yêu. Nhưng dư hưởng của đêm ân ái với Kim sau bữa ăn ở Redondo Beach tuyệt vời quá. Chàng đã muốn cả đêm dài tiếp nối, không bao giờ tàn, để những cảm xúc của da thịt và nồng nàn yêu đương của Kim bao phủ lấy chàng, trọn vẹn, không bao giờ ngơi nghỉ.

Lữ đã gần nhiều người đàn bà đẹp, đa tình. Miriam của thời mới quen, đầy hấp dẫn và kích thích mới lạ và thỏa mãn tự ái của chàng trai Việt được người đàn bà da trắng đẹp, yêu mê, dăng hiến. Uyên như một trái chín mùi, đam mê của một tình yêu vụng trộm, tội lỗi. Và những người đàn bà đẹp khác của giới ăn chơi, từ San Francisco, Los Angeles, New York xuống Caracas, Rio de Janeiro của nóng bỏng và gợi dục. Chàng đã vung tiền ra để tận hưởng đàn bà như một trả thù cho những ngày thèm khát, thiếu thốn trong rừng rậm của cuộc chiến miền Nam và bôn ba đào thoát những săn đuổi của cộng sản sau tháng tư 75. Lữ đã tưởng chàng không còn ngạc nhiên và rung động trước sắc đẹp và sự hấp dẫn của bất

cứ một người đàn bà nào, dù đẹp và quyến rũ đến đâu chẳng nữa.

Nhưng Lữ thấy chàng sai lầm lớn lao. Trong suốt đêm miệt mài ân ái với Kim, nàng đã không như những người đàn bà đã ăn nằm trong vòng tay chàng và Lữ tin chắc, sẽ không giống một ai khác, sẽ đến với chàng trong tương lai. Vì những cảm giác nàng đem lại cho chàng quá mạnh mẽ, Lữ chưa bao giờ biết đến và không tưởng tượng được sự dữ dội của những xúc động kỳ lạ đến thế. Chàng đã ở trong tận cùng của tuyệt vọng để van nài nàng cũng như Lữ đã lên đến đỉnh trời chất ngất của chiếm đoạt. Sự kỳ diệu của ái ân với Kim đã làm Lữ mong ngóng từng giờ từng phút để gặp nàng và để gặp lại nàng và để được nàng cho yêu đương.

Chàng đã gần quên tất cả công việc và những chuyện rắc rối phiền toái khác do Miriam hay Uyên đem lại. Ngoài trừ việc chàng phải thanh toán Vãn, với sự trợ giúp của Al Montello. Lữ lắc đầu. Chàng phải đợi một ngày khác trước khi dứt bỏ hẳn được hình ảnh của Vãn lảng vảng trong đầu. Hãy tận hưởng hiện tại, nơi không có ưu phiền và thù hận. Nơi chỉ có hình ảnh Kim và những giọt ngọt tình yêu của nàng. Chuông điện thoại reo. Lữ nhắc lên, tim đập phồng như chàng thiếu niên mới lớn. Tiếng Kim trong, thánh thoát, reo vui như cô gái sắp đi chơi ngày hội lớn:

- Anh yêu! Em đến đón anh. Mình lái xe lên Malibu ăn tối anh nhé!

o O o

Lữ ngậy người nhìn Kim. Nàng mặc chiếc áo màu xanh bó sát thân người, để lộ những đường cong tuyệt mỹ. Tóc nàng xõa phủ hai bờ vai trần, no tròn làn da trắng hồng đầy sinh lực. Kim tươi mát như một cơn mưa rào, lộng lẫy

như cánh hồng nở tung trước gió. Nàng liếc mắt nguyệt chàng:

- Nhìn gì dữ vậy anh Lữ? Làm như mới gặp Kim lần đầu!

Lữ cười:

- Tại sao mỗi lần gặp anh thấy em đẹp hơn trước đến chục lần!

Kim lắc đầu:

- Nịnh vừa thôi! Anh còn biết bao người đàn bà đẹp khác! Anh lên xe đi, hôm nay để em lái.

Lữ lên chiếc Corvette mui trần. Chàng gật đầu:

- Em chọn xe này hợp với em lắm! Em muốn chạy tuốt lên Malibu ăn à!

Kim cười, mặt rạng rỡ:

- Hôm nay em khao anh, ăn mừng em mới thắng vụ kiện!

Lữ hỏi:

- Chắc em phải thắng lớn lắm mới đặc biệt thế này?

Kim gật đầu:

- Tổ hợp luật sư của em vừa thắng vụ kiện hãng bào chế thuốc ngừa thai Norplant để dưới da. Em là luật sư chính. Họ phải đền 5 triệu Mỹ Kim. Còn phải kháng cáo nữa. Nhưng em tin chắc hãng này sẽ chịu settle khoảng hai triệu.

Lữ tính nhẩm. Đền hai triệu. Nạn nhân được một nửa, tổ hợp luật sư một nửa là một triệu Mỹ Kim. Kim là luật sư chính. Nàng sẽ được tổ hợp chia bao nhiêu? Kim cười:

- Anh đang thắc mắc Kim được bao nhiêu phải không? Thường những vụ lớn như thế này có đến năm sáu luật sư

cùng làm việc. Em là luật sư chính nên sẽ được 30%. Không bằng công ty anh kiếm lời đâu!

Lữ lắc đầu:

- Em giỏi lắm! Thế là nhiều lắm rồi! Em định đi ăn ở đâu?

- Em đưa anh xuống La biche dorée. Em nghe nói tiệm này ngon nhất Malibu.

Anh ăn ở đó bao giờ chưa?

Lữ ừ hử không đáp. Chàng đã xuống tiệm ăn này hai lần. Nhưng việc gì phải cho Kim biết. Nàng đang cao hứng về chiến thắng trong tòa án. Nàng đang say sưa về người tình mới, đã cho nàng những giây phút tuyệt vời của ái ân, những cảm giác mãnh liệt nàng chưa bao giờ biết đến. Lữ nhìn Kim lái xe vun vút trên đường xa lộ vắng người. Nàng rạng rỡ như mặt trời bừng sáng sau một đêm mưa gió. Như cả trái đất đang nằm trong vòng tay nàng, như tất cả những ước muốn của nàng bỗng chốc được thực hiện. Đầy đủ. Toàn vẹn. Và nàng chỉ việc tận hưởng những ngọt ngào của thành công, của định mệnh ưu đãi và đáng được ưu đãi.

Lữ bỗng thấy thèm muốn nàng. Như một cuồng dại muốn chiếm đoạt nàng tức khắc. Và Lữ biết tại sao? Nàng cũng như chàng, cũng cùng một thúc đẩy ghê gớm của thành công, cùng một đam mê cho những chiến thắng bất tận. Tình yêu đến giữa chàng và nàng như sự thu hút tất nhiên của vị tướng đánh trận bách chiến bách thắng và người nữ thần của đền thờ chiến tranh. Ở đó lòng ham muốn, đam mê, lòng tranh đấu, tình yêu và tình dục, đã được trộn lẫn hòa tan và nhập thể thành một khối duy nhất.

Như nàng với chàng trong đêm ân ái không cùng của ngày đã qua và những ngày sắp đến. Lữ thấy đau nhói ở

ngực. Sự ham muốn và tình yêu bao vây bủa lấy chàng, làm chàng như nghẹn thở. Điều gì đã xảy đến cho chàng? Lữ biết chàng chưa bao giờ có cảm giác này. Kim có phải là người đàn bà định mệnh dành sẵn cho chàng? Và Lữ chưa một lần tin vào định mệnh!

o O o

Lữ đưa Kim vào tiệm ăn. La biche dorée là tiệm nổi tiếng nhất vùng Malibu, chỗ gặp mặt của các tài tử màn ảnh, các người thế lực và giàu sụ của miền Nam California, chỗ đến để biết người và được người biết đến. Kim giữ chỗ từ trước nhưng người maitre d' cho biết vẫn phải ngồi chờ khoảng nửa giờ. Lữ đưa Kim sang phòng bên uống cocktail chờ bàn. Chàng gọi Martell cho mình và Martini cho Kim. Vừa nhấp một ngụm rượu Lữ thấy Kim đung khẽ vào tay chàng chỉ ra phía cửa.

Lữ nhìn ra. Chàng thấy Miriam và Sơn vừa bước vào. Lữ ngẩn người. Chàng chưa hề bao giờ nghĩ đến việc Miriam có thể cặp với Sơn, người bạn thân duy nhất của chàng. Sơn vẫn thường đưa Miriam xem triển lãm tranh, đi nghe nhạc những lúc Lữ bận việc và không thiết tha đến việc đưa Miriam đi đâu. Nhưng lần này khác. Nhìn Miriam tay nắm chặt lấy Sơn và dựa hẳn người khoác tay vào tiệm ăn, Lữ biết Miriam đã tìm người thay thế chàng bằng chính người bạn thân của chàng. Và sự xui khiến nào đã để họ đung độ với chàng và Kim tại đây?

Lữ chép miệng. Chàng biết tại sao? Lữ đã đưa Miriam đến đây hai lần năm trước và Miriam đã đặc biệt thích thú với tiệm ăn này. Nàng đưa Sơn trở lại tiệm ăn vì muốn tìm lại hình ảnh của thời đã qua hay vì tiệm ăn ngon? Lữ không có thì giờ trả lời vì Miriam đã nhìn ra chàng và Kim. Nàng khuyu người hẳn xuống, tay níu chặt lấy tay Sơn cho khỏi ngã. Sơn cũng nhận ra Lữ và Kim. Chàng tiến lại gần chỗ

hai người và bắt tay Lữ. Sơn thản nhiên như một người đã đoán trước sẽ có ngày sự việc xảy ra như vậy. Chàng nói:

- Không ngờ gặp Lữ ở đây. Miriam đòi tôi lái xe lên tuốt trên này ăn tối. Chắc tiệm phải ngon lắm?

Lữ trả lời:

- Cũng khá ngon! Chắc mọi người chưa biết nhau để tôi giới thiệu.

Chàng chỉ giới thiệu xong tên mọi người. Lữ nhìn Miriam. Mặt nàng tái nhợt và nàng không mở miệng nói tiếng nào. Tay nàng níu chặt tay Sơn. Mắt nàng mở lớn nhìn Lữ như thăm hỏi. Tại sao? Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra cho chúng ta? Và nàng biết Lữ nhận thức được những gì nàng muốn nói. Và không hề nhận được sự trả lời.

Kim lên tiếng để phá tan bầu không khí ngột ngạt:

-Được nghe anh Lữ nói nhiều về chị Miriam bây giờ mới được gặp! Chị đẹp quá!

Miriam trả lời khách sáo lại Kim. Nàng nói nhỏ với Sơn:

-Em hơi bị chóng mặt. Có lẽ để bữa khác lại ăn tiệm này.

Nàng không nói lời nào với Lữ. Còn gì để nói với nhau nữa. Phải không Lữ? Quả tim em đang tan rã dần. Anh có biết đến điều đó không?

Sơn nhìn nàng thương hại. Chàng nói với Lữ và Kim:

-Thôi để bữa khác gặp lại. Tôi phải đưa Miriam về!

Sơn đưa nàng ra cửa. Miriam tựa hẳn vào Sơn không còn hơi sức cất bước. Như con chim bị đạn. Và trời đất tối sầm trước mắt nàng. Tại sao Lữ đưa người tình mới của chàng đến đây. Nơi tiệm ăn đã là một trời kỷ niệm ngọt ngào cho cuộc tình nàng và Lữ. Tại sao chàng không để dành chút gì cho nàng? Dù chỉ là chút hương thừa của ngày đã

qua? Tại sao chàng có thể tàn nhẫn đến thế? Và tại sao chàng còn sống trên cõi đời này để làm khổ nàng?

Những hình ảnh đen tối thi nhau hiển hiện trước mắt Miriam. Nàng không ngờ tình yêu của nàng với Lữ còn sâu đậm đến thế. Dù nàng đang đi với Sơn, dù tình yêu của Sơn đang hiển cho nàng đã làm nàng cảm động. Và Sơn là tượng trưng của những gì cao đẹp nhất, chân thành nhất, Miriam hiểu được điều đó. Nhưng hình ảnh của Lữ, của sự xấu, của tàn nhẫn và vô tình, vẫn cuốn hút nàng như một cơn lốc, dù đi qua vẫn để lại những vết tích không khi nào phai nhòa và sự nhắc nhở vẫn đem lại những xúc động mãnh liệt, ghê gớm nhất.

Miriam tự trách mình. Nàng không thể để cuộc tình tan vỡ và Lữ tiếp tục ám ảnh và dẫn vạt nàng. Đời sống trước mặt quý giá và ngăn ngui, tại sao nàng để cuộc đời trôi đi trong buồn bã và tủi hận. Sự mềm yếu chỉ có thể xâm chiếm nàng vì bất ngờ của cuộc gặp gỡ. Miriam biết nàng cứng rắn hơn thế. Và nàng còn có Sơn bên cạnh nàng. Nàng quay sang nhìn Sơn. Hai người đã không nói câu nào trên suốt quãng đường lái xe về Los Angeles. Miriam luồn tay vào mái tóc Sơn và vuốt nhẹ. Nàng nói nhỏ, giọng mơ hồ như để tự mình nghe:

- Em muốn mình làm đám cưới sau khi giã y từ ly dị với Lữ xong!

CHƯƠNG 40

ữ nhìn Kim gọi món ăn khi người bồi mang thực đơn đến. Nàng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra sau khi gặp Miriam và Sơn. Lữ thăm thán phục nàng. Có lẽ nghề nghiệp luật sư đã giúp nàng tạo được vỏ bọc bên ngoài như một lớp sắt, không chấn động nào có thể lay chuyển được. Nàng đã phải đối phó với biết bao khó khăn trong chiến trường của tòa án, của tổ hợp luật sư gồm toàn những cáo già, cá mập sẵn sàng ăn tươi nuốt sống những kẻ yếu đuối, không bản lĩnh.

Chỉ khi yêu Lữ, ân ái với Lữ, nàng mới trút bỏ tấm áo giáp bảo vệ nàng và trở thành người thật của nàng, nồng nàn, say đắm và sẵn sàng rung động bằng những hồn nhiên không phải của một người đàn bà từng trải, sành sỏi, nhưng như một cô gái dậy thì mới lớn. Sự tương phản kích thích Lữ như một thứ ma túy cực mạnh. Nàng như hai người khác biệt hẳn tùy từng lúc. Và lúc này, sau khi gặp Miriam, Lữ thấy nàng trở thành người nữ luật sư hơn bao giờ hết. Kim nói, sau khi chọn món ăn xong:

- Miriam còn yêu anh lắm! Trông chị ấy tội quá!

Lữ không nói, ngạc nhiên. Chàng tưởng Kim sẽ khó chịu, bực mình vì cuộc gặp gỡ bất ngờ, nhưng không phải vậy. Nàng còn có cảm tình nhiều hơn với Miriam. Và câu nói của nàng. Có phải là lời kết tội Lữ? Đàn bà thật khó hiểu. Lữ thầm nghĩ. Những dự đoán về phản ứng của đàn bà, Lữ thấy chàng đều tính sai cả. Và sự phán đoán sai lầm của chàng là đầu giây mối nợ cho biết bao chuyện phiền toái chàng đang phải gánh chịu. Còn chuyện gì nữa sẽ xảy ra đến đây? Lữ lắc đầu, chàng nói lảng sang chuyện khác:

- Em có dịp nào rảnh đi Acapulco với anh không? Mình đi một buổi long weekend ba ngày thôi.

Kim lắc đầu:

- Em còn ba vụ hearings trong hai tuần lễ kế tiếp. Rồi còn phải làm summation cho một vụ án khá lớn nữa. Phải chừng hai tháng nữa em mới rảnh được.

Lữ cười:

- Em làm việc nhiều như vậy, tiền để đâu cho hết?

Kim trả lời:

- Em thích làm cho xong việc thôi. Tiền bạc với em không quan hệ lắm.

Lữ gật đầu:

- Em nói đúng! Tiền bạc không quan trọng bằng sự thành tựu của công việc. Miriam không hiểu cho anh điều đó, cho anh bị chuyện kiếm tiền ám ảnh. Anh đâu đến nỗi tệ như vậy!

Kim cười:

- Em biết! Anh muốn thành công. Dĩ nhiên chuyện làm giàu đương nhiên xảy ra khi anh thành công. Em nghĩ chị Miriam lớn lên trong sự sung túc từ nhỏ nên không thông cảm được cho anh điều đó. Chuyện giã vỡ giữa anh và chị Miriam xong chưa?

Lữ tự trách mình. Chàng lại để cho câu chuyện trở về Miriam.

- Giã vỡ ly dị của anh và Miriam chưa xong hẳn. Tên Leibovitz, luật sư của Miriam đòi phân chia tài sản nên còn rắc rối một chút!

Kim tò mò. Nàng trở thành người luật sư với thân chủ là người tình của mình:

- Miriam giàu như vậy còn đòi chia tài sản của anh à!

Lữ gật đầu chán nản:

- Miriam có pre-nuptial agreement về tài sản của Miriam trước khi cưới. Phần sau khi cưới, Leibovitz đòi chia đôi nên câu chuyện còn lằng nhằng lắm!

Kim trầm ngâm:

- Em nghĩ anh không có cách nào khác được nếu chị Miriam nhất định bắt anh phải chia. Chị ấy chắc không cần tiền nhưng muốn trả đũa anh thôi!

Nàng không nói ra nhưng Kim hiểu Miriam. Sự trừng phạt này của Miriam đối với Lữ còn làm chàng khổ sở gấp bội lần chuyện Vấn cho người đốt khu apartment làm hại Lữ. Và nàng biết Miriam sẽ không khi nào tha thứ cho Lữ. Chỉ trừ khi nàng có mối tình mới và không đếm xỉa gì đến Lữ nữa. Kim nghĩ đến Sơn. Nàng chưa biết nhiều về người bạn này của Lữ nhưng linh tính cho Kim biết. Sơn sẽ là chìa khóa giải quyết được vấn đề cho Lữ.

Kim hỏi:

- Anh cho biết về Sơn, người đi với Miriam lúc này. Sơn làm việc trong partnership của anh như thế nào?

Lữ trả lời:

- Sơn là bạn thân với anh từ hồi còn đi lính ở Việt Nam. Bây giờ Sơn trông coi mấy khu shopping và hotel cho partnership. Sơn cũng giúp anh trong mấy vụ đầu tư vào venture capital cho hai công ty về software cho Internert trên San José. Gần như mọi việc của partership Sơn đều quản lý cả.

Kim suy nghĩ một lúc:

- Anh tin Sơn đến thế cơ à!

Lữ cười:

- Sơn cứu anh thoát chết mấy lần. Anh cũng cứu lại mạng sống của Sơn trong mấy trận lớn nhất. Chúng anh sống chết có nhau, làm sao anh không tin Sơn cho được?

Lữ nói về Sơn bằng một giọng quả quyết nhưng trong thâm tâm một chút nghi ngờ bắt đầu len lỏi. Sơn đi với Miriam vào tiệm ăn hôm nay như một cặp tình nhân, không phải như những lần Lữ nhờ chàng đưa Miriam đi xem tranh, nghe nhạc. Chàng vẫn muốn tin vào Sơn, người bạn thân duy nhất của chàng. Nhưng nếu Sơn theo Miriam trong việc Miriam trả thù chàng? Lữ không muốn nghĩ đến điều đó. Nếu Sơn phản chàng, trên đời này Lữ có thể tin vào chuyện gì nữa?

Kim gật đầu:

- Em chưa biết Sơn nhiều nhưng anh ta có vẻ là người tốt. Ấn tượng đầu tiên của em về người mới gặp ít khi nào sai lầm! Hôm nào có dịp em sẽ nói chuyện với Sơn.

Lữ gật đầu không đáp. Chàng cùng ý nghĩ với Kim. Miriam cặp với Sơn sẽ giải quyết cho chàng nhiều chuyện. Lữ hơi cảm thấy buồn cười. Ý nghĩ sang vợ cũ lại cho bạn mang một vẻ đểu cáng chàng vẫn cười nhạo khi xảy ra với người khác. Sự việc xảy đến cho chính chàng làm chàng cảm thấy ngược ngạo và hơi tự ngược. Tuy không yêu Miriam nữa, chàng vẫn kính trọng và biết ơn nàng. Không có Miriam giúp đỡ và khuyến khích chàng lúc đầu, Lữ không thể nào tạo được tài sản như hôm nay.

Sơn là bạn thân chàng và là người đặc lực cho công việc làm ăn của chàng. Miriam xứng đáng với Sơn và Sơn cũng là người hợp với Miriam trên nhiều phương diện, khác hẳn chàng. Có lẽ định mệnh đã khiến họ tìm đến với nhau? Lữ cau mày. Tại sao ý nghĩ về định mệnh tiếp tục luẩn quẩn

nơi chàng. Chàng vẫn tự hào về sự chối bỏ định mệnh của mình. Không lẽ chàng đã trở thành yếu đuối để bắt đầu tin tưởng vào định mệnh. Không! Định mệnh vẫn chưa thể là yếu tố quyết định cuộc đời chàng. Sự việc xảy đến giữa chàng và Miriam chỉ là việc tất yếu sẽ xảy ra.

Việc Sơn và Miriam tìm đến với nhau chỉ là hậu quả tự nhiên việc chàng bỏ rơi Miriam và Sơn là bạn chàng, có mặt lúc đó để an ủi Miriam. Chàng gặp Kim chỉ là hậu quả của việc dây dưa đến cảnh sát và pháp lý của chàng. Và Kim có yêu chàng chỉ là chuyện tất nhiên của sự gặp gỡ giữa chàng và Kim! Định mệnh không thể nào là lý do của những việc xảy đến cho cuộc đời chàng. Và Lữ tin chắc dù chàng có biết trước định mệnh, chàng sẽ dùng tất cả năng lực của chàng để thay đổi định mệnh đó, dù tốt xấu ra sao. Huống chi chàng vẫn chưa thể một lần tin được vào định mệnh.

Lữ nhìn Kim. Nàng có là định mệnh của chàng không, điều đó chàng cần gì để ý đến. Chàng chỉ biết nàng đẹp, quyến rũ và yêu thương chàng đắm đuối. Tại sao thắc mắc những chuyện không nên để ý và hoàn toàn vô nghĩa đó. Hiện tại trôi quá nhanh, hạnh phúc và cuộc sống hiển hiện huy hoàng không thể để những suy nghĩ vớ vẩn làm giảm đi cường độ của nó. Chàng nhấp một ngụm rượu và nhìn vào đáy mắt Kim.

- Uống chút rượu với anh đi Kim! Những chuyện đó mình để lúc khác bàn đến. Ăn xong mình về lại Century City xem musical này mới ở Broadway sang. Anh nghe nói hay lắm.

Và cả đêm dài ân ái với Kim sau đó! Lữ uống hết ly rượu. Cuộc đời tươi đẹp quá! Chàng cần gì hơn nữa. Những phiền muộn rồi cũng sẽ qua đi. Và trong giây phút đó Lữ thành thật ước muốn người bạn thân của mình sẽ mang

lại hạnh phúc cho Miriam, một hạnh phúc nàng xứng đáng được hưởng, hạnh phúc chàng đã từ chối không đem lại cho nàng. Như một định luật của tình yêu. Và của đời sống!

CHƯƠNG 41

Uyên mở cửa vào nhà và nàng nhận thấy điều khác lạ. Một vài chiếc bí tất và quần áo lót của Vãn vương vãi trên nền nhà, bàn ghế xô lệch. Cửa phòng ngủ của nàng mở toang. Phản ứng đầu tiên của Uyên là gọi 911 báo cảnh sát nhưng nàng ngưng lại. Điều nàng vừa chú ý đến là những quần áo vất tung tóe chỉ hoàn toàn của Vãn, không phải của nàng. Uyên đi vào phòng ngủ. Chiếc hộp sắt khóa số đựng nữ trang, vàng và tiền mặt của nàng mở rộng. Uyên xem lại. Nữ trang của nàng còn nguyên, số coins vàng Maple Leaf còn lại một nửa. Kẻ trộm không thể để lại như thế. Uyên hiểu ngay. Vãn đã lấy một nửa số tiền dành dụm của hai người, số tiền vốn ít ỏi trước khi Uyên đi vào ngành bán nhà cửa và làm giàu với Lữ. Chàng đã dọn đi, với quần áo và một số đồ của riêng chàng.

Uyên ngồi xuống cạnh giường. Sự ra đi không báo trước của Vãn làm nàng hơi bất ngờ. Uyên đã nhiều lần định nói chuyện với Vãn về việc ly dị nhưng nàng chần chừ và ngần ngại. Uyên biết Vãn thừa hiểu chuyện nàng ngoại tình và biết Vãn đau khổ nhưng đề cập đến chuyện ly dị vẫn là điều khó nghĩ với Uyên. Nàng không biết phản ứng Vãn sẽ như thế nào? Và vẻ lăm lăm của Vãn những ngày gần đây làm nàng lo ngại. Liệu Vãn có chấp nhận dễ dàng việc ra tòa làm giấy tờ ly dị hay chàng sẽ nổi khùng làm những chuyện điên rồ.

Những người đàn ông bị vợ bỏ có thể làm những chuyện không ai ngờ đến, Uyên đã nghe quá nhiều chuyện của thân chủ và những kẻ làm ăn buôn bán trên con đường Bolsa này. Những kẻ trước giờ hiền lành, một con kiến

không dám giết đã dùng súng bắn cả vợ lẫn bầy con thơ rồi kê súng vào đầu tự tử. Người khác đốt nhà khi khám phá ra vợ ngoại tình gây ra phồng nặng và tàn phế một đời cho người vợ. Những chuyện rùng rợn Uyên đã nghe cho thỏa óc tò mò nhưng không khi nào nàng nghĩ có thể xảy ra cho nàng. Những ghê gớm đó chỉ đến với người khác. Uyên đã nghĩ thế.

Với Vấn nàng tin tưởng có thể điều khiển và kèm chế được chàng, một đôi lần thấy Vấn quá căng thẳng và sâu não. Uyên cho chàng ngủ với nàng. Và y kỳ mọi sự đầu lại vào đó, Uyên thấy chàng tiếp tục ngoan ngoãn, cắn răng chịu đựng những đêm Uyên đi ngủ với Lữ không về. Đàn ông cũng không đến nỗi khó dạy lắm! Uyên thường nghĩ. Chỉ cần cho thỏa mãn một chút tình dục là mọi sự rậm rạp đầu vào đấy ngay!

Những ngày gần đây Vấn thay đổi nhiều hơn trước. Mặt chàng lúc nào cũng khó dăm dăm, hỏi không buồn nhếch mép trả lời. Vấn như người chìm đắm trong những ý tưởng hắc ám, vẻ đen tối hiện rõ trên khuôn mặt chàng, Uyên bắt đầu lo ngại. Một đôi lần Vấn đã từ chối cả những kêu gọi của Uyên, điều trước giờ chàng luôn coi là ân sủng. Những đêm thức đến sáng của Vấn vùi đầu vào những giấy tờ Uyên không biết là vấn đề gì làm tăng nỗi băn khoăn. Nàng nghĩ đã đến lúc đề cập vấn đề ly dị với Vấn. Nếu nàng không thể điều khiển Vấn như nàng muốn được nữa, cách tốt nhất là ra mặt cho nhau biết và chia tay một cách êm thấm.

Điều làm nàng chần chừ là chuyện phân chia tài sản. Phần của nàng trong partnership với Lữ đã lên đến hai triệu Mỹ Kim, nếu Vấn đòi chia một nửa như Miriam đang đòi chia tài sản của Lữ, nàng sẽ chỉ còn một triệu! Uyên không chấp nhận được điều đó. Mọi sự là công khó của nàng gầy dựng mấy năm nay mới được số tiền lớn này.

Vấn không có chút công lao bé nhỏ nào ngoài chuyện giới thiệu Lữ đi vay tiền nhà băng chỗ chàng làm việc.

Thực sự với collateral là tài sản của Miriam, Lữ có thể đi bất cứ nhà băng nào khác và cũng vay được tiền. Dính Vấn vào trong bước đầu chỉ là sự thuận tiện và cho công việc chóng vánh hơn đôi chút. Uyên bất mãn nghĩ đến luật lệ chia tài sản khi ly dị của Hoa Kỳ. Chia cho Vấn nửa phần của nàng trong partnership biết đến bao giờ Uyên mới gầy dựng lại được số tiền mất đi! Nàng đã ra luật sư để hỏi trước về vấn đề ly dị và được cho biết nàng khó có cách nào giữ được số tiền không phải chia cho Vấn nếu chàng đòi hỏi khi làm giấy tờ.

Và vẻ khoan khoái của tên luật sư khi đánh hơi thấy một vụ ly dị rắc rối, không thỏa thuận được chuyện phân chia tài sản khá lớn, làm Uyên khó chịu và e ngại. Nàng đã nghe những chuyện kiện tụng về ly dị và phân chia tài sản không giải quyết được và kéo dài hàng nhiều năm với kết quả phần lớn số tiền tài sản vào tay bọn luật sư như loài kên kên cố tình kéo dài để kiếm lợi!

Uyên suy nghĩ nhiều về chuyện này và nàng thấy cách giải quyết tốt nhất là thương lượng với Vấn. Nàng biết tính Vấn, ham tiền và keo kiệt nhưng không phải không biết tính toán hơn thiệt. Nàng sẵn sàng mất hai ba trăm ngàn để giải quyết vấn đề nhưng không thể hơn thế. Và nàng chắc Vấn cũng thừa hiểu đòi chia đủ 50% số tiền trong partnership Uyên sẽ không bao giờ chấp nhận. Chỉ là chuyện thương lượng và Uyên tin tưởng nàng có thể thuyết phục được Vấn.

Cho đến ngày hôm nay! Khi Vấn đã biến mất làm thay đổi cả chương trình của nàng, Uyên mới nhận thấy nàng đánh giá Vấn quá thấp và nàng không lường trước được phản ứng của Vấn. Điều gì đã như giọt nước đầy làm đổ tràn ra

ngoài? Uyên thắc mắc tự hỏi. Lần cuối cùng nàng không về nhà để ngủ đêm với Lữ cũng đã gần hai tuần. Điều gì đó ngoài chuyện Uyên đi ngoại tình đã làm Vấn phải bỏ nhà đi không lời giải thích. Sự lo ngại càng tăng khi Uyên khám phá khẩu súng phòng thân Vấn mua cất trong nhà mấy năm trước dấu trong đáy ngăn tủ cuối cùng cũng đã biến mất cùng với Vấn!

o O o

Uyên nói với Lữ bằng giọng trách móc:

- Tối qua anh đi đâu em gọi anh mấy lần không được?

Lữ nói dối, thản nhiên như không có chuyện gì.

- À! Anh đi ăn với mấy tên Tàu ở Hồng Kông sang định mua hotel của mình trên Santa Monica. Em gọi anh có chuyện gì?

Chàng che miệng dấu tiếng ngáp. Cả đêm ân ái với Kim làm chàng mệt mỏi và thiếu ngủ. Lữ e ngại Uyên cũng đòi hỏi chàng như Kim đêm qua. Chàng biết mấy tuần gần đây đã lơ là với Uyên và mặc cảm phạm tội làm Lữ bức mình. Tại sao chàng phải dối trá với Uyên như chàng đã làm với Miriam trước đây? Về mặt xiu xuống của Uyên làm Lữ thương hại. Chàng dấu dụi, tiếp lời:

- Anh định gọi cho em biết vụ đi ăn này nhưng cell phone của anh bị hỏng. Tối nay em đi ăn với anh không?

Mặt Uyên bừng sáng. Viễn tượng ân ái với Lữ cả đêm sau bữa ăn tối làm nàng hân hoan. Uyên nhoẻn miệng cười:

- Có chứ! Gần hai tuần nay em tưởng anh quên em rồi! Tối nay vào Beverly Hills Hotel ăn đi anh! Em giữ presidential suite cho mình như tháng trước nhé!

Lữ gật đầu. Chàng hỏi lại:

- Tối qua em gọi anh có việc gì?

Vẻ tươi cười trên mặt Uyên vụt tắt:

- Em gọi anh về chuyện Vãn. Vãn bỏ nhà đi rồi!

Mặc dù đã được Al Montello báo cho biết vụ bắt hụt Vãn, Lữ giả bộ ngạc nhiên:

- Em nói sao? Vãn bỏ đi khi nào? Không nói gì cho em biết cả à!

Uyên lắc đầu:

- Không! Vãn dọn đồ đi không nói gì trước cả. Em không biết Vãn ở đâu nữa. Anh nghĩ em phải làm gì bây giờ?

Lữ trầm ngâm:

- Em phải cẩn thận lắm! Phản ứng của Vãn khó lường trước được. Đề phòng là tốt hơn cả.

Chàng không đá động gì đến việc đàn em của Montello đang truy lùng Vãn ráo riết. Không việc gì phải cho Uyên biết và dính líu vào việc chàng thanh toán Vãn. Lữ tin tưởng chuyện Vãn sẽ giải quyết xong trong vòng vài ngày. Montello đã hứa chắc với chàng như thế.

Chàng xoay hướng sang câu chuyện khác:

- Em đưa mấy bọn đi xem khu shopping Bolsa đến đâu rồi. Có bọn nào trả giá chưa?

Uyên gật đầu:

-Hai bọn xem đang trả giá. Một bọn Tàu Đài Loan nhóm kia người Việt ở San José định xuống đây làm ăn. Em không chịu hạ giá nên chưa xong!

Lữ nói:

-Em nên xuống một chút để bán cho nhanh đi. Anh thấy mình cần ra khỏi thị trường bất động sản ở miền Nam Cali này trong vòng một tháng đến. Giá nhà cửa bắt đầu

muốn xuống đến nơi rồi. Mình bán bây giờ là vừa kịp. Để chậm thêm bán sẽ khó đấy Uyên ạ.

Uyên hỏi:

- Anh tin là giá nhà cửa ở đây sẽ xuống nhanh như vậy à! Em thấy giá nhà vẫn còn lên cơ mà!

Lữ lắc đầu:

- Giá nhà ở bao giờ cũng thay đổi chậm hơn bất động sản thương mại. Em nên nhớ những người làm ăn đánh hơi nhanh hơn những người thường đi mua nhà để ở. Giá nhà ở bây giờ còn lên nhưng anh thấy giá bất động sản chững lại rồi. Chững có nghĩa là sắp đi xuống. Em bán ngay bây giờ mình sẽ được giá cao nhất. Chậm thêm một tháng nữa, mình sẽ mất ba mươi, bốn mươi phần trăm như chơi ngay. Hotel ở Santa Monica anh đã thuận bán cho bọn Tàu Hồng Kông. Em lo vụ bán hai khu shopping Anaheim và Bolsa này cho xong đi Uyên ạ!

Uyên gật đầu:

- Anh nói vậy em sẽ nhận bán cho bọn công ty người Việt ở San José. Họ financing nhanh hơn bọn Tàu Đài Loan. Chừng hai tuần là xong!

Lữ nói:

- Em lo vậy là được rồi! Còn mấy bất động sản lật vặt khác Sơn cũng lo bán sắp xong. Mình rút ra hết khỏi thị trường nhà cửa ở đây. Cứ để cho mấy bọn cạnh tranh nó cười. Chừng mấy tháng nữa chúng nó vỡ mặt mình sẽ cười lại!

CHƯƠNG 42

yên hỏi lại Lữ:

- Chuyện đánh bạc đầu tư venture capital vào hai công ty software ở trên San José đến đâu rồi anh?

Lữ cười:

- Em yên chí! Không phải đánh bạc đâu! Mình đầu tư vào công ty Comnet một triệu đô la, lấy 20% số cổ phần. Công ty NetSoft mình bỏ nửa triệu lấy 40% cổ phần của công ty. Sơn nói với anh chương trình software của Comnet có vẻ thành công lắm. Chừng 6 tháng nữa có thể ra thị trường chứng khoán ở Wall Street được. Với đà phát triển bây giờ, nếu ta bán cổ phần trên Wall Street sẽ hốt bạc lớn!

Mắt Uyên sáng lên:

- Mình có thể lời được bao nhiêu hả anh?

Lữ trả lời:

- Còn tùy! Nếu software của công ty Comnet được dùng nhiều và phổ thông. Wall Street sẽ vồ lấy và mình thắng lớn. Nhưng nếu software bị trục trặc, không ai dùng đến, tiền đầu tư mình sẽ đi đứt ngay. Sơn nói với anh, hãng Goldman Sachs của Wall Street có thể sẽ nhận lo liệu cho việc ra thị trường chứng khoán của Comnet gọi là làm underwriter. Thường họ sẽ bán một triệu cổ phần, mỗi cổ phần định giá chừng 10 đô la. Nếu bán chạy, mọi người đổ xô vào mua, trong ngày đầu tiên gọi là initial public offering, giá trị stock có thể lên 15, hai chục đô la một cổ phần như chơi. Sơn nói với anh, phần hùn vốn venture capital của mình trong Comnet là 20% gồm hai triệu

shares. Như vậy chỉ cần hãng Goldman Sachs bán được 10 đô la một share, mình đã có 20 triệu. chưa kể nếu giá tăng lên cao hơn nữa!

Uyên nói như không ra hơi:

- Hai mươi triệu! một lời hai mươi! Nếu được như vậy là mình lời to rồi!

Lữ gật đầu:

- Phải lời nhiều chứ! Vì còn nhiều khó khăn lắm! Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Tương đối software của Comnet có vẻ thành công nhưng còn bao nhiêu hãng cạnh tranh khác. Ngay cả khi ra được thị trường chứng khoán Wall Street rồi, cũng không có gì bảo đảm là giá cổ phần của công ty đứng vững được. Có thể sau Initial public offering, giá cổ phần tăng nhưng cũng có thể xuống chỉ còn một, hai đô la một cổ phần!

Uyên hỏi:

- Vậy mình bán hết phần của mình trong công ty Comnet ngay sau khi ra được thị trường chứng khoán. Lấy lời trước cho chắc ăn!

Lữ lắc đầu:

- Mình bỏ tiền vốn venture capital cho công ty Comnet gọi là insider. Thường không được quyền bán stock ngay. Phải đợi hàng sáu tháng hay cả năm sau mới được quyền bán!

Uyên chép miệng:

- Rắc rối quá nhỉ! Em cứ tưởng mình ăn ngay được!

Lữ cười:

- Đời đâu có chuyện dễ thế em! Nhưng Sơn nói với anh mình đầu tư kiểu venture capital này lần đầu tiên mà có cơ trúng ngay như thế cũng là may lắm rồi!

Uyên hỏi:

- Mình bán hết các bất động sản rồi tiền anh định đầu tư làm gì?

Lữ đùa:

- Tiền mình chia đôi rồi tiêu hết cho sướng!

Thấy Uyên xịu mặt, Lữ chữa:

- Không anh nói đùa thôi! Anh định đầu tư vào thị trường chứng khoán. Mình tạm rút lui ra khỏi bất động sản ở Cali này một thời gian, để theo dõi tình hình giá cả. Có thể sau này mình sẽ trở lại, nhưng anh đoán nhiều phần phải vài năm nữa, Cali mới hồi lại. Trong thời gian này anh nghĩ tung hết tiền vào đầu tư chơi stock mình có thể thắng lớn!

Uyên hỏi:

- Nhưng mình đang đầu tư vào hai công ty software cơ mà?

Lữ giảng giải:

- Đó là venture capital thử thời vận khác! Mình có thể lời một thành hai mươi với Comnet nhưng còn nửa triệu thả vào NetSsoft không hy vọng lắm. Nhiều phần mình sẽ mất bương nửa triệu này. Anh nói đầu tư chơi stock phần tiền năm triệu của partnership sau khi bán hết các bất động sản là mua sotck các hãng lớn như Exxon, Coca Cola, IBM chẳng hạn.

Uyên gật đầu. Vần và nàng mua stock của hãng IBM như một thứ tiền để dành vài năm trước. Vần có giải nghĩa cho nàng về cách chơi stock nhưng Uyên không để ý đến cho lắm. Vần đi đâu? Sẽ làm gì? Uyên thờ người. Linh tính báo cho nàng sự nguy hiểm. Nàng muốn gặp lại Vần một lần để giải quyết cho xong chuyện tình cảm rắc rối.

Và đơn giản hóa cuộc đời! Uyên nghĩ chắc nàng chắc sẽ phải chịu thuận chia cho Vấn một phần khá lớn tài sản của nàng hiện có với partnership. Liệu Vấn có chịu phần chia với 20%. 30%? Nhưng không thể một nửa được!

Uyên lắc đầu. Tiếng Lữ hỏi làm nàng giật mình:

- Em sao thế?

Nàng trả lời:

- Không có gì! Em đang nghĩ đến stock của IBM. Từ hồi Vấn và em mua mấy năm trước đến nay, stock này không lên còn xuống nặng nữa!

Lữ cười:

- Em yên chí! Anh chơi stock đã mấy năm nay, có nghề rồi! Thực sự mua stock lúc xuống như vậy mới lời nhiều lúc stock lên. Anh đầu tư vào những stock của hãng lớn nhưng có nhiều triển vọng phát triển khoảng 30 đến 40% một năm mà vẫn bảo đảm an toàn. Hơn tiền để nhà băng mua CD một năm xa! Tiền năm triệu partnership mình có sau khi giấy tờ bán các bất động sản xong xuôi sẽ thành 10 triệu trong hai ba năm nữa! Anh bảo đảm với em!

Uyên cười:

- Em có nghi ngờ tài của anh đâu! Partnership của mình có mấy năm từ tay trắng lên năm triệu là công của anh cả. Em theo anh để hưởng phần chứ! Nhưng em thắc mắc là tại sao anh muốn tung hết tiền vào stock như vậy?

Lữ gật đầu:

- Anh nghiên cứu kỹ rồi. Ở xứ Mỹ tư bản này chỉ có hai cách làm giàu nhanh nhất. Một là bất động sản, hai là Wall Street. Mình đã tạm gọi là thành công trong ngành bất động sản ở Cali này, muốn chuyển hướng làm giàu

thêm không gì bằng đi vào thị trường chứng khoán. Nhưng chơi stock phải khôn ngoan, đánh hơi giỏi mới được. Cũng như phải tính toán cẩn thận lắm. Anh muốn chia đều số tiền mình đầu tư. Một phần mình đầu tư vào venture capital là cách thức nguy hiểm nhất nhưng lời bội phần nhiều nhất. Phần còn lại mình chơi stock chắc chắn hơn. Như thế việc cân bằng đầu tư giữa liều lĩnh và cẩn thận mới dung hòa được. Những đầu tư thành công nhất ở xứ Mỹ này đều theo một công thức như thế.

Uyên nắm lấy tay Lữ. Bàn tay nàng nóng như người sắp lên cơn sốt:

- Em tin anh mà! Anh đầu tư vào gì cũng được. Anh làm gì có bao giờ thất bại đâu!

Lữ hôn nhẹ lên môi Uyên. Chàng biết lần nào nói chuyện đầu tư, làm giàu cũng đều đem lại sự kích thích và ham muốn cho Uyên. Nhưng còn một chuyện chàng phải bàn đến:

- Anh muốn tiện thể nói luôn với em chuyện này về vấn đề giấy tờ của partnership. Phần hùn của Triệu Tôn anh muốn để cho em khi luật sư làm xong giấy tờ vào tháng tới!

Uyên rút tay ra khỏi Lữ, trợn tròn mắt ngạc nhiên:

-Anh nói gì? Anh muốn để hết phần Triệu Tôn cho em à?

Lữ gật đầu:

-Đúng! Anh không nhận phần chia của Triệu Tôn. Em hưởng hết!

Uyên kêu lên:

-Tại sao vậy? Anh không sợ em nắm lấy partnership à! Phần của em nếu cộng cả của Triệu Tôn sẽ là 60%, anh chỉ có 40% thôi!

Lữ cười:

-Thì đã sao! Em sẽ thành managing partner, anh xuống làm công cho em cũng được cơ mà!

Uyên ngẫm nghĩ một lúc:

- Có phải vì vụ kiện ly dị của anh với Miriam không?

Lữ thán phục:

- Em thông minh lắm! Đoán ra ngay! Tên luật sư Leibovitz đòi chia nửa phần tài sản của anh trong partnership cho Miriam, nên anh không có cách nào khác!

Uyên cười:

- Em hiểu rồi! Anh muốn em giữ hộ phần của anh để đỡ phải chia nhiều cho Miriam nếu Miriam thắng kiện phải không?

Lữ gật. Chàng cảm ơn sự thông minh và tế nhị của Uyên đỡ cho chàng phải nói và giải thích nhiều chuyện chia chác khó nghe và khó nói này.

Uyên trấn an Lữ:

- Anh yên tâm! Em chỉ giữ hộ anh trên giấy tờ thôi. Vụ kiện ly dị của anh với Miriam xong xuôi rồi em sẽ giả lại anh! Còn chuyện managing partner em vẫn để anh làm chứ! Em đại gì lãnh lấy trách nhiệm nhứt đầu vào người!

Lữ thở phào. Chàng đã định đề cập chuyện này với Uyên mấy lần nhưng còn ngại. Uyên làm mọi chuyện giản dị biết bao! Chàng nắm lấy tay Uyên. Bàn tay nàng nóng rực. Mắt nàng ướt và long lanh ăm ắp đa tình. Lữ dìu nàng ra cửa. Chàng hôn nhẹ trên mái tóc dài óng mượt của nàng:

- Nói chuyện công việc vậy đủ rồi! Để anh thưởng em đêm nay. Anh cũng thích presidential suite của Beverly

Hills hotel như em vậy. Anh cam đoan em sẽ thích hơn trước đến mười lần!

CHƯƠNG 43

ấn queo xe vào đường Hill Street và chàng lái chậm lại. Con đường vào trung tâm Chinatown càng lúc càng chật hẹp, đầy những xe vận tải chở hàng đậu trước các cửa tiệm và chợ chặn hết lối đi. Vấn phải tìm chỗ đậu xe và đi bộ tìm địa chỉ chàng muốn đến. Chàng tìm mãi mới ra con đường nhỏ chạy ngang Hill Street và tận cùng bằng một ngõ cụt. Cuối đường là một tiệm nhỏ tồi tàn đóng cửa im ỉm. Ngoài cửa chỉ có một bảng đồng hoen rỉ đề tên Cheng Tok Trading Company, Vấn đẩy cửa bước vào. Một người Tàu già mặc áo thung lưng lổ, bản thiù nhìn chàng chăm chăm. Hắn khạc một tiếng lớn và nhổ vào chiếc ống nhổ bằng sứ bề miệng đặt trong góc phòng. Hắn hỏi, giọng cấm cản:

- Anh muốn gì?

Vấn đảo mắt nhìn quanh. Chàng gật đầu:

- Tôi muốn gặp Henry Cheng. Tôi có hẹn với ông ta 2 giờ trưa nay.

Tên Tàu già khạc thêm một cục đàm khác trước khi quay vào nhà trong:

- Chờ đó! Để tôi coi Henry có muốn gặp anh không?

Vấn ngồi xuống chiếc ghế ọp ẹp gần quầy hàng và chờ đợi. Chàng hơi ngạc nhiên về sự tồi tàn của công ty có tên Cheng Tok Trading, nhưng Vấn hiểu ngay. Công ty làm bình phong cho tổ chức tội ác như bọn Triad này cần phải càng kín đáo ít người để ý càng tốt. Cảnh sát Los Angeles cũng như FBI không thể nào ngờ được cửa tiệm khiêm nhường, trong ngõ hẻm khuất mắt lại là trung tâm điều khiển của tổ chức Triad kiểm soát tất cả các dịch vụ

thương mại của người Trung Hoa tại Chinatown cũng như cả vùng miền Nam California.

Vấn điều tra gần một tuần lễ mới tìm được địa chỉ này của ChengTok Trading. Sau khi bỏ nhà đi và để lẫn tránh sự truy lùng của đám côn đồ bắn hụt chàng trên đường 405. Vấn thuê phòng trong một motel rẻ tiền trên North Hollywood. Chàng nằm lì trong phòng gần ba ngày không ra khỏi cửa và gọi đồ ăn mang lại từ tiệm Domino's pizza gần đó. Chàng không liên lạc với ai ngoại trừ lần gọi điện thoại duy nhất lên văn phòng làm việc báo tin chàng bị đau nặng phải nghỉ một thời gian.

Ngày đầu tiên Vấn không suy nghĩ gì và cố gắng ngủ để đầu óc không làm việc. Vấn biết chàng phải hồi phục sau cơn kích thích bị giết hụt vừa qua và không gì bằng một giấc ngủ dài. Chàng nằm mê mết hơn 24 tiếng. Sau khi tỉnh dậy, Vấn thấy sáng khoái và đầu óc minh mẫn hơn. Chàng bắt đầu suy nghĩ về Lữ, Uyên và những việc phải làm.

Vấn biết muốn đánh bại kẻ thù chàng phải tìm ra chỗ nhược của Lữ. Nhưng yếu điểm của Lữ là gì? Vấn ngồi vào bàn viết và chàng liệt kê những đặc điểm hay dở của Lữ và những gì chàng nghĩ Lữ có thể bị tấn công. Vấn nghĩ đến mối liên hệ giữa Lữ và những tên giết mướn chuyên nghiệp. Nếu Lữ có thể huy động dễ dàng một nhóm Mafia để thanh toán chàng, điều đó có nghĩa Lữ đã quen với công việc này trong việc làm ăn của partnership giữa Lữ và Uyên.

Một tia sáng chợt loé lên trong đầu Vấn. VietCal Partnership gồm 3 người: Lữ, Uyên và tên Tàu lai Triệu Tôn. Cái chết do tai nạn xe cộ của Triệu Tôn đã làm giàu thêm cho Uyên và Lữ vì điều khoản bất thường của partnership. Là mua bảo hiểm nhân mạng một triệu đô la

cho mỗi người trong partnership và nếu có ai chết trước, phần hùn của người đó sẽ được chia cho hai người kia để partnership không phải giải tán để phân chia tài sản cho người thừa kế.

Có lẽ nào cái chết bất ngờ của Triệu Tôn không phải do tai nạn gây ra? Uyên đã kể cho chàng nghe hôm Triệu Tôn chết, sự bình tĩnh và giải quyết vấn đề mau chóng của Lữ trong việc giấy tờ. Nàng đã không hết lời ngợi khen Lữ khôn ngoan nhìn xa trông rộng trong việc đặt ra điều lệ mua bảo hiểm nhân mạng cho mỗi người trong partnership. Như một người thấy trước được sự việc sẽ xảy đến và sửa soạn tất cả!

Vấn cười gằn! Chàng lúc đó đã cảm thấy khó chịu khi nghe Uyên ca ngợi Lữ. Sự thụ động đã làm chàng chỉ biết gật gù cho qua chuyện và nói lảng sang chuyện khác để khỏi phải nghe về Lữ. Nhưng ngày hôm nay, trong một khung cảnh khác, Vấn thấy sự thản nhiên của Lữ khi nghe tin Triệu Tôn chết có ý nghĩa khác. Không phải một tai nạn bất ngờ, và kẻ thủ phạm không ai khác hơn là Lữ, kẻ thù không đội trời chung của chàng.

Vấn linh cảm cái chết của Triệu Tôn sẽ là chìa khóa mở cửa cho công việc trả thù của chàng, cũng như là tấm áo giáp bảo vệ sinh mạng cho chàng. Bọn Mafia giết mướn chắc chắn đang truy lùng chàng gắt gao, khi nào chúng để chàng an thân tự tại sau lần giết hụt vừa qua! Chàng không thể lẩn tránh mãi được. Và để tự vệ không gì tốt hơn là phản công. Chàng phải tìm cho ra những bí ẩn trong cái chết của Triệu Tôn và từ đó đánh gục Lữ!

Vấn gọi điện thoại đến chợ Á Trung, chợ bán thực phẩm cho người Việt và người Hoa do Triệu Tôn trước kia làm chủ trên đường Hill Street, Uyên đã kể cho chàng nghe về cơ sở làm ăn này của Triệu Tôn, chỗ nàng gặp hấn và bị

theo đuổi, quấy rầy! Uyên nói với chàng nàng không hiểu tại sao Triệu Tôn có vốn để mở một chợ lớn như thế. Chắc hẳn phải có tiền của bọn Tàu Hồng Kông hay Đài Loan đưa cho Triệu Tôn để làm ăn. Và nàng tỏ ý nghi ngờ sự hợp pháp của việc đầu tư này của bọn Tàu giúp vốn cho Triệu Tôn.

Vấn ngẫm nghĩ. Chàng lúc đó cũng đồng ý với Uyên về sự khả nghi của việc bọn Tàu bỏ tiền cho Triệu Tôn nhưng lúc đó chàng không quan tâm lắm. Vấn thừa hiểu những tên Tàu giàu sụ tại Hồng Kông đang tìm cách để chuyển tiền sang Hoa Kỳ, Canada hay Úc Châu. Làm việc trong Bank of America, chàng đã thấy những món tiền lớn hàng chục triệu Mỹ Kim được chuyển bằng wire transfer từ HongKong & Shanghai Bank sang nhà băng nơi chàng làm việc để thanh toán những món tiền đầu tư lớn lao của bọn Tàu tư bản Hồng Kông.

Nhưng đó là những việc chuyển ngân hợp pháp, những vụ đầu tư công khai và minh bạch của những công ty quốc tế lớn đặt trụ sở tại Hồng Kông. Những dịch vụ tín dụng được ghi sổ sách và trả thuế má đàng hoàng. Nhưng làm lâu năm trong nghề Vấn thừa hiểu ngoài những món tiền lớn chuyển ngân hợp pháp còn biết bao những vụ chuyển tiền lậu, đầu tư ngoài vòng pháp luật của những taipan, đại bản của Hồng Kông, đã giấu những món tiền khổng lồ để trốn thuế hoặc do những công cuộc làm ăn phi pháp khác, muốn chuyển những món tiền lậu sang làm ăn vào những công việc hoặc hợp pháp hoặc phi pháp tại Hoa Kỳ.

Đưa tiền cho Triệu Tôn để mở chợ lớn như chợ Á Trung trên đường Hill Street của Chinatown là việc làm kiếm lợi hợp pháp. Cũng như bỏ tiền down payment trong việc mua shopping building trên đường Bolsa của VietCal Partnership của Uyên và Lữ là đầu tư hợp pháp. Nhưng

Vấn chắc chắn số tiền bỏ ra đầu tư đó là những món tiền kiếm được ngoài vòng pháp luật.

Chàng nhớ lại ngày làm closing buổi mua Bolsa shopping building của Lữ, Uyên và Triệu Tôn. Vẫn có mặt hôm đó với tư cách là loan officer của Bank of America. Chàng đã ngạc nhiên và lúng túng với cấp trên vì hàng trăm cashier checks không cái nào trên hai ngàn đô la do Triệu Tôn mang đến để trả tiền down payment. Lý do giản dị vì Triệu Tôn đã dùng tiền mặt giao cho nhiều người đi mua tại các nhà băng khác nhau cả trăm cái cashier checks trị giá dưới hai ngàn đô la để thoát khỏi sự phi báo của nhà băng với sở thuế IRS khi mua cashier check bằng tiền mặt quá nhiều. Điều đó có nghĩa số tiền mặt đó bắt buộc phải là số tiền phi pháp đầu tư qua trung gian là Triệu Tôn.

Vẫn nhớ lại một buổi họp tại Bank of America cho các loan officers của nhà băng với thuyết trình viên là một nhân viên FBI chuyên viên điều tra về các vụ laundering, giặt giũ tiền phi pháp để chuyển sang tiền đầu tư hợp pháp của các tổ chức tội ác ma túy. Sau khi nói về các tổ chức Mafia, các cartels ma túy của Colombia, nhân viên FBI này đã nói về tổ chức Triad của Hồng Kông. Địa bàn hoạt động của tổ chức tội ác Tàu là California, bành trướng đi khắp Hoa Kỳ.

Vì Bank of America đặt trụ sở tại California, nhân viên FBI đã khuyến cáo nhà băng phải hết sức đề cao cảnh giác khi thi hành những dịch vụ tín dụng với các tay mại bản Hồng Kông hay người Tàu sinh sống tại Los Angeles và San Francisco. Theo FBI, từ 30 đến 40% những công cuộc đầu tư lớn tại miền Nam Cali của người Tàu đều có dính líu đến tiền đầu tư phi pháp của tổ chức tội ác Triad.

Vấn đã có ý nghi ngờ tiền của Triệu Tôn đầu tư vào VietCal Partnership nhưng chàng không nghĩ gì đến tổ chức tội ác Triad lúc đó. Nhưng trong căn phòng motel tồi tàn, sau một ngày một đêm ngủ dưỡng sức và đầu óc tỉnh táo minh mẫn, Vấn liên tưởng đến số tiền của hàng trăm cashier checks và buổi họp của FBI về tổ chức tội ác Triad. Chàng có thể thấy ngay Triệu Tôn là một trong những tay chân của Triad dùng tiền phi pháp của bọn này mở chợ, đầu tư để giặt giũ tiền kiếm được do ma túy, mại dâm của Triad và để kiếm lợi thêm cho Triad trên thị trường tư bản của Hoa Kỳ.

Cái chết của Triệu Tôn như vậy phải dính líu đến việc Triệu Tôn là người của Triad. Và nếu Vấn trong một ngày nằm trong motel suy nghĩ đã có thể thấy được liên hệ của Triad và tên Tàu lai, Lữ ắt hẳn cũng phải biết. Vấn không thấy lý do nào để chính Triad giết Triệu Tôn. Hẳn là người Triad cần để ra mặt cho Triad đầu tư, làm ăn, mang lại lợi cho tổ chức tội ác. Cái chết của Triệu Tôn phải do Lữ gây ra, vì Lữ biết Triệu Tôn là người của Triad và thanh toán Triệu Tôn dàn cảnh như tai nạn là một mũi tên bắn hai con chim của Lữ. Vừa giải quyết được việc đầu tư của VietCal Partnership dính líu đến tiền của Triad, vừa được tăng tiền cổ phần trong công ty này chỉ còn hai người Lữ và Uyên.

Và nếu mấy tháng nay Lữ an lành không bị một phản ứng nào của Triad có nghĩa tổ chức tội ác này không chút nghi ngờ nào về cái chết dàn cảnh tai nạn xe hơi của Triệu Tôn và Triad đã hài lòng với số tiền một triệu đô la bảo hiểm nhân mạng của Triệu Tôn.

Vấn nhếch mép cười lạnh. Lữ tưởng mình khôn ngoan qua mặt được cả tổ chức ghê gớm và tàn bạo Triad Tàu nhưng đâu có thể che mắt được chàng. Cái chết của Triệu Tôn do

Lữ dàn cảnh tai nạn xe để giải quyết sự dính líu với Triad nhưng Vấn đâu để cho kẻ thù khốn nạn này yên được! Chàng biết chỉ có cách dùng Triad mới hạ được Lữ và thoát khỏi tay bọn giết mướn Lữ thuê thanh toán chàng. Điều quan trọng là làm sao liên lạc được với Triad?

Người nhắc điện thoại ở chợ Á Trung trả lời Vấn là một tên Tàu nói tiếng Việt lơ lớ. Hắn nói giọng cấm cản khi Vấn đòi gặp chủ tiệm:

- Không có ai là chủ tiệm ở đây hết! Anh muốn cái gì?

Vấn nói giọng hòa nhã:

- Anh nói với ông chủ tôi là bạn ông Triệu Tôn, chủ chợ Á Trung trước. Tôi có chuyện quan trọng muốn bàn về cái chết của ông Triệu Tôn.

Giọng nói đầu dây bỗng im bặt. Một lúc sau Vấn mới nghe tiếng cọc lốc:

- Chờ chút!

Vấn đợi gần mười phút mới nghe một giọng khác nói bằng tiếng Anh:

- Anh là ai?

Vấn trả lời:

- Anh không cần biết tôi là ai! Tôi có tin tức quan trọng về cái chết của Triệu Tôn chủ của anh muốn biết. Tôi muốn gặp chủ anh!

Chàng đoán tên này cũng chỉ là cấp dưới, chưa phải là chủ chốt. Tên kia ở đầu dây suy nghĩ một chút trước khi trả lời:

- Ông chủ không có thời giờ để nói chuyện với anh nếu không phải là chuyện thực sự quan trọng. Anh phải nói rõ hơn!

Vấn ngăn ngừa một chút trước khi trả lời:

- Anh nói lại với chủ của anh tôi có bằng chứng Triệu Tôn chết không phải do tai nạn và chủ của anh bị thiệt hại lớn vì cái chết của Triệu Tôn!

Chàng biết chỉ có cách quả quyết về bằng chứng Triệu Tôn bị giết và đem lợi ra nhử mới có thể gặp được tay chủ chốt của Triad ở vùng này. Vấn nghe có tiếng bàn tán nhỏ nhỏ vắng lại qua đường điện thoại. Chàng chờ một lúc. Sau cùng tên nói tiếng Anh trả lời:

- Anh cho tôi số điện thoại. Chúng tôi sẽ liên lạc lại với anh sau một tiếng cho anh biết quyết định của ông chủ.

Vấn gác máy điện thoại thở ra một hơi dài. Chàng biết cá đã cắn câu. Triad không thể nào bỏ qua chuyện Triệu Tôn bị giết và chúng đã bị thiệt hại một số tiền lớn. Chúng cần kiểm soát lại số điện thoại của chàng cho chắc chắn đây không phải là cảnh sát Los Angeles hay FBI. Khi gọi lại số của motel này và biết được địa chỉ, chúng sẽ cho người đến canh chừng trước khi cho chàng đến gặp tay đầu sỏ.

Đúng một tiếng sau, chuông điện thoại reo. Vấn chụp lấy máy. Giọng nói của tên Triad bằng tiếng Anh lúc nãy:

- Ông chủ muốn gặp mặt anh để nói chuyện. tôi sẽ chỉ đường cho anh. Nên nhớ, chúng tôi đã có người quan sát anh. Nếu anh giở trò, anh biết chúng tôi sẽ làm gì với anh!

Vấn biết bọn này không dọa xuông. Chàng đã nghe nhiều về thủ đoạn giết người tàn nhẫn của tổ chức Triad này. Vấn trả lời:

- Anh yên chí! Những điều tôi nói với ông chủ của anh sẽ mang lại lợi lớn cho các anh. Tôi không đại gì dối gạt để mang họa vào người!

Tên Triad chỉ đường cho chàng và cho biết chàng sẽ gặp Henry Cheng đúng hai tiếng đồng hồ nữa. Hấn không quên hăm dọa lần cuối trước khi cúp máy:

- Nhìn ra cửa sổ đi! Anh sẽ thấy có người theo dõi anh. Và nhớ là nếu chúng tôi thấy anh mang súng theo, anh sẽ bị bắn bỏ ngay!

CHƯƠNG 44

ấn được tên Tàu già dơ bản chỉ đường theo sau một hành lang dài và qua một cánh cửa đóng kín. Cửa mở. Vấn bước vào một căn phòng rộng và chàng thực sự ngạc nhiên. Không ai có thể ngờ mặt sau của cửa tiệm bé nhỏ, ọp ẹp là một dinh thự vĩ đại, tráng lệ với đồ đạc trang hoàng mắc tiền và đầy những đồ cổ quý giá. Một cô gái hầu xinh đẹp mặc xường xám bưng khay trà mời chàng ngồi. Vấn nhấp một ngụm. Nước trà đặc sánh dịu ngọt lạ thường, hẳn phải là trà quý. Chàng ngồi chờ một lúc và quan sát. Khung cảnh này không phải là tổng hành dinh của Triad cũng là cơ sở của thủ lĩnh Triad vùng Los Angeles.

Một người đàn ông trung niên bước vào. Vấn đứng dậy, đoán là Henry Cheng. Hẳn người tầm thước, mặc bộ đồ lớn màu xám, cổ thắt chiếc nơ đen. Khuôn mặt mang vẻ tàn nhẫn đặc biệt với vết sẹo dài trên má tạo ra một tương phản kỳ lạ với giọng nói tiếng Anh, lịch sự và quý phái như một người Tàu Hồng Kông được gửi sang Anh học ở Oxford hay Cambridge:

- Tôi là Henry Cheng. Xin lỗi tôi chưa được biết quý danh của ông!

Vấn giơ tay ra bắt:

- Tôi là Vấn. Tôi là người quen của Triệu Tôn.

Henry Cheng gật đầu:

- Triệu Tôn là nhân viên của chúng tôi. Ông có tin tức gì về cái chết của Triệu Tôn?

Vấn quan sát tên Tàu Triad trước mặt. Giọng nói của hắn không còn được lịch sự như trước và mất hẳn giọng Anh quý phái khó nghe, đổi sang giọng Mỹ bình thường. Tên này đóng kịch giỏi! Vấn thăm nghĩ. Chàng ngồi lại xuống ghế, nhấp một ngụm trà:

- Trà ngon lắm! chắc phải mang từ Trung Hoa lục địa sang mới có thứ trà này!

- Ông nói đúng! Trà này mọc trên đỉnh Côn Sơn, khó khăn lắm mới hái được. Những tôi chắc ông đến đây không phải để nói chuyện trà!

Vấn gật đầu hỏi lại:

- Ông biết gì về công ty VietCal Partnership?

Cheng trả lời:

- Công ty đầu tư vào bất động sản tại Orange County. Triệu Tôn có xin phép chúng tôi để bỏ vốn làm ăn với công ty này! Ông có liên hệ gì với VietCal Partnership?

Vấn nói dối:

- Tôi là một trong những partners của công ty.

Mình chỉ nói một nửa! Vấn thăm nghĩ, chua chát. Uyên mới đúng là partner nhưng Uyên vẫn là vợ mình! Một nửa phần hùn của Uyên trên pháp luật thuộc về người chồng! Vấn lắc đầu cay đắng. Giờ này chàng còn nghĩ đến chuyện chồng vợ với Uyên!

Chàng nói tiếp:

- VietCal Partnership có ba phần hùn. Người có cổ phần lớn nhất tên là Lữ. Phần thứ nhì của Triệu Tôn và phần thứ ba của vợ chồng chúng tôi. Một trong những điều lệ được đặt ra của partnership là nếu người partner nào chết, phần hùn của người đó sẽ được chia đều cho hai người partners kia để công ty không phải giải tán. Kể

thừa kế của người partner chết sẽ được tiền bảo hiểm nhân mạng một triệu Mỹ Kim do partnership mua.

Cheng gật đầu:

- Chúng tôi biết điều đó! Triệu Tôn chết do tai nạn xe hơi. Chúng tôi đã được hãng bảo hiểm đền đủ một triệu Mỹ Kim. Ông có nói với người nhân viên của chợ Á Trung là ông có bằng chứng về cái chết của Triệu Tôn. Bằng chứng nào?

Cheng nói bằng một giọng lạnh và sắc. Hắn mất dần vẻ hòa nhã lúc đầu. Vẫn thản nhiên. Chàng càng lúc càng bình tĩnh hơn lúc mới bước chân vào căn nhà. Bọn Triad dù sao cũng chỉ là bọn đầu trộm đuôi cướp. Có đóng kịch giỏi lắm cũng chỉ như tên Henry Cheng này, bề ngoài và giọng nói như kẻ có học nhưng bề trong vẫn là kẻ vô lại giết người. Chúng vẫn không đủ thông minh để hiểu được kế hoạch của Lữ. Vẫn giảng giải:

- Phần hùn của Triệu Tôn lúc thành lập công ty là ba trăm ngàn. Triệu Tôn chết, các ông được hưởng tiền bảo hiểm nhân mạng một triệu là đã lời quá nhiều rồi phải không?

Vẫn cười! Giọng chàng hơi có chút khinh ngạo:

- Ông có biết phần hùn của Triệu Tôn trong công ty nếu còn sống đến ngày hôm nay là bao nhiêu không? Hơn hai triệu đô la! Điều đó có nghĩa các ông đã bị thiệt hại trên một triệu. Và cái chết của Triệu Tôn chỉ là dàn cảnh tai nạn xe hơi!

Henry Cheng hỏi, giọng hơi gắt gỏng. Hắn cảm nhận được ý miệt thị của Vẫn:

- Tôi hỏi lại anh bằng chứng ở đâu là Triệu Tôn bị giết?

Vẫn điềm tĩnh rút điếu thuốc Dunhill châm lửa hút:

- Bằng chứng của tôi là Lữ, người managing partner của công ty đang tìm cách giết chúng tôi để hưởng trọn các

phần hùn còn lại! Tôi bị hấn bắn hụt cách đây mấy ngày trên xa lộ 405. Ông có thể thấy vết đạn còn đó trên xe tôi. Lữ thuê bọn giết mướn bắn chúng tôi để chỉ còn mình hấn hưởng trọn công ty. Cũng như hấn đã thuê người giết Triệu Tôn bằng cách dàn cảnh tai nạn xe hơi. Tôi nghĩ tổ chức của ông có thừa khả năng để điều tra việc đó!

Cheng cắt ngang:

- Tổ chức gì? Chúng tôi không có tổ chức gì cả. Chỉ là vấn đề đầu tư làm ăn với Triệu Tôn, thế thôi! Nhưng tôi sẽ cho điều tra thêm về vụ tai nạn xe của Triệu Tôn.

Hấn nhìn Vấn chăm chú. Một lúc sau Cheng mới cất tiếng:

- Anh lại gặp chúng tôi cho biết về âm mưu giết Triệu Tôn này có mục đích gì?

Vấn mỉm cười:

- Tôi chỉ muốn các ông biết rõ hơn về Lữ và việc hấn giết Triệu Tôn. Triệu Tôn là bạn thân của tôi. Tôi không muốn anh ta bị giết chết oan ức và không ai trả thù cho Triệu Tôn.

Vấn cười thầm trong bụng. Chàng chỉ biết qua loa về tên Tàu lai dơ bắn qua lời kể của Uyên. Hấn thấy chàng đều tìm cách lẩn thật xa, chỉ sợ chàng biết việc hấn tán Uyên!

Cheng cũng nở nụ cười. Nham hiểm và tàn nhẫn. Hấn nói:

- Anh muốn chúng tôi trả thù cho Triệu Tôn nếu quả đúng tên Lữ đã thuê người giết Triệu Tôn. Chúng tôi sẽ làm việc chúng tôi phải làm nhưng tại sao chúng tôi phải giúp anh. Tên Lữ có thuê người giết anh nữa thì có dính líu gì đến chúng tôi!

Vấn đoán hấn ta sẽ hỏi câu này. Chàng đã sửa soạn sẵn câu trả lời:

- Các anh có lợi nhiều lắm chứ! Tất cả tài sản của công ty VietCal đáng giá hơn 8 triệu Mỹ kim. Nếu Lữ giết được chúng tôi, hẳn hưởng trọn tài sản này. Nhưng nếu Lữ chết, công ty sẽ thuộc về chúng tôi. Và chúng tôi sẽ trả lại cho tổ chức các anh tất cả phần của Triệu Tôn, đáng giá hơn hai triệu đô la!

Vấn tiếp tục dùng chữ chúng tôi. Uyên và chàng. Hy vọng bọn Triad không khám phá ra Uyên mới chính là người partner và nàng đã phản bội chàng, dan díu với Lữ. Vấn tiếp:

- Nếu Lữ thanh toán được chúng tôi trước và các anh giết Lữ sau, các anh sẽ không được hưởng gì cả. Tất cả tài sản của công ty sẽ thuộc về người thừa kế của Lữ. Chỉ khi nào chúng tôi được bảo vệ không bị bọn giết mướn của Lữ làm hại và các anh giết được Lữ, lúc đó các anh mới thu lại được phần hùn của Triệu Tôn trong công ty.

Henry Cheng ngẫm nghĩ. Vấn biết cá đã cắn câu. Hai triệu đô la phần của Triệu Tôn đâu phải nhỏ. Đời nào Triad bỏ qua mỗi lợi lớn này. Cheng nói:

- Anh muốn chúng tôi bảo vệ anh và giết Lữ trước khi bọn thủ hạ của Lữ giết anh. Nhưng như thế anh sẽ được hưởng hết phần hùn trong công ty. Anh nên nhớ nếu Triệu Tôn còn sống và cả Lữ lẫn vợ chồng anh đều chết, chúng tôi sẽ được hưởng trọn công ty VietCal.

Hắn nở nụ cười hiểm ác. Vấn rùng mình. Quả thật Triad không biết đến điều khoản phân chia tài sản partnership. Nếu Triệu Tôn khôn ngoan hơn và nghĩ ra điều đó, cả Lữ lẫn Uyên và chàng nữa đã bị bọn Triad ra tay hạ thủ trước!

Vấn trả lời. Chàng không muốn cuộc mặc cả kéo dài:

- Không có chúng tôi các anh không có cách nào đụng đến tài sản của công ty VietCal được. Nhưng để tỏ thiện chí của tôi với các anh, sau khi giết được Lữ và sinh mạng của vợ chồng chúng tôi được bảo đảm, các anh sẽ được hưởng thêm một phần ba số phần tiền của Lữ trong công ty. Anh thỏa thuận không?

Henry Cheng gật đầu:

- Được! Như thế cũng khá công bằng! Bây giờ anh cho chúng tôi biết thêm về Lữ, kẻ thù của anh!

Vấn thở ra một hơi dài. Chàng không ngờ mọi sự diễn ra trôi chảy đến thế. Có lẽ vận may đã đến với chàng. Và cục diện đã thay đổi. Từ một kẻ bị săn đuổi, chàng đã trở thành người thợ săn. Lữ không thể thoát được phen này. Còn Uyên nữa! Bài toán bắt đầu thành hình trong đầu Vấn. Trên giấy tờ Uyên vẫn là vợ chàng. Tất cả tài sản của công ty sẽ thuộc về Uyên khi Triad thanh toán xong Lữ. Và tất cả tài sản của Uyên sẽ thuộc về chàng nếu chuyện chẳng may xảy đến cho Uyên.

Vấn bắt đầu kể những chi tiết chàng biết về Lữ cho Henry Cheng, thủ lĩnh Triad tại miền Nam California nghe. Và từ tận cùng tâm tư Vấn, chàng biết tình yêu của chàng với Uyên đã chết. Hoàn toàn biệt tăm như thể chàng chưa bao giờ một lần yêu Uyên, chưa bao giờ chung sống với nàng những năm hạnh phúc nhất của cuộc đời chàng. Như những ngày tháng đó đã bị bôi xóa một cách vĩnh viễn. Và tất cả chỉ còn là một trang giấy, trắng tinh không vương chút bụi và kỷ niệm ưu phiền nào!

Reply With Quote

CHƯƠNG 45

Sơn bước vào văn phòng Lữ. Lần đầu tiên chàng cảm thấy hồi hộp trước khi nói chuyện với Lữ. Sơn tắc lưỡi. Hai người là bạn thân sinh tử có nhau tại sao chàng còn ngại ngùng. Nhưng chuyện muốn nói với Lữ quả thật khó nói. Vì chàng sắp phải báo cho Lữ biết chàng sẽ làm đám cưới với người vợ của bạn chàng! Sơn tự nhủ thầm. Miriam không còn là vợ của Lữ nữa, tuy giấy tờ ly dị chưa xong. Có gì sai quấy đâu!

Nhưng điều băn khoăn vẫn tiếp tục làm Sơn bận tâm. Chàng không muốn Lữ nghĩ chàng đã có tình ý với Miriam trước khi hai người quyết định bỏ nhau. Và chàng có tham dự hay trách nhiệm phần nào trong việc ly dị của Lữ và Miriam. Sơn lắc đầu. Cuộc đời thường sắp xếp những việc rắc rối như thế. Tại sao chàng không mê say một người đàn bà nào khác không phải là Miriam. Và chàng, một người nặng lòng với quê hương, tưởng rằng chàng chỉ có thể lấy một người vợ Việt Nam thuần túy. Để có thể một ngày mai trở về Việt Nam, sống cuộc đời bình thường của một người Việt.

Tình yêu đến với chàng và Miriam là một bất ngờ, ngoài tất cả những dự tính cho cuộc đời chàng. Nhưng Sơn làm sao cưỡng nổi tình yêu với Miriam, với người đàn bà đẹp, đa tình và quyến rũ như Miriam. Dù có là vợ cũ của bạn chàng đi chăng nữa!

Sơn ngồi xuống ghế, châm điếu thuốc hút. Đã lâu chàng không hút thuốc, nhất là khi Miriam tỏ ý không thích mùi thuốc ám vào người chàng. Nhưng Sơn thấy chàng cần một điếu thuốc, cho câu chuyện khó nói chàng sắp phải nói. Chàng bắt đầu bằng một câu hỏi:

- Lữ này! Câu chuyện giấy tờ ly dị của cậu với Miriam đến đâu rồi?

Lữ ngạc nhiên nhìn Sơn, ít khi nào Sơn nói chuyện với chàng về Miriam. Sau buổi gặp Sơn và Miriam tại nhà hàng La biche dorée trên Malibu, Sơn có vẻ tránh mặt chàng. Lữ tế nhị cũng không nói gì thêm. Nhưng Sơn hỏi chàng về vụ ly dị chắc hẳn phải có nguyên nhân gì. Lữ trả lời:

- Cũng chưa đi đến đâu! Tên luật sư Leibovitz của Miriam làm eo lăm! Đòi nửa phần partnership không thiếu một xu nên chưa giải quyết được!

Sơn gật đầu:

- Tôi biết! Miriam nhờ tôi nói lại với cậu về chuyện này. Miriam không đòi phần chia tài sản của cậu nữa. Phần của ai người ấy giữ. Miriam không muốn hai bên luật sư kéo dài vụ kiện ly dị!

Lữ chồm người đến trước, ngạc nhiên ra mặt:

- Sơn cậu nói gì? Miriam bỏ hết vụ kiện chia tài sản à!

Sơn nhìn bạn cười:

- Cậu làm gì mà nhảy nhồm lên vậy! Miriam nói bỏ hết, không điều kiện gì cả!

Lữ mừng rỡ:

- Tại sao Miriam đổi ý như vậy? Cậu khuyên Miriam à?

Sơn lắc đầu:

- Không! Tôi không dính líu gì đến quyết định này của Miriam. Nhưng tôi muốn báo tin cho cậu biết một điều. Tôi và Miriam sẽ làm đám cưới sau khi giấy tờ ly dị của cậu xong!

Sơn nói một hơi. Chàng không ngờ điều phải nói với Lữ đã nói ra dễ dàng như vậy. Có gì đâu! Chàng đoán Lữ cũng thừa hiểu chuyện chàng và Miriam. Có bất ngờ là quyết định làm đám cưới. Nhưng chàng chắc Lữ cũng không quan tâm lắm! Lữ còn đang sung sướng vừa thoát gánh nặng là vụ kiện chia tài sản của Miriam. Sơn tự khen mình. Chàng thấy mình khôn ngoan báo cho Lữ biết về việc Miriam bỏ vụ kiện trước khi cho Lữ hay về vụ đám cưới! Chàng không biết phản ứng Lữ sẽ ra sao, ít nhất báo tin vui trước để sửa soạn tinh thần cho Lữ!

Lữ nhào tới bắt chặt tay Sơn lắc mạnh:

- Mừng cho cậu! Mừng lắm nhé!

Lữ như người uống rượu. Chàng nói huyền thuyên:

- Cậu không biết tôi vui tới chừng nào! Cậu và Miriam xứng đáng với nhau, không còn gì đẹp bằng!

Chàng như người trút được ách nặng ngàn cân treo trên cổ. Sơn thực sự ngạc nhiên. Lữ vui vì vụ ly dị không còn rắc rối lôi thôi nhưng Lữ quả thật mừng cho việc chàng và Miriam lấy nhau. Sơn thở phào. Chàng cũng nhẹ hẫng người, không ngờ mọi việc trôi qua êm thấm:

- Miriam muốn làm đám cưới vào tháng tới. Sau đó bọn này đi Âu Châu chơi ba tuần. Tôi muốn sắp xếp công việc làm giấy tờ bán shopping center xong rồi mới đi.

Lữ gật đầu:

- Cậu cứ đi khỏi để ý về công việc. Tôi giao cho người khác lo cũng được mà.

Sơn nói luôn:

- Tôi cũng muốn bàn với cậu về chuyện việc làm của tôi với partnership. Miriam muốn tôi trông coi mấy nhà hàng

và đầu tư cho nàng nên chắc cậu phải kiếm người khác cho công việc của tôi!

Lữ hơi cau mày. Chàng không ngờ đến chuyện này. Nhưng niềm vui về vụ ly dị và Miriam lấy Sơn vẫn còn đó. Sự khó chịu biến đi trong khoảng khắc. Lữ chặc lưỡi:

- Cậu nghĩ việc tôi biết kiếm người nào thế đây! Còn ai bằng cậu được. Lại còn bao nhiêu vụ đầu tư dở dang của mình nữa. Nhưng thôi để chuyện đó tính sau. Mừng cho cậu và Mirima trước đã. Tối nay mình đi nhậu một bữa cho say!

Như chợt nhớ ra việc gì. Lữ vỗ vai bạn:

- Tôi định nói với cậu chuyện này nhưng nãy giờ quên bém đi mất! Cũng là để mừng cậu trước luôn! Tôi có bàn với Uyên hôm nọ. Việc đầu tư venture capital vào công ty Comnet là công của cậu phần lớn. Uyên và tôi đều đồng ý là cổ phần của partnership trong công ty Comnet sẽ chia cho cậu 20%. Tất nhiên cậu sẽ có bốn trăm ngàn shares khi Comnet ra public trên Wall Street. Chỉ cần Comnet ra được thị trường chứng khoán là cậu thành triệu phú rồi!

Sơn ngẩn người. Chàng không ngờ Lữ và Uyên đối xử với chàng rộng rãi đến thế. Chàng không quan tâm lắm đến chuyện làm giàu nhưng có được một tài sản cũng là chuyện tốt. Chàng có thể dùng nó làm được nhiều chuyện khác!

Sơn cảm ơn bạn:

- Công việc của tôi thôi! Cậu và Uyên chia như thế nhiều quá!

Lữ đùa:

- Cậu chê của à! Thì cứ coi như của hồi môn về nhà vợ cũng được mà!

Sơn cười theo. Nhưng mặt chàng chột nghiêm lại:

- Tôi còn một chuyện nữa cần phải cho cậu biết. Có thể không có gì nhưng cậu chắc phải để ý!

Lữ vẫn cười đùa:

- Thôi chuyện gì không vui để sau. Hôm nay mình bàn chừng đó chuyện đủ rồi!

Sơn lắc đầu:

- Không được! Tôi chắc cậu nên biết ngay! Cậu nhớ thằng Triệu Tôn có một chợ bán thực phẩm trên Chinatown không? Sau vụ khám phá Triệu Tôn là người của Triad tôi có cho tiền một tên làm ở chợ để thăm dò tin tức. Lâu nay tôi vẫn thỉnh thoảng dò hỏi nó về động tĩnh của Triad sau khi Triệu Tôn chết. Hôm qua tên này gọi điện thoại cho tôi báo cho biết có người đòi gặp tay trùm Triad ở Los Angeles về vụ Triệu Tôn chết. Hẳn không biết gì nhiều hơn nhưng nói bọn Triad có vẻ xôn xao lắm về việc này. Hẳn ta hỏi mấy tên đi hộ tống người đi gặp Henry Cheng, tay trùm Triad ở đây, được biết người này là một người Việt Nam. Tôi có hỏi hẳn kỹ hơn về tên Việt Nam đó, hẳn cũng không biết gì hơn. Tôi chắc cậu phải đề phòng về chuyện này!

Lữ gật gù. Chàng đoán người đó không ai khác hơn là Vấn. Như vậy Vấn đã tìm ra manh mối về vụ chàng cho người giết Triệu Tôn và đã chạy đến bọn Triad để tìm cách quật ngược lại chàng. Cũng may Sơn đã gài được một tên nội gián ăn tiền của partnership để theo dõi bọn Triad. Chàng phải bàn với Montello ngay để đối phó với chuyện này.

Lữ không để lộ những điều chàng nghĩ cho Sơn biết. chàng không muốn dính líu Sơn thêm nữa vào việc chàng thanh toán Vấn. Lữ vỗ vai Sơn:

- Không sao! Tôi có người lo về chuyện này. Cậu cứ yên tâm! Bây giờ mừng chuyện của cậu trước đã. Tối nay mình ra Redondo Beach nhậu một bữa thả giàn cho sướng! Mọi việc tính sau!

o O o

Chiếc xe van sơn màu xanh của hãng điện thoại Pacific Telexis dừng trước cổng gác của khu condo Palos Verde, sang trọng và đắt tiền bậc nhất trong vùng Nam California, tọa lạc trên ngọn đồi cao nhìn xuống biển Thái Bình Dương. Người canh giữ trạm gác bên ngoài khu condo hất hàm hỏi người tài xế xe van:

- Có chuyện gì vậy?

Tên tài xế trả lời:

- Điện thoại nhà ông Trần Lữ bị hỏng, anh cho biết condo của ông này nằm chỗ nào?

Người gác cổng giữ an ninh trả lời, giọng quan tâm:

- Ông Lữ bị hỏng điện thoại à! Ông ta vừa về xong. Condo số 62. Tôi phải báo cho ông ấy biết là các anh đến sửa điện thoại.

Hắn lắc đầu mấy cái:

- Làm sao gọi báo được! Anh nói điện thoại ông ta hỏng mà phải không? Thôi mấy anh vào bấm chuông vậy!

Hắn mở cổng cho chiếc xe van điện thoại vào. Tên tài xế lái chiếc van vòng ra sau phía bãi đậu xe có đánh số của mỗi condo. Khuất tầm mắt của người canh trạm gác, chiếc van dừng lại cạnh chiếc Jaguar sơn màu đỏ trong chỗ đậu xe số 62. Cửa sau mở, một người Tàu nhỏ thó nhảy xuống,. Hắn nói với tên tài xế:

- Mày canh chừng phía đằng trước, thằng Chow xem phía sau, có ai lại gần báo cho tao biết ngay!

Hắn chui lại vào trong xe sửa soạn đồ nghề. Vấn nhìn Wang Li gắn bộ phận điện tử làm ngòi vào miếng chất nổ plastic C4 và rùng mình. Chàng đã nghe nói đến chất nổ cực mạnh này, chỉ một miếng nhỏ như thỏi chewing gum double mint cũng đủ làm nổ một căn nhà lớn, đừng nói đến chiếc Jaguar thể thao nhỏ này. Lữ chắc chắn sẽ tan xác, không còn một mảnh để cho vào quan tài! Vấn mỉm cười độc ác. Henry Cheng đã cho toán thủ hạ đặc lực nhất chuyên viên về chất nổ từ Hồng Kông sang để giúp chàng thanh toán Lữ theo giao kèo đã hứa giữa chàng và Triad. Cheng cho Vấn biết về kế hoạch thủ tiêu Lữ:

- Tôi muốn việc giết tên Lữ có nhiều tiếng vang để bọn bảo vệ tên này biết về thực lực Triad ở đây. Tôi cho anh đi theo Wang Li để anh thấy tận mắt kẻ thù của anh nổ tan xác. Anh nên nhớ chỉ đi theo và nhìn, tuyệt đối không hỏi han và đưa ra ý kiến gì. Wang Li giết người dễ dàng như cơm bữa nếu ai làm phật ý hắn. Anh nên cẩn thận!

Vấn đi theo chiếc xe van của Triad ngụy trang thành xe sửa điện thoại của hãng Pacific Telesis. Suốt quãng đường đi Vấn nghe lời Henry Cheng không nói tiếng nào với tên Tào nhỏ con nhưng đầy vẻ cô hồn tên Wang Li mới từ Hồng Kông sang. Hắn cũng không thèm chú ý gì đến Vấn, chỉ loay hoay với những giây điện, ngòi nổ và thỏi chất nổ plastic cực mạnh C4. Lần đầu tiên hỏi Vấn là lúc chiếc van đậu sát xe Jaguar, hắn nhìn chăm chăm vào chàng, giọng hầm hè như chính Vấn là người hắn được mệnh lệnh cho nổ tan xác:

- Anh xem kỹ đi. Có phải chiếc Jaguar này của tên Lữ không?

Vấn gật đầu xác nhận. Chàng đã có lần thấy Lữ lái chiếc Jaguar thể thao loại mới nhất này. Cũng phải tám chục ngàn đô la. Vấn thầm nghĩ. Và sắp nổ tung cùng với chủ của nó!

Wang Li chui dưới gầm xe loay hoay một lúc. Vấn đoán hẳn đang tìm cách cắt đường giây điện của hệ thống báo động trộm của chiếc Jaguar. Một lúc sau hẳn chui ra và dùng một lưỡi dao lá liễu nhỏ xíu luồn vào khóa cửa xe. Vấn chỉ thấy hẳn lách vài cái, chốt cửa xe bật ra và Wang Li mở cửa vào nhẹ nhàng. Hẳn chui xuống khoảng trống dưới tay lái và bắt điện nối dây của ổ khóa contact xe với gói chất nổ đã được hẳn gắn dưới sàn xe. Vấn hiểu Wang Li định làm gì. Khi Lữ lên xe bật ổ khóa cho xe chạy, mồi điện từ contact xe sẽ châm ngòi cho thỏi C4 nổ tung. Lữ không thể thoát chết với chất plastic nổ khủng khiếp này!

Wang Li chỉ mất hơn mười phút để gài bom nổ vào xe Lữ. công việc xong xuôi hẳn lên chiếc van ngồi cạnh Vấn. Hẳn nói:

- Anh gọi cho tên Lữ kiểm cứ gì để hẳn phải ra lái xe. Chúng ta sẽ biết kết quả ngay!

Vấn gật đầu. Chàng dùng cell phone bấm số điện thoại của Lữ, số điện thoại đã được Uyên ghi trọng cuốn sổ điện thoại riêng của nàng và Vấn đã lục soát xem từ trước. Vấn đợi Lữ nhắc lên nghe và chàng lấy khăn bịt miệng giả giọng nói bằng tiếng Anh:

- Đây là phòng cấp cứu nhà thương Fountain Valley. Ông có phải là ông Lữ không?

Lữ trả lời đầu dây bên kia:

- Tôi đây! Có chuyện gì thế?

- Bà Uyên bị đụng xe vừa được đưa vào đây. Bà ta nhờ chúng tôi báo cho ông biết.

- Có bị gì nặng không?
- Cũng thường thôi nhưng bà ta nói muốn gặp ông ngay!
- Tôi đi ngay!

Vấn tắt cell phone. Lữ không một chút nghi ngờ gì, chắc chắn sẽ ra xe để chạy tới nhà thương. Chàng sẽ biết ngay kết quả tài nghệ đặt bom của Wang Li. Vấn giục tên tài xế:

- Chúng ta ra khỏi nơi này. Tên Lữ sẽ ra ngay bây giờ!

Chiếc xe van ra khỏi bãi đậu xe, dừng lại trước cổng gác. Người canh gác an ninh ngạc nhiên:

- Sửa xong rồi à! Nhanh dữ vậy!

Hắn mở cổng. Tên tài xế gạt đầu không trả lời vọt nhanh ra khỏi khu condo. Hắn quẹo vào con đường ngang kế bên khuất cổng gác và tắt máy ngồi chờ. Lữ sẽ ra xe trong chốc lát và mọi sự sẽ chấm dứt với một tiếng nổ lớn. Vấn cười gằn. Chàng mừng tượng thân xác Lữ tan ra từng mảnh nhỏ và sự hồi hộp, lòng thù hận và niềm khoái cảm sắp được trả thù trộn lẫn trong Vấn. Sự kích thích lớn lao làm chàng như ngộp thở.

Vấn hít một hơi dài. Ngực chàng quặn từng hồi. Giây phút chờ đợi kéo dài như hàng thế kỷ. Vấn nhắm mắt và mừng tượng từng cử động của Lữ. Hắn đang thay quần áo. Hắn ra đến cửa, khóa cửa và ra bãi đậu xe. Hắn mở cửa xe. Và sau cùng hắn sẽ nhét chìa khóa vào ổ khóa và bật máy. Cảnh tượng như diễn ra trong một cuốn phim quay chậm trong đầu Vấn. Sự chấm dứt cuối cùng sẽ đến trong chốc lát. Ngay bây giờ!

CHƯƠNG 46

ữ thay vội quần áo. Tin Uyên bị tai nạn xe làm chàng bồn chồn và bất an. Uyên bị nặng ra sao mà không gọi chàng thẳng phải nhờ nhân viên phòng cấp cứu gọi chàng. Cũng may nhà thương Fountain Valley ở gần đây, chàng chỉ mất vài phút lái xe. Chàng định gọi nhà thương hỏi tình trạng Uyên nhưng nghĩ sao lại thôi. Nếu bị nặng phải mổ chắc nhân viên nhà thương lúc này đã nói cho chàng biết. Có thể Uyên chỉ bị đụng xây xát thường chỉ cần chữa ở phòng Emergency Room nhưng nếu vậy tại sao Uyên muốn chàng đi ngay?

Lữ đi ra bãi đậu xe. Chiếc Jaguar chàng mới mua sơn màu đỏ chói theo ý thích của Uyên. Nàng không muốn chàng đi Mercedes sơn đen già cỗi quá trưởng giả. Cũng như nàng không muốn chàng lái Lexus, chê xe của những người giàu mới nổi. Lữ mỉm cười. Mình không phải dân giàu mới còn là gì. Người Việt Nam tỵ nạn nào sang đây khá giả ai chẳng là người mới làm giàu. Uyên bắt chàng lái Jaguar lúc đi chơi với nàng để thấy mình còn trẻ trung. Như hẳn nàng thấy Lữ và nàng đã bắt đầu không còn tươi trẻ như mấy năm về trước. Lữ lắc đầu. Đàn bà thật kỳ quặc. Lúc nào cũng lo sắp già không còn xuân sắc. Xe cộ chỉ là vật dụng cần thiết để đưa chân, đâu nguy tạo hay che dấu được giá trị của mình, nói gì đến tuổi tác!

Lữ lần túi tìm xâu chìa khóa của chiếc Jaguar. Đã mấy tuần nay chàng không lái xe này vì Kim không thích màu đỏ của xe và mấy tuần nay chàng đi chơi với Kim nhiều hơn với Uyên. Như thể Kim có linh tính chiếc Jaguar màu đỏ này là xe dành riêng cho Uyên và nàng không muốn bước chân vào chiếc xe đó! Lữ lắc đầu mấy cái. Uyên

đang bị thương nằm trong phòng cấp cứu tại sao chàng còn nghĩ quanh quẩn những chuyện không đâu?

Lữ mở cửa lên xe. Chàng đổi chìa đưa chiếc khóa contact xe vào ổ khóa, sửa soạn đề rồ máy chạy...

o O o

Vấn sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã gần 20 phút sao chưa thấy động tĩnh gì. Lữ nghe tin Uyên bị đụng xe phải vội vã ra lái xe ngay mới đúng. Chàng bồn chồn như lửa đốt. Kế hoạch thủ tiêu Lữ chu đáo như thế không thể nào thất bại được. Vấn nhìn chiếc xe Mercedes của ai đó ra khỏi cổng gác và càng thêm nôn nóng. Một lúc nữa là giờ đi làm về, sẽ có nhiều xe cộ tấp nập đi ra vào khu này lại càng thêm rắc rối. Chàng đã mấy lần muốn bảo Wang Li đi ra xa hơn để tránh sự để ý của những người ra vào khu condo đắt tiền. Họ có thể sẽ chú ý đến chiếc xe sửa điện thoại đậu quá lâu ở góc đường và khai báo với cảnh sát khi xe của Lữ nổ tung. Vấn nhìn khuôn mặt cô hồn của tên Tàu Triad và đổi ý. Chàng không muốn cãi vã lôi thôi với tên giết người không gớm tay này.

Tiếng nổ làm Vấn giật bản mình dù chàng đang chờ đợi. Thỏi plastic C4 quả cực mạnh. Chàng nghe những tiếng kính bể loảng xoảng của các căn nhà trong condo. Ngọn lửa vọt tung lên cao hơn ngọn cây và Vấn ở bên này bờ tường rào khu condo cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Mùi khói khét lẹt xộc thẳng vào mũi Vấn. Chàng hít một hơi dài khoan khoái. Kẻ thù của chàng đã tan thành hàng ngàn mảnh vụn. Mọi việc đã diễn tiến như chàng và Henry Cheng trù liệu. Chàng đã rửa được mỗi thù và tất cả tài sản của VietCal Partnership sẽ về tay chàng. Một khi Uyên cũng sẽ biến mất khỏi cõi đời này!

Vấn nhếch mép cười gằn. Chàng không còn một chút xúc động nào khi nghĩ đến Uyên. Nàng đã phản bội chàng và

đã toa rập với tình nhân để giết chàng trên con đường 405. Tình nhân của nàng đã trả giá xứng đáng cho những đau khổ và tuyệt vọng chỉ cái chết của những người gây ra mới đền bù được.

Vẫn nhìn sang bên. Mặt tên Tàu Wang Li vẫn lạnh như tiền, như thể thành công trong việc đặt bom là sự đương nhiên, như hẳn ta chưa bao giờ biết đến thất bại. Wang Li thản nhiên ra lệnh cho tên tài xế:

- Đi! Công việc xong rồi!

o O o

Lữ nghe thấy tiếng nổ ba phút sau khi chàng lái chiếc Mercedes ra khỏi cổng gác của khu condo. Lữ đã sắp rồ máy chiếc Jaguar để đi nhưng chàng đổi ý. Chiếc Jaguar lần cuối chàng lái khoảng ba tuần nay đạp thẳng có vẻ không an tâm. Chàng cần phải cho xem lại dầu thẳng và tune up luôn thể. Lữ tặc lưỡi. Chàng cần đi ngay leo lên chiếc Jaguar rồi mới nhớ xe bị trục trặc. Uyên đang nằm trong phòng cấp cứu đâu cần gì để ý chàng lái chiếc Jaguar này hay chiếc Mercedes. Lữ ra khỏi xe, lại gần trạm gác và đưa chìa khóa chiếc Jaguar cho người gác:

- John! Tôi cần xem lại dầu thẳng và tune up xe. Anh lái chiếc Jaguar ra station ở đầu đường cho họ xem lại cho tôi.

Lữ vẫn thường cho tiền bọn gác ở trạm này để chúng làm những việc lặt vặt cho chàng. Chàng cho rộng rãi nên được hầu hạ kỹ lưỡng, bảo gì làm nấy ngay. John tươi cười. Hẳn đã ngửi hơi được vài chục đô la Lữ sẽ giúi vào tay:

- Ông Lữ cứ yên chí! Tôi bảo thẳng Eddie xem lại cho ông ngay. Xe mới tinh như thế này sao lại trục trặc thẳng được!

Lữ gật đầu không đáp. Chàng lại chỗ đậu chiếc xe Mercedes sơn đen lái xe ra khỏi cổng. Chàng thoáng thấy chiếc van màu xanh của hãng điện thoại đậu góc đường nhưng không để ý. Vừa lái được vài phút Lữ nghe tiếng nổ phát ra từ phía khu condo nhà chàng. Lữ quay ngay xe lại, suýt đụng chiếc van của hãng điện thoại vọt mạnh đi ngược chiều với chàng. Lữ thẳng và quặt mạnh tay lái mới không bị chiếc van đụng phải. Vào qua cổng gác. Lữ đã nhìn thấy khói bốc lên từ chỗ đậu chiếc xe Jaguar chàng lúc trước, mảnh vụn của sườn xe tung tóe khắp nơi, Người gác phụ của trạm gác chạy lại gặp chàng mếu máo:

- John chết rồi! Lái chiếc xe của ông bị nổ tung chết rồi!

Lữ không nói. Mồi chàng mím chặt. John đã thế mạng cho chàng. Nếu chiếc xe Jaguar không bị hư thẳng, chàng đã nổ tung xác như John khi mở máy xe chạy. Và Lữ biết ngay ai là thủ phạm âm mưu giết chàng. Vấn đã hợp tác với bọn Tàu Triad để đặt bom nổ xe chàng, hẳn đã trả đũa ngay việc chàng thuê Montello cho người bắn hụt Vấn trên xa lộ San Diego Freeway. Chàng không thể coi thường tên này. Hẳn đã thoát vụ giết hụt của Mafia, đã suy đoán ra mối liên hệ của Triệu Tôn và bọn Triad và đã biết lợi dụng tổ chức tội ác Tàu này để hại lại chàng. Vấn có nhiều thủ đoạn và thông minh hơn chàng tưởng.

Lữ bấm số điện thoại của Uyên bằng cell phone. Chàng đoán ngay chuyện Uyên ở nhà thương là sự dối gạt để chàng ra lái chiếc xe bị đặt bom. Giọng Uyên ở đây đây bên kia bình thường:

-Có chuyện gì vậy anh Lữ?

Lữ trả lời:

-Xe anh bị đặt bom nổ! Anh không sao nhưng người gác cổng lái xe cho anh bị chết.

Uyên hoảng hốt:

-Anh nói gì? Ai đặt bom xe của anh? Anh thật không bị gì cả chứ?

Lữ trấn an nàng:

-Anh may đổi lái chiếc Mercedes chứ không lái Jaguar nên không sao. Chỉ tội nghiệp thằng John bị chết thế mạng anh. Em ở yên nhà đừng mở cửa cho ai vào. Anh xuống em ngay bây giờ.

Chàng tắt phone, Lữ nghĩ đến chuyện Uyên cũng đang bị đe dọa như chàng. Chàng phải tìm cách đối phó và bảo vệ nàng ngay.

Lữ lên xe lái ra khỏi khu condo. Chàng bắt đầu nghe tiếng còi hú cảnh sát. Chàng cần đón Uyên ra khỏi nhà và đến một chỗ kín đáo khác để đề phòng. Chàng không thể chần chừ ở lại. Cảnh sát sẽ hỏi cung, điều tra về vụ xe bị bom nổ này. Việc ra cảnh sát khai báo chàng sẽ lo sau cùng với Kim.

Lữ vừa phóng xe xuống nhà Uyên vừa suy nghĩ về chuyện đặt bom nổ xe của Vãn và Triad. Với thế lực của bọn Mafia Tàu này. Vãn đã trở thành kẻ thù nguy hiểm và là đối thủ đáng ngại. Việc đầu tiên là chàng và Uyên cần phải rút vào bóng tối để Triad không thể có cơ hội khác như vụ đặt bom vừa rồi. Chỉ trong chốc lát chúng sẽ biết ngay chàng không ở trên chiếc Jaguar và đã giết hụt chàng. Chàng cần đưa Uyên đến chỗ khác để chúng không thể tìm ra được chàng và Uyên. Và chàng phải cần đến Montello hơn bao giờ hết để đối phó với mối đe dọa này.

Lữ rút điều thuốc châm lửa hút. Đã lâu chàng không hút thuốc vì cả Kim lẫn Uyên đều phản đối. Nhưng những lúc khó khăn và nguy hiểm này Lữ thấy cần điều thuốc để suy nghĩ và tính toán kế hoạch. Chắc hẳn bọn Triad đã được Vãn cho biết hết về cái chết của Triệu Tôn, về điều lệ của partnership trong khoản thừa kế phần hùn trong công ty khi người partner bị chết. Âm mưu giết chàng ngoài việc trả thù còn vấn đề đoạt lấy tài sản của VietCal Partnership. Lữ thấy rõ ràng tính toán của Vãn. Giết chàng và cả Uyên xong, Vãn sẽ là người thừa hưởng tất cả tài sản vì trên giấy tờ Vãn vẫn còn là chồng Uyên.

Bọn Triad chắc hẳn đã được Vãn hứa hẹn chia lợi nên chúng sẵn lòng giúp Vãn trong việc thanh toán chàng. Lữ thấy hồi chàng đã quá khinh địch và đánh giá Vãn quá thấp. Người chồng bị cảm sùng tuy bần tiện và khả ố có nhiều sáng kiến và mưu mô hơn chàng tưởng. Thế cờ đã đổi khác. Vãn đã bắt đầu chiếm được thượng phong với sự giúp đỡ của Triad trong việc hại chàng. Lữ thấy chàng phải cẩn thận và khôn khéo hơn nữa trong trận thư hùng sống chết này. Cũng như là bài học và cái giá chàng phải trả cho sự khinh địch và lòng tự phụ càng ngày càng tăng vì những thành công không ngừng của chàng trong mấy năm gần đây.

Lữ cười gằn. Chàng sẽ cẩn thận hơn nhưng kẻ thù của chàng không thể thoát được. Chúng sẽ nếm mùi những trận trả đũa sắp đến của chàng. Một cách đích đáng. Và sự trừng phạt sẽ gấp hàng chục hàng trăm lần những gì chúng đã làm với chàng.

CHƯƠNG 47

ữ dừng xe trước nhà Uyên. Nàng chạy vội ra ngoài ôm chầm lấy chàng hỏi lo lắng:

- Anh không sao chứ! Xe nổ ra sao anh Lữ?

Lữ dìu nàng vào nhà trong. Chàng dục:

- Anh không bị gì cả! Em thay đồ, dọn ít hành lý đi với anh ngay. Em không nên ở đây, nguy hiểm lắm!

Uyên gỡ tay chàng:

- Tại sao em bị nguy hiểm, phải dọn ra khỏi nhà?

Lữ trả lời:

- Anh chắc chắn bọn đặt bom xe nổ định giết anh này là do Vãn với bọn Triad. Chúng có thể đến đây hại em bất cứ lúc nào.

Uyên lo sợ:

- Anh nghĩ Vãn có thể làm như vậy à?

Lữ gật đầu:

- Anh chắc chắn hẳn ta nổi cơn điên rồi. Hẳn muốn giết anh là chuyện dĩ nhiên nhưng anh sợ dính vào bọn Triad, em cũng bị nguy hiểm vì chuyện thừa hưởng tài sản của partnership.

Uyên lắp bắp:

- Anh nói Vãn dùng bọn Triad giết anh rồi giết em để đoạt hết tài sản của partnership chúng mình.

Lữ ôm hôn nhẹ lên môi nàng:

- Anh đoán vậy thôi! Có anh em yên chí không ai có thể hại em được. Nhưng em sửa soạn nhanh lên đi! Mình cần kiếm chỗ ở khác.

Uyên kiễng người lên gấn chặt thêm môi nàng vào Lữ:

- Ở gần bên anh em đâu sợ gì nữa! Em đi dọn đồ ngay!

Lữ ngồi ghế salon châm lửa hút thuốc đợi nàng. Chàng nghĩ mình đoán đúng. Vẫn là người bần tiện, hẳn sẽ không thể tha thứ cho Uyên vì tội phản bội, lại còn món lợi trước mắt. Người ta có thể giết nhau kể cả vợ con chỉ vì vài chục ngàn đô la, huống gì tài sản đáng kể lên đến gần chục triệu Mỹ Kim của Lữ và Uyên hiện giờ. Lữ đặt chàng vào địa vị Vẫn và tưởng tượng những việc Vẫn sẽ làm. Chàng muốn suy tính đường đi nước bước của Vẫn và đối phó những mưu đồ của Vẫn đặt ra. Lữ đã quá khinh địch thủ trước đây, chàng thấy mình phải thận trọng hơn và dự liệu việc giải quyết chuyện Vẫn như một kẻ ngang hàng với chàng về mưu trí và tính toán.

Uyên hiện ra dưới chân cầu thang tay xách chiếc vali nhỏ. Nàng không còn vẻ sợ hãi nữa. Viễn tượng sẽ ở chung với Lữ, sát bước với chàng và cần chàng bảo vệ làm mắt nàng sáng ngời. Uyên có vẻ kích thích và thú vị như một cô gái mới dậy thì xách vali trốn nhà đi với tình nhân. Nàng cười:

- Em xong rồi! Bây giờ anh dắt em đi trốn chỗ nào?

Lữ đỡ vali cho nàng:

- Mình lên Hilton ở vài ngày rồi đi hotel khác. Anh không muốn chúng biết mình ở chỗ nào cố định.

Lữ đưa nàng ra xe. Chàng cần lên lấy phòng hotel rồi liên lạc với Montello ngay không thể chậm trễ. Chàng sẽ phải đổi lại vị thế. Từ một kẻ đi săn, Lữ và Uyên bây giờ trở thành con mồi phải trốn chạy. Chàng phải lật ngược lại

thế cờ và sẵn đuôi lại Vãn. Đối phó với Triad chàng cần phải nhờ tới thế lực của Al Montello và gia đình Mafia của Los Angeles.

o O o

Lữ gọi điện thoại cho Sơn từ khách sạn. Chàng kể cho Sơn nghe vụ chiếc Jaguar bị đặt bom và chàng thoát chết nhờ đổi xe kịp thời. Lữ dặn Sơn:

- Cậu lên văn phòng tôi làm việc và giải quyết mọi chuyện của partnership cho tôi. Tôi và Uyên chỉ ở hotel này một hai tối rồi sẽ đổi chỗ khác cho đến khi nào yên hẳn. Tôi muốn chúng nó không dò ra tung tích của bọn này. Bọn Triad cũng sừng sỏ ở đây lắm, chúng có thể đặt dây nghe lén nên tôi sẽ không gọi cậu thường xuyên đâu. Có gì gọi bằng cell phone cho tôi.

Sơn hỏi lại Lữ:

- Cậu muốn tôi giải thích sự vắng mặt của cậu ra sao? Công việc nào giải quyết thay cậu được, tôi sẽ làm nhưng có những bọn chỉ chịu deal với cậu. Tôi phải nói với họ những gì?

Lữ ngẫm nghĩ:

- Cậu cứ nói tôi sang Âu Châu lo công việc phải hai ba tuần nữa mới về. Bọn nào không chịu deal với cậu thì dẹp, nói bọn chúng trở lại sau vài tuần!

Sơn dặn:

- Cậu phải cẩn thận. Bọn Triad hung lắm. Chúng có tay chân khắp nơi, cả ở những hotel nữa. Cậu mang súng theo rồi chứ! Có cần gì gọi tôi ngay. Mình đã chán chuyện súng đạn nhưng vẫn không bỏ được. Khẩu Beretta cậu mua tặng tôi hồi trước vẫn còn nguyên đây!

Lữ mỉm cười gác máy. Sơn như một ông thánh sống nhưng vẫn sẵn sàng lao vào lửa đạn như ngày xưa trên dãy Trường Sơn với chàng. Chàng mua tặng Sơn khẩu Beretta hai năm trước như một món đồ chơi, không khi nào nghĩ chàng và Sơn sẽ còn phải sờ vào súng. Nhưng tình thế bắt buộc chàng phải trở lại với con người của những ngày xưa cũ, coi chuyện sống chết như trò đùa và lửa đạn là cơm bữa mỗi ngày.

Uyên từ trong nhà tắm bước ra, chiếc khăn quấn hững hờ. Mắt nàng sáng rực trên khuôn mặt rạng rỡ. Người nàng như bốc lên những làn hơi nóng cháy. Nàng thả chiếc khăn tắm và tiến lại gần chàng. Sự nguy hiểm của cuộc đuổi bắt còn kích thích nàng hơn chuyện làm giàu của hai năm trước. Uyên cảm ơn Vấn và bọn Triad. Không có chúng Lữ khi nào ở với nàng suốt ngày đêm như bây giờ, để những dục tình không ngơi nghỉ của nàng được đáp ứng một cách trọn vẹn và thần tiên tuyệt diệu như giây phút hiện tại.

CHƯƠNG 48

ữ bước những bước dài trên bậc tam cấp ngôi biệt thự của Al Montello, ngôi nhà chàng đến lần này là lần thứ nhì. Lần trước là vấn đề của bọn Triad với Triệu Tôn, lần này Triệu Tôn đã được thay thế bằng Vấn, nhưng sự việc đã trở nên khó khăn gấp bội. Lần trước Triệu Tôn không chút nghi ngờ, việc thanh toán là một trò chơi. Bọn Triad không hề biết chúng bị cho vào tròng.

Lần này chúng đã biết tất cả và Lữ trở thành kẻ bị săn đuổi.

Lữ hơi lo ngại về thái độ của Montello. Có thể hẳn sẽ thấy khó khăn không muốn đụng bọn Triad và bỏ mặc cho Lữ tự đối phó. Đáng khác Lữ biết giống dân gốc Ý và lòng háo thắng của bọn Cosa Nostra. Montello đã bị mất mặt vì vụ giết hụt Vấn trên xa lộ San Diego Freeway, hẳn sẽ tức bực hơn nữa khi thấy bọn Triad đe dọa khách hàng của hẳn.

Lữ đi vào nhà trong theo sau người quản gia mặc bộ tuxedo trắng toát. Chỉ gặp mặt Montello chàng mới biết rõ ý định của hẳn nên Lữ đã nhất định đòi hỏi buổi gặp gỡ này dù chàng biết Montello hiếm khi nào tiếp khách tại biệt thự.

Montello từ trong phòng khách bước ra tiếp chàng. Hẳn đi những bước dài, chắc nịch, ánh nắng của buổi sáng sớm phủ đầy trên khuôn mặt vuông, gân guốc với chiếc sẹo dài chạy từ cằm xuống tận cổ. Montello ôm lấy chàng thân mật:

- Lâu quá mới gặp lại anh, Lữ! Sao có chuyện gì quan trọng đến nỗi không thể nói qua điện thoại được như vậy?

Lữ gật đầu:

- Cũng khá quan trọng AI! Anh biết tính tôi mà! Nếu chuyện thường tôi chỉ cần nói với đàn em của anh giải quyết thôi!

Montello gật gù:

- Đúng! Uống tí rượu chút đã, rồi anh kể cho tôi nghe!

Hắn búng tay cái tách. Người quản gia tuxedo trắng kính cẩn mang ra khay rượu. Montello ngửa cổ nốc cạn một hơi rồi dục:

- Uống đi Lữ! Có phải chuyện giết hụt tên Vãn không?

Lữ nhấp một chút rượu cho Montello vui lòng. Chàng không có thói quen uống rượu buổi sáng như những tay giեն thực thụ:

- Đúng chuyện đó. Tên Vãn này bây giờ gây cho tôi khá nhiều rắc rối. Hắn liên lạc được với bọn Triad và liên kết với bọn này. Tôi đoán hắn nghe phong phanh được chuyện Triệu Tôn bị chết không phải tai nạn xe hơi và tìm ra được sự liên hệ với bọn Triad. Chúng nó đặt bom nổ xe của tôi ngày hôm qua!

Montello tròn mắt:

- Đặt bom cơ à! Bọn này bây giờ khá nhĩ! Tôi gần đây hơi lơ là với bọn này tưởng chúng không dám làm gì nhiều ngoài khu vực Chinatown. Nhưng đặt bom xe anh là chúng ra ngoài phạm vi hoạt động của chúng rồi!

Lữ thở ra một hơi nhe. Ít nhất Montello cũng tỏ ra giận dữ với bọn Tàu Triad lộng hành. Chàng vẫn thắc mắc không hiểu bọn nào mạnh thế hơn trong vùng này. Lữ biết gần đây gia đình Mafia đang bị lúng túng vì chiến dịch diệt tổ

chức tội ác của FBI. Bọn Triad quá mới chưa bị cơ quan này để ý đến nhiều.

Chàng tìm cách nói khích:

- Tôi nghe nói Triad đã hoạt động xuống Orange County và cả San Diego nữa. Địa bàn của chúng đâu chỉ còn trên vùng Los Angeles này!

Montello giận dữ đấm xuống bàn. Chiếc khay rượu tung lên hất đổ hai ly rượu vỡ loảng xoảng. Hắn gầm gừ:

- Chúng dám qua mặt tôi! Tìm cách giết anh là chúng đụng trực tiếp với bọn này. Tôi phải diệt bọn chúng không còn một tên, cho chúng chạy về Hồng Kông hết!

Lữ đổ thêm dầu vào lửa:

- Tôi nghe nói Triad tự xưng chúng là bá chủ vùng California. Các anh chắc bị mọi người quên rồi!

Mắt Montello đỏ ngầu. những tia máu căng thẳng như sắp bật tung. Lữ nghĩ thầm những tin đồn đại về Mafia ở vùng này bị xuống dốc và bị Triad khi dễ không phải là chuyện ngoa. Bằng chứng là Montello dễ bị khích động về chuyện này hơn chàng tưởng. Montello như bị ghen hờ, hắn thở những tiếng hỗn hển như bò mộng ngoài trường đấu đang bị dồn vào đường cùng:

- Anh cứ ngồi chờ đấy xem. Tôi có kế hoạch diệt bọn chúng.

Lữ mỉm cười. Chàng chỉ chờ có thế. Chàng cần Montello huy động toàn lực để đối phó với bọn Triad và bớt áp lực của Triad với chàng. Chuyện của Vãn chàng sẽ tự lo liệu lấy. Việc đụng độ giữa Mafia Ý và Triad Tàu không có chàng cũng sẽ có lúc xảy đến. Thành phố này không thể có hai tổ chức tội ác cùng xưng hùng xưng bá, việc thanh toán lẫn nhau là chuyện đương nhiên. Lữ nói:

- Anh biết đầu não của chúng ở đâu chứ?

Montello đã lấy lại được bình tĩnh. Hắn nhếch mép cười gằn:

- Dĩ nhiên! Tôi biết cả! Anh yên chí, chỉ trong một tuần lễ. Triad sẽ không còn một tên nào ở phần đất này!

Lữ đứng dậy bắt tay Montello ra về. Chàng nhẹ hẫng người. Bọn Mafia dù đang bị FBI làm khó dễ vẫn là tổ chức tội ác mạnh nhất ở đây. Triad làm ăn với nhóm dân thiểu số Á Châu không sao nhưng khi đã đụng chạm đến quyền lợi Cosa Nostra, các tay trùm đầu sỏ khắp Hoa Kỳ sẽ phối hợp lực lượng ngăn chặn ngay. Montello đang bị lúng túng ở đây nhưng hắn ta sẽ được đàn em các gia đình khác bay về hỗ trợ trong cuộc chiến với Triad. Điều quan trọng của Lữ và Uyên trong lúc này là nằm yên không để bọn Triad khám phá ra chỗ ở, đến khi Montello thanh toán xong nhóm Triad chàng mới ra mặt như trước được.

o O o

Kim bồn chồn lo lắng đứng ngồi không yên sau khi nhận được điện thoại của Lữ. Giọng chàng bình thản nhưng Kim với linh tính đàn bà nhạy cảm đoán biết tình trạng nghiêm trọng Lữ đang vướng mắc phải. Chàng chỉ báo vắn tắt cho Kim:

- Anh bị đặt bom nổ xe nhưng không sao. Anh sẽ phải biến mất trong một thời gian để bọn chúng không biết anh ở đâu. Em lo hộ anh mấy chuyện khai báo với cảnh sát. Cần liên lạc gì với anh, em gọi cho Sơn.

Lữ không nói đến chỗ ở mới của chàng và Kim cũng không hỏi. Nàng biết tính Lữ và thừa hiểu có hỏi chàng cũng không nói. Kim hơi tủi thân. Lữ chỉ tin tưởng mình Sơn và dấu kín cả với nàng. Tình yêu của chàng với nàng

không lẽ hời hợt đến thế, những buổi ân ái cuồng nhiệt và say đắm làm nàng rung động và ngây ngất hàng mấy ngày sau không lẽ chỉ là những thoáng qua như làn gió đùa.

Kim tự hỏi có phải Lữ chỉ coi nàng là một nữ luật sư cần thiết để giải quyết những rắc rối về pháp lý cho chàng. Và tình yêu đối với chàng chỉ là một cuộc chinh phục, không hơn không kém. Kim đoán biết vụ nổ bom xe của Lữ liên quan đến Uyên và Vãn dù chàng không giải thích. Người đàn bà này là kẻ mang tai họa đến cho chàng. Kim phán quyết như về Uyên một cách chắc chắn dù nàng chỉ mới gặp Uyên trong giây phút đi ngang qua nhau khi nàng ghé văn phòng Lữ và Uyên vừa đi ra.

Kim không nhắc gì với Lữ chuyện giữa chàng và Uyên. Nàng không tra hỏi và tò mò tìm hiểu xem quan hệ giữa chàng và Uyên còn hay đã dứt khi Kim bước chân vào cuộc đời chàng. Nàng tôn trọng sự tự do của Lữ. Nàng không cảm thấy cần thiết phải chiếm hữu chàng hoàn toàn và ghen tương với Uyên dù nàng đoán cuộc tình giữa Lữ và Uyên vẫn tiếp tục.

Mỗi người có một góc đời làm của riêng. Nàng và Lữ chưa có ràng buộc chính thức nào, tại sao nàng cần phải bận tâm đến Uyên. Kim biết nàng có thể có những liên hệ với những người đàn ông khác và Lữ sẽ tôn trọng sự tự do của nàng. Thỏa ước hiểu ngầm giữa chàng và nàng như thế. Nhưng làm sao nàng có thể đi chơi với ai khác khi nàng đã có Lữ. Phần thiệt thòi luôn luôn về phía người đàn bà. Kim chua chát kết luận. Có khi nào có sự bình đẳng giữa hai người khác phái đâu và có lẽ nàng đành phải chấp nhận!

Kim không thể ngưng được ý nghĩ về người đàn bà gieo tai họa cho Lữ. Nàng đã nghe nhiều bàn luận sôi nổi trong

phòng họp của tổ hợp luật sư của nàng về người đàn bà mang tai họa đến cho đàn ông của các anh luật sư bị vợ bỏ, bị cầm sừng, bị bỏ cho leo cây. Họ hăng say góp chuyện dù có mặt nàng trong phòng họp. Như thể nàng cũng là đàn ông và họ không cần phải giữ gìn.

Mỗi người nam luật sư đồng nghiệp đều có một câu chuyện của những người đàn bà làm hại đời họ, gieo tai họa và hành hạ họ đủ đường. Những người đàn ông thành công trên mọi phương diện khi vướng mắc cuộc tình với người đàn bà gieo tai họa định mệnh đã dành sẵn cho họ, bắt đầu một hành trình đi xuống thảm hại. Tiêu tan sản nghiệp, danh tiếng hủy hoại, nghẽn động mạch tim, stroke hay ung thư thường là phần thưởng cuối đời cho những người đàn ông bất hạnh trên.

Kim ít khi để ý đến những câu chuyện nàng cho là gossip của các nam đồng nghiệp nhưng tin Lữ báo bị xe đặt bom đã làm nàng liên tưởng đến Uyên và mẫu người đàn bà mang tai họa nàng thường được nghe.

Tai họa đến dồn dập với Lữ và nguyên nhân đều xoay quanh Uyên. Nàng như thói nam châm thu hút những điều rủi ro, những thù hằn, những tai họa đổ xuống Lữ như một giông thác lũ. Uyên không tội tình gì. Kim hiểu điều đó và nàng thương hại cho vai trò của Uyên định mệnh đã dành cho nàng trong cuộc tình với Lữ.

Kim linh cảm điều không lành. Nàng như thấy trước được định mệnh và hình dung những điều ghê gớm sắp xảy đến. Kim rùng mình. Linh tính làm nàng sợ hãi. Vực sâu nào Uyên đang dẫn dắt Lữ đi đến? Kim thấy mình như người đứng trên cao, nhìn hai người đang dắt nhau trốn chạy trong làn sương mù dày đặc. Họ không biết đến vực thẳm ở cuối con đường mòn. Nàng phải làm gì? Nàng có thể làm được gì cho người yêu của nàng đang vướng mắc

trong lưới nhện của người đàn bà mang tai họa và vực sâu đang chờ đón kia?

Kim thở một hơi dài. Nàng đã quyết định và nghị lực trong nàng bùng dậy như tia lửa đốt. Nàng sẽ làm tất cả những gì nàng có thể làm, nàng sẽ thực hiện cả những điều nàng không thể làm, để cứu người yêu của nàng, để bóng đen của người đàn bà mang tai họa kia sẽ bị ánh sáng chan hòa của nàng xua đuổi, ra khỏi cuộc đời Lữ và trả Lữ lại cho nàng.

CHƯƠNG 49

Kim nhắc điện thoại gọi cho Sơn. Giọng nàng bình thản, rảnh rỗi, đầy vẻ nghề nghiệp của một luật sư khiến người đối thoại không thể chối từ:

- Sơn! Tôi muốn biết hết về vụ bom nổ xe của Lữ! Tôi cần khai báo với cảnh sát cho Lữ trong vụ này.

Sơn ngập ngừng. Chàng không hiểu Lữ muốn cho Kim biết bao nhiêu phần trong vụ Triad giết hụt Lữ này. Nhưng giọng nói của Kim khiến chàng không thể che giấu. Chẳng gì Kim cũng là luật sư của Lữ:

- Lữ dặn tôi không nên nói cho cảnh sát biết về kẻ chủ mưu. Lữ sẽ lo liệu lấy. Nhưng tôi nói riêng cho chị Kim biết. Bọn Triad Tàu và anh chàng Vãn làm vụ này.

Dù đã đoán trước một phần, Kim vẫn sửng sốt:

- Anh nói Vãn bắt liên lạc được với Triad để đặt bom nổ giết Lữ. Hẳn ta biết chuyện Lữ và Uyên à!

Kim tự trách mình. Nàng buột miệng hỏi câu không nên hỏi, nhất là với Sơn. Tại sao nàng thắc mắc quá nhiều về người đàn bà mang tai họa này?

Sơn ho nhẹ mấy tiếng. Chàng cũng thấy khó nói khi bàn về chuyện của Lữ và Uyên. Sơn nói sang chuyện khác:

- Tôi và Lữ có bàn về lý do của vụ đặt bom này. Lữ nghi Vãn định giết cả hai người để đoạt hết tài sản của partnership.

Kim tán đồng:

- Có thể lắm! Vãn và Uyên chưa làm giấy tờ ly dị, nếu giết được cả hai người, Vãn sẽ chiếm hết tài sản của partnership dễ dàng. Không có bằng cứ, tòa án sẽ bắt buộc phải xử quyền sở hữu chủ về tay Vãn. Tôi chắc hẳn ta phải hứa hẹn chia phần nhiều lắm cho Triad để bọn chúng nhúng tay vào.

Sơn không nói. Chàng không muốn Kim biết về việc Triệu Tôn, người của Triad bị Lữ thủ tiêu. Ngay cả việc này, Sơn cũng chỉ đoán, Lữ không hề mở môi với chàng. Chàng hỏi lại Kim:

- Chị có cách nào giúp Lữ trong vụ này?

Kim nghĩ một giây:

- Tôi có quen và làm việc trước kia với một nhân viên FBI văn phòng Los Angeles, tôi sẽ nói chuyện với anh ta để họ điều tra vụ này. Anh có liên lạc mỗi ngày với Lữ chứ?

Sơn thấy bối rối. Chàng hiểu Kim muốn chàng cho nàng biết Lữ ở đâu. Nhưng Lữ đã căn dặn cẩn thận không cho một người thứ hai biết đến. Kể cả Kim. Sơn đánh trống lảng:

- Có! Lữ gọi mỗi ngày. Chị để tôi hỏi lại Lữ có muốn FBI dính vào việc này hay không?

Kim dặn Sơn:

- Anh nói với Lữ. Nhân viên FBI này rất thân với tôi, họ có thể giúp Lữ nhiều, nhất là khi một tổ chức tội ác như Triad chủ mưu. Tôi biết Lữ có nhiều phương cách để tự giải quyết, nhưng tốt nhất vẫn là để cơ quan FBI điều tra và bảo vệ cho mình.

Sơn không nói. Chàng biết Lữ không khi nào muốn FBI hay cảnh sát điều tra việc này. Nhưng chàng không thể nói thẳng điều đó với Kim. Và giọng nói của Kim làm

chàng lo ngại. Sự việc đã khá rắc rối. Nếu Kim khẳng khẳng muốn giúp bằng cách nói hết với FBI để họ nhảy vào điều tra, sự việc sẽ còn phức tạp đến chừng nào. Chàng năn nỉ Kim:

- Chị khoan nói gì với FBI! Để tôi hỏi Lữ trước!

Kim đồng ý:

- Được rồi! Nhưng anh nói Lữ gọi cho tôi. Tôi muốn bàn thêm với Lữ nữa!

Kim gác máy. Nỗi lo sợ của nàng tăng thêm gấp bội. Lữ đã đi quá sâu vào những chuyện mờ ám hay sao chàng không muốn giới thẩm quyền dính vào. Và mặt trái của Lữ, nàng chưa hề được biết. Người yêu của nàng dính vào những chuyện phi pháp của những tổ chức tội ác là điều không thể chấp nhận được. Có phải vì người đàn bà mang tai họa kia?

Kim tự nhủ nàng sẽ phải tìm hiểu mọi chuyện của Lữ và giúp chàng. Nàng muốn trở thành thiên thần hộ vệ cho Lữ, đỡ bước cho chàng tránh xa những vực thẳm của ám muội và sự ác. Và giúp chàng qua cơn hoạn nạn này, khi tính mạng của chàng bị đe dọa và chàng đang bị mê hoặc trong vòng tay của người đàn bà gieo tai họa. Nàng nhắc đến tên Uyên và rửa thẳm. Những cảm xúc ùa đến không thể ngăn cản được. Của giận dữ. Của thù ghét, ghen tuông. Và ý thức được sự xấu cũng đã bắt đầu xâm chiếm lấy nàng, như một cơn sóng thần tràn ngập đến, cuốn trôi tất cả suy xét và phán đoán của nàng.

o O o

Vấn bực dọc đi đi lại lại trong phòng khách của Henry Cheng. Chàng đã đợi hơn nửa tiếng và Cheng vẫn chưa thấy xuất hiện. Tên Tàu này bắt đầu muốn giở trò. Vấn thẳm nghĩ. Sau vụ nổ bom xe giết hụt Lữ, chàng chưa nói

chuyện với Cheng và Vãn bồn chồn muốn biết Triad sẽ thực hiện phương pháp nào để trừ khử Lữ. Vãn đã muốn vòng chiếc xe van trở lại sau tiếng nổ để chính mắt chàng thấy kẻ thù banh xác nhưng tên khốn kiếp Triad từ Hồng Kông sang không chịu nghe theo lời chàng. Hắn lạnh lùng ra lệnh cho gã tài xế tiếp tục đi về Chinatown, mặc kệ những lời nguyện rủa của Vãn.

Tối hôm đó nằm xem TV, Vãn mới biết Lữ thoát chết và người gác cổng đã nổ mìn chiếc xe thế mạng. Chàng bật dậy như một chiếc lò xo và gọi điện thoại cho Cheng. Nhưng gọi đi gọi lại, Vãn vẫn không gặp được Cheng. Hắn đi sang Singapore có việc riêng, người thư ký lạnh nhạt trả lời. Ba ngày đã trôi qua, Vãn sau cùng được hẹn gặp Henry Cheng trong ngôi nhà trú ẩn sau cửa tiệm cũ kỹ của Triad trên đường Hill Street.

Vãn châm điếu thuốc định hút. Chàng ngưng lại khi tiếng nói khô khan và cứng như thép vang lên sau lưng chàng:

- Không ai được hút thuốc trong ngôi nhà này!

Vãn quay lại. Cheng nhìn chàng bằng cặp mắt không biểu lộ chút tình cảm. Hắn chỉ tay về góc nhà nói như ra lệnh:

- Anh ngồi xuống chiếc ghế kia! Muốn gặp tôi có việc gì?

Vãn bắt đầu thấy sôi máu. Tên Tàu khốn nạn này coi chàng như thủ hạ hăn hay sao? Chàng nói giọng căm căn:

- Các anh làm ăn gì lạ vậy? Có vụ đặt bom giết tên Lữ cũng không xong! Bây giờ anh định làm gì?

Cheng không trả lời ngay. Hắn tiến lại gần chiếc ghế Vãn đang ngồi, đứng thẳng và nhìn xuống Vãn, giọng khinh bỉ:

- Chuyện chúng tôi làm gì anh không cần phải biết! Triad chưa bao giờ thất bại trong bất cứ công việc nào. Khi nào

giết xong tên Lữ tôi sẽ cho anh hay!

Vấn đứng dậy. Chàng không chịu được lối nói trịch thượng của tên côn đồ Tàu này. Vấn nhìn thẳng vào mắt hắn, nói gần từng tiếng:

- Cheng! Anh nên nhớ không giết được tên Lữ các anh không có cách nào lấy được số tiền phần hùn của Triệu Tôn. Và tôi là người thừa hưởng tài sản của công ty đó không phải là các anh. Chuyện các anh tìm cách nào khác giết được tên Lữ tôi không cần biết nhưng càng để lâu, hắn ta sẽ có cách đối phó với các anh. Đừng khinh thường tên này!

Henry Cheng ngẫm nghĩ một giây. Số tiền cả chục triệu Mỹ Kim không phải nhỏ. Hắn thành công trong vụ này, chức thủ lãnh Triad toàn nước Mỹ sẽ về tay hắn là cái chắc. Và địa vị độc tôn của Triad tại Hồng Kông khi lão già họ Bành chết không về tay hắn sẽ còn ai nữa? Cheng nói, dẫu dụi hơn trước:

- Được rồi! Tôi nói cho anh biết. Tên Lữ đang trốn trong các hotel ở Los Angeles này. Hắn đổi chỗ ở sau mỗi đêm. Nhưng hắn không qua mắt chúng tôi được. Triad có người ở mỗi khách sạn tại đây. Không sớm thì muộn chúng tôi cũng bắt kịp với hắn.

Vấn gật đầu. Chàng biết Henry Cheng không nói ngoa. Hotel nào không có người Tàu làm bồi hay nấu ăn. Chuyện Triad tìm ra tông tích Lữ không khó lắm. Chỉ có vấn đề khi biết được Lữ ở đâu hắn đã dọn sang hotel khác ngay. Vấn gơ bắt tay Cheng:

- Tôi tin tưởng các anh sẽ thành công. Nhưng tôi muốn nhắc lại. Hắn là con người nguy hiểm. Các anh không sớm diệt được hắn, hắn có thể sẽ quay lại diệt được các anh.

Cheng cười lớn. Hắn bắt tay Vấn hờ hững và tiếp tục cười:

- Anh có biết ở đây Triad có bao nhiêu người không? Tên Lữ có ba đầu sáu tay hay có phép trường sinh đạn bắn không chết mà đòi đổi đầu với Triad! Anh về nằm yên một chỗ để chúng tôi lo việc này. Khi nào xong tôi cho anh biết.

Vấn ra về. Chàng bực mình vì bị Cheng khi dễ nhưng cũng yên chí phần nào. Lữ trốn chui trốn nhủi trong các hotel sau cùng vẫn sẽ bị Triad tóm được. Và khi Lữ chết, chàng sẽ trở thành chủ nhân ông của VietCal Partnership. Ít nhất cũng còn nửa phần sau khi chia xong với lũ Tàu Triad này. Vấn tránh không nghĩ đến Uyên. Chàng thừa biết nàng đi theo Lữ và hiện đang trốn cùng với Lữ. Bọn Triad đã cho chàng biết điều đó. Và chàng thừa hiểu, chúng sẽ thanh toán không phải chỉ một mình Lữ, Uyên cũng phải chết theo gã tình nhân. Có thể tất cả mới lọt về tay Vấn được!

Vấn tự xét lại lòng mình. Chàng có quá đáng không nhỉ? Chàng có còn chút tình yêu nào với Uyên không? Vấn thấy lòng chàng lạnh như băng giá. Người vợ của chàng, người đàn bà duy nhất trong đời chàng, đã phản bội chàng. Và không những thế đã toa rập với tình nhân để tìm cách giết chàng trên đường 405. Chàng không còn chút lý do nào để thương xót người đàn bà tệ bạc đó.

Uyên có chết theo Lữ cũng là chuyện đương nhiên. Như những chuyện bình thường khác xảy ra một cách nhàm chán trên cõi đời này. Và cũng bình thường như hàng trăm hàng ngàn những vụ phản bội, giết chóc nhau xảy ra mỗi ngày tại Los Angeles, thành phố của những thiên thần. Và của địa ngục trần gian!

Vấn lắc đầu chua xót. Tại sao chàng về sống ở đây? Tại sao chàng không về sống ở một thành phố đèo heo hút gió nào như ở Iowa, Nebraska chẳng hạn, để có một cuộc

sống bình thường như đúng nghĩa của nó. Để tình yêu không biến thành phản bội. Và tiền bạc không đi liền với bắn giết và chết chóc. Nhưng mọi sự đã đi quá xa rồi! Guồng máy đã lay chuyển. Và định mệnh đã đón chờ. Chàng có thể làm gì khác?

CHƯƠNG 50

Richard Tsu đẩy chiếc xe chở đồ ăn room service vào phòng 645. Hắn gõ nhẹ cửa phòng và đứng chờ. Tsu hy vọng người ra mở cửa sẽ là một người đàn bà đẹp. Vừa tắm xong lại càng tốt. Niềm vui mỗi ngày của Tsu là đẩy chiếc xe chở khay đồ ăn này vào các phòng khách lười không chịu ra ngoài ăn, gọi bồi mang lên tận phòng. Nhiều lần hắn đã bắt gặp các người đàn bà đẹp, đa tình gần như không mặc tí quần áo nào ra mở cửa cho hắn mang đồ ăn vào. Dĩ nhiên hắn chỉ dám lăm lét nhìn trộm, không dám mơ tưởng gì khác.

Công việc dạo này khó kiếm, hắn biết nếu có cử chỉ gì sỗ sàng sẽ bị khách than phiền và hắn sẽ bị đuổi cổ ra khỏi hotel này ngay. Khách sạn Four Seasons này đâu dễ vào xin việc được. Nhưng sợ mất việc là một chuyện, nhìn những người đàn bà đẹp như thế trong khung cảnh gợi tình của khách sạn sang trọng này, hắn làm sao không mơ tưởng một ngày đẹp trời nào đó... Tsu không dám nghĩ tiếp, hắn nuốt vôi nước bọt đang trào lên trong họng và đứng chờ.

Cửa mở. Đúng như mong ước của Tsu, một người đàn bà đẹp mở cửa cho hắn vào. Nàng không quần sơ sài chiếc khăn tắm như Tsu mong ước nhưng chiếc áo ngủ mỏng dính cũng làm hắn hài lòng đủ. Nàng đẹp quá. Lại Á Đông nữa. Tsu đẩy xe đồ ăn vào và xếp ra bàn, mắt chỉ dám liếc trộm người đàn bà. Chợt hắn đứng khựng lại.

Người đàn ông trong phòng tắm bước ra, không nói lời nào móc ra ít bạc lẻ đưa cho hắn và vẫy tay ra hiệu cho hắn ra khỏi phòng. Những luồng điện như xẹt tứ tung trong óc hắn. Tsu chợt nhớ tới khuôn mặt này, khuôn mặt

hắn đã thấy trong tấm hình Triad đã cho người mang tới khách sạn Four Seasons ba hôm trước. Kèm thêm lời hứa hẹn sẽ thưởng mười ngàn đô la nếu ai bắt gặp hắn và phi báo ngay cho người liên lạc của Triad ở chợ Á Trung.

Tsu cúi gằm đầu đẩy vội chiếc xe ra cửa. Tim hắn đập liên hồi. Không còn nghi ngờ gì nữa. Người Triad đang săn đuổi ở ngay trong hotel này. Và cặp này chỉ ở đúng một đêm. Hắn đã được Triad cho biết kẻ bị săn đuổi đối khách sạn mỗi đêm và hắn phải liên lạc với tên Paul Huang ở chợ Á Trung ngay. Mười ngàn đô la! Tsu đẩy chiếc xe chạy như bay về góc hành lang, nơi đó có sẵn điện thoại trong phòng nhỏ chứa đồ của khách sạn.

Tsu móc chiếc số nhỏ trong túi quần sau. Hắn quay số của chợ Á Trung. Điện thoại được nhắc lên sau tiếng reng đầu tiên. Triad chắc hẳn có người trực ngày đêm ở số điện thoại này. Tsu nói:

- Cho tôi nói chuyện với Paul Huang.

Tiếng người trả lời cụt lủn, khô khan:

- Huang đây!

Tsu nói nhanh qua hơi thở:

- Tôi là Richard Tsu ở khách sạn Four Seasons. Người các ông muốn kiếm, tên Lữ hiện đang ở đây.

Paul Huang đổi ngay thái độ. Hắn nói gấp:

- Ở phòng nào? Số mấy?

Tsu trả lời:

- Phòng 645. Nhưng còn tiền thưởng của tôi?

Hắn bật người lùi lại mấy bước. Tiếng găm qua điện thoại làm cho hắn giật mình như kẻ đối thoại đang đứng trước mặt:

- Hừ! Mà sẽ có tiền! Đừng lộn xộn! Bây giờ mà phải canh chừng tên Lữ này. Hắn làm gì, đi ra ngoài hay bất cứ chuyện gì phải gọi lại cho tao ngay!

- Các ông cứ yên chí! Tôi sẽ đứng coi chừng ở ngay đây. Hắn không đi đâu cả.

Tsu gác máy. Mười ngàn đô la sẽ chắc chắn về túi hắn. Xưa nay Triad có bao giờ sai lời. Tất cả người Tàu ở Los Angeles đều biết rõ điều đó và Tsu cũng đã được dạy bảo về vai trò của Triad trong cộng đồng Tàu ở đây. Ngay từ khi hắn bước chân lên miền Nam California này từ chiếc tanker chở dân Tàu nhập cảnh lậu đi từ Phúc Kiến hằng nửa vòng trái đất sang Peru rồi Mexico và sau cùng là California.

o O o

Paul Huang vội vã gọi ngay cho Henry Cheng. Ngày hôm qua, Triad đã hớt Lữ ở khách sạn Bonneville. Tên bồi Tàu ở đây chỉ bắt gặp được Lữ buổi sáng lúc gần giờ check-out. Triad đến ngay nhưng quá muộn. Lữ đã lên xe ra khỏi hotel và sang thuê chỗ khác. Huang không muốn một lần nữa phải đối diện với cơn thịnh nộ của Henry Cheng. Nếu không có Huang ngăn lại, tên bồi Tàu ở Bonneville chắc đã bị một phát đạn vào đầu. Mà nào phải lỗi hắn ta, hắn chỉ mới đến làm từ buổi sáng và khi gặp Lữ đã vội thông báo cho Triad ngay.

Huang đứng dậy ra khỏi chợ Á Trung. Mệnh lệnh của Henry Cheng rất rõ ràng. Wang Li, hắn và một tay súng nữa đi ngay đến khách sạn Four Seasons, Henry Cheng và ba tay súng khác sẽ đến sau, phòng hờ có chuyện gì bất trắc. Huang cười gằn. Một mình hắn cũng đủ làm thịt tên Lữ, huống gì thêm Wang Li và một tay nữa. Cheng việc gì phải đề phòng kỹ thế! Chỉ mình Lữ và một con đàn

bà, có gì đâu mà Triad phải huy động toàn lực ra đối phó, làm giảm uy phong của tổ chức như vậy?

CHƯƠNG 51

Montello ngồi trầm ngâm. Hắn duyệt lại lần chót chương trình thanh toán bọn Triad ở Los Angeles. Al Montello không phải người ngu đần, hắn thừa hiểu việc Lữ lên gặp nói khích hắn để mượn tay diệt bọn Traid trừ mối đe dọa cho Lữ. Thực sự không có chuyện của Lữ, Montello cũng sẽ phải ra tay với bọn Triad. Đã hai năm nay, chúng càng ngày càng lấn lướt không coi thế lực của Cosa Nostra ra gì nữa.

Tuy nhiên, Montello không có thời giờ để đối phó, hắn đang bị FBI làm khó dễ vì một tên thủ hạ làm nội ứng cho cơ quan này đã thu bằng lấy chứng cứ một số việc làm của Montello. Và tên district attorney công tố viện của Los Angeles nhất định dùng đạo luật RICO để buộc tội Al Montello. Đạo luật quỷ quái này đã làm bao nhiêu tay Mafia từ vùng biển phía Đông sang phía Tây nằm ấp vài chục năm vì áp dụng khắt khe của nó với các tổ chức tội ác.

Ít nhất Montello cũng đã cho thủ tiêu được tên phản bội trước khi tên này được FBI bảo vệ cho vào chương trình witness protection program và biến mất. Thiếu nhân chứng, cả trăm tên công tố viện district attorney cũng không buộc tội nổi Montello.

Tuy nhiên trong suốt hai năm Al Montello lo đối phó với FBI đã làm hắn không còn thời giờ và hơi sức để ngăn chặn bọn Triad. Nhưng mọi sự đã êm dần và hắn phải lo chỉnh trang lại công việc của Mafia tại Nam California. Dĩ nhiên chuyện phải làm đầu tiên là cho bọn Triad một bài học. Montello liên lạc với các tay đầu sỏ của các gia đình Mafia tại New York, Atlantic City, Chicago, Kansas City và

San Francisco. Bọn nào cũng có chuyện với Triad đang bành trướng thế lực trong đám dân Á Châu tại các tiểu bang nên đều hứa sẽ tiếp tay với Montello.

Sau khi thủ đủ mọi bề, Montello sửa soạn chương trình diệt Triad vùng Nam California. Hắn đã biết sào huyệt của Triad trên đường Hill Street trong Chinatown, biết đường đi nước bước ngôi nhà của Henry Cheng, Triad có bao nhiêu tay súng, giờ giấc của bọn này. Mọi sự được nghiên cứu kỹ lưỡng, địa điểm được chọn lựa kỹ càng và phân chia công việc, thời gian cho từng tên thủ hạ được Montello soạn chương trình, cẩn thận như một cuộc bày binh bố trận.

Chỉ còn một điểm duy nhất Montello không được hài lòng cho lắm. Thủ hạ của hắn vẫn chưa tìm ra chỗ ở chính xác của Vần, người hắn nhận giao kèo thanh toán cho Lữ và đã thất bại trên con đường xa lộ 405. Montello muốn làm xong mọi việc trong kỳ này. Hắn muốn giải quyết tất cả để không còn phải thắc mắc về mấy tên Việt Nam thanh toán nhau làm phiền đến hắn và dù muốn dù không, cũng là ngọn lửa châm vào thùng thuốc súng khơi mào chiến tranh giữa Mafia và Triad.

Hơn mười tay súng tụ tập trong phòng khách của Montello. Hắn đảo mắt nhìn quanh và gật đầu hài lòng. Ricky và Johnny đều có mặt. Chỉ hai tên này cũng có thể hạ được cả chục tên Tàu Triad dơ bản. Huống hồ hắn đã huy động toàn lực bọn thủ hạ ở Los Angeles và cả khu San Fernando Valley. Montello chỉ tay vào Ricky nói:

- Mà y và bốn thằng khu Valley đi bọc ngả sau. Thằng Johnny và 3 thằng Orange County đi ngả trước. Gặp thằng Tàu nào là bắn hết. Tất cả biết mặt tên Henry Cheng rồi chứ? Tên nào hạ được thằng này tao sẽ thưởng riêng!

Ricky, Johnny và đám thủ hạ ba vùng Los Angeles, Valley và Orange County đều gật đầu. Chúng biết tính Montello, ít khi hấn ra giá thưởng như thế. Điều đó có nghĩa Montello coi trọng tên Chệt này. Và chúng sẽ phải hết sức cẩn thận. Bọn Triad mới vài năm đã mạnh lên như thế, chúng không thể là những kẻ bất tài. Và cuộc chiến sẽ hứa hẹn nhiều sôi nổi.

o O o

Hai chiếc xe Lincoln màu đen tuyền rẽ vào đường Hill Street trong Chinatown. Johnny xuống xe nhìn quanh một lúc và gật đầu ra hiệu cho 4 tay thủ hạ trong chiếc Lincoln đầu tiên ra khỏi xe. Cả toán đi vào con đường cụt nhỏ xíu với cửa tiệm vắng hoe đóng cửa im im ở gần cuối đường là mặt tiền của tổng hành dinh Triad. Chiếc Lincoln thứ hai đi thẳng và quẹo vào đường ngang bọc mặt sau đường Cherry Drive.

Ricky dẫn toán thứ hai đột nhập vào mặt hậu của ngôi nhà Henry Cheng. Hấn đã thuộc lòng bản đồ và đường đi nước bước dinh thự Triad này. Bên trong hàng rào cao ngất ngểu là một sân cỏ rộng. Các mắt thần điện tử gắn với camera và hệ thống báo động chạy suốt hàng rào và trên các cây cao dọc sân cỏ. Đột nhập vào không phải là chuyện dễ.

Ricky mỉm cười. Bọn hấn đâu cần vào lén lút. Hệ thống báo động kia có tân tiến đến mấy cũng vô ích vì khi Johnny tông cửa xông vào mặt tiền cửa tiệm, một tên đàn em của Ricky đã trèo lên cột điện của cả khu này chờ đợi tín hiệu bằng walkie-talkie và cắt dây điện ngay. Không có điện cả ngôi nhà sẽ tối hù, các camera, màn ảnh truyền hình và hệ thống báo động sẽ tắt hết, bọn Triad muốn trở tay cũng không kịp.

Montello đã trù liệu tất cả. Bọn Triad túc trực trong nhà chỉ chừng 7, 8 tên. Johnny, Ricky và mười tay súng của Montello thừa sức thanh toán hết. Bọn Triad còn lại nằm trong chợ Á Trung sẽ được một toán khác chặt gọn trong cùng lúc. Mọi sự sẽ ăn khớp từng giây từng phút. Montello ngồi lại trong chiếc Lincoln đầu tiên cùng tên tài xế và chờ đợi tin tức chiến thắng.

o O o

Johnny đập cửa căn tiệm nhỏ bán thiêu che dấu ngôi dinh thự của Henry Cheng. Hai tên Tàu già ngồi đọc báo nhóm dậy định hỏi nhưng không kịp. Một tràng đạn từ họng khẩu súng Uzi làm dội ngược hai tên Tàu vào bức tường sau. Chúng chỉ kịp dương đôi mắt trợn trừng và từ từ gục xuống. Johnny và đàn em xông vào hành lang phía trong. Hắn đập chiếc cửa dẫn vào phòng khách của Cheng và ria một tràng đạn. Cùng lúc điện trong ngôi nhà tắt phụp. Tên Ricardo ở cột điện ngoài đường đã cắt đứt đường giây điện.

Phòng khách tối om, Johnny và toán thủ hạ đeo kính hồng ngoại lên mặt. Bọn hắn thấy mọi sự rõ như ban ngày trong khi người trong nhà không thấy được toán tay súng Mafia. Johnny nghe tiếng súng bắt đầu vang lên phía sau ngôi nhà, chỗ sát với bãi cỏ rộng và hắn mỉm cười. Ricky đồng thời đã tiến vào phía ngả sau, hai mặt bắt đầu giáp công làm sao bọn Henry Cheng này thoát khỏi.

o O o

Cheng đẩy vội tấm thân nóng bỏng của người đàn bà sang một bên và choàng dậy. Hắn rửa thầm. Đáng lẽ hắn phải đi ngay theo sau Paul Huang và Wang Li để chắc chắn trong vụ thanh toán Lữ. Nhưng cô tình nhân mới

này quá sức đòi hỏi. Đã cả đêm qua còn chưa đủ bắt hấn phải chiều nàng thêm lần nữa. Và chưa kịp sửa soạn mặc quần áo đến khách sạn Four Seasons sau khi phái ba tay súng hạng nhất của Triad đi hành quyết Lữ và Uyên, hấn đã nghe tiếng súng nổ vang ngay trong ngôi nhà hấn.

Cheng chỉ kịp mặc vội chiếc quần. Để nguyên mình trần hấn vớ khẩu súng cạnh giường và chạy nhào ra ngoài phòng ngủ. Liếc nhanh ra sân cỏ phía sau hấn thấy bóng người đang băng ngang. Đèn trong nhà bỗng tắt hết và chỉ còn chút ánh sáng từ sau sân hắt vào.

Cheng nghe tiếng súng nổ ròn rỏi tiếng chửi tui hà má của tên đàn em cùng với tiếng ặc ặc của một tên khác. Hấn chửi thề thêm một lần nữa. Ba tay súng chính của hấn đã đến khách sạn Four Seasons, bây giờ chỉ còn mấy tên vô dụng. Cheng nhắm vào một bóng đen cao lớn hiện ra sau tấm cửa kính. Hấn nhả đạn và năm lần mình đi vài vòng. Tròng đạn chạy dài theo hấn từ một bóng đen khác đập cửa xông vào. Cheng quay người và bắn ngay khi vòng lẩn hấn vừa dừng. Tên kia rú lên một tiếng và ôm ngực khuyu xuống.

Hạ được hai tên ít nhất hấn cũng đã trả thù cho hai đàn em vừa bị gục. Cheng núp sau chiếc bình cổ bằng đồng đen cao hơn đầu người hấn đã mua tận Bắc Kinh mang sang. Ba bóng người từ cửa chính vừa xuất hiện, mỗi tên đeo kính hồng ngoại lớn phủ gần hết đầu. Cheng biết ngay Montello đã dốc toàn lực thanh toán Triad lần này. Hấn chỉ giận việc sai ba tay súng đặc lực nhất đi giết Lữ nửa giờ trước khi bọn này đến. Một sự tình cờ hay hấn đã rơi vào mưu kế của bọn Mafia hấn vẫn thường khinh bỉ ngu dốt thiếu đầu óc này.

Cheng thấy cơn giận bốc lên tận đỉnh đầu. Chưa lúc nào hấn cần Wang Li như lúc này, Wang Li với tài bắn bá phát

bá trúng sẽ hạ mấy tên Mafia cỏ rác trong nháy mắt. Nhưng bây giờ cả căn nhà rộng lớn này chỉ còn mình hấn và cô nhân tình đang co rúm trong phòng ngủ. Tiếng súng bỗng im bặt có nghĩa cả 7 tên thủ hạ của hấn túc trực tại đây đã bị hạ sát. Và toán giết người của Montello đang sục sạo để hạ người cuối cùng là hấn.

CHƯƠNG 52

ữ mang khẩu Beretta Sơn đưa lại cho chàng ra lau chùi. Chàng chợt thấy mình trở lại như những ngày xa xưa trước trong cánh rừng già trên dãy Trường Sơn. Mỗi lần sắp đi hành quân chàng đều mang súng ra lau kỹ lưỡng. Và âu yếm như vuốt ve người tình nhân. Không cần trọng và thương mến khẩu súng sao được khi nó sẽ là vật cứu mạng mình, cũng như chàng không muốn trong lúc khẩn cấp nhất mới khám phá ra súng bị kẹt vì không được lau dầu kỹ lưỡng.

Lữ ngồi chờ sửa soạn với khẩu súng trên lòng. Chàng không muốn Uyên thấy cảnh này những bảo thể nào nàng cũng không chịu đi khỏi. Chàng chỉ còn cách khuyên nàng vào phòng tắm đóng chặt cửa lại nếu có chuyện nổ súng.

Lữ đã nghi ngờ ngay tên bồi phòng Tàu khi thấy hấn lén lút nhìn chàng bằng cặp mắt khác lạ và đẩy vội chiếc xe chở đồ ăn ra ngoài như bị ma đuổi. Lữ mở cửa phòng nhìn theo tên bồi và khi thấy hấn chạy vội vào căn phòng nhỏ cuối dãy để gọi điện thoại chàng đi theo. Đứng áp tai ngoài cửa, Lữ chỉ nghe thoáng thấy tên chàng và tên Á Trung khi Tsu gọi cho ngôi chợ của bọn Triad. Nhưng như thế cũng quá đủ. Lữ biết ngay tên bồi đã phi báo cho Triad và chỉ trong vòng nửa tiếng là cùng, bọn Triad sẽ phái tay súng đến hạ thủ chàng ngay.

Lữ quay vội về phòng trước khi tên bồi gọi xong điện thoại. Chàng gọi liền cho Montello. Chương trình đã được định sẵn từ hai hôm trước và Montello chỉ chờ cú điện thoại của chàng để bắt tay vào việc. Montello đã cho Lữ biết thủ hạ của Cheng khá đông và nhiều tay súng cừ

khôi. Hẳn lo ngại nếu xông vào tổng hành dinh của Triad với đầy đủ các tay súng của bọn này tụ tập, phần tổn thất của Mafia sẽ khá nặng. Nếu chia được lực lượng của Triad, việc thanh toán bọn chúng dễ dàng hơn nhiều.

Lữ cũng đã chán cảnh thay đổi chỗ ở sau mỗi đêm và thường xuyên ở thế bị động, chạy trốn trước sự săn đuổi của Triad. Chàng đề nghị để cho Triad tìm ra chỗ chàng ở và trong khi Cheng phái người đến hạ thủ chàng, Montello sẽ tấn công tổng hành dinh của Triad. Tại khách sạn, Montello sẽ phái một ít thủ hạ đến để phục kích đàn em Cheng khi bọn này vừa ló mặt đến khách sạn. Lữ cứ yên tâm. Montello trấn an chàng. Ba tay súng của Mafia sẽ hờm sẵn ở hành lang khách sạn và tên Tàu nào xông vào phòng chàng sẽ bị phục kích hạ thủ ngay!

Gọi xong cho Montello, Lữ ngồi chờ và như lời tay trùm Mafia hứa hẹn, chỉ hơn mười phút sau, điện thoại phòng chàng đã reo. Một người tên Larry sau khi đọc xong ám hiệu qui định trước giữa chàng và Montello, cho Lữ biết hẳn và hai tay súng nữa đã có mặt tại Four Seasons và sẵn sàng chờ đàn em Henry Cheng đến nộp mạng.

Lữ cứ ở yên trong phòng. Hẳn nói. Đừng sợ hãi gì! Mọi sự đã có Larry này lo hết! Lữ mỉm cười. Hẳn có biết đâu chàng đã quá quen với cảnh súng đạn và giết chóc. Không hiểu tay súng Larry này bắn đến cỡ nào và nếu chàng phải tự bảo vệ, sau hơn mười năm bàn tay cầm súng của chàng có còn được như ngày xưa? Lữ trầm nghĩ, ve vuốt khẩu súng trên lòng, âu yếm hơn những lần yêu đương với Uyên, với Kim hay với Miriam của những năm trước, mới gần đây mà tưởng như đã của một dĩ vãng xa xôi nào, mất hút.

Ricky ria một tràng đạn vào căn phòng khách rộng. Không một tiếng súng bắn trả. Toán đột nhập cổng hậu của hắn đã hạ được 4 tên Tàu Triad. Johnny xông vào từ cửa trước gặp hắn trong phòng khách này và báo tin đã hạ được 3 tên khác. Tổng cộng 7 tên Tàu dơ bản đã về gặp tiên tổ, nhưng phía bên hắn cũng bị thiệt hại hai người. Một tay súng cừ khôi còn lại trong ngôi nhà đã bắn vào đỉnh đầu hai tên xông vào phòng khách. Một cách thiện nghệ và vô cùng chính xác. Điều đó có nghĩa Henry Cheng còn ẩn nấp đâu đây trong căn phòng khách rộng mênh mông và toán tay súng Montello phải rất cẩn thận để tìm ra tay thủ lĩnh Triad.

o O o

Cheng nấp sau chiếc bình đồng đen vĩ đại nhìn ra. Một nhóm từ mặt trước phòng khách đã nhập với toán vừa xông vào bằng mặt sau. Tám tay súng dàn hàng ria đạn bao phủ hết căn phòng khách rộng lớn. Chúng từ từ tiến từng bước một và Henry Cheng biết mình không còn lối thoát. Chỉ trong giây lát chúng sẽ tiến đến gần cuối phòng chỗ Cheng ẩn núp. Hắn nhắm vào một tên cao lớn nhất trong bọn có vẻ là tay cầm đầu và lấy cò.

Viên đạn ghim giữa trán Ricky, tên này bật ngửa ra sau. Nhưng đồng thời 7 tay súng còn lại đồng loạt khạc đạn liên thanh vào chiếc bình đồng đen. Chiếc bình bật tung ra sau để lộ Henry Cheng trơ trọi. Hắn giơ súng định hạ một tên cuối nhưng không kịp. Hàng trăm viên đạn từ 7 họng súng Uzi đã ghim vào thân thể Cheng và chỉ trong thoáng chốc, hắn chỉ còn là một đồng thít bầy nhầy không còn hình thù nằm gục sát chân tường, bên cạnh chiếc bình cổ quý giá đã trở thành méo mó như người chủ của nó.

o O o

Wang Li, Paul Huang và Frank Teng bước vào khách sạn Four Seasons. Wang Li muốn đi một mình nhưng Henry Cheng bắt hai tên kia đi theo. Tên Lữ này là một tay khá nguy hiểm. Cheng nói và muốn lần này Lữ không thể thoát khỏi bàn tay Triad. Vào đến phòng đợi của khách sạn, Wang Li nhìn quanh và hất đầu ra lệnh cho Huang và Teng:

- Hai đứa bay lên thang máy. Tao lên cầu thang để phòng ngừa bất trắc. Chúng mày đợi tao lên tới nơi mới bắt đầu xông vào phòng tên Lữ.

Wang Li đã đụng độ nhiều phen trong các khách sạn tại Hồng Kông và tại đất Mỹ. Hắn biết nếu bị phục kích, bọn này sẽ từ cầu thang đi ra. Tuy Lữ không hề biết cuộc viếng thăm này của Triad nhưng Wang Li không muốn giao phó mọi việc cho tình cờ. Hắn lúc nào cũng kiểm soát ngả cầu thang trước khi hành sự tại khách sạn.

Paul Huang và Frank Teng vào thang máy và bấm nút lên lầu 6. Hai khẩu súng bắn tự động loại nhỏ được nhét kín sau chiếc áo bằng da đen khoác ngoài. Wang Li nhìn theo lắc đầu. Tại sao hai tên này có thể được Triad thu nhập? Đi hành sự mà mặc áo đen như thể khoe khoang dấu hiệu của Triad và sắp sửa giết người! Hắn nhảy từng ba bốn bậc trên cầu thang đi lên không một bóng người. Trong thoáng chốc hắn đã lên đến lầu 6. Wang Li đảo mắt nhìn quanh một lần cuối. Ở trên và dưới cầu thang vẫn hoàn toàn không có ai. Hài lòng, hắn đẩy cửa đi ra. Vừa đúng lúc hắn nghe trảng đạn nổ ròn từ phía thang máy.

o O o

Larry nhìn thấy ba tên Tàu bước vào khách sạn Four Seasons và hắn biết ngay ba tên này là tay súng của Triad. Nhất là hai tên mặc áo khoác ngoài đen tuyền và

đeo kính đen. Một lũ ngu ngốc! Đi giết người mà như quảng cáo cho mọi người biết! Larry thầm nghĩ. Một tên tách ra khỏi nhóm và biến mất ở cuối hành lang. Larry không hiểu hẳn ta đi đâu. Có thể đi vào rest room đi tiểu không chừng. Bọn Tàu này có lắm trò và tục lệ kỳ cục. Larry chửi thề một tiếng, nguyên rửa tất cả bọn Tàu dơ bẩn trên cõi đời. Hẳn nói khế vào chiếc walkie-talkie khi thấy hai tên áo đen bấm thang máy đi lên:

- Hai tên Triad lên thang máy. Chúng mày biết phải làm gì rồi!

Tiếng thẳng Dick nói gọn:

- OK! Tụi tao chờ sẵn ở cửa thang máy. Xong ngay!

Larry mỉm cười. Cửa thang máy mở, hai tên Tàu kia sẽ lãnh một tràng đạn do hai thẳng Dick và Valentino đứng hờm sẵn. Hạ bọn Triad ngon ơ! Có gì đâu mà Montello phải dặn dò kỹ lưỡng! Riêng thẳng thứ ba, Larry sẽ vào rest room và cho nó một phát súng vào đầu là mọi sự êm thắm ngay. Hẳn đi theo hành lang đến gần rest room chỗ sát với cầu thang emergency exit và hẳn nghe tiếng súng nổ ròn từ phía trên lầu.

o O o

Wang Li liếc nhìn về phía thang máy và biết ngay bọn hẳn đã bị phục kích. Hai tên Mỹ cao lớn đứng quạt những tràng đạn liên thanh vô lòng thang máy. Huang và Teng vừa ngừng ở lầu 6 và cửa hé mở đã bị hai tên đàn em của Montello hờm sẵn và quạt súng tự động hết tràng này đến tràng khác. Hai tên Tàu gục xuống không kịp phản ứng.

Wang Li móc súng ra cười gằn. Một tên Mỹ quay người lại nhưng không kịp. Viên đạn từ nòng súng Wang Li đã ghim ngay vào ngực bên trái. Tên kia chưa biết chuyện gì xảy

ra đã lãnh ngay một viên đạn vào màng tang bên phải. Hai cây thọt từ từ đổ xuống. Wang Li tiến đến thang máy và nhổ bãi nước bọt xuống đất. Hắn không tiếc thương gì hai tên đồng bọn. Những tay súng ngu ngốc như cả 4 tên nằm phơi xác ở đây không sớm thì muộn cũng phải chết. Trái đất đâu đủ chỗ dung túng những kẻ khờ khạo lại thích chơi súng như bọn này.

Wang Li chậm rãi tiến đến phòng 645. Hắn nổ súng vào ổ khóa và đập tung cửa. Chiếc cửa bật mở và Wang Li bước vào, hắn quạt những tràng đạn dài vào căn phòng nhưng không thấy ai. Hắn hơi ngần người nhưng phản ứng thật nhanh. Hắn thụp người xuống và lăn tròn vào phòng. Viên đạn sượt ngang qua đầu hắn chỉ nhếch một ly.

Wang Li rửa thềm. Tên Lữ này không phải tay mơ. Hắn không thể khinh địch được. Wang Li nhóm dậy và bắn về phía cuối phòng chỗ làn đạn vừa bắn ra. Hắn nghe một tiếng kêu rất nhỏ nhưng im bật ngay. Lữ đã bị trúng đạn. Nhưng đã kịp thời ngăn được tiếng rú. Wang Li thềm thán phục. Tên này phải có bản lĩnh ghê gớm để chặn được tiếng kêu khi bị trúng thương như thế. Nhưng điều đó có nghĩa hắn còn sống. Và ở góc phòng của penthouse rộng mênh mông sang trọng này của khách sạn Four Seasons, Lữ đang nằm đó bị thương và chờ hắn đến kết liễu mạng sống.

o O o

Lữ nghe tiếng súng vang động từ phía thang máy gần phòng chàng và chàng xiết chặt khẩu súng trong lòng. Bọn Triad đã đến và nhóm thủ hạ của Montello đã bắt đầu phục kích. Chàng nhóm dậy lùi về phía góc phòng chờ. Nếu mọi sự xuôi xẻ, bọn Triad sẽ bị tay chân Montello hạ hết và chàng không có gì phải lo ngại. Nhưng nếu Triad thắng thế? Lữ dặn Uyên khóa chặt cửa phòng tắm

không được ra ngoài và chàng ngồi ẩn sau chiếc bàn viết kê cuối phòng.

Tiếng súng bỗng im bật. Lữ nghe tiếng chân dừng trước cửa phòng và tiếng súng bắn vào ổ khóa. Chàng rủa thầm. Triad đã hạ được nhóm đàn em của Montello. Nhưng Lữ không có thì giờ suy nghĩ lâu. Những tràng đạn từ khẩu súng tự động của Wang Li đã bao phủ căn phòng. Lữ hơi nhòm dậy để thấy bóng tên Tàu nhỏ thó đứng trước cửa phòng đang ria đạn vào giường chàng nằm.

Lữ bắn liền ba phát. Nhưng tên Tàu đã nhanh nhẹn hụp đầu xuống và lăn dài. Lữ chợt nghe nhói ở bên ngực và nơi cánh tay phải. Khẩu súng chàng cầm trong tay bị hất văngra xa. Lữ chỉ kịp chặn tiếng kêu đang thoát ra trong cổ họng chàng và ngã xuống đất. Mọi việc diễn ra với tốc độ thần tốc như một cuộn phim quay nhanh. Chàng nhắm mắt lại vì cơn đau như xé lồng ngực. Và khi mở mắt ra chàng thấy tên Tàu đang từ từ tiến lại gần, nòng súng hướng vào đầu chàng sắp sửa nhả đạn.

CHƯƠNG 53

ữ tỉnh dậy. Chàng nhìn quanh và biết mình đang nằm trong nhà thương. Một ống dài chạy xuống cổ họng chàng nối với máy thở bên cạnh. Lữ biết chàng vừa tỉnh thuốc mê sau cuộc giải phẫu. Cơn đau nhói ủa đến như vũ bão cùng lúc với tâm trí chàng bắt đầu minh mẫn. Nhưng đồng thời trí nhớ chàng làm việc và sự đau đớn, cái đau khác hẳn đau của thân xác, bao phủ lấy chàng và đưa chàng đến nỗi tuyệt vọng của vô cùng. Những hình ảnh hiển hiện rõ mồn một trong đầu chàng. Hình ảnh của tên Tàu Triad sắp sửa nổ súng vào đầu chàng. Tiếng hét thất thanh của Uyên. Và hình ảnh của Uyên tung cửa phòng tắm chạy tới ôm lấy chàng, đúng lúc tên Tàu nhả đạn.

Lữ vận người trong cơn đau khủng khiếp. Chàng thấy rõ hình ảnh của Uyên ngã khụy xuống ôm lấy chàng. Máu từ người nàng phủ đầy chan hòa lên mình chàng. Tên Tàu như ngớ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng hấn sửa soạn để bắn tiếp tục vào cả hai thân xác trước mặt. Nhưng Lữ đã không để cho hấn thực hiện điều hấn được giao trọng trách đến đây để làm. Chàng rút lưỡi dao buộc trong ống chân quần và vung tay phóng mạnh. Lưỡi dao cắm phập vào tim Wang Li, giòng máu phụt ra như vòi nước phun mạnh.

Tên Tàu loạng choạng ôm lấy ngực và dương cặp mắt thất thần nhìn Lữ như không thể tưởng tượng được việc vừa xảy ra. Người hấn đổ gập về phía trước. Lữ nhìn theo nhưng chàng không còn chú ý gì đến kẻ sát nhân đang dẫy chết. Chàng chỉ biết đến Uyên trong vòng tay chàng và nàng không còn nhúc nhích. Lữ kêu lớn gọi tên nàng.

Tiếng kêu thảm thiết của chàng như đánh thức nàng dậy lần cuối. Uyên mở mắt nhìn chàng và môi nàng mấp máy. Lữ ghé sát tai để nghe nàng nói. Và câu cuối cùng của nàng là câu nàng đã nói với chàng hàng trăm hàng ngàn lần trước đây: "Lữ! Em yêu anh". Môi nàng thoáng nở nụ cười và mắt nàng nhắm lại, vĩnh viễn.

Lữ hét lớn một lần nữa. Chàng lay mạnh Uyên nhưng Lữ biết mọi sự đều vô ích. Và cơn tuyệt vọng ủa đến chiếm ngự chàng hoàn toàn. Máu từ vết thương bên ngực và vai phải của Lữ tiếp tục chảy ào ra lênh láng. Lữ thấy hoa mắt và trước khi ngất đi chàng chỉ còn thấy hình ảnh căn phòng ngả nghiêng và nghe văng tiếng của một người Mỹ cao lớn vừa vào phòng:

- Larry đây! Lữ, anh ở đâu thế!

o O o

Kim đứng nhìn Lữ qua khung cửa kính của phòng hậu giải phẫu. Nàng lo ngại nhìn người yêu tranh đấu với tử thần. Vị bác sĩ giải phẫu cho nàng biết cuộc giải phẫu thành công không có gì trở ngại. Lữ bị đạn vào phổi nhưng không đụng đến tim hay động mạch nào quan trọng. Vai chàng bị đạn bắn gãy xương nhưng bó bột ít lâu sẽ lành. Điều người bác sĩ không hiểu được là sau khi tỉnh thuốc mê, Lữ như bị những chấn động khủng khiếp và chàng chưa thể bỏ máy thở nhân tạo để tự thở được. Những lần ngăn ngủi chàng tỉnh giấc, mạch và áp huyết chàng rối loạn như người bị kích xúc nặng và chàng lại tiếp tục rơi vào cơn hôn mê. Người bác sĩ giải phẫu nói với Kim:

- Bình thường giờ này ông ta đã phải hồi tỉnh hoàn toàn và tự thở không cần máy rồi. Chúng tôi sẽ tiếp tục cho thuốc để ông ta chóng quân bình nhưng tôi cũng khá e ngại. Ngày mai nếu mọi sự yên lành chúng tôi mới biết chắc ông ta qua khỏi được hay không.

Kim gật đầu không nói. Nàng biết Lữ bị xúc động mạnh vì cái chết của Uyên và sự hồi phục khó khăn của Lữ do niềm ân hận và đau đớn chàng tự qui tội cho mình. Nhưng Kim biết Lữ sẽ thoát khỏi cuộc nguy hiểm sau khi giải phẫu này. Vì tình yêu của nàng. Vì nàng đứng đây, cạnh Lữ. Và nàng sẽ ở bên chàng mãi mãi để chia xẻ những đớn đau của chàng.

o O o

Lữ ở lại phòng intensive care gần 7 ngày trước khi người bác sĩ giải phẫu tuyên bố chàng đã qua cơn nguy kịch và có thể nằm phòng ngoài để chờ vết thương lành hẳn. Mỗi ngày Kim và Sơn đều đến thăm chàng, Lữ không hề nói chuyện với Kim về những gì đã xảy ra, chàng chỉ hỏi Sơn về diễn tiến mọi việc sau khi chàng ngất đi.

Larry, thủ hạ của Montello lên đến nơi vừa lúc chàng phóng dao giết được tên Tàu Triad Wang Li nhưng Larry biến mất ngay không muốn ở lại đụng độ với cảnh sát đang ủa đến. Sơn cho chàng biết toàn thể bọn Triad tại vùng Los Angeles đã bị nhóm Montello hạ hết và FBI đang điều tra vụ thanh toán này.

Lữ không hỏi Sơn về Uyên nhưng Sơn nói chàng đã lo liệu cả. Đám tang Uyên chỉ có chàng, Kim và một người chú họ của Uyên từ Texas sang đưa đám. Không. Sơn trả lời Lữ, Vẫn không hề xuất hiện và hiện giờ không ai biết hẳn ở đâu. Lữ chỉ hỏi và cần biết có thể, chàng tiếp tục rơi vào sự im lặng đã vây tủa chàng từ lúc tỉnh dậy sau cuộc giải phẫu đến nay.

Kim hiểu tâm trạng Lữ. Nàng không nói gì nhiều ngoài những câu hỏi thăm chàng vô thưởng vô phạt. Nhưng nàng ngồi đó, nắm lấy bàn tay Lữ, chia xẻ những đớn đau, dẫn vật bùa vây lấy chàng. Kim không khuyên giải

gì Lữ. Nàng biết sức mạnh tinh thần của Lữ và chàng cần thời gian để hàn gắn vết cái chết của Uyên. Nhưng nàng muốn sự hiện diện của nàng, tình yêu của nàng sẽ làm Lữ chóng hồi phục. Và nàng cần giúp Lữ trả lời với cảnh sát và FBI tới bệnh viện mỗi ngày để điều tra và lấy lời khai của chàng.

Kim kể tất cả cho Anthony Tucker, nhân viên FBI quen với nàng và đã giúp nàng trong nhiều vụ án hình trước đây. Tucker được biệt phái để lo về các tổ chức tội ác của người Á Châu tại miền Nam California. Vụ Triad bị nhóm Mafia của Montello thanh toán giết gọn tại Chinatown dĩ nhiên làm sôi động sở cảnh sát Los Angeles và văn phòng FBI của Nam Cali. Kim cho Tucker biết về việc Triad tìm cách giết Lữ và vụ nổ xe tại khu condo Palos Verde, nhưng nàng không biết gì hơn về việc cả sào huyệt Triad bị hạ tại Hill Street và vụ bắn giết tại khách sạn Four Seasons.

Kim dẫn Lữ khai tội thiếu với cảnh sát Los Angeles và FBI về vai trò của chàng dính líu đến Montello. Chàng chỉ đóng vai một kẻ bị Triad tìm cách giết vì những đụng chạm về làm ăn tại Orange County. Hai tên thủ hạ của Montello bị Wang Li giết tại khách sạn chỉ là những nhân viên an ninh chàng thuê bảo vệ. Việc chàng phóng dao giết Wang Li là hành động tự bảo vệ sau khi chàng bị thương và Wang Li giết chết người hùn vốn làm ăn với chàng là Uyên. Tất nhiên cảnh sát Los Angeles và Tucker của FBI thừa hiểu Lữ còn nhiều điều dấu diếm nhưng họ không thể làm gì hơn để bắt chàng cung khai thêm, nhất là khi có người nữ luật sư sắc sảo của chàng ngồi bên cạnh.

Tucker tuy không nói ra cũng để Kim ngầm hiểu cơ quan chính phủ không có điều gì phàn nàn khi hai tổ chức tội ác thanh toán nhau. Càng bớt đi bọn này chút nào càng

đỡ chút đó. Ngoài ra, Mafia là một tổ chức tội ác FBI đã quá quen thuộc và dễ dàng trong việc đối phó hơn. Bọn Triad là tổ chức tội ác từ Hồng Kông hoạt động mạnh và giết người không gớm tay hơn bọn Mafia nhiều. FBI gặp khó khăn trong việc điều tra vì chưa quen thuộc với đường lối tổ chức của Triad, nay có Mafia giải quyết hộ nên chỉ điều tra lấy lệ và đóng hồ sơ một khi lấy lời khai Lữ và một số nhân chứng khác xong.

Lữ cũng chỉ cho Kim biết những điều tối thiểu về việc dính líu giữa chàng và Triad để nàng cố vấn chàng trong việc khai báo với chính quyền. Vấn đề liên hệ với Montello chàng không hề nhắc đến. Kim cũng như Tucker thừa hiểu việc bắn giết tại khách sạn của Lữ và vụ Mafia cùng lúc thanh toán Triad tại đường Hill Street không phải là chuyện tình cờ.

Một ngày sau khi những buổi lấy lời khai của cảnh sát cũng như của Anthony Tucker chính thức chấm dứt, Lữ có một người khách thăm chàng vào buổi tối gần giờ chót cho các cuộc viếng thăm theo qui luật của bệnh viện. Kim còn ở trong phòng với chàng nhưng Lữ nhắc khéo Kim khi vừa thấy bóng người khách:

- Anh cần nói chuyện riêng với ông này! Mai em mang cho anh ít đồ ăn Việt vào nhé. Ăn đồ Mỹ mãi chán quá!

Kim hiểu ý chàng đuổi khéo hôn lên trán chàng và ra về. Nàng nhìn người khách lạ tỏ vẻ lo ngại nhưng Lữ trấn an:

- Em cứ về đi! Ông này là bạn anh!

Montello đưa nàng ra cửa, bắt tay từ giã nàng và quay trở lại cười với Lữ:

- Anh may mắn thật! Bao giờ cũng có người đẹp lo lắng cho anh!

Lữ không trả lời. Chàng nhìn Montello như hỏi mục đích cuộc viếng thăm. Hấn nói:

- Trước hết tôi muốn chia buồn và xin lỗi anh về vụ bà Uyên. Tôi sơ hở để cho bọn vô dụng không bảo vệ nổi anh và bà ta. Cũng may anh chỉ bị thương! Thằng Larry làm ăn không nên chuyện cũng đang nằm bệnh viện vì bị tôi trừng phạt bề quai hàm. Anh muốn tôi xử tội nó hơn nữa, anh cứ cho tôi biết!

Lữ lắc đầu. Chàng thừa hiểu Montello chỉ phái bọn tép riu đến hotel bảo vệ chàng. Những tay súng lợi hại nhất hẳn ta phải mang đi thanh toán sào huyệt Triad. Tuy nhiên chàng cũng không trách hẳn ta được. Cả chàng và Montello không ngờ tên Tàu Wang Li quá ghê gớm. Nếu chàng không cẩn thận nhét thêm lưỡi dao dưới ống chân quần, cả chàng và tên Larry vừa ló đầu vào phòng cũng sẽ bị tên này hạ sát. Và may cho Montello tên này đã không ở lại sào huyệt Triad lúc Montello tổng công kích căn nhà Henry Cheng. Lữ nói:

- Mọi chuyện xong cả rồi! Nhắc lại cũng vô ích. Anh cho tôi biết tình hình các anh và bọn Triad Hồng Kông ra sao?

Montello cười:

- Chúng nó biết điều lắm, không như thằng Henry Cheng. Tôi đã liên lạc với tên họ Bành, thủ lĩnh tối cao của bọn chúng tại Kowloon. Tôi nghe nói tên Henry Cheng cũng không được lòng lão này. Lão ta còn có vẻ hài lòng có người diệt Cheng hộ hấn. Nhưng tóm tắt, tôi sẽ để chúng phái bọn Triad khác sang thay thế Cheng nhưng chỉ được phép hoạt động trong phạm vi Chinatown mà thôi. Chuyện ai nấy lo, sẽ không ai đụng đến ai nữa. Lão họ Bành cũng bảo đảm sẽ để anh yên. Triad sẽ không dính líu và không biết gì đến anh. Đó là một trong những điều

kiện tôi đưa ra với chúng nên tôi muốn đích thân đến thăm anh hôm nay để cho anh biết điều đó.

Lữ gật đầu cảm ơn Montello. Chàng thừa biết nếu bọn Triad từ Hồng Kông muốn tiếp tục giết chàng, Montello cũng không thể bảo vệ chàng mãi được. Và lại mục đích của Montello tiêu diệt bọn Henry Cheng đã xong, hẳn cũng không còn lý do để dây dưa với chàng. Êm thắm với bọn Triad Hồng Kông vẫn là điều hay hơn cả, nếu chàng không muốn suốt đời phải trốn tránh. Lữ hỏi:

- Còn tên Vẩn? Các anh biết hắn ở đâu không?

Montello cau mày:

- Tôi còn mắc nợ anh về chuyện này. Tên Vẩn đã biệt tăm từ khi bọn Triad bị diệt. Không ai biết hắn trốn đâu. Tôi có cho tra hỏi mấy tên Tàu ở chợ Á Trung. Dĩ nhiên anh thừa hiểu chúng tôi không tra vấn thường như cảnh sát. Nhưng chúng nó không hề biết gì đến tên này. Chỉ có hai tên biết chỗ ở của Vẩn là Henry Cheng và thẳng phó cho hắn là Wang Li. Nhưng cả hai tên đều chết rồi.

Lữ gật đầu. Vẩn chắc chắn phải biến mất ngay khi thấy mưu kế dùng Triad giết Lữ không thành. Nhiều phần hẳn đã trốn ra ngoại quốc, không còn ở đất Mỹ. Montello nói tiếp:

- Tôi sẽ giúp anh tin tức để điều tra tên này. Hắn có trốn đâu cũng không qua khỏi tai mắt của chúng tôi. Nhưng tôi chỉ giúp anh về tin tức thôi. Các chuyện khác giữa anh và tên này anh phải tự lo liệu lấy. Tôi đến để chào anh lần chót. Sau buổi hôm nay, chúng ta sẽ đường ai nấy đi. Có lẽ chúng ta chưa hề biết nhau thì hơn. Anh hiểu ý tôi muốn nói gì!

Lữ gật. Chàng biết Montello e ngại việc chàng bị FBI điều tra và sẽ theo dõi những liên hệ giữa chàng và Montello.

Anthony Tucker là người thông minh. Hẳn dù có cảm tình với Kim và chàng nhưng bốn phận là bốn phận, Tucker sẽ dùng chàng để buộc tội Montello nếu cần. Và Montello có đầy đủ thông báo về những cuộc điều tra của cảnh sát và FBI với Lữ tại giường bệnh của chàng. Ngay việc Montello đến đây đã là một chuyện nguy hiểm. Lữ nói với Montello về điều đó. Hẳn cười:

- Tôi biết chứ! Nhưng tôi đã cho người canh gác kỹ lưỡng rồi. Người bồi làm phòng sáng nay cũng là người của tôi đã rà tìm máy thu âm ngấm ở phòng anh cho tôi rồi. FBI không còn nghi ngờ gì anh nữa nên đã ra lệnh ngưng theo dõi tất cả. Tôi đích thân đến đây là để cảm ơn anh. Không có anh tôi không thể diệt bọn Triad một cách gọn ghẽ như vậy được. Và tôi muốn xin lỗi anh một lần nữa về bà Uyên.

Lữ lặng thinh không nói. Nỗi đau đớn ủa đến tâm hồn chàng. Nếu chàng không quá tự tin, bắt Uyên đi tránh khỏi khách sạn, nàng đã không bị trúng lằn đạn oan nghiệt của tên Tàu Traid. Và nàng đã nhào tới ôm lấy chàng để cùng chết khi thấy Lữ không tài nào tránh khỏi mũi súng của tên Tàu sát nhân. Chàng không đủ tài để bảo vệ cho nàng, đã phụ lòng tin tưởng tuyệt đối của nàng nơi chàng. Lữ không dám nghĩ tiếp nữa. Những điều này đã thường xuyên ám ảnh chàng lúc tỉnh cũng như giấc ngủ hằng chục ngày nay.

Montello xiết chặt tay chàng và quay lưng ra khỏi phòng. Lữ bấm chuông điện gọi y tá đến. Chàng cần mũi thuốc ngủ để quên đi mọi chuyện. Nhưng làm sao chàng ngưng không nghĩ đến Uyên được. Khi cả trong cơn mê chàng vẫn thấy Uyên gục chết trong vòng tay chàng, như một đoạn phim chiếu đi chiếu lại thường xuyên không bao giờ ngơi nghỉ trong trí tưởng.

CHƯƠNG 54

ử ngồi uống rượu vang và nhắm ít thịt nguội của tiệm Alsacien trên vỉa hè con đường Champs Elysées. Người đi qua đi lại như mắc cửi trên lễ đường rộng của đại lộ nổi tiếng nhất thành phố Paris. Chàng vẫn thích ra đây ngồi mỗi khi có dịp sang Âu Châu. Nhưng lần này Lữ không có thời giờ nhàn tản nhìn người qua lại. Chàng đang nóng lòng chờ điện thoại để biết chỗ hẹn gặp Văn với đường dây buôn ma túy của người Việt tại Paris.

Đã 6 tháng trôi qua kể từ ngày Lữ rời bệnh viện. Ngoài cánh vai bên phải còn hơi cứng một chút, tất cả vết thương của Lữ đã hoàn toàn bình phục. Ngày xuất viện, Lữ nói với Sơn khi Sơn đến bệnh viện đưa chàng về nhà:

- Cậu cứ tiếp tục lo hết mọi công việc của partnership cho tôi. Tôi chưa thể trở lại làm việc được. Tôi còn một chuyện phải làm.

Sơn không hỏi Lữ sẽ làm gì. Chàng chỉ nói:

- Cậu tính chừng bao lâu? Công việc partnership thực sự cũng không gì nhiều, các bất động sản coi như bán xong cả rồi. Các đầu tư của cậu tôi cũng đã xếp đặt đâu vào đó cả. Nhưng có cậu về trông coi vẫn tốt hơn. Với lại Miriam cũng hỏi tôi trông coi các tiệm ăn. Một mình Vincent coi không xuể.

Lữ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chàng nghe chuyện công việc một cách hờ hững. Việc làm giàu có ý nghĩa gì khi Uyên không còn nữa. Chàng chỉ còn một ám ảnh duy nhất hiện nay. Và với bất cứ giá nào chàng cũng phải thực hiện xong cho bằng được. Chàng nói với Sơn:

- Tôi chưa biết bao lâu. Có thể vài tuần, vài tháng hay một hai năm không chừng. Tôi không biết. Cậu cứ tiếp tục trông coi mọi việc cho tôi. Nếu làm không xuể, cậu bán hết mọi thứ rồi giải tán partnership cũng được.

Sơn lắc đầu:

- Không cần phải làm như vậy! Tôi vừa coi các restaurants của Miriam vừa trông coi các vụ đầu tư của cậu cũng được. Nhưng tôi không muốn cậu bị ám ảnh quá như vậy. Việc gì đã xong hãy cho qua đi. Đừng bị ám ảnh như thế nữa!

Lữ nhìn vào mắt Sơn:

- Cậu biết tính tôi. Cái chết của Uyên do tôi gây ra. Tôi sẽ phải tự mình giải quyết chuyện này.

Sơn không nói. Chàng chỉ hỏi:

- Còn Kim? Cậu không nghĩ đến Kim à?

Lữ trả lời:

- Cậu nói lại với Kim hộ. Tôi không thể nói thẳng. Chỉ khi nào giải quyết việc này xong tôi mới trở lại với Kim được.

Sơn không nói. Chàng xách va li hộ Lữ ra xe. Chàng không đồng ý với Lữ về việc bạn chàng muốn làm nhưng cản ngăn cũng vô ích. Lữ không thể trở lại cuộc sống bình thường nếu chàng không tìm ra được Vần. Nhưng đã có bao giờ Lữ hay ngay cả chàng đi nữa có cuộc đời bình thường không nhỉ?

o O o

Cuộc săn đuổi của Lữ bắt đầu tại California. Chàng tuy đoán Vần đã cao bay xa chạy ngay khi Henry Cheng bị thanh toán và nhiều phần không còn tại Los Angeles, Lữ không muốn bỏ sót bất cứ kẽ hở nào. Chàng tung tiền

thuê các thám tử tư theo dõi ngôi nhà của Uyên và Vấn, xem có ai ra vào hay đăng tên bán nhà. Chỗ làm việc cũ của Vấn tại Bank of America cũng được một tay thám tử tư theo dõi thường xuyên để khám phá khi nào Vấn trở lại hoặc liên lạc để đòi tiền lương tháng chót, hoặc lấy giấy tờ đi xin việc chỗ khác, hoặc thông báo sở cũ biết địa chỉ mới để đòi tiền trong quỹ hồi hưu.

Các người quen hoặc họ hàng Vấn cư ngụ tại California cũng được Lữ phái người tới dò hỏi tung tích. Nhưng hơn hai tháng trôi qua và những cố gắng của Lữ đều hoài công. Tung tích Vấn vẫn còn biệt tăm. Không ai biết chỗ ở mới của Vấn cũng như hẳn không hề liên lạc với bất cứ ai.

Lữ mở rộng cuộc điều tra trên khắp nước Mỹ. Các nhà băng, chỗ Lữ đoán Vấn sẽ đến xin việc làm để trở lại nghề cũ, đều có người của Lữ đến dò hỏi về các nhân viên Việt Nam mới vào làm. Và không một nhà băng nào dù nhỏ đến đâu trên khắp nước Mỹ không được người của Lữ thuê đến điều tra về Vấn. Nhưng Vấn đã khôn ngoan đủ để tránh những chỗ Lữ có thể cho người đến tìm.

Một lần Lữ tưởng đã bắt được con mồi. Chàng nhớ lại có lần Uyên nói Vấn mua stock của hãng IBM, Lữ tìm cách để điều tra về stock certificate mang tên Vấn được bán. Chàng biết Vấn cần tiền sẽ phải bán stock. Tiền coins vàng như Uyên kể lại cho chàng nghe Vấn lấy mang đi theo có thể bán cho các tiệm vàng làm lậu không kê khai, nhưng stock IBM khi bán đều phải khai báo giấy tờ đầy đủ.

Hãng thám tử tư Lữ thuê cho chàng biết Vấn đã bán stock và địa chỉ liệt kê tại Mexico City. Vấn đã ra khỏi nước. Lữ bay sang Mexico đêm hôm đó nhưng khi kiểm địa chỉ trên, chàng được biết Vấn đã rời khỏi nơi này từ hai hôm trước.

Lữ không nản chí. Chàng tiếp tục tung tiền thuê người khắp nơi tìm Vãn. Ngoài các vùng có đông người Việt ở tại Mỹ, chàng trả tiền cho các văn phòng tìm người ở khắp các thủ đô lớn tại Âu Châu có người Việt cư ngụ, cũng như tại Thái Lan và cả tại Sài Gòn, để phòng Vãn bay về trốn ở Việt Nam.

Và đúng 6 tháng kể từ ngày Uyên chết, Lữ được tin báo Vãn hiện đang ở Paris, dính líu với một đường dây buôn ma túy của người Việt hoạt động tại đây.

o O o

Tuy đã chờ đợi, Lữ vẫn giật nảy mình khi tiếng điện thoại cell phone trong túi áo veste của chàng reo. Lữ nhắc nghe. Tiếng người nói nhanh bằng tiếng Pháp:

- Rừng Boulogne, góc Vermeuil và Chartreux, 6 giờ chiều.

Lữ gật đầu. Chàng đã mất hai mươi ngàn Mỹ Kim để chỉ nghe câu nói này. Đối với bọn buôn ma túy. Vãn chỉ là kẻ chạy hàng mới vào nghề, đừng nói đến hai mươi ngàn, có lẽ chỉ cần vài trăm, bọn chúng vẫn có thể bán đứng Vãn cho chàng được. Nhưng Lữ kể gì tiền bạc. Chàng chỉ muốn mọi sự chấm dứt nhanh chóng. Sáu tháng vừa qua chàng đã khi nào ngủ được giấc ngủ trọn vẹn.

Lữ vẫy tay gọi taxi. Chàng cầm sẵn tờ hai chục đô la nhét vào tay tên tài xế Tây khi vừa lên xe. Những tên tài xế taxi hỗn láo của thành phố Paris sẵn sàng cúi rạp người thiếu điều hôn tay chàng khi được dúi trước tờ giấy đô la xanh. Lữ cho tên tài xế địa điểm. Hắn nhìn chàng ngạc nhiên nhưng không nói gì. Giờ này ra rừng Boulogne, góc đường Vermeuil và Chartreux có họa điên. Kiểm gái xuống Montmartre gần hơn cần gì phải ra đó!

Lữ ngồi băng ghế sau mở chiếc cặp nhỏ cầm tay ra sửa soạn. Khẩu súng Sơn tặng chàng, khẩu súng chàng đã

dùng để bảo vệ Uyên nhưng thất bại sẽ được chàng dùng lại hôm nay. Cho kẻ chủ mưu gây ra cái chết của Uyên. Tay trùm buôn ma túy ở đây đã thỏa thuận để phái Vãn đi giao hàng cho một khách sộp từ Bỉ sang. Và người khách không tiếc gì hai mươi ngàn đô la đưa trước sẽ đến gặp Vãn tại rừng Boulogne. Chuyện gì xảy ra tay trùm ma túy đã được thông báo là nên quên đi như chưa bao giờ biết đến, một điều quá sức dễ dàng và hân hoan hỉ chấp nhận ngay.

Trời đã sẩm tối, góc đường Vermeuil và Chartreux khu rừng Boulogne không một bóng người. Lữ xuống xe đợi cho chiếc taxi đi khỏi sau khúc quẹo. Chàng nhìn quanh và tiến về phía công viên nhỏ gần đó. Lữ kéo cao cổ áo manteau và sụp chiếc mũ đội trên đầu xuống che quá tầm mắt. Vãn không thể nào nhận ra chàng và không thể ngờ Lữ đã theo chân hân đến tận đây.

Chàng nhìn về phía bóng cây sát rừng. Một bóng người vừa xuất hiện, tay ôm một gói nhỏ. Lữ đứng yên trong bóng tối chờ. Bóng người đến gần, nói một câu ám hiệu. Lữ trả lời như đã được dặn trước. Yên lòng hân tiến đến gần hơn. Bất thần Lữ rút chiếc đèn chiếu trong túi và rọi thẳng vào mặt hân. Quả đúng là Vãn. Hân hốt hoảng lấy tay che mắt và định rút súng trong túi áo. Nhưng nhanh hơn Lữ đã chĩa súng vào ngực Vãn và bắn ngay. Kẻ chủ mưu giết Uyên trong khách sạn Four Seasons 6 tháng trước khụy xuống. Hân mở mắt lần cuối cùng nhìn Lữ trước mặt. Chàng gật đầu chỉ nói một tiếng:

- Uyên!

Vãn nhắm mắt thở hơi cuối cùng. Lữ nhìn kẻ thù nằm chết dưới chân và chàng đột nhiên thấy trống rỗng khủng khiếp. Trong ánh mắt nhìn lần cuối cùng của Vãn, chàng đọc được sự giải thoát. Như hân đã chờ đợi để chàng xuất

hiện và giúp hắn ân huệ cuối cùng. Như gánh nặng của 6 tháng trốn chạy và hối hận về cái chết của Uyên đã đưa hắn đến tận cùng của vực sâu. Và viên đạn của Lữ là điều ước nguyện của kẻ bị săn đuổi.

Chàng không biết nữa. Lữ thấy mọi sự đều trở thành vô nghĩa. Về tình yêu, về đời sống, về cái chết. Chàng nhìn khẩu súng còn đang bốc khói trong tay và chợt thoáng ý nghĩ quay ngược đầu súng vào chính chàng và bóp cò. Tại sao không? Uyên đã chết. Chàng đã giết Vãn. Đời sống còn gì nữa? Chỉ còn sự ác như làn sương đang dâng lên bao phủ chiếm trọn chàng. Lữ ghen thờ và rùng mình, bàn tay chàng như không còn thuộc về chàng, căng cứng như muốn hướng mũi súng vào chính chàng.

Lữ hét một tiếng lớn bưng tỉnh, chàng vất khẩu súng xuống đất và quay người chạy. Chàng đã ở dưới tận cùng vực sâu như Vãn và chàng đã thấy màu đen của miền không ánh sáng, của sự ác bao phủ miên viễn. Chàng còn lối ra không? Lữ không biết nữa. Chàng tiếp tục chạy như điên cuồng, trong bóng đêm đen dày đặc và mù sương của khu rừng Boulogne, cầu nguyện cho một chút ánh sáng nào le lói từ đằng xa, dẫn đường chỉ lối cho chàng. Một lần cuối cùng. Trước khi chàng sa lầy mãi mãi trong vực sâu của sự ác.

CHƯƠNG 55

uộc khủng hoảng kinh tế tại California mở đầu cho suy thoái kinh tế khắp nơi. Nạn thất nghiệp tăng lên cao nhất từ trước đến nay kể từ thập niên 1930 và giá nhà của tiểu bang California sụt thấp một cách thê thảm. Những ngôi nhà hai vợ chồng đi làm 4 jobs để trả tiền vay nhà bằng hy vọng giá nhà còn lên cao nữa, nay chỉ còn đáng giá một nửa. Và khi một trong hai người thất nghiệp, không trả nổi tiền mortgage, nhà băng foreclose lấy lại nhà. Người dân Cali bắt đầu đi ra khỏi tiểu bang đông hơn người kéo đến. Và giá nhà tiếp tục xuống thấp hơn nữa.

Đúng như Lữ dự đoán trước, các cơ sở bất động sản thương mại cũng theo giá nhà ở xuống thật nhanh, không đầy 6 tháng đã mất nửa giá trị. Tất cả giới làm ăn tại Orange County đều cười Lữ khi VietCal Partnership bán tất cả các bất động sản 3 tháng trước nay đều gật gù công nhận tài nhìn xa trông rộng của Lữ.

Khu shopping trên đường Bolsa Lữ mua mấy năm trước giá 1 triệu hai, khi Uyên và chàng bán cho công ty đầu tư tại San José muốn bành trướng xuống Orange County được 4 triệu 6. Cuộc khủng hoảng kinh tế đã cắt giá trị của khu này xuống còn khoảng 1 triệu 8. Khu apartment tại Garden Grove Lữ mua với giá 6 triệu 6, lúc sửa chữa các căn bị cháy xong và bán ngay, partnership của chàng được 8 triệu. Ba tháng sau, giá trị của khu này chỉ còn hơn 5 triệu.

Hotel 300 phòng chàng mua trên Santa Monica Freeway giá 16 triệu, bán cho nhóm đầu tư tại Hồng Kông được 20 triệu. Sáu tháng sau, hotel này chỉ được định giá 14 triệu.

Khu shopping tại Anaheim, VietCal Partnership bán sớm lời một triệu rưỡi, nếu để chậm lại 4 tháng nữa sẽ lỗ gần một triệu. VietCal Parnership đã bán tất cả các bất động sản lúc thời giá lên cao nhất và ra khỏi thị trường chỉ 3 tháng trước khi giá nhà cửa và bất động sản thương mại xuống dốc thảm hại. Trừ tiền vay nhà băng và tiền thuế, VietCal Partnership lời trong vụ bán các bất động sản được hơn 8 triệu Mỹ Kim.

Nhưng Lữ chỉ bán các bất động sản, các đầu tư khác chàng vẫn giữ. Trong thời gian Lữ vắng mặt, Sơn chỉ cần bỏ ra chút ít thời giờ điều hành các cơ sở này và nhờ thế chàng vẫn có thể trông coi một cách chu đáo các cửa tiệm ăn, gia tài của Don Lavitz để lại cho Miriam.

Ngày Sơn quyết định gọi Lữ về để trông coi công việc là ngày công ty Comnet được Wall Street đưa ra thị trường chứng khoán.

Một năm trước VietCal Parnership đã giao cho Sơn nhiệm vụ nghiên cứu cách đầu tư vào venture capital cho các công ty mới lập, chàng đề nghị và Lữ và Uyên đã chấp thuận đầu tư vào hai công ty làm software cho hệ thống Internet, công ty NetSoft và công ty Comnet. Sơn đề nghị bỏ nửa triệu đô la cho NetSoft lấy 40% cổ phần. Sáu tháng sau, Netsoft vỡ nợ vì hệ thống software không dùng được và tất cả số tiền các nhà đầu tư bỏ vào trong công ty trở thành nước lã ra sông.

VietCal Partnershp bỏ một triệu đô la đầu tư vào Comnet, lấy hai triệu shares tương đương với 20% tổng số cổ phần của công ty. Sơn đã lo ngại về việc đầu tư này vì nguy hiểm quá mức, thường chỉ có các công ty venture capital lớn với vốn hàng trăm triệu Mỹ Kim mới có thể chịu đựng lâu dài. Partnership của Lữ mất toi nửa triệu với NetSoft và Sơn đã có ác mộng cả một triệu đô la bỏ vào Comnet

cũng là tiền theo mây khói. Nhưng software của Comnet được dùng và tỏ ra rất phổ thông trong World Wide Web của Internet, Comnet đã thành công vượt mức với software độc đáo này.

Công ty đầu tư trên Wall Street quyết định sẽ tung cổ phần của Comnet bán trên thị trường cho công chúng dưới hình thức Initial Public Offerings. Ngày đầu tiên định giá cổ phần của Comnet là 12 đô la một share, chỉ trong vòng vài giờ trên Wall Street, cổ phần Comnet đã tăng giá trị lên 21 đô la và sau cùng quân bình trong phút chót closing ở mức 19 đô la rưỡi.

Sơn theo dõi giá cổ phần của Comnet từng phút một trên màn ảnh computer suốt ngày hôm đó và chàng như lên cơn sốt rét. Sơn đã không hy vọng gì Comnet ra nổi thị trường chứng khoán Wall Street đừng nói gì đến giá tăng vùn vụt trong ngày initial public offering và chàng có lý do để theo dõi một cách hào hứng.

Vì chàng đã được partnership trả 20% số cổ phần của Comnet trên số 2 triệu shares partnership hiện đang giữ cho công lao đầu tư của chàng. Có nghĩa Sơn đang nắm trong tay bốn trăm ngàn shares. Với giá cổ phần lúc closing trong ngày đầu tiên là 19 đô la rưỡi, giá trị phần của Sơn là 7 triệu tám trăm ngàn. Phần của Lữ là 31 triệu hai. Sơn bàng hoàng khi làm con tính. Chàng đã trở thành triệu phú một cách quá dễ dàng với net worth gần 8 triệu đô la trên số cổ phần Comnet của chàng, không thua gì net worth của Miriam!

o O o

Sơn thấy không có cách nào khác ngoài chuyện gọi Lữ về để điều hành partnership vì số tiền lớn lao do cuộc đầu tư vào Comnet đã gia tăng tài sản partnership lên quá nhiều ngoài khả năng Sơn quản trị. Và vì Lữ đã trở thành người

độc nhất chủ nhân tất cả tài sản của VietCal Partnership. Triệu Tôn chết, Uyên chết và mấy tháng trước đây, Sơn đã được báo cáo về cái chết của Văn được cảnh sát Paris tìm thấy trong rừng Boulogne.

Sau một cuộc điều tra lấy lệ, cảnh sát Pháp dựa trên gói bạch phiến tìm thấy nơi người Văn kết luận đây là cuộc thanh toán giữa các nhóm buôn ma túy và đóng hồ sơ. Sơn tìm số điện thoại Lữ trong sổ tay chàng. Cứ 2, 3 tháng Lữ mới gọi về một lần cho số điện thoại. Chàng không nói chuyện với ai kể cả Sơn và chỉ cho người thư ký chỗ ở mới nhất của chàng. Sơn nhìn kỹ. Số điện thoại của miền Nam nước Ý, thành phố Sorrento. Chàng bấm số và gọi Lữ.

CHƯƠNG KẾT

Ữ trải qua những ngày đen tối nhất trong đời chàng sau khi giết Vãn. Chàng đã sống từng ngày trong 6 tháng sau khi Uyên chết chỉ với ám ảnh tìm ra Vãn và giết Vãn trả thù cho Uyên. Lữ nghĩ chàng sẽ tìm được bằng yên cho tâm hồn khi tìm ra Vãn và xử tội kẻ thù của chàng. Nhưng chàng đã gần điên loạn sau đêm bắn Vãn trong rừng Boulogne.

Chàng chạy suốt đêm trong rừng như người cuồng mất tâm trí, gần sáng Lữ vào một khách sạn nhỏ ở ngoại ô Paris và ngủ suốt hai ngày hai đêm. Lữ không sợ cảnh sát tìm ra chàng vì không có dấu vết nào để lại. Chàng đeo găng khi bắn Vãn và chàng đã quăng vào lò sưởi khi đến khách sạn. Nhưng một cảm giác lạ lùng đã xâm chiếm tâm hồn Lữ trong những ngày sau khi chàng thức giấc và tỉnh trí. Một sự buồn phiền bệnh hoạn, nổi chán đời, niềm day dứt, sự hối hận về cái chết của Uyên và ám ảnh ánh mắt Vãn khi nhìn ra chàng và thấy họng súng trước mặt.

Lữ không muốn suy nghĩ nữa và chàng không muốn trở về California. Chàng lên xe lửa về miền Nam nước Pháp và bắt đầu cuộc hành trình vô định. Lữ đi ngang qua những thành phố nhỏ, dừng chân mỗi chỗ một vài ngày và đi bộ nhiều để mệt mỗi khi đêm đến dễ giấc ngủ. Chàng muốn gạt bỏ tất cả hình ảnh của những sôi động trước đó, để tâm trí thành thơi và tìm sự yên bình. Lữ đi không định hướng và sau ba tháng lang thang trên nước Pháp chàng sang Ý. Một ngày Lữ đến thành phố nhỏ của miền Nam nước Ý, Sorrento, Lữ yêu thích nơi này ngay và chàng quyết định ở lại.

Mỗi người có một khung cảnh, một chỗ ở, một thành phố nào đó thích hợp với mình, như tâm hồn và ngoại giới cần hòa hợp cho đời sống của tâm linh. Lữ thấy Sorrento là thành phố được dành sẵn cho chàng, càng ở lâu tại Sorrento chàng càng thấy sự thanh thoi dần trở lại và giấc ngủ dễ dàng hơn trước. Chàng ngồi hàng giờ trên bãi biển gần đó suy nghĩ về cuộc đời chàng, về những biến động đã đi qua đời chàng. Và suy nghĩ về những người đàn bà đã yêu thương chàng.

Miriam chàng không bận tâm nhiều vì nàng sau cùng đã tìm được hạnh phúc nơi người bạn thân chàng. Nhưng Uyên, ám ảnh của nàng tuy không còn dẫn vật như trước vẫn tiếp tục chiếm ngự trí tưởng Lữ. Chàng tưởng giữa Uyên và chàng chỉ có tình dục và ý muốn làm giàu. Nhưng cái chết của Uyên đã làm thay đổi hẳn ý nghĩ chàng. Uyên đã cứu chàng thoát chết trước lằn đạn của tên Tàu Triad. Có phải tình yêu cao cả nhất là sự hy sinh mạng sống mình cho người yêu? Và chàng đã làm gì xứng đáng để có tình yêu như thế?

Lữ tự suy nghĩ về mình. Trong giới hạn giữa tốt và xấu, chàng thấy mình đã đắm chìm trong vực sâu của tội ác, tại sao chàng còn được ân thưởng tình yêu cao cả của Uyên, của sự tốt lành của Miriam. Và giờ đây khi tất cả tưởng chừng như đã đổ vỡ, chàng vẫn còn Kim. Chàng đã giết Triệu Tôn một cách thản nhiên bằng bàn tay của Montello, đã tạo ra sự xung đột khủng khiếp và đẫm máu giữa hai tổ chức tội ác và sau cùng chính tay chàng đã giết Vãn để trả thù cho Uyên. Nhưng có phải Vãn đã làm tất cả những chuyện tà trời hãn làm chỉ vì tội lỗi của chàng đầu tiên với Uyên? Sự xấu đã bao phủ lấy chàng và như một thói nam châm dẫn dắt tất cả những sự xấu xa khác đến cho đời chàng và cho những người thân cận chung quanh chàng.

Lữ ngạc nhiên thấy chàng suy nghĩ về tốt xấu. Nhìn lại cuộc đời Lữ tự thấy mình chưa hề đặt vấn đề thiện ác trong đời sống. Hành động và cư xử của chàng đã hoàn toàn theo bản năng sai khiến. Chàng đã dựa vào bản năng sinh tồn để sống sót trong cuộc chiến tàn nhẫn năm xưa tại miền Nam Việt Nam trước và bản năng đã chế ngự và thúc đẩy tất cả những hành vi và suy nghĩ của chàng. Ham muốn làm giàu như một ám ảnh những năm qua có phải là bản năng tranh đấu sống còn trong xã hội tư bản đất Mỹ và đã phát triển khả năng tranh đấu của chàng đến mức cao độ nhất, để đem lại lợi lộc và mức độ giàu có như ngày hôm nay?

Lữ thấy chàng đã không từ một thủ đoạn nào để đem lại phần thắng cho chính mình. Chàng đã có thể xử sự vấn đề Triệu Tôn bằng cách khác, không cần đến chấm dứt mạng sống của hắn. Những người bình thường khác chắc hẳn sẽ tìm những phương cách mềm dẻo và êm thấm hơn để giải quyết những khó khăn. Tại sao chàng không thể làm như họ? Tại sao chàng luôn luôn tìm con đường đen tối nhất để đem lại thắng lợi cho mình?

Lữ không nhận mình là người tốt và cũng không hề nghĩ đến chàng như một người xấu. Nhưng Lữ tự hỏi đã có bao người xấu xa khốn nạn trên cõi đời, kể cả những kẻ có thể giết hàng triệu người như Hitler, Pol Pot tự nhận mình là người xấu. Ý thức tốt xấu có lẽ ai cũng có thể cảm nhận được nhưng ngời xuống tự vấn về mình và đặt câu hỏi cho chính mình, điều đó là chuyện khác. Chàng càng suy nghĩ càng thấy tất cả biến động đời chàng do hành vi theo bản năng, không phân biệt tốt xấu của chàng tự gây cho mình.

Và Lữ bắt đầu đặt giả sử cho từng hành động đời chàng. Nếu Lữ trung thành với Miriam và không hề để ý đến

Uyên như một tình nhân, chàng đã không có ngã rẽ cuộc đời trắc trở đến thế, cho chàng, cho Miriam và cho Uyên. Nếu chàng là Vãn bị phản bội chàng sẽ hành xử ra sao? Lữ nhớ lại ánh mắt của Vãn nhìn chàng lúc sắp chết và rùng mình. Những dẫn dắt hậu quả cho hành động của một người có thể ghê gớm đến thế sao? Vãn có thể hành động và phản ứng cách khác để mọi sự sẽ thay đổi hẳn. Như một cuộc ly dị bình thường. Hay cay đắng chấp nhận. Nhưng con đường mỗi người tự chọn cho mình đã bắt chéo lên con đường của người khác và những hậu quả xảy ra đã miên man tiếp diễn không ngừng lại được.

Nếu giả sử chàng không nghĩ đến chuyện thanh toán Triệu Tôn, đời chàng sẽ thay đổi ra sao? Lữ nhận thức sự sai lầm khi chàng bắt đầu dính với tổ chức tội ác để giải quyết Triệu Tôn. Bản năng đã dẫn dắt chàng đến Montello, như những xấu xa cuộc đời thường hội tụ và cộng hưởng mạnh mẽ gấp trăm ngàn lần sự tốt. Chàng đến với tổ chức tội ác dễ dàng và thản nhiên không hề suy nghĩ như đó chỉ là chuyện thường tình. Đời sống có khuynh hướng như vậy chăng? Sự tốt khó khăn và sự xấu dễ dàng. Vãn cũng đã hành xử như chàng, cũng đã theo những dễ dãi, lôi cuốn vào cuộc trả thù. Và để sự xấu có tác động lũy tiến cho những việc đã xảy ra, không kèm giữ lại được.

Lữ ngồi hàng giờ nhìn sóng biển vỗ vào ghềnh đá trên hòn đảo Capri gần Sorrento và suy nghĩ về cuộc đời chàng. Chàng đã làm được gì tốt cho cuộc đời chung quanh, cho người khác? Tiền bạc tích lũy của chàng có giá trị gì khi chỉ là trò chơi làm giàu và đi tìm cảm giác quyền lực phù phiếm và khôi hài của kẻ thừa tiền.

Sự may mắn đã đến với chàng quá nhiều. Cho đến ngày Uyên chết trên tay chàng. Có phải đó là định mệnh, để chàng hiểu cuộc đời, để chàng hiểu tốt và xấu, thiện và

ác, để chàng hiểu thế nào là tình yêu đích thực. Và lần đầu tiên trong cuộc đời Lữ tin vào định mệnh và chấp nhận định mệnh của chàng. Định mệnh đã sắp xếp cho những biến động xảy ra trong đời chàng, đã đưa chàng xuống vực sâu của sự ác và đã cho chàng nhận diện ý nghĩa của nó. Có phải định mệnh đã đưa chàng đến thành phố Sorrento này để hiểu được ý nghĩa của tốt và xấu và giúp chàng cảm nhận ý nghĩa đời chàng.

Lữ thở ra một hơi dài. Gió biển từ ngoài khơi thổi vào như làm tan sương mù bao phủ đời chàng. Chàng thấy định mệnh và con đường chàng cần phải làm. Cho một sự cứu rỗi. Và cho sự yên bình của tâm hồn chàng.

Lữ từ đảo Capri trở về Sorrento chiều hôm đó và khi bước chân vào phòng chàng nghe tiếng điện thoại reo vang. Tiếng của Sơn bên đầu dây, hào hứng, sôi nổi. Chàng báo cho Lữ biết về công ty Comnet vừa ra thị trường chứng khoán, giá cổ phần vọt lên như thế nào và Lữ có biết tài sản hiện tại của chàng tăng lên bao nhiêu không? Gần 50 triệu Mỹ Kim, Sơn nói, không dấu được kích động như không thể tưởng tượng được sự lớn lao của số tiền.

Lữ nghe một cách hồ hững và chàng ngạc nhiên cho chính mình. Chàng không ý thức được sự thay đổi sâu xa đến thế trong tâm hồn chàng. Tài sản lớn kia chỉ là một con số, Lữ thầm nghĩ, chàng có cần đến nó hay không? Và một lần nữa, Lữ ngạc nhiên khi bắt gặp ý nghĩ đó. Có phải định mệnh đã đến gõ cửa báo hiệu? Lữ nói với Sơn:

- Cậu có nói chuyện với tôi một lần về ước muốn của cậu. Là xây cô nhi viện và mở trường giáo dục miễn phí cho trẻ em nghèo tại Việt Nam, phải không? Tôi muốn cậu lập ra một trust fund và cho tất cả tài sản của tôi vào quỹ đó. Tôi muốn cậu thực hiện nguyện ước đó của cậu.

Sơn lặng người hàng mấy phút trước khi chàng có thể lên tiếng:

- Tất cả tài sản của cậu? 50 triệu Mỹ Kim? Rồi cậu sống bằng gì? Bao giờ cậu trở về Mỹ?

Sơn hỏi liên hồi như vẫn không tin nổi những điều Lữ nói. Chàng nghe tiếng Lữ cười đầu dây bên kia. Giọng cười trong sáng, hồn nhiên như trẻ thơ, giọng cười Sơn chưa bao giờ nghe. Lữ trấn an Sơn:

- Không! Tôi không điên đâu! Cậu hãy làm những điều tôi vừa nói đi. Tôi còn ở Sorrento một thời gian nữa chưa thể về ngay được!

Sơn hỏi lại:

- Còn Kim? Cậu muốn tôi nói với Kim ra sao?

Lữ trả lời:

- Tôi cần một thời gian nữa trước khi gặp Kim. Cậu cứ nói thế chắc Kim sẽ hiểu.

Chàng buông máy. Nổi an bình bao phủ tâm hồn chàng và đưa lại những cảm giác lạ lùng Lữ chưa bao giờ nhận biết. Chàng cảm ơn định mệnh đã dẫn dắt chàng đến đây, cho chàng dịu ngọt và êm đềm của những cảm nhận tốt lành, hàn gắn tâm hồn chàng. Có phải cuộc đời mỗi người cần có một thành phố cho tâm hồn như Sorrento, để trở lại từ vực sâu, để biết rằng còn có cuộc đời mới, trong sáng, an lành, chờ đón và sẵn sàng tha thứ tất cả những lỗi lầm, lạc lối và u mê.

o O o

Sơn ngồi ôm Miriam trên chiếc thuyền nhỏ của thành phố Venice với người chèo thuyền gò lưng đẩy mái chèo và cười với cặp uyên ương, đang âu yếm nhau như hàng ngàn cặp tân hôn khác đã ngồi trong chiếc gondola này.

Họ đã làm đám cưới chỉ hai người tại Venice như ước nguyện của Miriam. Tại nơi chốn của an bình và hạnh phúc thật sự. Miriam ngạc nhiên vì nàng khám phá hình ảnh Lữ đã hoàn toàn biến mất khỏi trí tưởng nàng, chỉ còn lại Sơn. Miriam nghĩ nàng có thể gặp lại Lữ một cách thản nhiên như người bạn của Sơn, không hơn không kém.

Miriam nhét những trái nho mọng chín cho Sơn và nhìn quanh chân trời. Tại sao Venice có thể đẹp như thế? Và tại sao hạnh phúc nàng có thể trọn vẹn như không thể nào trọn vẹn hơn? Sơn ngả người nằm dài trên chiếc thuyền nhỏ và Miriam ôm hôn chàng. Sự tốt lành của chàng bao phủ lấy nàng, tràn trề. Và đôi mắt yêu thương của chàng như hứa hẹn một cuộc đời trước mặt trong sáng, hiền hòa và êm đềm như bản nhạc chàng vẫn dạo hằng đêm. Miriam nói nhỏ:

- Em hạnh phúc quá! Em mong muốn Lữ và Kim cũng hạnh phúc như chúng mình!

Sơn hôn lại nàng, mỉm cười:

- Anh chắc họ cũng thế!

Miriam hỏi lại:

- Lữ bây giờ làm gì hả Sơn?

Sơn nhìn nàng. Miriam hỏi về Lữ bình thường như một người bạn xã giao lâu ngày chưa gặp. Chàng trả lời:

- Lữ vẫn còn ở Sorrento nhưng Kim đã bay sang đó và đi đi về về. Anh không biết bao giờ Lữ mới trở lại Mỹ nhưng anh khuyên Lữ không nên bỏ phí tài năng. Anh muốn Lữ tiếp tục giúp anh trong việc đầu tư cho trust fund cho các công việc xã hội anh đang làm. Lữ hứa sẽ suy nghĩ và cho anh biết sau.

Miriam không nghe nữa. Nàng ôm hôn chàng đắm đuối. Hãy nói chuyện hiện tại thôi Sơn. Và hãy hưởng hạnh phúc đang có trước mặt. Nàng nghe tiếng hát người chèo thuyền trước mặt. Một bài hát ca tụng tình yêu, ca tụng cuộc đời. Trong bầu trời xanh và nắng ấm của thành phố Venice. Miriam cảm ơn Thượng Đế, cảm ơn cuộc đời và cảm ơn xứ sở xa xôi nào đó bên kia bờ Thái Bình Dương, đã cho nàng người tình nhân tuyệt vời, đã cho nàng hạnh phúc, một hạnh phúc sau cùng và kéo dài mãi mãi.

Kho ebook online

<http://isach.info>